Jeffery Deaver

LUNA RECE

JEFFERY DEAVER

LUNA RECE

Traducere din limba engleză

RALUCA MATIŞ

CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER, JEFFERY
Luna rece / Jeffery Deaver; trad.: Raluca Matiş.-
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-217-7

I. Matiş, Raluca (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JEFFERY DEAVER
Cold Moon
© Jeffery Deaver, 2006
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 978-973-103-217-7

Nu poți să mă vezi, dar sunt întotdeauna prezent.

Poți să alergi oricât de repede, tot nu-mi vei scăpa.

Poți să mi te-mpotrivești din toate puterile,
nu mă vei înfrânge niciodată.

Ucid când vreau, dar nimeni nu poate

să mă dea pe mâna legii. Cine sunt?

Bătrânul Timp.

I

00.02 Marți

Timpul e mort atâta vreme cât e măsurat de rotițe; numai când ceasul se oprește timpul capătă viață.

WILLIAM FAULKNER

Capitolul 1

– Cât timp le-a luat să moară?

Persoana întrebată nu părea să fi auzit. Se uită încă o dată în oglinda retrovizoare și se concentră asupra volanului. De-abia trecuse de miezul nopții și pe străzile din sudul Manhattanului era ger. Un front de aer rece măturase norii de pe cer și transformase zăpada căzută pe asfalt într-un ghețuș periculos. Cei doi bărbați erau în Plasture-mobilul zăngănitor – după cum poreclise Vincent cel Isteț mașina SUV maro. Era veche de câțiva ani și frânele trebuiau duse la service, iar anvelopele înlocuite. Dar nu e o idee prea grozavă să mergi la lucru cu o mașină furată, mai ales că doi dintre ultimii ei pasageri erau acum victimele unei crime.

Șoferul – un bărbat subțire de vreo cincizeci de ani, cu părul negru tuns scurt – coti cu grijă pe o străduță laterală și își continuă drumul, fără să mărească viteza, luând toate curbele cu precizie, perfect centrat pe banda sa. Ar fi condus exact la fel dacă străzile erau alunecoase sau uscate, dacă mașina tocmai fusese implicată sau nu într-o crimă.

Atent, meticulos.

„Cât timp le-a luat?“

Vincent cel Gras – Vincent cu degetele lungi, ca niște cârnați, întotdeauna umede, și cu cureaua de piele întinsă la maximum, cu prima gaură lărgită – tremură din tot corpul. Așteptase la colțul străzii după ce-și

terminase tura de noapte ca secretar angajat temporar. Afară era un frig năprasnic, dar lui Vincent nu-i plăcea deloc holul clădirii sale. Lumina era verzuie și pereții erau acoperiți cu oglinzi mari, în care putea să-și vadă silueta ovală din toate unghiurile. Așa că ieșise în aerul rece și curat de decembrie și bătuse pasul pe loc, mâncând o ciocolată. OK, două.

Vincent aruncă o privire în sus la luna plină, un disc șocant de alb, vizibil pentru o clipă printr-un canion de clădiri, și Ceasornicarul reflectă cu voce tare:

– Cât timp le-a luat să moară? Interesant.

Vincent îl cunoștea pe Ceasornicar – al cărui nume era de fapt Gerald Duncan – de foarte puțin timp, dar își dăduse deja seama că era un adevărat pericol să-l întrebi ceva. Până și cea mai simplă întrebare declanșa un adevărat monolog. Dumnezeule, cât vorbea omul ăsta! Și răspundea întotdeauna foarte organizat, ca un profesor universitar. Vincent realiză că tăcerea din ultimele minute nu era decât timpul în care Duncan se gândea ce răspuns să dea.

Vincent deschise o cutie de Pepsi. Îi era frig, dar voia să bea ceva dulce. O bău pe nerăsuflate și puse cutia goală în buzunar. Își desfăcu un pachet de biscuiți cu arahide și-i mâncă rapid. Duncan îi aruncă o privire să se asigure că Vincent purta mănuși. Purtau întotdeauna mănuși în Plasture-mobil.

„Meticulos...“

– Cred că sunt mai multe răspunsuri la această întrebare, zise Duncan cu vocea lui calmă, detașată. De exemplu, primul pe care l-am omorât avea douăzeci și patru de ani, deci aș putea spune că i-a luat douăzeci și patru de ani să moară.

„Da, *exact*...“ se gândi Vincent cel Isteț cu sarcasmul unui adolescent, deși trebui să recunoască în sinea lui că nu-i trecuse prin minte acest răspuns evident.

– Celălalt cred că avea treizeci și doi de ani.

Trecu pe lângă ei o mașină a poliției, venind din față. Vincent simți că îi bubuie sângele în vena de la tâmplă, dar Duncan nu avu nici o reacție.

Polițiștii nu se arătară deloc interesați de Explorerul furat.

– Un alt răspuns la întrebarea ta este să măsurăm timpul scurs din momentul când am început, până când inimile lor au încetat să bată, zise Duncan. Presupun că la asta te-ai referit. Vezi tu, oamenii pun întotdeauna timpul în cadre de referință ușor de digerat. Și e o metodă valabilă, atâta timp cât e eficientă. Tot așa e și să știi că un atlet aleargă o milă în trei minute și cincizeci și opt de secunde, deci câștigă cursa. În mod precis cât timp le-a luat să moară în seara aceasta... Ei bine, asta nu e important, dacă n-a fost prea rapid. Îi aruncă o privire scurtă lui Vincent. Nu voiam să-ți critic întrebarea.

– Nu, răspunse Vincent, fără să-i pese dacă i-o criticase sau nu. Vincent Reynolds nu avea prea mulți prieteni și de aceea accepta o mulțime de lucruri de la Gerald Duncan. Eram curios, asta-i tot.

– Înțeleg. Pur și simplu n-am fost atent. Dar data viitoare, voi cronometra.

– Fata? De mâine? Inima lui Vincent începu să bată puțin mai repede.

– Astăzi mai târziu, vrei să zici, îi răspunse dând din cap.

Era trecut de miezul nopții. Cu Gerald Duncan trebuia să fii precis, mai ales în ceea ce privește timpul.

– Exact.

Vincent cel Flămând îl eliminase pe Vincent cel Isteț acum, că se gândea la Joanne, fata care urma să moară.

„Astăzi mai târziu...“

Ucigașul conduse SUV-ul pe o traiectorie complicată până la locuința lor temporară din districtul Chelsea din Manhattan, la sud de Midtown, aproape de râu. Străzile erau goale; temperatura era mult sub zero grade și vântul bătea încontinuu printre străduțele înguste.

Duncan parcă lângă bordură și opri motorul, activând frâna de parcare. Coborâră amândoi din mașină. Merseră câteva minute prin vântul înghețat. Duncan se uită la umbra pe care o făceau pe trotuar, din cauza lunii.

– M-am mai gândit la un răspuns. Despre cât timp le-a luat să moară.

Vincent tremură din nou – în primul rând, dar nu numai, din cauza frigului.

– Când te gândești la asta din punctul lor de vedere, ai putea zice că a durat o veșnicie, zise ucigașul.

Capitolul 2

„Doamne, ce e chestia aia?“

Tolănit în fotoliul tapițat din biroul încălzit, bărbatul rotofei își sorbi cafeaua și își miji ochii din cauza luminii strălucitoare de dimineață ca să vadă până la capătul celălalt al debarcaderului. Era supraveghetorul firmei de reparații de remorchere de pe râul Hudson, de la nord de Greenwich Village. În patruzeci de minute trebuia să andocheze un Moran cu motorul diesel stricat, dar în momentul acela debarcaderul era pustiu și supraveghetorul se bucura de căldura baracii, unde stătea cu picioarele ridicate pe birou și ceașca de cafea la piept. Șterse geamul de condens să vadă mai bine și se uită din nou.

„Ce-o fi oare?“

La marginea debarcaderului, pe partea dinspre Jersey, se găsea o cutie mică și neagră. Nu era acolo când închiseseră debarcaderul la ora șase cu o zi înainte, și nimeni nu ar fi acostat după aceea. Așa că trebuia să fi ajuns acolo dinspre uscat. Exista un gard de plasă de sârmă care nu-i lăsa pe trecători și curioși să intre pe debarcaderul privat, dar, după cum știa prea bine de la uneltele lipsă și lăzile de gunoi dispărute (închipuiește-ți!), dacă cineva voia să intre, putea s-o facă foarte ușor.

„Dar de ce să *lase* ceva?“

Se mai uită câteva clipe, gândindu-se: afară e frig, bate vântul, cafeaua e perfectă. Apoi însă se hotărî. „Oh, la naiba, mai bine să fiu

sigur.“ Își luă pe el haina groasă cenușie, mănușile și șapca, mai bău o gură de cafea și ieși în aerul atât de rece, încât îi tăie răsuflarea.

Supraveghetorul merse cu greu de-a lungul debarcaderului, cu ochii fixați pe cutia neagră, înlăcrimați din cauza vântului puternic.

„Ce naiba o fi?“ Era o chestie dreptunghiulară, cam de un sfert de metru înălțime, și lumina soarelui de dimineață se reflecta pe partea din față. Își miji ochii să vadă mai bine în lumina orbitoare. Apa înspumată a râului Hudson se lovea cu zgomot surd de stâlpii de sub el.

La vreo trei metri de cutie se opri, dându-și seama ce era.

Un ceas. Un ceas de modă veche, cu numerele acelea ciudate – cifre romane – și un desen în formă de lună în față. Părea să fie scump. Aruncă o privire la ceasul său de pe mână și văzu că funcționa bine; avea ora exactă. „Cine oare să fi lăsat un obiect de preț aici? Ei, foarte bine. Măcar m-am făcut cu un cadou.“

Păși înainte să-l ia, dar picioarele îi alunecară de sub el și pentru o clipă i se opri inima-n loc de spaimă, gândindu-se că se va rostogoli în apă. Dar căzu exact în față, pe o porțiune acoperită cu gheață pe care nu o zărise înainte, și nu alunecă mai departe.

Strâmbându-se de durere, gâfâind, se ridică anevoie în picioare. Când se uită în jos, văzu că nu era gheață obișnuită. Avea o culoare roșie-maronie.

– Oh, Doamne sfinte, murmură el, uitându-se la pata mare de sânge adunată lângă ceas și înghețată bocnă.

Se apropie mai mult și fu și mai uimit dându-și seama cum ajunsese acolo sângele. Văzu niște urme însângerate de zgârieturi pe scândurile debarcaderului, ca și cum cineva cu degetele sau mâinile rănite se ținuse de scândură să nu cadă în apele spumegânde ale râului.

Se târî până la margine și se uită în jos. Nu plutea nimeni la suprafața apei învolburate. Dar asta nu era surprinzător: dacă ceea ce își imagina el acum, văzând sângele înghețat, era adevărat, atunci însemna că bietul amărât fusese acolo cu ceva vreme în urmă și, dacă nu-l salvase nimeni, atunci cadavrul ajunsese deja pe undeva pe lângă Liberty Island.

Își căută mobilul cu degetele înțepenite, se trase înapoi și-și scoase mănușa cu dinții. Mai aruncă o privire la ceas și apoi se repezi înapoi în baracă, sunând la poliție cu un deget butucănos și tremurător.

Înainte și După.

Orașul se schimbase acum, după dimineața aceea de septembrie, după explozii, după valurile imense de fum și după ce turnurile clădirilor dispăruseră.

Nu aveai cum să negi acest lucru. Puteai să vorbești cât vrei despre optimism și rezistență, despre bărbăția și hărnicia newyorkezilor, toate acestea erau adevărate. Dar oamenii se opreau și acum când avioanele se apropiau de Aeroportul LaGuardia pentru a ateriza și păreau să coboare la o altitudine mai joasă decât era normal. Traversai strada imediat, păstrând o distanță cât mai mare față de o pungă de cumpărături abandonată. Nu erai surprins să vezi soldați sau polițiști îmbrăcați în uniforme închise la culoare, purtând în mâini mitraliere negre, de tip militar.

Parada de Ziua Recunoștinței venise și trecuse fără nici un incident și acum pregătirile de Crăciun era în toi, cu mulțimi de oameni adunate pretudindeni. Dar plutind deasupra festivităților, ca în reflexia unei vitrine împodobite de sărbătoare dintr-un magazin universal, stăruia imaginea persistentă a turnurilor care nu mai existau, a oamenilor care nu mai erau alături. Și, bineînțeles, marea întrebare: Ce se va întâmpla în continuare?

Lincoln Rhyme avea propriul său Înainte și După, și înțelegea această noțiune foarte bine. Existase o vreme când putea să meargă și să facă orice, și apoi venise o vreme când nu mai putuse. La un moment dat era tot atât de sănătos ca oricine alcineva, cercetând scena unei crime, și un minut mai târziu o grindă îi căzea în spate rupându-i șira spinării și lăsându-l tetraplegic de tip C-4, aproape complet paralizat de la umeri în jos.

Înainte și După...

Există momente care te schimbă pentru totdeauna.

Și totuși, Lincoln Rhyme credea că dacă transformi aceste evenimente într-un simbol mult prea important, atunci devin mult prea puternice. Și tipii cei răi câștigă.

În această dimineață rece de marți, acestea erau gândurile lui Rhyme în timp ce o asculta pe crainica de la National Public Radio, cu vocea ei sigură, prezentând știrile despre o paradă programată pentru poimâine, urmată de niște ceremonii și întâlniri ale oficialităților din guvern, care toate în mod logic ar fi trebuit să aibă loc în capitală. Dar atitudinea de hai-să-promovăm-New-Yorkul câștigase, și spectatorii și de asemenea protestatarii vor fi prezenți în forță, blocând străzile, îngreunând viața poliției atât de sensibile la securitate din jurul Wall Street. Și exact ca în politică se întâmpla și în sport: jocul de retur care trebuia să aibă loc la New Jersey era acum programat să se desfășoare în Madison Square Garden – ca o demonstrație de patriotism – dintr-un motiv destul de neclar. Rhyme se întrebă cu cinism dacă și maratonul anual de la Boston de anul viitor va fi ținut tot în New York.

Înainte și După...

Rhyme ajunsese la concluzia că el, unul, nu era chiar atât de diferit în perioada de După. Condiția sa fizică, linia orizontului său, s-ar putea spune, se schimbase. Dar în mod esențial era aceeași persoană care fusese și înainte: un polițist și un om de știință care nu avea răbdare, era temperamental (OK, uneori era insuportabil), neînduplecat și fără nici o toleranță pentru incompetență și lene. Nu folosea faptul că era schilod ca pe un atu, nu se plângea mereu, nu făcea caz de condiția sa (deși Dumnezeu să-i ajute pe proprietarii de clădiri care nu respectau cerințele Legii pentru americanii cu handicap în ceea ce privește lărgimea ușilor sau a rampelor când era la o scenă a crimei în clădirile lor).

Acum, în timp ce asculta raportul, faptul că anumiți oameni din oraș păreau să se complacă într-o stare de autocompătimire îl irita profund.

– O să scriu o scrisoare, îi spuse lui Thom.

Asistentul tânăr și zvelt, în pantaloni negri, cămașă albă și jerseu gros (casa lui Rhyme din Central Park West avea un sistem defectuos

de încălzire și o izolare termică extrem de veche), își ridică privirea de la decorațiile extrem de numeroase pe care le agăța prin cameră. Rhyme gusta ironia din faptul că plasase un brăduț miniatural pe o masă sub care aștepta deja un cadou, chiar dacă nu era împachetat: o cutie de scutece de unică folosință pentru adulți.

– O scrisoare?

Îi explică teoria sa că era mult mai patriotic să te comporți ca și cum nu se întâmplase nimic deosebit.

– Am de gând să îi fac cu ou și cu oțet urât de tot. Mă gândesc să scriu la *Times*.

– Și de ce n-o faci? întrebă asistentul, a cărui profesie se numea „îngrijitor" (deși Thom spunea că, având în vedere că era angajatul lui Lincoln Rhyme, cuvântul potrivit ca să descrie meseria sa era, de fapt, „sfânt").

– Așa am de gând, zise Rhyme cu hotărâre nestrămutată.

– Foarte bine... deși, pot să zic și eu ceva?

Rhyme își ridică o sprânceană. Criminalistul era capabil să exprime – și o făcea mereu – o mulțime de lucruri cu părțile corpului pe care le mai avea sub control: umeri, față și cap.

– Majoritatea oamenilor care *spun* că au de gând să scrie o scrisoare, în realitate nu mai scriu nimic. Oamenii care ***într-adevăr*** scriu scrisori, pur și simplu se apucă să le scrie. Nu încep să spună la toată lumea despre asta. Ai observat vreodată chestia asta?

– Mulțumesc pentru această genială intuiție psihologică, Thom. Știi, bineînțeles, că acum nimic nu mă va mai putea opri.

– Bine, repetă asistentul.

Folosind comanda cu senzori a scaunului roșu cu rotile Storm Arrow, criminalistul îl conduse mai aproape de unul dintre cele șase monitoare mari, cu ecran plat, din încăpere.

– Comandă, zise el în sistemul de recunoaștere a vocii, printr-un microfon atașat de scaun. Procesor de text.

WordPerfect apăru ascultător pe ecran.

– Comandă, scrie. „Domnilor." Comandă, virgulă. Comandă, alineat. Comandă, scrie, „Nu am putut să nu observ că...".

Se auzi soneria de la intrare și Thom se duse să vadă cine îi vizita.

Rhyme stătea cu ochii închiși și își compunea scrisoarea de protest, când îl întrerupse o voce.

– Salut, Linc. Crăciun fericit!

– Ăă, și ție, mormăi Rhyme către Lon Sellitto, care tocmai intra pe ușă.

Detectivul înalt, burtos și neîngrijit trebui să navigheze cu mare grijă prin cameră; aceasta fusese un salon excentric în epoca victoriană, dar acum era burdușită de aparatură criminalistică: microscoape optice, un microscop electronic, un cromatograf cu gaz, pahare de laborator și rafturi de eprubete, pipete, recipiente de diverse forme, centrifuge, substanțe chimice, cărți și reviste, calculatoare – și cabluri groase, care se întretăiau în toate direcțiile. (Când Rhyme începuse să facă muncă de consultanță criminalistică în casa lui din oraș, echipamentul atât de nesătul în ceea ce privește curentul electric ardea în mod frecvent siguranțele. Curentul folosit în camera aceasta era probabil egal cu valoarea combinată totală folosită de toți ceilalți locuitori de pe strada sa).

– Comandă, volum, nivelul trei. Unitatea de control a mediului coborî ascultătoare volumul postului de radio.

– Nu ești prea animat de spiritul Crăciunului? întrebă detectivul.

Rhyme nu-i răspunse. Se uită iar la monitor.

– Hei, Jackson, zise Sellitto aplecându-se și mângâind pe cap un câine mic, cu părul lung, cuibărit într-o cutie pentru probe cu sigla NYPD.

Acesta locuia pentru moment aici; fosta lui proprietară, o mătușă mai în vârstă a lui Thom, murise cu puțin timp în urmă în Westport, Connecticut, după o lungă perioadă de boală. Printre lucrurile moștenite de tânăr se număra și Jackson, un mic câine havanez. Rasa, înrudită cu Bichon frise, era originară din Cuba. Jackson trebuia să stătea aici până când Thom avea să reușească să îi găsească un cămin bun.

– Avem un caz rău de tot, Linc, zise Sellitto, ridicându-se în picioare. Începu să-și dea jos haina, dar se răzgândi. Dumnezeule, da' frig mai e! E vreun record?

– Nu știu. Nu petrec prea multă vreme uitându-mă la meteo. Se gândi la un paragraf bun de început pentru scrisoarea sa pentru editor.

– Urât de tot, repetă Sellitto.

Rhyme îi aruncă o privire rapidă cu o sprânceană ridicată.

– Două crime, același mod de operare. Mai mult sau mai puțin.

– Sunt multe cazuri „urâte“ pe lumea asta, Lon. De ce e ăsta mai „de tot“ ca restul?

Așa cum se întâmpla deseori în zilele anoste dintre cazuri, Rhyme era într-o dispoziție proastă; dintre toate neajunsurile slujbei pe care le întâlnise până acum, cea mai rea era plictiseala.

Dar Sellitto lucra cu Rhyme de ani buni și era imun la toanele criminalistului.

– Am primit un telefon de la Casa Mare. Mai-marii vor ca tu și Amelia să vă ocupați de cazul ăsta. Au zis că insistă.

– Oh, insistă?

– Le-am promis că n-o să-ți spun că au zis așa. Că ție nu-ți place să fii presat.

– Putem să trecem la partea „urâtă de tot“, Lon? Sau îți cer mult prea mult?

– Unde-i Amelia?

– În Westchester, la un caz. Trebuie să se întoarcă în curând.

Detectivul ridică un deget, în semn de „așteaptă o clipă“, când îi sună mobilul. Purtă o conversație, dând din cap și notându-și ceva în carnețel. Închise telefonul și se uită la Rhyme.

– OK, uite cum stă treaba. Noaptea trecută la un moment dat, criminalul nostru înșfacă...

– El? întrebă Rhyme cu subînțeles.

– OK. Nu știm sigur genul.

– Sexul.

– Ce?

– Genul este o noțiune lingvistică, zise Rhyme. Se referă la cuvintele care desemnează masculinul și femininul din anumite limbi. Sexul este o noțiune biologică, care diferențiază organismele masculine și feminine.

– Mersi de lecția de gramatică, bombăni detectivul. Poate-mi va fi de folos dacă mă duc vreodată la *Cine știe câștigă!* Oricum, *el* înșfacă un amărât și-l duce la debarcaderul de reparat bărci de pe Hudson. Nu

știm exact cum face chestia asta, dar îl obligă pe tip, sau pe femeie, să stea atârnat deasupra apei și apoi îi crestează încheieturile. Victima se ține cât se ține, se pare că destul de mult – destul cât să piardă o grămadă de sânge – și-apoi pur și simplu își dă drumul.

– Vreun cadavru?

– Încă nu. Garda de Coastă și ESU mai caută încă.

– Am auzit un plural.

– Da. Apoi mai primim un telefon după câteva minute. Să mergem să vedem o alee în centru, o fundătură ieșind de pe Cedar Street, lângă Broadway. Criminalul a mai făcut o victimă. Un agent de poliție l-a găsit pe tipul ăsta legat cu bandă adezivă și culcat pe spate. Deasupra lui era fixată o bară de fier – cu o greutate de poate treizeci și cinci de kilograme – chiar peste gâtul lui. Victima a trebuit să o țină în sus ca să nu-i zdrobească gâtul.

– Treizeci și cinci de kilograme? OK, având în vedere treaba cu puterea fizică, recunosc că s-ar putea să ai dreptate să zici că *sexul* criminalului e, probabil, masculin.

Thom intră în cameră cu o tavă cu prăjituri și cafea. Sellitto, care avea probleme cu greutatea, se repezi prima dată la ecler, lăsându-și ca întotdeauna dieta să hiberneze pe perioada iernii. Înfulecă imediat o jumătate de prăjitură și, ștergându-se la gură, continuă:

– Deci victima ține de bară, da? Și cred că reușește s-o țină o vreme – dar până la urmă o scapă și moare.

– Cine e victima?

– Îl cheamă Theodore Adams. Locuia lângă Battery Park. S-a primit un apel la 911 azi-noapte de la o femeie. Zicea că frate-său trebuia să se întâlnească cu ea să meargă la cină și că n-a mai apărut. Ăsta-i numele pe care l-a dat. Sergentul de la secție voia s-o sune azi-dimineață.

În mod normal, Lincoln Rhyme nu credea că descrierile vagi și generale au vreun folos sau vreo noimă. Dar trebui să recunoască în sinea sa că „urât de tot“ se potrivea situației.

Tot așa și cuvântul „ciudat“.

– De ce zici că a fost același mod de operare? întrebă el.

– Criminalul a lăsat o carte de vizită la locul celor două crime. Ceasuri.

– Care fac tic-tac?

– Da. Primul era lângă balta de sânge de pe debarcader. Celălalt era lângă capul victimei. Era ca și cum făptașul a vrut să-i facă să vadă ora exactă. Și să audă, presupun.

– Descrie-mi-le. Ceasurile.

– Păreau de modă veche. Asta-i tot ce știu.

– Nu erau bombe?

Acum – în vremurile astea de După – orice probă care ticăia în vreun fel sau altul era dusă imediat să treacă printr-o verificare de rutină pentru explozibili.

– Nu. Nu-s de-alea care fac bum. Dar echipa le-a trimis la Rodman's Neck să le verifice de agenți biologici sau chimici. Și se pare că e aceeași marcă de ceasuri. Sinistru, zicea unul dintre polițiștii chemați la fața locului. Are o față de lună pe el. Oh, și pentru eventualitatea că suntem cretini, ne-a lăsat și un mesaj sub ceasuri. Imprimat la calculator. Nu e scris de mână.

– Și ce scria?

Sellitto se uită în carnet, nesigur pe memoria lui. Rhyme respecta acest lucru la detectiv. Nu era el genial, dar *era* ca un buldog și făcea totul încet și la perfecție. Sellitto începu să citească:

– „A răsărit Luna Rece și plină, luminând cadavrul pământului, arătându-i morții ora să vină, să pună capăt vieții și drumului." Își ridică privirea spre Rhyme. E semnat „Ceasornicarul".

– Avem două victime și un motiv lunar. Deseori, referințele astronomice înseamnă că ucigașul plănuiește să dea mai multe lovituri. Mai are și alte victime pe agendă.

– Hei, de ce crezi că am venit aici, Linc?

Rhyme aruncă o privire spre scrisoarea începută către *Times*. Închise programul de calculator. Eseul despre Înainte și După va trebui să aștepte.

Capitolul 3

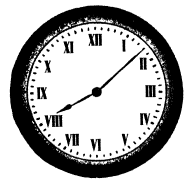

De afară se auzi un sunet slab. Un scrâșnet în zăpadă.

Amelia Sachs nu mai făcu nici o mișcare. Se uită afară, în curtea tăcută și albă. Nu văzu pe nimeni.

Era la o jumătate de oră la nord de oraș, singură într-o casă imaculată în stil Tudor, în care domnea o tăcere mormântală. O observație potrivită, se gândi ea, din moment ce proprietarul clădirii nu mai era printre cei vii.

Auzi din nou același sunet. Sachs era o fată de la oraș, obișnuită cu nebunia gălăgiei urbane – amenințătoare și inofensivă. Intruziunea în liniștea aceasta totală din suburbii o înnebunea.

Oare sunetul era produs de un pas omenesc?

Detectiva înaltă și roșcată, îmbrăcată cu o jachetă neagră de piele, cu un pulover bleumarin și blugi negri, ascultă cu atenție un moment, scărpinându-se distrată în cap. Mai auzi un scrâșnet. Își desfăcu fermoarul jachetei, astfel ca pistolul Glock să-i fie mai ușor accesibil. Se ghemui în fața ferestrei, aruncând o privire rapidă afară. Nu văzu nimic.

Se întoarse să-și continue treaba. Se așeză în fotoliul luxos din piele de la biroul imens și începu să examineze conținutul sertarelor. Era o misiune frustrantă, problema principală fiind că nu știa exact ce căuta. Ceea ce se întâmpla deseori când investiga o scenă a crimei secundară, sau terță, sau cum s-o fi numind aceea de-al patrulea grad.

De fapt nici nu prea putea spune că aceasta era efectiv o scenă a crimei. Era foarte puțin probabil că vreunul dintre criminali fusese vreodată aici sau că acesta era locul unde se descoperise vreun cadavru sau ascunzătoarea vreunei prăzi. Acesta era pur și simplu domiciliul prea puțin folosit al unui bărbat pe nume Benjamin Creeley, care murise la mare distanță de aici și nu fusese în această casă de cel puțin o săptămână înainte de a muri.

Și totuși, trebuia să verifice cu atenție – deoarece Amelia Sachs nu era aici în rolul ei obișnuit: acela de polițist chemat la locul crimei. Acum era detectivul principal în primul caz de crimă repartizat sub conducerea ei.

Se auzi un alt trosnet afară. Gheață, zăpadă, crengi, căprioare, veverițe... Nu îi dădu atenție de data aceasta, continuându-și cercetarea care începuse cu câteva săptămâni înainte, din cauza unui nod făcut pe o bucată de sfoară de bumbac.

Era frânghia de rufe care fusese folosită pentru uciderea bărbatului de cincizeci și șase de ani, Ben Creeley, găsit bălăngănindu-se de streașina locuinței sale din Upper East Side. Pe masă se găsea un bilet de sinucigaș și nu exista nici o urmă evidentă de intenție criminală.

Totuși, imediat după moartea lui, Suzanne Creeley, văduva sa, se prezentă la Departamentul de Poliție New York. Pur și simplu nu putea să creadă că soțul ei se omorâse. Da, într-adevăr bogatul om de afaceri, care era și contabil, părea a fi într-o dispoziție proastă în ultima vreme. Dar după părerea ei asta nu era decât din cauza faptului că de o vreme lucra în fiecare zi până foarte târziu la niște proiecte deosebit de solicitante. Momentele sale de dispoziție proastă erau la ani-lumină depărtare de o depresie sinucigașă. Nu avusese niciodată vreo problemă mintală sau emoțională și nu lua medicamente antidepresive. Situația financiară a lui Creeley era foarte solidă. Nu făcuse nici o schimbare recentă în testamentul sau în polița sa de asigurare. Asociatul său de afaceri, Jordan Kessler, fusese plecat într-o călătorie de afaceri în Pennsylvania. Dar când Sachs avu o scurtă discuție cu el îi confirmă și el că, deși Creeley *păruse* într-adevăr destul de deprimat, Kessler era convins că nu menționase absolut niciodată posibilitatea sinuciderii.

Sachs era desemnată detectiv permanent la scena crimei pentru Lincoln Rhyme, dar voia să facă mai mult decât muncă de laborator criminalistic. Tatonase terenul la brigada Cazuri Majore pentru a prinde ocazia de a fi detectiv principal într-o investigație de crimă sau de terorism. Cineva de la Casa Mare hotărâse că moartea lui Creeley merita cercetată mai amănunțit și îi repartizase ei cazul. Dar în afara consensului general că domnul Creeley nu păruse niciodată predispus la sinucidere, la început Sachs nu reuși să găsească nici o dovadă de crimă. Apoi însă făcu o descoperire. Medicul legist scrisese în raport că, la momentul morții, Creeley avea degetul mare de la mână rupt; toată mână dreaptă de fapt era în ghips.

Ceea ce însemna că pur și simplu nu ar fi fost în stare să lege singur nodul lațului de spânzurătoare sau să lege funia de balustrada balconului.

Sachs știa asta pentru că încercase era însăși de mai mult de zece ori. Era imposibil fără să-ți folosești degetul mare. Poate că legase lațul înainte de accidentul de motocicletă, cu o săptămână înainte de moarte, dar părea extrem de improbabil ca o persoană să facă un laț pe o funie și apoi s-o țină la îndemână, așteptând o anume zi în care să se spânzure cu ea.

Așa că Sachs se hotărî să declare moarte în condiții suspecte și deschise un dosar de crimă pentru caz.

Dar se dovedea a fi un caz dificil. Regula în cazurile de crimă este că fie le termini în primele douăzeci și patru de ore, fie va dura luni de zile până să le rezolvi. Puținele probe care existau (sticla de băutură din care băuse chiar înainte de a muri, biletul și funia) nu dezvăluiseră nimic. Nu exista nici un martor. Raportul poliției newyorkeze nu avea decât o jumătate de pagină. Detectivul care condusese cazul aproape că nu îi dăduse atenție, ceea ce era de fapt tipic pentru sinucideri, și nu îi putu oferi lui Sachs nici o informație suplimentară.

Lista suspecților se cam epuizase cu totul în oraș, unde lucrase Creeley și unde familia își petrecea majoritatea timpului; tot ce mai rămăsese de făcut în Manhattan era să discute mai detaliat cu asociatul lui Creeley, Kessler. Așa că acum căuta indicii într-una din puținele

surse rămase: casa din suburbii a lui Creeley, unde familia petrecea foarte puțin timp.

Dar nu găsea nimic aici. Sachs se așeză din nou la birou, uitându-se la o fotografie recentă a lui Creeley dând mâna cu o persoană care părea a fi un om de afaceri. Erau pe pista de decolare a unui aeroport, în fața avionului particular al unei companii. În fundal se vedeau sonde de petrol și conducte. Zâmbea. Nu părea deprimat – dar, la urma urmei, cine pare deprimat în fotografii?

În momentul acela se auzi un alt scrâșnet, foarte aproape, chiar lângă fereastra din spatele ei. Și apoi încă unul, chiar mai aproape.

Asta sigur nu era o veveriță.

Scoase pistolul Glock, cu un glonț sclipitor de 9 milimetri pe țeavă și încă treisprezece în pistol. Sachs se apropie în liniște de ușa din față și încercui casa până pe partea laterală, ținând pistolul cu amândouă mâinile, dar aproape de partea dreapta *(niciodată* să nu-l ții în fața ta când dai colțul, căci în momentul acela poate fi smuls cu ușurință din mâini; în filme e întotdeauna greșit). Aruncă rapid o privire. În partea laterală a casei nu era nimeni. Se îndreptă atunci spre partea din spate, pășind cu atenție pe aleea de lângă casă, acoperită de un strat gros de gheață.

Se opri și ascultă.

Da, sigur erau ai unui om. Persoana se mișca cu șovăială, probabil către ușa din spate.

O oprire. Un pas. Încă o oprire.

„Gata", își spuse Sachs.

Se apropie cu grijă de colțul din spate al casei.

În acel moment însă, piciorul îi alunecă pe o porțiune acoperită cu gheață. Fără să vrea lăsă să-i scape un sunet slab. „Poate că nu m-a auzit", își spuse ea.

Dar se pare că fusese totuși suficient de zgomotos pentru intrus.

Auzi zgomotul unor pași alergând prin curtea din spate, scrâșnind prin zăpadă.

La naiba...

Ghemuită – în caz că era o capcană ca să o atragă afară să poată fi nimerită – se uită pe după colț și ridică rapid pistolul. Văzu un bărbat

slab și înalt în blugi și cu o geacă groasă de iarnă alergând în viteză prin zăpadă.

Fir-ar să fie!... Sachs îi *ura* pur și simplu pe cei care alergau. Îi fusese sortit să fie înaltă și să aibă încheieturile fragile – artrită – și această combinație făcea orice alergare o adevărată tortură.

– Sunt ofițer de poliție. Oprește-te! O luă la goană după el.

Sachs venise aici singură, așa că ea trebuia să-l urmărească. Nu anunțase Departamentul de Poliție al districtului Westchester că se afla aici. Așa că orice ajutor nu putea să-i vină decât sunând la 911 și nu avea timp de așa ceva.

– Nu-ți mai spun o dată. Oprește-te!

Nici un răspuns.

Alergară în tandem prin curtea de mari dimensiuni și apoi în păduricea din spatele casei. Abia respirând, simțind o durere chiar sub coaste, în afara agoniei din genunchi, Sachs alerga cât de repede putea, dar era evident că nu îl va putea prinde, căci rămânea din ce în ce mai în urmă.

„Fir-ar... O să-l pierd."

Dar interveni natura. O creangă ieșită din zăpadă îi agață gheata și bărbatul se prăbuși la pământ, cu un geamăt pe care Sachs îl auzi de la doisprezece metri distanță. Alergă lângă el și, gâfâind din greu, îi lipi țeava pistolului de ceafă. Acesta nu mai făcu nici o mișcare.

– Nu-mi face rău! Te rog!

– Șșș.

Sachs scoase cătușele.

– Mâinile la spate.

– N-am făcut nimic! zise el, răsucindu-și capul s-o vadă.

– Mâinile!

Făcu ce îi spusese, dar atât de stângaci, încât Sachs își dădu seama că probabil nu i se mai puseseră niciodată cătușe. Și era mai tânăr decât crezuse – un adolescent, cu fața plină de acnee.

– Nu-mi face rău, te rog!

Sachs își trase răsuflarea pentru o clipă și apoi îl percheziționă. Nu avea nici un act de identitate, nici o armă, nici droguri. Doar niște bani și o legătură de chei.

– Cum te cheamă?

– Greg.

– Numele de familie?

– Witherspoon, zise el, după o ezitare.

– Locuiești în apropiere?

Tânărul trase aer adânc în piept, apoi făcu semn din cap spre dreapta.

– Casa de acolo, cea de lângă proprietatea familiei Creeley.

– Câți ani ai?

– Șaisprezece.

– De ce-ai fugit?

– Nu știu. M-am speriat.

– Nu ai auzit când ți-am spus că sunt de la poliție?

– Ba da, dar n-arăți a polițai... adică a ofițer de poliție. Chiar sunteți polițistă?

Sachs îi arătă legitimația.

– Ce făceai la casă?

– Locuiesc în vecini.

– Asta ai mai zis. Ce *făceai?* îl prinse de guler și îl trase în poziția șezut.

Băiatul părea speriat de moarte.

– Am văzut că e cineva înăuntru. M-am gândit că poate e doamna Creeley sau poate cineva de la poliție, sau ceva de genul ăsta. Am vrut numai să-i spun ceva. Apoi m-am uitat înauntru și-am văzut că aveți un pistol. M-am speriat. M-am gândit că sunteți cu ei.

– Cu care „ei"?

– Tipii ăia care au spart casa. Asta am vrut să-i spun doamnei Creeley.

– Au spart casa?

– Am văzut niște tipi care le spărgeau casa. Acum câteva săptămâni. Cam de Ziua Recunoștinței.

– Ai sunat la poliție?

– Nu. Cred că ar fi trebuit. Dar n-am vrut să mă amestec. Știți, arătau foarte duri, tipii ăia.

– Zi-mi ce s-a întâmplat.

– Eram afară, în curte la noi, și i-am văzut că merg până lângă ușa din spate, se uită în jur și apoi, știți, sparg încuietoarea și intră în casă.

– Albi, negri?

– Albi, cred. Nu am fost așa de aproape. N-am putut să-i văd la față. Atâta că erau, știți, niște tipi. În blugi și cu geci. Unul era mai înalt decât celălalt.

– Ce culoare de păr aveau?

– Nu știu.

– Cât timp au stat înăuntru?

– Cam o oră, cred.

– Le-ai văzut mașina?

– Nu.

– Au luat ceva?

– Îhî. Un stereo. Niște CD-uri. Niște jocuri, cred. Pot să mă ridic acum?

Sachs îl trase în picioare și-l împinse înaintea sa până la casă. Observă că ușa din spate fusese *într-adevăr* forțată. Și încă o treabă foarte bună, de profesionist.

Se uită prin casă. În sufragerie se găsea un televizor cu ecran lat. În vitrină erau așezate mai multe seturi de porțelanuri de calitate. Tot acolo se găsea și argintăria. Și încă argintărie masivă. Jaful nu avea nici o noimă. Furaseră câteva lucruri ca să acopere lipsa altora?

Cercetă și podeaua. Casa era imaculată – cu excepția șemineului. Era un model cu gaz, observă ea, dar în interior se găsea foarte multă cenușă. Pentru a-l aprinde nu era nevoie de hârtie sau de surcele. Spărgătorii făcuseră foc?

Fără să atingă nimic dinăuntru, Sachs aprinse lanterna și cercetă conținutul cenușii.

– Ai observat cumva dacă oamenii aceia au făcut foc aici când au spart casa?

– Nu știu. Poate.

Se mai găseau de asemenea urme de noroi în fața șemineului. Avea echipament de bază pentru investigarea scenei unui crime în

portbagajul mașinii. Va lua amprentele din jurul șemineului și al biroului și mostre de cenușă și de noroi, și orice alte probe fizice care ar putea fi de folos.

În momentul acela telefonul mobil începu să-i vibreze. Se uită la ecran. Era un mesaj urgent de la Lincoln Rhyme. Avea nevoie de ea în oraș cât de curând posibil. Trimise, la rândul ei, un mesaj de confirmare.

„Oare ce arseseră?“ se întrebă ea, uitându-se în șemineu.

– Deci, zise Greg. Acum ce ziciți, pot să plec?

Sachs îl studie cu atenție.

– Nu sunt sigură dacă știai asta, dar, de fiecare dată când moare cineva în condiții suspecte, poliția face un inventar complet al tuturor obiectelor existente în casă în ziua în care moare proprietarul.

– Serios? Băiatul se uită în jos.

– Într-o oră eu sun la Departamentul de Poliție Westchester și îi rog să controleze lista de atunci cu ceea ce este acum în casă. Dacă lipsește ceva, mă vor suna pe mine și eu o să le dau numele tău și o să-i sun pe părinții tăi.

– Dar...

– Oamenii aceia nu au furat absolut nimic, nu-i așa? După ce s-au dus ei, tu ai intrat în casă prin ușa din spate și te-ai servit cu... Ce?

– Am împrumutat numai niște lucruri, asta-i tot. Din camera lui Todd.

– Fiul domnului Creeley?

– Da. Și unul dintre jocurile Nintendo era al meu, oricum. Nu mi l-a mai dat înapoi.

– Și bărbații? Au luat ceva?

– Nu păreau să fi luat ceva, zise el după o mică șovăială.

Sachs îi scoase cătușele.

– În mai puțin de o oră să aduci totul înapoi. Pune-le în garaj. Îți las ușa deschisă.

– Oh, da. Adică... Da, promit, zise el pe nerăsuflate. Sigur că da... Atâta doar că... Începu să plângă. Chestia e că le-am mâncat prăjiturile. Erau în frigider. Și nu am... Da' o să le cumpăr altele.

– Nu se face inventarul la mâncare, zise Sachs.

– Nu?

– Adu numai restul lucrurilor înapoi.

– Promit. Serios.

Se șterse pe față cu mâneca.

Băiatul se întoarse să plece.

– Încă ceva, zise ea. Când ai auzit că domnul Creeley s-a sinucis, ai fost surprins?

– Păi, da!

– De ce?

Băiatul izbucni în râs.

– Avea un BMW 740. Adică, știți, de-ăla lung. Cum să te omori dacă ai un BMW de lux, n-am dreptate?

Capitolul 4

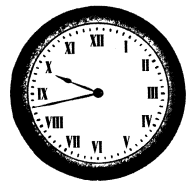

Există o mulțime de feluri îngrozitoare de-a muri.

Amelia Sachs le cam văzuse pe toate sau, cel puțin, așa se gândise până atunci. Dar acestea erau niște metode de a ucide mai pline de cruzime decât orice își amintea să fi văzut vreodată.

Vorbise cu Rhyme de la Westchester și acesta îi spusese să se ducă urgent în sudul Manhattanului, unde trebuia să cerceteze două scene de crime comise, se pare, la câteva ore distanță una de cealaltă, de către o persoană care-și spunea „Ceasornicarul".

Sachs terminase deja treaba la prima din cele două – la un debarcader pe râul Hudson. Era o scenă care putuse fi cercetată foarte rapid; nu era nici un cadavru și majoritatea urmelor fuseseră măturate sau contaminate de viforul năprasnic de pe râu. Fotografiase și filmase scena din toate unghiurile. Notase locul unde se găsise ceasul – enervată că scena fusese deranjată de echipa de dezamorsare a bombelor care îl luaseră să-l verifice. Dar nu existase nici o altă soluție, având în vedere că aparatul putea foarte bine să fi fost explozibil.

Luă și biletul criminalului, parțial acoperit de sânge. Apoi luă mostre din sângele înghețat. Observă urmele de unghii lăsate pe debarcader în locul unde se ținuse victima, atârnată deasupra apei, de unde alunecase apoi să moară. Găsi și o bucată de unghie ruptă – era lată, scurtă și fără lac, ceea ce sugera că victima fusese un bărbat.

Criminalul intrase tăind gardul din plasă de sârmă care proteja debarcaderul. Sachs prelevă o mostră de sârmă tăiată, pentru urme de unelte. Nu găsi nici o amprentă, urme plantare sau de cauciucuri de mașină lângă punctul de intrare sau lângă balta de sânge înghețat.

Nu fusese localizat nici un martor.

Medicul legist îi spuse că, dacă victima căzuse în Hudson, așa cum părea foarte probabil, atunci murise de hipotermie în aproximativ zece minute. Scafandrii poliției și ai Gardei de Coastă continuau să caute cadavrul și orice altă probă din apă.

Sachs era acum la cea de-a doua scenă, aleea de la Cedar Street, lângă Broadway. Theodore Adams, de treizeci și cinci de ani, zăcea întins pe spate, cu gura, gleznele și încheieturile mâinilor lipite cu bandă adezivă. Criminalul aruncase o funie peste balustrada unei ieșiri de incendiu, la trei metri deasupra lui și legase unul din capetele funiei de o bară metalică grea, lungă de un metru optzeci, având găuri la capete, ca urechea unui ac de cusut. Apoi suspendase această bară deasupra gâtului victimei. Celălalt capăt al funiei îl pusese în mâinile victimei. Fiind legat, Adams nu putea să se tragă afară de sub bară. Singura lui speranță era să-și folosească toată puterea ca să țină greutatea masivă suspendată în aer până când trecea cineva din întâmplare pe acolo să-l salveze.

Dar nu trecuse nimeni.

Chiar și după ce murise, bara continuase să îi apese gâtul, până când corpul înghețase bocnă în frigul de decembrie. Sub greutatea zdrobitoare a metalului, gâtul nu mai avea decât aproximativ doi centimetri și jumătate grosime. Fața era palidă, ca de cretă, cu privirea goală a morții, dar Sachs își imagina cum îi arătase probabil fața timp de – oare câte? – zece sau cincisprezece minute în care se luptase să supraviețuiască, înroșindu-se din cauza efortului, apoi învinețindu-se, cu ochii bulbucați.

Cine Dumnezeu ar dori să omoare în felul acesta, prin metode alese evident pentru a prelungi agonia dinaintea morții?

Sachs purta o salopetă albă Tyvek pentru a nu lăsa scame de la propriile haine și păr să contamineze scena crimei. Pregăti echipamentul

de colectare a probelor, în timp ce discuta despre omor cu cei doi colegi de la NYPD, Nancy Simpson și Frank Rettig, ofițeri la unitatea principală de studiere a locului crimei, din Queens. În apropiere se găsea vehiculul CSI – o dubiță mare, plină cu echipament esențial de investigare a scenei crimei.

Își puse niște benzi de cauciuc în jurul labelor picioarelor pentru a deosebi urmele ei de cele ale criminalului. (Aceasta era o altă idee a lui Rhyme. „Dar ce contează? Sunt în costum Tyvek, Rhyme, nu în pantofi de stradă", îi spusese ea odată. Rhyme se uitase la ea cu un aer obosit. „Oh, scuzați, vă rog. Presupun că unui criminal nu i-ar putea veni *niciodată* ideea să își cumpere un costum Tyvek. Cât costă unul, Sachs? 49,95 dolari?")

Prima dată se gândi că aceste crime erau fie opera unei grupări de crimă organizată, fie opera unui psihopat. Acțiunile crimei organizate erau deseori regizate în felul acesta, pentru a trimite mesaje bandelor rivale. Un sociopat, pe de altă parte, ar fi în stare să elaboreze o asemenea crimă complicată din cauza demenței sau pentru propria satisfacție, care poate fi sadică – dacă are o motivație sexuală – sau pur și simplu cruzime de dragul cruzimii, în afara poftei carnale. De când lucra în poliție, Sachs își dăduse seama că provocarea durerii e o sursă de putere în sine și că putea deveni ușor o dependență.

Se apropie de ea Ron Pulaski, în uniformă și cu o jachetă de piele. Tânărul agent de poliție, blond și subțirel, o ajuta pe Sachs în cazul Creeley și era întotdeauna disponibil când venea vorba de un caz de care se ocupa Rhyme. Fusese spitalizat o lungă perioadă de timp, după o confruntare cu un infractor periculos, și i se oferise șansa să se pensioneze medical.

Tânărul polițist începător îi povestise lui Sachs cum stătuse de vorbă cu Jenny, soția sa, și discutaseră problema. Ar trebui sau nu să se întoarcă la slujbă? Fratele geamăn al lui Pulaski, și el tot polițist, îi dăduse și el sfaturi. Și, în cele din urmă, se hotărâse să facă terapie psihologică și să-și continue munca de polițist. Sachs și Rhyme fuseseră impresionați de zelul lui tineresc și trăseseră niște sfori ca acesta să lucreze cu ei ori de câte ori posibil. Îi mărturisise după aceea lui Sachs

(niciodată lui Rhyme, bineînțeles) că refuzul criminalistului de a se lăsa înfrânt de tetraplegia sa și regimul dur de terapie fizică la care se supunea zilnic, fuseseră principalele motive ale lui Pulaski de a reintra în rândurile forțelor active ale poliției.

Pulaski nu îmbrăcase un costum Tyvek, prin urmare se opri la panglica galbenă care delimita scena crimei.

– Dumnezeule, murmură el, uitându-se la priveliștea grotescă.

Pulaski îi spuse că Sellitto și ceilalți polițiști verificau dacă personalul de securitate și funcționarii birourilor din clădirile din jurul aleii văzuseră sau auziseră ceva din atac sau dacă îl cunoșteau pe Theodore Adams.

– Echipa de dezamorsare a bombelor încă mai cercetează ceasurile și o să le trimită după aceea direct la Rhyme, adăugă el. Mă duc să notez numărul tuturor mașinilor parcate în jur. Așa mi-a zis domnul detectiv Sellitto.

Stând cu spatele la Pulaski, Sachs încuviință din cap. Dar, de fapt, nu dăduse prea mare atenție acestor informații; în momentul acela nu îi erau de prea mare folos. Trebuia să înceapă să verifice scena crimei și încerca să își limpezească mintea de orice alte gânduri care ar fi putut să o distragă. În ciuda faptului că, prin definiție, munca la o scenă a crimei implică de fapt obiecte neînsuflețite, există o ciudată intimitate în această activitate; pentru a fi eficienți, polițiștii însărcinați cu procesarea scenei crimei trebuiau să *devină,* în mod mental și emoțional, criminalii. Scenariul macabru se derula ca un film în imaginația lor: la ce se gândea criminalul, unde a stat când a ridicat arma sau bâta sau cuțitul, cum și-a schimbat poziția corpului, dacă a zăbovit pe loc pentru a vedea cum moare victima sau dacă a fugit imediat, ce anume i-a atras atenția la locul respectiv, ce anume l-a tentat și ce i s-a părut respingător, pe unde anume a plecat pentru a scăpa. Nu schița acum profilul psihologic al criminalului – acel portret-robot al suspecților care era atât de la modă în presă și, în mod ocazional, și de ajutor; ci era o întreprindere migăloasă de a depista în grămada imensă și dezordonată de lucruri de la scena crimei acele puține urme, dar atât de importante, care te puteau conduce la ușa suspectului.

Asta era ceea ce făcea acum Sachs, devenea altcineva – ucigașul care pusese la cale această modalitate atât de oribilă, de a curma viața unei ființe omenești.

Cercetă în amănunțime toată scena, în sus și în jos, în lateral: pavajul, pereții, cadavrul, greutatea de fier...

„Sunt el... Sunt el... La ce mă gândesc? De ce am vrut să omor aceste victime? De ce în felul acesta? De ce pe debarcader, de ce aici?"

Dar cauza morții era atât de neobișnuită, mintea criminalului atât de deosebită de a ei, încât nu putea găsi un răspuns la nici una dintre aceste întrebări, nu încă. Își puse la urechi căștile telefonului.

– Rhyme, ești acolo?

– Unde altundeva ai vrea să fiu? întrebă el, oarecum amuzat. Te-am așteptat. Unde ești? La a doua scenă?

– Da.

– Și ce vezi, Sachs?

„Sunt el..."

– Aleea, Rhyme, zise ea în microfonul subțire atașat de căști. E o alee închisă pentru livrări. Nu trece până pe partea cealaltă. Victima e aproape de stradă.

– Cât de aproape?

– Patru metri și jumătate dintr-o alee de treizeci de metri.

– Cum a ajuns acolo?

– Nu este nici o urmă de pași, dar cu siguranță a fost târât la locul unde a fost ucis; are sare și mizerie pe fundul pantalonilor și pe spatele jachetei.

– Există uși în apropiere de cadavru?

– Da. De fapt e chiar aproape în fața uneia.

– Lucra în clădire?

– Nu. Am cărțile lui de vizită. E un scriitor independent. Adresa locului său de muncă este aceeași cu a apartamentului în care locuia.

– Poate că a avut un client acolo sau în una dintre clădirile din apropiere.

– Lon verifică acum.

– Bine. Ușa aceea este cea mai aproape? Se poate să fi fost locul unde ucigașul l-a așteptat?

– Da, răspunse ea.

– Zi-i unui gardian s-o deschidă și vreau să verifici ce e dincolo de ea.

Lon Sellitto strigă de dincolo de banda galbenă care delimita perimetrul scenei.

– Nici un martor. Toți sunt orbi, dracu' să-i ia. Și surzi pe deasupra... Și cred că sunt cam patruzeci sau cincizeci de birouri diferite în clădirile din jurul aleii. Dacă l-a cunoscut cineva, s-ar putea să ne ia ceva timp până aflăm.

Sachs îi transmise cererea criminalistului de a deschide ușa din spate, cea mai aproape de cadavru.

– Imediat, zise Sellitto și se duse să-și îndeplinească misiunea, suflându-și aer cald în mâinile împreunate.

Sachs filmă și fotografie scena. Căută, dar nu găsi nici o dovadă de activitate sexuală implicând cadavrul, și nici în apropiere. Apoi începu să traverseze întreg caroiajul – cercetând de două ori fiecare centimetru pătrat din scenă, căutând probe fizice. Spre deosebire de mulți profesioniști ai scenei crimei, Rhyme insista ca un singur investigator să se ocupe de treaba aceasta – cu excepția dezastrelor în masă, bineînțeles – și Sachs trecea întotdeauna peste caroiaj singură.

Dar oricine comisese această crimă fusese foarte atent să nu lase nimic evident în urmă, cu excepția biletului și a ceasului, a barei metalice, a benzii adezive și a funiei.

Îi spuse acest lucru și lui Rhyme.

– Nu prea le stă în fire să ne facă treaba ușoară, nu-i așa, Sachs?

Buna lui dispoziție o irită; *el* nu se afla lângă o victimă care murise într-un mod înfiorător. Îi ignoră comentariul și își continuă treaba: efectuă o cercetare de bază a cadavrului, pentru a putea fi ridicat și trimis medicului legist, ridicând toate obiectele personale găsite asupra persoanei sale, prelevând toate amprentele digitale și amprentele electrostatice ale urmelor de pantofi, luând toate probele cu un roler adeziv, asemănător celui folosit pentru a înlătura părul animalelor de casă de pe mobilă.

Cel mai probabil era că ucigașul venise aici cu mașina, având în vedere greutatea barei, dar nu erau deloc urme de pași. Centrul aleii era acoperit cu sare grunjoasă pentru a topi zăpada, și cristalele nu permiteau un contact bun cu pavajul.

Deodată își îngustă ochii.

– Rhyme, văd ceva ciudat. În jurul cadavrului, la aproximativ un metru în jurul lui, este ceva pe pământ.

– Ce crezi că e?

Sachs se aplecă și examină cu o lupă ceea ce părea a fi nisip fin. Îi spuse acest lucru și lui Rhyme.

– L-a folosit pentru gheață?

– Nu. Nu există decât în jurul lui. Și nu mai este așa ceva nicăieri pe alee. Au pus sare pentru zăpadă și gheață. Se dădu câțiva pași înapoi. Dar n-a mai rămas decât un reziduu fin. Pare a fi... da, Rhyme. L-a măturat. Cu o mătură.

– Măturat?

– Se văd urmele de paie. Pare să fi împrăștiat câteva mâini de nisip pe suprafața scenei și după aceea le-a măturat... Dar poate n-a făcut-o el. Nu am văzut nimic de genul ăsta la prima scenă, la debarcader.

– Este nisip pe victimă sau pe bară?

– Nu știu... Stai, da, este.

– Deci a făcut chestia asta *după* ce l-a ucis, zise Rhyme. Probabil e un agent obscurizant.

Criminalii meticuloși foloseau uneori un material prăfos sau granular de diverse feluri – nisip, granule pentru cutia pisicilor sau chiar și făină – pe care-l împrăștiau pe pământ după ce comiteau o crimă. După aceea măturau sau aspirau acest material, înlăturând în felul acesta majoritatea particulelor care ar putea constitui probe.

– Dar de ce? se întrebă cu voce tare Rhyme.

Sachs se uită atent la cadavru, apoi își îndreptă atenția asupra aleii acoperite cu pavaj.

„Sunt el... De ce să mătur?“

Criminalii ștergeau deseori amprentele și luau cu ei probele evidente, dar foarte rar se obosea cineva să folosească un agent

obscurizant. Își închise ochii și, deși era atât de dificil, se imagină pe sine însăși stând în picioare deasupra tânărului care se chinuia să țină bara departe de gâtul său.

– Poate că a vărsat ceva.

– Nu prea pare probabil, zise Rhyme. Nu ar fi atât de neatent.

Sachs continuă să se gândească: „Sunt atent, sigur. Dar de ce să mătur? Sunt el...“

– De ce? șopti Rhyme.

– E un...

– Nu *el* e, o corectă criminalistul. Tu ești el, Sachs. Amintește-ți. Tu.

– *Sunt* un perfecționist. Vreau să elimin cât de multe probe posibil.

– Adevărat, dar ceea ce câștigi măturând, pierzi stând mai mult timp la scena crimei, zise Rhyme. Cred că trebuie să mai fie un motiv.

Mergând și mai departe, imaginându-se ridicând bara, punând funia în mâna victimei, privind cu atenție chipul chinuit al acesteia, ochii bulbucați. „Pun ceasul alături de capul lui. Ticăie, ticăie... Mă uit la el cum moare. Nu las nici o probă, mătur...“

– Gândește-te, Sachs. Ce are de gând să facă?

„Sunt el...“

– Mă întorc, Rhyme, zise ea brusc, aproape bâlbâindu-se.

– Poftim?

– Mă întorc la scena crimei. Adică, *el* se întoarce. De aceea a măturat. Pentru că nu a vrut în nici un caz să ne lase ceva care să ne dea vreo informație despre el: nici o fibră, păr, urme de pantofi, noroi din talpă. Nu-i e teamă că le vom folosi să-l descoperim în vizuina lui – e mult prea bun ca să lase urme de felul ăsta. Nu, i-e frică să nu găsim ceva care să ne ajute să-l recunoaștem când se întoarce.

– OK, ar putea fi asta. Poate e un *voyeur,* îi place să vadă oameni murind, îi place să se uite cum lucrează polițiștii. Sau poate vrea să vadă cine e pe urmele lui... Ca să poată începe și el o urmărire.

Sachs simți un fior de gheață pe șira spinării. Se uită împrejur. Ca de obicei, se adunase un mic grup de gură-cască pe partea cealaltă a străzii. Oare criminalul era printre ei acum, oare în secunda asta se uita la ea?

– Sau poate că a fost deja aici, adăugă Rhyme chiar atunci. Poate a venit azi-dimineață, mai devreme, să vadă dacă într-adevăr victima a murit. Ceea ce înseamnă...

– Că poate a lăsat vreo probă altundeva, în afara scenei. Pe trotuare, pe stradă.

– Exact.

Sachs se strecură pe sub panglica galbenă ce delimita scena crimei și se uită în stradă. Apoi pe trotuarul din fața clădirii. Acolo găsi vreo șase-șapte urme de pantofi în zăpadă. Nu avea de unde să știe dacă vreuna dintre ele îi aparținea Ceasornicarului, dar câteva – făcute de niște cizme late, rotunde – sugerau că cineva, probabil un bărbat, rămăsese la capătul aleii timp de mai multe minute, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Se uită în jur și ajunse la concluzia că nu exista nici un motiv rezonabil pentru a sta acolo – nu erau telefoane publice în apropiere, nici cutii poștale sau vitrine de magazine.

– Am găsit niște urme neobișnuite de cizme la capătul aleii, lângă bordura de pe Cedar Street, îi zise ea lui Rhyme. Mari. Controlă și această zonă, săpând într-un troian de zăpadă. Am mai găsit ceva.

– Ce?

– O clamă metalică de bancnote, aurită. În mănușile de latex, degetele o usturau de frig. Numără banii din clamă. Are trei sute patruzeci de dolari în bancnote noi de douăzeci. Și erau chiar lângă urmele de cizme.

– Victima avea bani la el?

– Șaizeci de dolari, și ăia destul de noi.

– Poate criminalul i-a șterpelit clama și apoi a scăpat-o când a fugit.

Sachs îi puse într-o pungă de plastic pentru probe, apoi termină de controlat celelalte porțiuni ale zonei, dar nu mai găsi nimic.

Ușa din spate a clădirii de birouri se deschise brusc. În spatele ei erau Sellitto și un gardian în uniforma personalului de securitate a clădirii. Se traseră amândoi în spate cât timp Sachs studieu – descoperi și fotografie un milion de amprente, după cum îi descrise lui Rhyme (acesta nu făcu decât să chicotească) – și holul întunecos dinăuntru. Nu găsi nimic care să fie în mod evident relevant pentru crimă.

Dintr-odată aerul rece fu sfâșiat de o voce îngrozită de femeie.

– Oh, Doamne! Oh, nu!

O brunetă plinuță, de vreo treizeci și ceva de ani, alergă până la panglica galbenă, unde o opri un agent de poliție. Își acoperise fața cu amândouă mâinile și plângea în hohote. Sellitto se apropie de ea. Sachs veni și ea.

– Îl cunoașteți, doamnă? întrebă detectivul înalt.

– Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat? Nu... Oh, Doamne!...

– Îl cunoașteți? repetă detectivul.

Femeia se întoarse cu spatele la scena de groază, cu trupul zguduindu-i-se în continuare de hohote de plâns.

– Fratele meu... Nu, este... oh, Doamne, nu, nu poate fi el... Se prăbuși în genunchi pe gheață.

Deci aceasta trebuie să fie femeia care raportase dispariția fratelui ei cu o seară înainte, își dădu seama Sachs.

Lon Sellitto avea personalitatea unui pitbull când era vorba de suspecți. Dar cu victimele și rudele lor dădea dovadă de o gentilețe surprinzătoare.

– Îmi pare așa de rău, îi zise el cu voce blândă, îngroșată de accentul tărăgănat de Brooklyn. S-a dus, da.

O ajută să se ridice și femeia se rezemă de zidul aleii.

– Cine a făcut asta? De ce? Vocea i se înălță în timp ce vorbea, până deveni un țipăt, uitându-se fix la tabloul terifiant al morții fratelui ei. Cine-a putut să facă așa ceva? Cine?

– Nu știm, doamnă, zise Sachs. Îmi pare rău. Dar îl vom găsi. Vă promit.

– Nu o lăsați pe fiica mea să-l vadă, vă rog, zise femeia, cu vocea întretăiată de suspine.

Sachs se uită la mașina parcată pe jumătate pe o bordură, așa cum o lăsase în starea ei de panică. În scaunul pasagerului era o adolescentă care se uita fix înspre ei, cu capul plecat ușor într-o parte, prinzând privirea lui Sachs cu o încruntare. Detectivul se mută în fața cadavrului, împiedicând-o pe fată să-și vadă unchiul.

Sora, pe nume Barbara Eckhart, sărise din mașină fără să-și mai ia haina pe ea și acum se zgribulise de frig. Sachs o conduse prin ușa deschisă în holul de serviciu pe care tocmai îl controlase. Femeia, încă isterică, dori să meargă la baie. Când ieși, era încă palidă și vizibil tulburată, dar își stăpânea plânsul.

Barbara nu avea nici o idee ce motiv ar fi avut cineva să-i omoare fratele. Acesta era burlac, lucra ca autor de texte publicitare în colaborare cu diverse firme. Era o persoană plăcută de toată lumea și nu avea nici un dușman de care să aibă cunoștință sora sa. Nu era implicat în nici un triunghi amoros – nu exista deci nici un soț gelos – și nu luase niciodată droguri sau vreo altă substanță ilegală. Se mutase în New York în urmă cu doi ani.

Faptul că aparent nu avea nici o legătură cu crima organizată o tulbură pe Sachs; în acest fel factorul psihopat ajungea pe locul întâi, și acest caz era întotdeauna mult mai periculos pentru public decât dacă era vorba de un mafiot profesionist.

Sachs îi explică procedura. Cadavrul va fi eliberat de medicul legist rudei celei mai apropiate între douăzeci și patru și patruzeci și opt de ore. Chipul Barbarei împietri.

– De ce l-a omorât pe Teddy așa? Ce Dumnezeu s-a gândit să facă?

Aceasta însă era o întrebare la care Amelia Sachs nu avea nici un răspuns.

În timp ce sora mortului se întorcea la mașină, iar Sellitto o ajuta, Sachs nu putea să-și dezlipească privirea de cea a fiicei, care se uita fix la polițistă. Evident că fata își dăduse deja seama că bărbatul acela era unchiul ei și că murise, dar Sachs vedea că fata mai avea încă un strop de speranță.

O speranță care urma să fie distrusă.

Foamea.

Vincent Reynolds stătea întins în patul jilav din locuința lor temporară, care era, culmea, o fostă biserică, și simți o foame intensă în suflet, foame care imita în tăcere chiorăitul stomacului din burta sa rotundă.

Acest vechi edificiu catolic, dintr-o zonă pustie a Manhattanului de lângă râul Hudson, era baza lor de operațiuni pentru asasinate. Gerald Duncan nu era din oraș, iar apartamentul lui Vincent se afla în New Jersey. Vincent îi spusese de la început că puteau să stea acasă la el, dar Duncan răspunsese că nu, că nu puteau deloc să facă așa ceva. Nu trebuiau să aibă nici o legătură cu locuințele lor adevărate. Lui Vincent i se păru că-i ține o conferință. Dar nu era un lucru rău. Era ca un tată care își instruiește fiul.

– O biserică? întrebase Vincent. De ce?

– Pentru că a fost scoasă la vânzare acum paisprezece luni și jumătate. Nu e cea mai căutată proprietate din oraș. Și oricum nimeni n-o să apară aici în perioada asta a anului. Îi aruncase lui Vincent o privire rapidă. Nu te-ngrijora. E desanctificată.

– Serios? întrebă Vincent, care socotea că deja comisese suficiente păcate să i se garanteze un bilet direct în iad, dacă acesta exista; pătrunderea ilegală într-o biserică, sanctificată sau desanctificată, era, cu siguranță, cea mai neînsemnată dintre fărădelegi.

Agentul imobiliar încuiase ușile, bineînțeles, dar îndemânarea unui ceasornicar este în esență aceea a unui lăcătuș (primii ceasornicari, îi explicase Duncan, erau lăcătuși), astfel că Gerald Duncan deschise cu ușurință lacătul uneia dintre ușile din spate, fixând după aceea în loc un lacăt al lui, ca să poată intra și ieși oricând doreau, fără să fie văzuți din stradă sau de pe trotuar. Schimbă și lacătul la ușa din față, aplicând un strat subțire de ceară pe el, ca să-și dea seama dacă a încercat cineva să intre în absența lor.

În clădire era întuneric și curent, și mirosea a detergenți ieftini.

Camera lui Duncan era fostul dormitor al preotului, la etaj, în presbiteriu. De partea cealaltă a coridorului se afla un birou, acum camera lui Vincent, care stătea în acest moment întins pe pat. În încăpere se găseau un pat îngust, o masă, o plită, un cuptor cu microunde și un frigider (Vincent cel Flămând luase bineînțeles bucătăria, oricât de mică ar fi fost ea). În biserică funcționa încă electricitatea, în caz că agenții imobiliari aveau nevoie de lumină, și țevile de apă erau

încălzite ca să nu crape din cauza înghețului, dar termostatul era fixat la o temperatură foarte joasă.

– Ce păcat că nu e un turn cu ceas aici, zisese Vincent când văzuse biserica prima dată, cunoscând obsesia lui Duncan pentru măsurarea timpului. Așa, ca Big Ben.

– Acela e numele clopotului, nu al ceasului.

– Pe Turnul Londrei?

– În turnul cu ceas, îl corectă din nou bărbatul mai în vârstă. La Palatul Westminster, unde este sediul Parlamentului. A fost numit după Sir Benjamin Hall. La sfârșitul secolului al XVIII-lea, era cel mai mare clopot din Anglia. La primele modele de ceasuri de turn, clopotele erau singurele care îți spuneau ce oră e. Nu aveau cadrane și ace.

– A!

– Cuvântul „ceas“[1] vine din latinescul *clocca*, care înseamnă „clopot“.

Omul ăsta știa *absolut orice.*

Lui Vincent îi plăcea mult acest lucru. De fapt îi plăceau foarte multe lucruri la Gerald Duncan. Se întrebase de mai multe ori cum de ei, doi inadaptați, deveniseră prieteni buni. Vincent nu avea mulți prieteni. Uneori ieșea la un pahar cu colegii. Dar Vincent cel Isteț nu avea obiceiul să spună prea multe, pentru că îi era teamă ca nu cumva să-i scape vreo remarcă nepotrivită despre o chelneriță sau femeie de la vreo masă din apropiere. Foamea te face neglijent (uită-te numai ce se întâmplase cu Sally Anne).

Vincent și Duncan erau firi opuse din multe puncte de vedere, dar aveau totuși ceva în comun: amândoi aveau secrete întunecate în suflet. Și oricine a împărtășit așa ceva cu cineva știe că asta este suficient pentru a compensa diferențe majore în stilul de viață sau al credințelor politice.

Da, absolut, Vincent avea neapărat de gând să acorde o șansă prieteniei dintre ei.

Acum se spăla, gândindu-se din nou la Joanne, bruneta pe care o vor vizita azi – florăreasa, următoarea lor victimă.

---

[1] *Clock* în lb. engleză, în original (n. tr.)

Vincent deschise micul frigider. Scoase o chiflă și o tăie în două cu cuțitul său de vânătoare. Avea o lamă de douăzeci de centimentri și era extrem de ascuțit. Unse chifla cu cremă de brânză, o mâncă și bău două cutii de Coca-Cola. Îl ustura nasul de frig. Gerald Duncan cel Meticulos insistase să poarte și aici mănuși, ceea ce de obicei era o pacoste, dar azi, fiind atât de frig, nu-l deranja atât de mult pe Vincent.

Se întinse din nou pe pat, imaginându-și cum arăta trupul Joannei.

„Astăzi mai târziu..."

Simțea că-i e foame, că pur și simplu moare de foame. Dacă nu avea legătura sufletească cu Joanne cât de curând, se va usca de dorință.

Mai bău o cutie de Dr. Pepper, mai mâncă o pungă de chipsuri. Apoi niște covrigi.

Simțea că moare de foame...

Era atât de flămând...

Lui Vincent Reynolds nu i-ar fi trecut niciodată prin cap ideea că impulsul de a molesta sexual femeile era o foame. Înțelesese acest lucru de la psihiatrul său, doctorul Jenkins.

Pe perioada încarcerării sale din cauza lui Sally Anne – singura dată când fusese arestat – doctorul îi explicase că trebuia să accepte faptul că aceste impulsuri pe care le simțea nu vor dispărea niciodată.

– Nu poți să te descotorosești de ele. Într-un fel sunt ca o foame... Ei, ia să vedem, ce știm noi despre foame? Că este naturală. Nu ne putem abține să nu ne fie foame. Nu ești de acord?

– Ba da, domnule.

Psihiatrul mai adăugase că, deși nu puteai înlătură niciodată foamea cu totul, puteai totuși „să o satisfaci în mod acceptabil și corect. Înțelegi ce vreau să-ți spun? În ce privește mâncarea, trebuie să mănânci o mâncare sănătoasă la ora potrivită de masă, nu să iei tot felul de gustări la orice oră din zi sau noapte. În ce-i privește pe oameni, trebuie să intri într-o relație sănătoasă, de încredere, care să ducă în final la căsătorie și la o familie".

– Înțeleg.

– Bine. Cred că facem progrese. Nu ești de acord?

Și băiatul profitase enorm de pe urma acestui sfat, deși în mintea lui se transformase în ceva oarecum diferit de ceea ce intenționase doctorul acela cumsecade. După cum rațional Vincent, analogia cu foamea era un ghid bun. Nu va mânca, adică, nu va avea o legătură sufletească cu o fată decât atunci când va avea într-adevăr nevoie. În felul acesta nu va mai deveni atât de disperat – și neprevăzător, așa cum fusese cu Sally Anne.

Genial.

„Nu ești de acord, domnule doctor Jenkins?"

Vincent își termină covrigii și sucul și îi mai scrise o scrisoare surorii lui. Vincent cel Isteț desenă și câteva caricaturi pe margini. Era convins că aveau să-i placă. Vincent nu era deloc un artist rău.

Se auzi o bătaie la ușă.

– Intră.

Gerald Duncan deschise ușa. Cei doi își dădură bună dimineața. Vincent aruncă o privire pe furiș în camera lui Duncan, care era lună. Toate obiectele de pe birou erau aranjate într-o ordine perfect simetrică. Hainele erau călcate și agățate în dulap la exact cinci centimetri un umeraș de altul. Asta s-ar putea să fie o piedică în prietenia lor. Vincent era un îngălat.

– Vrei ceva de mâncare? întrebă Vincent.

– Nu, mersi.

De aceea era Ceasornicarul atât de slab. Mânca foarte rar, nu era niciodată flămând. Și asta s-ar putea să fie o piedică. Dar Vincent se hotărî să ignore acest defect. La urma urmei, nici sora lui Vincent nu mânca niciodată prea mult și el tot o iubea.

Ucigașul își făcu o cafea. În timp ce apa se încălzea, luă borcanul cu cafea boabe din frigider și măsură exact cât să iasă două linguri de cafea. Le turnă cu zgomot în râșnița de mână și răsuci mânerul de douăsprezece ori, apoi zgomotul încetă. Turnă cafeaua măcinată cu grijă într-un filtru de hârtie așezat în rezervorul conic al mașinii de cafea. Lovi cu degetul mașina pentru a uniformiza nivelul cafelei măcinate. Lui Vincent îi plăcea întotdeauna să se uite la Gerald Duncan cum făcea cafea.

„Meticulos...“

Duncan își privi ceasul de aur de buzunar. Răsuci rotița ceasului cu extrem de mare atenție. Își termină cafeaua – o bea întotdeauna rapid, ca pe un medicament – și apoi se uită la Vincent.

– Florăreasa noastră, zise el. Joanne. Vrei să te duci să o verifici?

Simți întrebarea ca pe o lovitură în stomac. La revedere, Vincent cel Isteț.

– Sigur.

– Eu mă duc pe aleea de la Cedar Street. Poliția ar trebui să fie deja acolo. Vreau să văd cu cine ne vom confrunta.

„Confrunta...“

Duncan își îmbrăcă haina și își puse geanta pe umăr.

– Ești gata?

Vincent dădu din cap și își luă pe el geaca de culoare crem, căciula și ochelarii de soare.

– Să mă anunți dacă vin oameni la depozit să ia comenzile sau dacă lucrează singură, îi zise Duncan.

Ceasornicarul aflase că Joanne își petrecea mare parte din timp în depozitul ei, la câteva străzi distanță de florăria unde vindea florile. Depozitul era liniștit și întunecos. Imaginându-și-o pe femeie, cu părul ei castaniu cârlionțat, cu fața lunguiață, dar drăgălașă, Vincent cel Flămând nu și-o putea scoate din minte.

Coborâră împreună scările și ieșiră în aleea din spatele bisericii.

Duncan închise lacătul.

– Oh, și voiam să te mai anunț ceva, zise el. Victima de mâine? Și ea e tot femeie. Asta înseamnă că vor fi două una după alta. Nu știu cât de des îți place ție să ai... Cum îi spuneai? O legătură sufletească?

– Exact.

– De ce spui așa? întrebă Duncan. Vincent își dăduse demult seama că ucigașul avea o curiozitate neobosită.

Și această expresie provenea de la doctorul Jenkins, amicul său, psihiatrul centrului de detenție, care îi spusese că poate veni la biroul lui oricând dorea ca să vorbească despre sentimentele sale; că această legătură sufletească îi va face enorm de mult bine.

Fără să știe exact de ce, lui Vincent îi plăceau cuvintele acestea. Și expresia suna de asemenea mult mai bine decât „viol".

– Nu știu. Așa spun eu. Mai adăugă că nu îl deranja să fie două femei una după alta.

„Uneori mâncarea te face chiar și mai flămând, domnule doctor Jenkins. Nu ești de acord?"

În timp ce mergeau atenți la porțiunile acoperite cu gheață de pe trotuar, Vincent întrebă:

– Ăă, ce o să-i faci lui Joanne?

Duncan nu avea decât o singură regulă în uciderea victimelor sale: moartea lor nu putea să fie rapidă. Asta nu era chiar așa de ușor pe cât părea, îi explicase el cu vocea aceea a lui clară și detașată. Duncan avea o carte numită *Tehnici extreme de interogare*. În ea era vorba despre îngrozirea prizonierilor pentru a-i face să vorbească, supunându-i unor torturi care i-ar fi omorât în cele din urmă, dacă nu mărturiseau: punându-le greutăți pe gât, tăindu-le venele de la încheieturi și lăsându-i să sângereze, și încă alte câteva zeci de metode.

– Nu vreau să țină prea mult, în cazul ei, îi explică Duncan. Îi voi pune un căluș și-i voi lega mâinile la spate. Apoi o voi întoarce pe burtă și-i voi înfășura o sârmă în jurul gâtului și al gleznelor.

– O să aibă genunchii îndoiți? Vincent și-o și închipuia.

– Exact. Era în carte. Ai văzut ilustrațiile?

Vincent clătină din cap că nu.

– N-o să poată să-și țină picioarele în unghiul acela pentru prea mult timp. Când picioarele o să înceapă să i se îndrepte, o să tragă strâns de sârma din jurul gâtului și o să se sugrume singură. Cred că-i va lua în jur de opt, zece minute. Zâmbi. O voi cronometra. După cum mi-ai sugerat. Când va fi gata, o să te sun și va fi a ta.

„O bună legătură sufletească..."

Ieșiră din alee și îi lovi de îndată o rafală de vânt înghețat. Vincent nu-și trăsese fermoarul la geacă, așa că vântul i-o desfăcu violent.

Se opri alarmat. La câțiva pași în fața lor, pe trotuar, venea un tânăr. Avea o bărbuță rară și era îmbrăcat cu o jachetă ponosită. Pe

umăr avea un rucsac vechi. Un student, ghici Vincent. Acesta continuă să meargă repede, lăsându-și capul în jos.

Duncan îi aruncă o privire însoțitorului său.

– Ce s-a întâmplat?

Vincent îi arătă cuțitul imens de vânătoare, agățat într-o teacă de-o parte a curelei pantalonilor.

– Cred că l-a văzut. Îmi... Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi închid fermoarul de la geacă, dar...

Duncan strânse din buze.

„Nu, nu...“ Vincent spera din toată inima că nu-l supărase pe Duncan.

– Mă duc să mă ocup de el, dacă vrei. O să...

Ucigașul se uită după student, care se îndepărta de ei în viteză.

Duncan se întoarse înapoi către Vincent.

– Ai omorât vreodată pe cineva?

Nu reuși să-și mențină privirea în ochii albaștri, pătrunzători, ai bărbatului.

– Nu.

– Așteaptă aici.

Gerald Duncan studie strada, care era pustie, cu excepția studentului. Își vârî mâna în buzunar și scoase cuțitul cu lamă retractabilă pe care-l folosise să cresteze încheieturile mâinilor bărbatului de pe debarcader, cu o seară înainte. Duncan porni cu pas vioi în urma tânărului. Vincent îl văzu apropiindu-se de el până când ajunsese doar la câțiva pași în spatele lui. Apoi dădură colțul, spre dreapta, și nu îi mai văzu.

Era îngrozitor... Vincent nu fusese meticulos. Și pusese totul în pericol acum: șansa de a-i câștiga definitiv prietenia lui Duncan, șansa de-a avea parte de „legături sufletești“. Și toate astea pentru că fusese neglijent. Îi venea să țipe, îi venea să plângă.

Își vârî mâna în buzunar, găsi un KitKat și-l înfulecă rapid, mâncând din grește și o bucățică din ambalaj împreună cu ciocolata.

După cinci minute de agonie, Duncan se întoarse, ținând în mâini un ziar mototolit.

– Îmi pare rău, zise Vincent.

– OK, e în regulă.

Vocea lui Duncan era calmă și blândă. Cuțitul însângerat era înfășurat în ziar. Șterse lama cu hârtia și o retractă în interiorul mânerului. Aruncă ziarul plin de sânge și mănușile. Își trase pe mâini o pereche nouă. Insista mereu să aibă întotdeauna la ei două sau trei perechi de rezervă.

– Cadavrul e într-o ladă de gunoi, zise Duncan. L-am acoperit cu gunoaie. Dacă avem noroc o să-l arunce la groapa municipală sau în largul mării până să observe cineva sângele.

– Ești rănit? întrebă Vincent, observând o urmă roșie pe obrazul lui Duncan.

– Am fost neglijent, zise bărbatul, ridicând din umeri. S-a luptat cu mine. A trebuit să-i spintec ochii. Amintește-ți chestia asta. Dacă cineva opune rezistență, spintecă-i ochii. Asta o să-l facă imediat să nu mai reziste și apoi îl poți controla cum vrei tu.

„Spintecă-i ochii..."

Vincent încuviință încet din cap.

– Vei fi mai atent de-acum înainte? întrebă Duncan.

– Oh, da. Îți promit. Serios.

– Acum du-te și verific-o pe florăreasă și vino la muzeu la patru și un sfert. O să te-aștept acolo.

– OK. Sigur.

Duncan își întoarse ochii de un albastru-deschis înspre Vincent. Îi oferi unul din rarele sale zâmbete.

– Nu fi supărat. A fost o problemă. S-a rezolvat acum. În marele plan al universului, nu a fost nimic important.

Capitolul 5

Cadavrul lui Teddy Adams fusese ridicat, iar rudele îndurerate plecaseră.

Lon Sellitto tocmai se dusese acasă la Rhyme și scena – degajată în mod oficial. Ron Pulaski, Nancy Simpson și Frank Rettig înlăturau panglica galbenă din jurul perimetrului.

Încă tulburată de privirea încărcată de speranță disperată de pe chipul tinerei nepoate a lui Adams, Amelia Sachs mai verificase o dată scena cu și mai multă râvnă decât de obicei. Verifică și celelalte uși ce dădeau în alee și toate rutele posibile de intrare și ieșire care ar fi putut fi folosite de criminal. Dar nu mai găsi nimic. Nici nu își amintea când o crimă atât de complicată oferise atât de puține probe.

După ce își împachetă echipamentul, își mută atenția asupra cazului Benjamin Creeley și o sună pe soția acestuia, Suzanne, pentru a-i spune că niște bărbați dăduseră o spargere la locuința lor din Westchester.

– Nu știam asta. Nu știți cumva ce au furat?

Sachs o întâlnise de câteva ori. Era o femeie foarte slabă – alerga zilnic – cu părul încărunțit tuns scurt și cu un chip plăcut.

– Nu pare să lipsească mare lucru. Se hotărî să nu-i spună nimic despre băiatul din vecini; era convinsă că-l speriase suficient să nu mai facă prostii curând.

Sachs întrebă dacă recent cineva din familie arsese ceva în cămin și Suzanne îi răspunse că nici unul dintre ei nu fusese pe acolo în ultima vreme.

– Ce credeți că s-a întâmplat?

– Nu știu. Dar face ca sinuciderea să pară mult mai dubioasă. Oh, apropo, trebuie să vă puneți o încuietoare nouă la ușa din spate.

– O să sun chiar azi pe cineva... Mulțumesc, doamnă detectiv. Este foarte important pentru mine că mă credeți când spun că Ben nu s-a sinucis.

După ce închise telefonul, Sachs completă o cerere pentru analiza cenușii, a noroiului și a celorlalte probe găsite la reședința Creeley și împachetă aceste materiale separat de cele din cazul Ceasornicarului. Apoi completă formularele aferente și îi ajută pe Simpson și pe Rettig să încarce probele în dubiță. Fu nevoie de doi bărbați care să înfășoare în plastic bara grea de metal și s-o încarce în mașină.

Sachs tocmai închidea ușa din spate a dubiței când își ridică privirea pentru o clipă, de cealaltă parte a străzii. Frigul îi alungase pe majoritatea spectatorilor, dar observă un bărbat cu ziarul *Post* în mâini, stând în fața unei clădiri vechi, în renovare, pe Cedar Street, lângă Chase Plaza.

„Aici e ceva în neregulă", se gândi Sachs. Nimeni nu stă la colțul străzii să citească ziarul pe vremea asta. Dacă ești într-adevăr îngrijorat din cauza bursei sau curios în legătură cu un dezastru recent, răsfoiești rapid ziarul, afli câți bani ai pierdut sau cât de adâncă era prăpastia în care s-a prăbușit autobuzul bisericii și apoi îți continui drumul.

Dar în nici un caz nu stai în stradă în vântul ăsta înghețat, ca să citești rubrica de bârfe mondene.

Nu-l putea vedea bine – era parțial ascuns după ziar și după o movilă de pietriș de la șantier. Dar un lucru sărea în ochi: cizmele. Aveau tălpile cu striații adânci de tracțiune, ce ar fi putut lăsa urmele acelea deosebite pe care le găsise în zăpada de la capătul aleii.

Sachs rămase o clipă pe loc, neștiind ce anume să facă. Majoritatea celorlalți polițiști plecaseră deja. Simpson și Rettig erau înarmați, dar nu aveau un antrenament tactic și suspectul era de partea cealaltă a unei baricade de metal înalte de un metru, montate pentru parada de

peste câteva zile. Putea scăpa ușor dacă Sachs s-ar fi apropiat de el din locul unde se găsea acum, de cealaltă parte a străzii. Va trebui să se gândească la o modalitate mai subtilă de imobilizare a suspectului.

Se duse până lângă Pulaski și îi spuse în șoaptă:

– Ascultă, este cineva vizavi. Vreau să mă duc să vorbesc cu el. Tipul cu ziarul.

– Criminalul? întrebă el.

– Nu știu. Poate. Uite care-i planul. Eu mă duc în RRV cu echipa CS. O să mă lase la colțul străzii către est. Poți conduce o mașină fără neautomată?

– Sigur.

Îi dădu cheile mașinii ei Camaro, de culoare roșie.

– Tu te duci la *vest*, pe Cedar către Broadway, cam doisprezece metri. Te oprești imediat, ieși din mașină și închizi baricada, și-apoi vii înapoi aici.

– Să-l scoatem afară din vizuină ca la vânătoare.

– Exact. Dacă chiar nu face nimic, și doar citește ziarul, discutăm cu el, îi verificăm actele și ne vedem de treabă. Dacă nu, mă gândesc că se va întoarce și va nimeri chiar în brațele mele. Tu vii din spate și mă acoperi.

– Am înțeles.

Sachs se mai uită o dată ostentativ la scena crimei, și apoi urcă în duba maronie RRV. Se aplecă înainte.

– Avem o problemă.

Nancy Simpson și Frank Rettig o priviră cu subînțeles. Simpson își desfăcu fermoarul jachetei și apucă mânerul pistolului.

– Nu, n-avem nevoie de asta. Stați să vă spun ce se întâmplă. Le explică situația și apoi îi zise lui Simpson, care era la volan: Du-te spre est. La semafor ia-o la stânga. Apoi încetinește. Eu o să sar din mașină.

Pulaski se urcă în Camaro, porni motorul și nu se putu abține să nu apese accelerația până făcu motorul să scoată un zgomot senzual și un val de fum.

– Nu vreți să oprim mașina? întrebă Rettig.

– Nu, numai să încetinești. Vreau ca suspectul să fie sigur că plec.

– OK, zise Simpson. S-a făcut.

Dubița RRV se îndreptă spre est. În oglinda retrovizoare, Sachs îl văzu pe Pulaski pornind mașina cu un zvâcnet – „încet", îi spuse ea în gând; era un monstru de motor și ambreiajul avea o aderență ca un arici. Dar polițistul reuși să controleze mașina și înaintă lin, în direcția opusă dubiței.

La intersecția dintre Cedar și Nasau, dubița întoarse și Sachs deschise ușa.

– Mergi înainte. Nu încetini.

Simpson controla de minune dubița.

– Noroc, îi spuse tânăra polițistă.

Sachs sări afară.

Viteza era mai mare decât se gândise ea. Aproape se împiedică, se redresă și mulțumi în gând Departamentului de Salubrizare pentru cantitatea generoasă de sare presărată pe strada acoperită de gheață. Se apropie din spate de omul cu ziarul, venind către el pe trotuar. Acesta nu o zări.

Un cvartal distanță, apoi o jumătate de cvartal. Își descheie haina și apucă pistolul din tocul prins de centură. La aproximativ cincizeci de pași de suspect, Pulaski trase brusc la bordură, ieși din mașină și – fără să fie observat de individ – sări cu ușurință peste baricadă. Acum îl prinseseră ca-ntr-un sandvici între ei, separat de barieră pe o parte și de clădirea în curs de renovare pe cealaltă.

Era un plan bun.

Cu excepția unei mici scăpări.

Vizavi de Sachs, pe trotuarul celălalt, stăteau doi gardieni înarmați, chiar în fața clădirii Departamentului de Locuințe și Dezvoltare Urbană. Aceștia îi ajutaseră la scena crimei și unul din ei o observă pe Sachs. Îi făcu semn cu mâna, strigându-i:

– Ați uitat ceva, doamnă detectiv?

„Fir-ar să fie!" Bărbatul cu ziarul se răsuci imediat și o văzu.

Aruncă ziarul, sări peste barieră și o luă la goană pe mijlocul străzii către Broadway, ajungând imediat lângă Pulaski, care se găsea încă de cealaltă parte a gardului metalic. Tânărul polițist încercă să sară gardul,

dar își prinse piciorul și se prăbuși pe asfalt cât era de lung. Sachs se opri lângă el, dar văzu că nu se lovise prea tare, așa că își continuă urmărirea suspectului. Pulaski se ridică iute în picioare și amândoi alergară cu toată viteza după individ, dar acesta avea deja un avans de vreo opt-nouă metri și mărea distanța dintre ei și mai mult, cu fiecare clipă ce trecea.

Sachs deschise stația de emisie-recepție și apăsă pe butonul TRANSMISIE.

– Detectiv cinci-opt-opt-cinci, zise ea cu voce întretăiată. În urmărire pe jos a unui suspect în cazul de asasinat de lângă Cedar Street. Suspectul se îndreaptă spre vest pe Cedar, nu, stai, acuma spre sud pe Broadway. Am nevoie de întăriri.

– Recepționat, cinci-opt-opt-cinci. Dirijez unități către locația indicată.

Mai multe PMR-uri – patrule mobile cu radio, în mașini de poliție – răspunseră că erau în apropiere și că porneau deja să-i taie calea suspectului.

În timp ce Sachs și Pulaski se apropiau de Battery Park, bărbatul se opri brusc, aproape împiedicându-se. Aruncă o privire la dreapta – către metrou.

„Nu, nu metroul", se gândi Sachs. În apropiere se aflau mult prea mulți trecători. „Nu face asta..."

Aruncând încă o privire peste umăr, bărbatul se năpusti în jos pe scări. Sachs se opri, strigându-i lui Pulaski:

– Du-te după el. Trase aer adânc în piept. Dacă trage, verifică foarte atent împrejurimile. Mai bine lasă-l să scape decât să tragi dacă nu ești perfect sigur.

Bobocul încuviință din cap, având o expresie nesigură pe chip. Sachs știa că nu mai fusese niciodată prins într-un schimb de focuri.

– Dar dumneavoastră unde...? zise el.

– Du-te acum! strigă ea.

Bobocul respiră o dată adânc și apoi o luă din nou la goană. Sachs alergă la intrarea la metrou și îl văzu pe Pulaski coborând câte trei trepte deodată. Apoi traversă strada și alergă o jumătate de cvartal mai la sud. Își scoase pistolul și se trase în spatele unui chioșc de ziare.

Începu să numere în gând... patru... trei... doi...

Unu.

Ieși de după chioșc, întorcându-se spre intrarea la metrou, exact în momentul în care suspectul se năpustea în viteză în sus pe scări. Îndreptă pistolul spre el.

– Nu mișca!

Mai mulți trecători începură să țipe și să se arunce la pământ. Reacția suspectului însă fu pur și simplu una de scârbă, probabil din cauză că nu-i ținuse șmecheria. Sachs se gândise că s-ar putea să vină în această direcție. Surpriza din ochii lui când văzuse metroul putea foarte bine să fi fost simulată, își spuse ea. Ceea ce însemna că poate de la început intenționa să vină spre stație – posibil ca să-și fenteze urmăritorii. Acum își ridică mâinile încet.

– La pământ, fața în jos.

– Ei, hai acum...

– Acum! îl repezi ea.

Aruncă o privire pistolului din mâna ei și se supuse. Cu răsuflarea tăiată din cauza alergării, cu toate încheieturile urlându-i de durere, Sachs se lăsă cu un genunchi pe spatele lui ca să-i pună cătușele. Bărbatul se strâmbă. Sachs îl ignoră. Era pur și simplu într-o dispoziție infernală.

– Au prins un suspect. La locul crimei.

Lincoln Rhyme și bărbatul care îi adusese această veste interesantă erau în laborator. Dennis Baker, de aproximativ patruzeci de ani, bine făcut și chipeș, era locotenent supervizor în Divizia de Cazuri Majore – divizia lui Sellitto – și primise ordin de la primărie să îl oprească pe Ceasornicar cât de repede posibil. El era unul dintre cei care „insistase“ ca Sellitto să-i coopteze pe Rhyme și pe Sachs la acest caz.

Rhyme ridică o sprânceană. Suspect? Criminalii se întorc deseori la scena crimei, din diverse motive, și Rhyme se întrebă dacă Sachs îl prinsese chiar pe ucigaș.

Baker își continuă discuția purtată la telefonul mobil, ascultând și dând din cap. Locotenentul – care aducea mult cu actorul George

Clooney – avea o putere de concentrare și o lipsă de umor care îl făceau să fie un excelent șef, dar un amic de pahar plictisitor.

– E bine că-l avem pe tipul ăsta de partea noastră, îi zisese Sellitto lui Rhyme, înainte ca Baker să fie transferat la ei de la One Police Plaza.

– Bine, dar are de când să se bage în toate? îl întrebase Rhyme pe detectivul care, ca de obicei, avea hainele șifonate.

– Nu așa de tare încât să bagi de seamă.

– Ce vrea să-nsemne asta?

– Vrea să aibă o victorie majoră și crede că tu poți să i-o oferi. Așa că o să-ți dea mână liberă – sau ajutor – oricând ai nevoie.

Ceea ce era un lucru bun, deoarece aveau personal redus. Mai lucra cu ei un detectiv din NYPD, Roland Bell, care fusese transferat din sud. Acesta avea o atitudine foarte îngăduitoare, foarte diferită de cea a lui Rhyme, deși era o fire la fel de metodică. Bell era în vacanță împreună cu cei doi fii ai săi în Carolina de Nord, în vizită la prietena sa, care era șerif local în acel stat sudist.

Mai colaborau des și cu un agent FBI, specializat în munca sub acoperire și în antiterorism, Fred Dellray. Crimele de felul acesta nu erau de obicei delicte federale, dar Dellray îi ajuta pe Sellitto și pe Rhyme în cazuri de omucideri și le punea la dispoziție resursele FBI-ului fără a mai fi nevoiți să apeleze la toată birocrația. Dar cei din FBI erau ocupați până peste cap cu mai multe investigații de fraude masive, de tipul celei de la corporația Enron, care erau în plină desfășurare. Dellray era prins într-una dintre aceste investigații.

Având în vedere toate acestea, prezența lui Baker – ca să nu mai vorbim de influența lui la Casa Mare – era un dar dumnezeiesc. Sellitto își închise telefonul mobil și le spuse că Sachs îl interoga pe suspect, iar acesta nu se arăta prea cooperant.

Sellitto stătea lângă Mel Cooper, un tehnician criminalist slab și scund, pasionat de dansurile de societate, pe care Rhyme insista mereu să-l folosească. Cooper avea de suferit de pe urma talentului de geniu de care dădea dovadă în meseria sa; Rhyme îl suna la orice oră ca să se ocupe de partea tehnică a cazurilor sale. Ezitase puțin când Rhyme îl sunase la laboratorul lui din Queens în dimineața aceea, explicându-i

că plănuia să meargă împreună cu iubita și cu mama sa în Florida, să-și petreacă acolo weekendul.

– Deci ai chiar și mai multe motive să vii aici cât de repede posibil, nu-i așa? fusese răspunsul lui Rhyme.

– Ajung într-o jumătate de oră.

Acum era lângă una dintre mesele de examinare din laborator, așteptând probele. Cu o mână acoperită cu mănușa de cauciuc, îi dădu niște biscuți lui Jackson; câinele era ghemuit la picioarele lui.

– Dacă apare vreo contaminare cu păr canin nu voi fi deloc fericit, bombăni Rhyme.

– E foarte drăgălaș, zise Cooper, schimbându-și mănușile.

Criminalistul mormăi îmbufnat. „Drăgălaș" era un cuvânt care nu exista în vocabularul lui Lincoln Rhyme.

Sună din nou telefonul lui Sellitto și acesta răspunse, apoi închise.

– Victima de pe debarcader – Garda de Coastă și scafandrii noștri nu au găsit până acum nici un cadavru. Încă verifică rapoartele de persoane dispărute.

Tocmai atunci sosi echipa de la locul crimei și Thom ajută un polițist să împingă înăuntru un cărucior cu probe de la cele două scene procesate de Sachs.

Era și timpul...

Baker și Cooper târâră după ei înăuntru bara metalică grea, înfășurată într-o folie de plastic.

Arma crimei de la asasinatul din alee.

Ofițerul CSI predă formularele de custodie, pe care Cooper le semnă de primire. Bărbatul spuse la revedere înainte de a pleca, dar Rhyme nu îl auzi. Criminalistul se uita la probe. Acestea erau momentele pentru care trăia. După accidentul în urma căruia rămăsese paralizat, pasiunea sa – de fapt o dependență – pentru confruntarea pe viață și pe moarte cu criminalii continuase la fel de intens.

Simțea o anticipare plină de entuziasm.

Și, de asemenea, vinovăție.

Pentru că nu ar fi fost copleșit de o asemenea stare de euforie dacă cineva nu ar fi suferit o pierdere îngrozitoare: victima de pe

debarcader și Theodore Adams, familiile și prietenii lor. Oh, evident simțea compasiune pentru suferința lor, sigur că da. Dar putea foarte bine să se detașeze de sentimentele provocate de o tragedie. Mulți oameni spuneau despre el că era rece și nesimțitor și presupunea că era adevărat. Dar cei care excelează într-un domeniu o fac pentru că posedă o serie de calități deosebite. Și la Rhyme mintea ascuțită, voința neobosită și nerăbdarea se întâmplau să coincidă cu detașarea emoțională care e un atribut necesar celor mai buni criminaliști.

Se uita cu atenție la cutii, cu ochii mijiți, când sosi Ron Pulaski. Rhyme îl întâlnise prima dată când tânărul era chiar la începutul carierei sale. Deși trecuse un an – și Pulaski era un bărbat însurat cu doi copii – Rhyme nu se putea abține să nu se gândească la el ca la „bobocul". De unele porecle pur și simplu nu poți scăpa.

– Știu că Amelia a arestat pe cineva, dar în caz că nu e criminalul, nu vreau să pierd timpul cu asta, zise Rhyme. Se întoarse spre Pulaski. Descrie-mi în amănunt terenul. Prima scenă, debarcaderul.

– Sigur, începu el șovăitor. Debarcaderul se află pe Twenty-second Street care duce la râul Hudson. Se întinde cincisprezece metri peste râu, la o înălțime de cinci metri jumătate deasupra nivelului apei. Crima...

– Deci au găsit cadavrul?

– Nu cred.

– Atunci nu trebuia să zici *posibila* crimă?

– Ba da. Da, domnule. Posibila crimă a avut loc la capătul cel mai îndepărtat de mal al debarcaderului, adică la capătul de vest, cândva între ora șase seara și șase dimineața. În tot acest interval, șantierul pentru reparații a fost închis.

Nu erau prea multe probe materiale: doar bucata de unghie, probabil a unui bărbat, sângele, pe care Mel Cooper îl testă, descoperind că era uman și de tip AB pozitiv, ceea ce însemna că atât antigenii A cât și B – proteine – erau prezenți în plasma victimei, și că nu erau prezenți nici antigenii anti-A, nici anti-B. În plus, mai era prezentă o proteină separată Rh. Combinația dintre antigenii AB și Rh pozitiv făcea ca victima să aibă cea mai rară grupă de sânge, care nu se

regăsește decât la aproximativ 3,5 la sută din populație. Un alt test confirmă că victima era bărbat.

În plus ajunseră la concluzia că era probabil destul de înaintat în vârstă și că avea probleme de inimă, din moment ce lua un anticoagulant – medicament care subția sângele. Nu existau urme de alte substanțe și nici semne de infecții sau de boli în sânge.

Nu găsiseră amprente sau urme de pași la scena crimei și nici urme de roți de mașină prin apropiere; în afară de cele lăsate de vehiculele angajaților șantierului.

Sachs luase o bucată din sârma împletită și Cooper examină marginile tăiate, aflând astfel că ucigașul folosise probabil un clește obișnuit de tăiat sârmă pentru a face o gaură în gard. Echipa va putea verifica dacă semnele lăsate se potriveau sau nu cu cele lăsate de o unealtă anume, dacă găseau unealta, dar nu aveau cum să descopere proveniența cleștelui de tăiat numai după aceste urme.

Rhyme se uită la fotografiile făcute la fața locului, mai ales la formele lăsate de sângele care se scurgea pe debarcader. Presupuse că victima atârnase peste marginea punții debarcaderului la nivelul pieptului, cu degetele vârâte cu disperare în spațiul dintre scânduri. Urmele de unghii arătau că, în cele din urmă, nu mai putuse să se țină. Rhyme se întrebă cât timp reușise oare victima să se țină.

– Povestește-mi acum despre cealaltă scenă, zise el, dând încet din cap.

– OK, zise Pulaski. Această crimă a avut loc pe o alee de pe Cedar Street, lângă Broadway. Caracteristicile aleii: această alee este o fundătură. Este lată de patru metri și jumătate și lungă de treizeci și doi de metri și este acoperită cu pietre de pavaj.

Rhyme își aduse aminte că găsiseră cadavrul la patru metri și jumătate de gura aleii.

– Care a fost ora morții?

– Cel puțin opt ore înainte de a fi găsit, așa a zis doctorul legist venit la fața locului. Cadavrul era complet înghețat așa că va fi necesară o mai lungă perioadă de timp pentru a determina ora cu mai mare precizie. Tânărul avea meteahna de a vorbi în jargonul oficial polițienesc.

– Amelia mi-a spus că erau niște uși de serviciu și ieșiri de incendiu în alee. A întrebat cineva la ce oră au fost încuiate peste noapte?

– Trei dintre clădiri sunt comerciale. Două dintre ele își încuie ușile de serviciu la ora opt și treizeci, iar una la zece. Cealaltă e o clădire de administrație guvernamentală. Ușa aceea se încuie la șase. La zece vine o mașină să ia gunoiul în fiecare seară.

– Când a fost descoperit cadavrul?

– În jur de șapte dimineața.

– OK, victima din alee era moartă de cel puțin opt ore, ultima ușă a fost încuiată la zece și tot atunci au venit și după gunoi. Așa că moartea a avut loc între, să zicem, zece și un sfert și unsprezece seara. Situația în parcare?

– Am luat numărul tuturor mașinilor pe o rază de două cvartale. Pulaski ridică un caiet cât Moby Dick.

– Ce naiba-i aia?

– Oh, am scris niște observații despre fiecare mașină. M-am gândit că s-ar putea să fie de folos. Știți, unde erau parcate, dacă era ceva suspect.

– Pierdere de timp. Nu aveam nevoie decât de numere ca să găsim numele și adresa proprietarilor, explică Rhyme. Să verificăm care apare și în baza de date DMV și în NCIC și în orice altă bază de date. Nu ne interesează care dintre ele are nevoie de revizie tehnică și care are anvelope uzate sau un far spart la spate... Ei, ai reușit?

– Ce anume?

– Să verifici numerele?

– Încă nu.

Cooper intră pe internet, dar nu găsi nici un mandat de arestare pentru nici unul dintre proprietarii înregistrați ai mașinilor. La indicația lui Rhyme verifică, de asemenea, dacă la momentul crimei fuseseră emise tichete de parcare în zona respectivă. Nu era nici unul.

– Mel, verifică și numele victimei. Mandate de arestare? Sau orice altceva pe numele lui?

Nu exista nici un mandat de arestare pe numele Theodore Adams, și Pulaski le reaminti cuvintele surorii lui despre el – că aparent nu

avea nici un dușman și nici probleme personale care să poate duce până la crimă.

– Dar totuși, de ce aceste victime? întrebă Rhyme. Le-a ales la întâmplare, oare?... Știu că Dellray e ocupat, dar e important. Sună-l și spune-i să verifice numele lui Adams. Vezi dacă FBI-ul are ceva despre el.

Sellitto sună la sediul Biroului Federal și dădu de Dellray – care era extrem de nervos din cauza „mlaștinii blestemate" a cazului de fraudă financiară la care lucra. Totuși, reuși să intre în bazele de date federale și în dosarele cazurilor active. Dar rezultatele se dovediră și aici negative în ce-l privea pe Theodore Adams.

– OK, zise Rhyme în cele din urmă. Până găsim altceva, va trebui să presupunem că sunt victime alese la întâmplare de un nebun. Se uită de-aproape la fotografii. Și unde naiba-s ceasurile alea?

Un telefon la Brigada de Geniști îi informă că fuseseră testate deja și nu prezentau nici un pericol, prin urmare chiar în acel moment erau în drum spre Rhyme.

Banii din clama aurie păreau să fi fost tocmai atunci scoși dintr-un bancomat. Bancnotele erau curate, dar Cooper găsi niște amprente bune pe clamă. Din nefericire, când le verifică prin IAFIS, Sistemul Integrat Automat de Identificare a Amprentelor Digitale al FBI-ului, nu găsiră nici o potrivire. Mai erau niște amprente pe banii din buzunarul lui Adams, dar și acestea dădură rezultate negative, și numerele de serie de pe bancnote nu erau date în urmărire de Departamentul Trezorerie pentru o posibilă implicare în spălare de bani sau alte infracțiuni.

– Nisipul? întrebă Rhyme, referindu-se la agentul obscurizant.

– Obișnuit, anunță Cooper, fără să-și ridice ochii de la microscop. Tipul folosit pe terenurile de joacă ale copiilor mai degrabă decât în construcții. O să verific dacă mai este ceva deosebit la el.

Și Sachs îi spusese că pe debarcader nu fusese deloc nisip, își aminti Rhyme. Oare pentru că, așa cum speculase ea, criminalul plănuia să se întoarcă pe alee? Sau pur și simplu pentru că nu avusese nevoie de

așa ceva pe debarcader, unde știa că vântul aspru de pe Hudson va mătura oricum scena de orice urmă?

– Dar lonjeronul? întrebă Rhyme.

– Ce?

– Bara cu care i-a zdrobit gâtul victimei. E un lonjeron cu ureche de ac.

Rhyme studiase materialele de construcție din oraș, deoarece o metodă foarte comună de a scăpa de un cadavru era de a-l arunca undeva pe un șantier. Cooper cântări bara de metal – avea treizeci și șase de kilograme și șaptezeci și patru de grame – și o așeză pe masa de examinare. Lonjeronul avea aproximativ doi metri lungime, doi centimetri jumătate lățime și opt centimetri grosime. La fiecare capăt avea o gaură.

– Sunt folosite mai ales în construcțiile de nave, echipament greu, macarale, antene și poduri.

– Asta trebuie să fie cea mai grea armă a crimei pe care-am văzut-o vreodată, zise Cooper.

– Mai grea ca un Suburban? întrebă Lincoln Rhyme, omul pentru care precizia însemna totul. Se referea la cazul unei soții care trecuse cu o mașină foarte mare peste soțul ei fustangiu, în mijlocul Third Avenue, cu câteva luni înainte.

– Oh, da... „Inima lui de trădător", intonă el pe un ton plângăreț, cu vocea subțiată. Testă apoi bara de amprente, dar nu găsi nici una. Prelevă apoi o cantitate mică de pilitură metalică de pe bară. Probabil fier. Văd urme de oxidare. Un test chimic demonstră că avea dreptate.

– Nu prezintă nici un semn identificator?

– Nu.

Rhyme se strâmbă.

– Asta e o problemă. Trebuie să fie pe puțin cincizeci de surse în zona orașului... Stai. Amelia a zis că era un șantier în apropiere...

– Oh, zise Pulaski. Mi-a zis să verific și n-au folosit nici o bară metalică de genul ăsta. Am uitat să vă spun.

– Ai uitat, murmură Rhyme. Ei, bine, știu că primăria are în desfășurare niște lucrări majore la Podul Queensboro. Hai să încercăm acolo. Se întoarse apoi spre Pulaski. Sună-l pe maistrul șantierului de

la Queensboro și află dacă folosesc acolo lonjeroane și dacă da, dacă lipsește vreunul.

Bobocul încuviință din cap și își scoase mobilul.

Cooper se uită peste rezultatele obținute în urma analizării nisipului.

– OK, am ceva aici. Sulfat de talium.

– Ce-i asta? întrebă Sellitto.

– Otravă de șobolani, zise Rhyme. E interzisă la noi în țară, dar uneori poți s-o găsești în comunitățile de imigranți sau în clădirile unde lucrează imigranții. Cât e de concentrat?

– Foarte... și nu e prezent în reziduurile pe care le-a prelevat Amelia. Ceea ce înseamnă că provine probabil de la un loc unde a fost criminalul.

– Poate că are de gând să omoare pe cineva cu el, sugeră Pulaski, care aștepta cu telefonul la ureche să se facă legătura.

Rhyme clătină din cap.

– Foarte puțin probabil. Nu e ușor de administrat și ai nevoie de o doză mare pentru oameni. Dar s-ar putea să ne conducă la el. Află dacă a avut loc vreo confiscare recentă sau vreo plângere a unei agenții de protecție a mediului.

Cooper se apucă să dea telefoanele necesare.

– Hai să ne uităm la banda adezivă, hotărî Rhyme.

Tehnicianul examină dreptunghiurile de bandă gri lucioasă, care fusese folosită să lege mâinile și picioarele victimei și să-i acopere gura. Le spuse că banda era obișnuită, de tipul celei care se vindea în mii de băcănii și în magazine universale din toată țara. Testarea adezivului de pe bandă nu relevă decât foarte puține lucruri, doar câteva grăunțe de sare folosită la topirea zăpezii, care se potrivea cu mostrele prelevate de Sachs din acea zonă, și nisipul pe care Ceasornicarul îl răspândise pentru a ușura la curățarea celor mai mici urme.

Dezamăgit că banda adezivă nu era de mai mare ajutor, Rhyme își întoarse atenția către fotografiile cadavrului lui Adams pe care le făcuse Sachs. Apoi își apropie scaunul cu rotile de masa de examinare și se uită cu atenție la ecran.

– Uitați-vă la marginile benzii.

– Interesant, zise Cooper, luându-și privirea de la fotografiile digitale pentru a se uita efectiv la bandă.

Ceea ce li se păruse atât de ciudat era faptul că banda fusese tăiată cu precizie extremă și aplicată cu foarte mare atenție. De obicei era ruptă de pe rolă, câteodată sfâșiată de dinții atacatorului (fapt care ducea deseori la prelevarea urmelor de salivă cu ADN-ul făptașului), și apoi era înfășurată neglijent în jurul mâinilor, gleznelor și peste gura victimei. Dar fâșiile folosite de Ceasornicar erau tăiate perfect, cu un obiect ascuțit. Toate erau de o lungime identică.

Ron Pulaski închise telefonul și le spuse:

– Nu folosesc lonjeroane cu ureche de ac la lucrările pe care le efectuează acum la pod.

Ei, Rhyme nu se așteptase oricum la o rezolvare ușoară și fără probleme.

– Și funia care îl ținea?

Cooper o verifică și pe aceasta, examinând mai multe baze de date. Clătină din cap.

– Absolut obișnuită.

Rhyme arătă cu o mișcare a capului mai multe table albe care așteptau goale în colțul laboratorului.

– Începeți diagramele. Tu, Ron, scrii frumos de mână?

– Destul de bine.

– Nu avem nevoie de mai mult. Hai și scrie.

La toate cazurile la care lucra, Rhyme făcea diagrame cu toate probele pe care le găseau. Acestea erau ca niște globuri de cristal pentru el; se uita îndelung la cuvinte, fotografii și schițe, încercând să înțeleagă cine ar putea fi criminalul, unde se ascundea, unde avea de gând să dea următoarea lovitură. Contemplarea acestor diagrame de probe era lucrul cel mai apropiat de o meditație pe care îl făcea vreodată Lincoln Rhyme.

– Vom folosi numele lui ca titlu, din moment ce a fost *atât* de politicos și ne-a spus cum vrea să-l numim.

În timp ce Pulaski scria ceea ce-i dicta Rhyme, Cooper luă un tub care conținea o mică mostră din ceea ce părea a fi un fel de pământ. Îl

analiză la microscop, începând cu puterea 4× (regula numărul unu la microscoapele optice este să începi cu puterea cea mai mică; dacă începeai cu amplificările cele mai mari ajungeai să privești niște imagini abstracte foarte interesante din punct de vedere artistic, dar complet inutile ca probe de laborator criminalistic).

– Pare a fi tipul cel mai obișnuit de sol. Nimic deosebit. Să văd ce mai are în plus.

Pregăti o mostră pentru cromatograful/spectometrul de masă, un instrument de mari dimensiuni care separă și identifică substanțele într-o urmă. Când apărură rezultatele, Cooper se uită la ecranul calculatorului și le spuse:

– OK, am găsit niște uleiuri, nitrogen, uree, clorură... Și proteine. Stați să fac un profil. Un minut mai târziu calculatorul oferi mai multe informații suplimentare. Proteine de pește.

– Deci poate criminalul lucrează într-un restaurant de pește, zise Pulaski cu entuziasm. Sau la o tarabă de pește în Chinatown. Sau, stați, poate la raionul de pește dintr-un magazin alimentar.

– Ron, zise Rhyme. Ai auzit vreodată pe cineva zicând la începutul unui discurs: „Înainte să încep, aș vrea să vă spun ceva"?

– Ăă. Cred că da.

– Ceea ce e destul de ciudat, pentru că, dacă vorbește, atunci înseamnă că a început deja, nu?

Pulaski ridică o sprânceană.

– Ceea ce vreau să spun este că analizând proba asta trebuie să faci ceva înainte să începi.

– Ce anume?

– Să afli de unde *provine* proba. Ia să vedem, de unde a prelevat Sachs mostra de sol cu proteină de pește?

Pulaski se uită la etichetă.

– O!

– Unde este „o"?

– Din interiorul hainei victimei.

– Deci despre cine ne oferă informații această probă?

– Despre victimă, nu despre criminal.

– Exact! Are vreun rost să știm ce are *în* haina sa, nu numai pe haină? Cine știe? Poate că va avea. Dar ceea ce este important este să nu ne pripim să trimitem oamenii la toți vânzătorii de pește din New York. Ești de acord cu această teorie, Ron?

– Foarte tare.

– Mă bucur. Scrie „pământul cu pește" la profilul victimei și hai să trecem mai departe, OK? Când ne trimite medicul legist raportul?

– S-ar putea să-i ia o vreme, zise Cooper. Vine Crăciunul.

Sellitto începu să cânte:

– „Care-aduce crime multe la fetițe și băieți..."

Pulaski se încruntă. Rhyme îi explică:

– Perioadele cu cele mai multe crime din an sunt zilele cu arșiță și vacanțele. Ține minte, Ron: stresul nu omoară oameni; oamenii omoară oameni – dar stresul îi pune s-o facă.

– Am găsit niște fibre aici, maro, anunță Cooper. Aruncă o privire la notele de pe etichetă. Partea din spate a tocului de la pantoful victimei și cureaua de la ceas.

– Ce fel de fibre?

Cooper le examină de aproape și verifică profilul prin baza de date despre fibre a FBI-ului.

– Par a fi de la un automobil.

– Normal că are o mașină – nu prea poți să transporți o bară de metal de treizeci și șase de kilograme cu metroul. Deci Ceasornicarul nostru a parcat în partea din față a aleii și a târât victima până la locul unde și-a sfârșit zilele. Ce putem afla despre vehicul?

Nu prea multe, se dovedi. Fibra era de la o carpetă folosită în mai mult de patruzeci de modele de mașini, camioane și dubițe. Cât despre urme de cauciucuri, parcase într-o zonă a aleii acoperită cu sare, care afectase contactul direct cu pavajul și împiedicase transferul urmelor de cauciuc.

– Deci un zero mare și gras în ceea ce privește vehiculul. Ei, acum hai să ne uităm la biletul de dragoste pe care ni l-a lăsat.

Cooper scoase foaia albă de hârtie din folia de plastic.

A răsărit Luna Rece și plină,
luminând cadavrul pământului,
arătându-i morții ora să vină
să pună capăt vieții și drumului.
CEASORNICARUL

– Și este? întrebă Rhyme.

– Ce să fie? întrebă Pulaski, de parcă nu auzise bine.

– Lună plină. Bineînțeles. Azi.

Pulaski răsfoi ediția din ziua aceea a ziarului *New York Times* a lui Rhymes.

– Da. Plină.

– Ce vrea să-nsemne Luna Rece cu litere mari? întrebă Dennis Baker.

Cooper căută pe internet.

– OK, este o lună din calendarul lunar... Noi folosim calendarul solar, trei sute șaizeci și cinci de zile pe an. Calendarul lunar marchează timpul scurs de la o lună nouă la alta. Numele lunilor descriu ciclul vieții noastre de la naștere la moarte. Sunt numite după punctele de referință din an: Luna Căpșunii primăvara, Luna Recoltei și Luna Vânătorului toamna. Luna Rece e în decembrie, luna hibernării și a morții.

Așa cum remarcase Rhyme înainte, ucigașii care făceau referiri la lună sau la alte teme astrologice aveau tendința să fie criminali în serie. Existau anumite studii care sugerau că oamenii erau efectiv motivați de lună să comită crime, dar Rhyme credea că nu era decât puterea sugestiei – cum fusese și numărul crescut de rapoarte de răpiri de către extratereștri imediat după apariția în cinematografe a filmului lui Steven Spielberg *Întâlnire de gradul trei*.

– Verifică numele Ceasornicarul prin bazele de date, împreună cu „Luna Rece". Oh, și cu celelalte luni din calendarul lunar.

După zece minute în care controlaseră atât prin bazele de date ale Programului de Capturarea a Infractorilor Violenți ale FBI-ului și ale Centrului Național de Informații Criminalistice, cât și în bazele de date ale statului, nu reușiră să găsească nimic.

Rhyme îl rugă pe Cooper să descopere cui aparținea poezia, dar nu găsi nimic nici măcar apropiat, pe mai multe zeci de website-uri de poezie. Tehnicianul îl sună, de asemenea, pe un profesor de literatură de la New York University, care îi ajuta uneori. Acesta nu auzise niciodată de poezia aceasta. Deci poezia era fie prea obscură ca să apară într-o căutare pe internet, fie, mult mai probabil, era creația proprie a Ceasornicarului.

– Cât despre biletul în sine, zise Cooper. Este hârtie obișnuită de la o imprimantă de calculator. Tuș de Hewlett-Packard LaserJet, nimic deosebit.

Rhyme clătină din cap, frustrat de lipsa oricărei piste. Dacă Ceasornicarul era într-adevăr un ucigaș în serie, atunci era posibil să fie oriunde în momentul acela, urmărindu-și – sau chiar ucigându-și – următoarea victimă.

Un moment mai târziu apăru Amelia Sachs. Își dădu jos haina și îi fu prezentată lui Dennis Baker, care îi spuse că se bucura că era repartizată la acest caz, și că reputația ei ajunsese foarte departe, adăugă polițistul fără verighetă pe deget, zâmbindu-i într-un început de flirt. Sachs îi răspunse strângându-i mâna întinsă scurt și profesional. Era o zi obișnuită din viața unei femei angajate în poliția metropolitană.

Rhyme îi spuse tot ce aflaseră din studierea probelor până în momentul acela.

– Nu e prea mult, murmură ea. E bun tipul.

– Care-i povestea cu suspectul? întrebă Baker.

– Va fi aici imediat, zise ea arătând ușa cu capul. A luat-o la goană când am încercat să-l prindem, dar nu cred că e omul nostru. L-am verificat. Căsătorit, agent de bursă la aceeași firmă de cinci ani, nici un mandat de arestare pe numele lui. Nici nu cred că ar fi în stare să care așa ceva. Indică printr-o mișcare a capului lonjeronul de fier.

Se auzi o bătaie la ușă.

În urma ei, doi polițiști în uniformă aduseră cu ei un bărbat cu cătușe și cu o expresie extrem de nefericită pe chip. Ari Cobb avea treizeci și cinci de ani și era simpatic, genul de om de afaceri peste care dai pe toate drumurile. Bărbatul era destul de slab, îmbrăcat

într-un palton frumos, probabil de cașmir, dar pătat pe alocuri, probabil în momentul arestării.

– Care-i povestea? îl întrebă Sellitto cu voce răgușită.

– După cum i-am spus și *ei* – un semn disprețuitor din cap către Sachs – pur și simplu m-am dus la metrou pe Cedar Street aseară și am scăpat niște bani pe jos. Aceia de acolo. Arătă iar cu un semn din cap bancnotele și clama de bani. Azi-dimineață mi-am dat seama ce s-a întâmplat și m-am întors să-i caut. Am văzut poliția acolo. Nu știu, dar pur și simplu nu am vrut să fiu implicat. Eu sunt agent de bursă. Am clienți care au probleme foarte delicate în ceea ce privește publicitatea. Asta ar fi putut să-mi dăuneze afacerilor. De-abia în clipa aceea bărbatul păru să-și dea seama că Rhyme era într-un scaun cu rotile. Clipi o dată nedumerit, depăși însă momentul imediat, și își reluă expresia plină de indignare de pe chip.

O percheziție a hainelor pe care le purta nu scoase la iveală nici o urmă din nisipul fin, de sânge sau de orice altceva, care să-l lege în vreun fel de crime. Ca și Sachs, și Rhyme se îndoia că acesta era Ceasornicarul, dar având în vedere gravitatea crimelor, nu avea de gând să fie neglijent.

– Luați-i amprentele, ordonă el.

Cooper făcu acest lucru și descoperi că amprentele digitale de pe clama de bani erau ale lui. Aflară printr-o verificare în DMV că Ari Cobb nu deținea un automobil, și printr-un telefon la companiile de la care avea cărți de credit, că nu închiriase recent nici o mașină folosindu-se de cărțile de credit.

– Când ai scăpat banii? întrebă Sellitto.

Le spuse că plecase de la serviciu la aproximativ șapte și jumătate, cu o seară înainte. Băuse câteva beri cu prietenii, plecase pe la nouă și se îndreptase pe jos spre metrou. Își aducea aminte că își scosese legitimația de călătorie de metrou din buzunar în timp ce mergea pe Cedar Street și, probabil, atunci își pierduse banii. Și-a continuat drumul până la stație și s-a întors acasă, în Upper East Side, în jurul orei 9.45. Soția îi era plecată într-o călătorie de serviciu, așa că s-a dus la un bar din apropiere ca să ia cina. A ajuns acasă pe la ora unsprezece.

Sellitto dădu câteva telefoane să-i verifice povestea. Paznicul de noapte de la birou confirmă că plecase la șapte treizeci, o chitanță de carte de credit arătă că fusese la un bar pe Water Street în jur de ora nouă, iar portarul de la clădirea lui, plus un vecin, confirmară că se întorsese acasă la ora la care pretindea. Părea deci că i-ar fi fost imposibil să răpească două victime, să omoare una pe debarcader și apoi să aranjeze moartea lui Theodore Adams pe alee, toate între orele nouă și cincisprezece minute și unsprezece.

– Investigăm o crimă extrem de gravă aici, zise Sellitto. A avut loc aproape de locul unde te găseai aseară. Ai observat ceva, *orice,* care să ne fie de folos?

– Nu, absolut nimic. Jur că v-aș ajuta dacă aș putea.

– Criminalul ar putea să atace din nou, înțelegi.

– Îmi pare foarte rău să aud asta, zise el, fără a da deloc senzația că îi părea rău de ceva. Dar am intrat în panică. Asta nu e împotriva legii.

– Duceți-l afară pentru un minut, zise Sellitto aruncând o privire spre gardieni.

– Pierdere de vreme, murmură Baker, după ce bărbatul ieșise din încăpere.

– Știe ceva, zise Sachs clătinând din cap. Am o presimțire.

Rhyme îi lăsa ultimul cuvânt lui Sachs când venea vorba de ceea ce el numea – cu o oarecare condescendență – partea „umană" a meseriei de polițist: martori, psihologie și, Doamne ferește, presimțiri.

– OK, zise el. Dar ce putem noi *face* cu bănuiala ta?

Dar nu îi răspunse Sachs, ci Lon Sellitto.

– Am o idee, zise el. Își descheie jacheta, lăsând să i se vadă cămașa șifonată, și-și scoase din buzunar mobilul.

Capitolul 6

Vincent Reynolds mergea pe străzile reci din SoHo, în lumina albastră a acestei zone pustii, la sud de Broadway, la câteva străzi de restaurantele și buticurile șic ale cartierului. Era la cincisprezece metri în spatele florăresei – Joanne, femeia care în curând avea să fie a lui.

Avea privirea fixată asupra ei și se simți copleșit de o foame devoratoare, la fel de intensă ca aceea pe care o simțise în noaptea când îl întâlnise pentru prima dată pe Gerald Duncan, noapte care se dovedise a fi un moment extrem de important în viața lui.

După incidentul cu Sally Anne – când Vincent fusese arestat pentru că își pierduse controlul – își spusese că va trebui să fie mult mai deștept. Va purta o mască de schi, va prinde femeile din spate, astfel încât să nu poată să-l vadă, va folosi un prezervativ (care îl va mai potoli oricum), nu va mai vâna niciodată așa de aproape de casă, va folosi tehnici diferite și fiecare atac se va petrece în alt loc. Va plănui violurile cu atenție și va fi pregătit să plece, dacă exista riscul să fie prins.

Ei bine, asta era teoria. Dar în ultimul an îi fusese din ce în ce mai greu să controleze foamea. Impulsul prelua controlul asupra lui și, când vedea o femeie singură pe stradă, se gândea: „*Trebuie* să fie a mea. Acum! Nu-mi pasă dacă mă vede cineva".

Foamea poate să-ți facă așa ceva.

Cu două săptămâni înainte, mâncase o bucată de prăjitură cu ciocolată și băuse o Coca Cola într-un restaurant de pe strada unde se afla și biroul unde era angajat temporar. Se uită la chelneriță, era o chelneriță nouă. Avea fața rotundă și trupul zvelt, cu părul auriu cârlionțat. Îi observă bluzița albastră strâmtă care avea doi nasturi desfăcuți și în sufletul lui foamea erupse ca un vulcan.

Femeia îi zâmbi când îi aduse nota de plată și Vincent se hotărî să o posede. Chiar atunci.

O auzi zicându-i șefului ei că merge afară în alee la o țigară. Vincent plăti și ieși în stradă. Se duse până la alee și aruncă o privire. Iat-o, în pardesiu, rezemată de perete, uitându-se în direcția opusă. Era târziu – el prefera tura dintre orele 15 și 23 – și, deși mai erau câțiva trecători pe trotuarul de pe stradă, aleea era complet pustie. Aerul era rece, pavajul era cu siguranță și mai rece, dar nu-i păsa. Trupul ei îi va ține de cald.

În momentul acela auzi o voce șoptindu-i în ureche:

– Așteaptă cinci minute.

Vincent tresări violent, se răsuci imediat și dădu cu ochii de un bărbat cu o față rotundă și corpul subțire. Acesta avea cincizeci și ceva de ani, părea extrem de calm și se uita dincolo de Vincent, pe alee.

– Ce?

– Așteaptă.

– Cine ești? Lui Vincent nu-i era frică, nu chiar – era cam cu cinci centimetri mai înalt și cu vreo douăzeci de kilograme mai greu – dar privirea ciudată din ochii șocant de albaștri ai bărbatului îi făcuse pielea de găină.

– Asta nu contează. Prefă-te că nu suntem decât niște prieteni, care discută.

– Du-te dracului. Cu inima bubuindu-i în piept și mâinile tremurând, Vincent începu să se îndepărteze.

– Așteaptă, zise încă o dată bărbatul, încet. Avea o voce aproape hipnotică.

Violatorul aștepta.

Un minut mai târziu văzu o ușă deschizându-se într-o clădire de partea cealaltă a aleii, vizavi de restaurant. Chelnerița se duse până la

ușă și vorbi cu doi bărbați. Unul din ei era îmbrăcat în costum, celălalt într-o uniformă de polițist.

– Hristoase! murmură Vincent.

– E o înscenare, zise bărbatul. Tipa e polițistă sub acoperire. Cred că proprietarul spală bani prin restaurant. Îi pregătesc o capcană.

Vincent își reveni rapid.

– Ei, și? Asta n-are nici o importanță pentru mine.

– Dacă ai fi făcut ceea ce aveai de gând să faci, ai fi în cătușe acum. Sau împușcat mortal.

– Aveam de gând? întrebă Vincent, încercând să pară nevinovat. Nu știu despre ce vorbești.

Străinul nu zise nimic, zâmbi doar, făcându-i semn lui Vincent să iasă în stradă.

– Locuiești aici?

– În New Jersey, zise Vincent, după o pauză.

– Lucrezi în oraș?

– Da.

– Cunoști bine Manhattanul?

– Destul de bine.

Bărbatul dădu din cap, privindu-l pe Vincent din cap până-n picioare. Se prezentă sub numele de Gerald Duncan și sugeră să meargă undeva la căldură să vorbească. Merseră pe jos trei cvartale, până la un restaurant, și Duncan comandă cafea, iar Vincent înfulecă o bucată de prăjitură și un suc.

Vorbiră despre vreme, despre bugetul orașului, despre cum arată centrul Manhattanului la miezul nopții.

– Doar o idee, Vincent, îi zise la un moment dat Duncan. Dacă te interesează o mică slujbă, aș avea nevoie de cineva care nu este exagerat de preocupat de respectarea legii. Și ai putea și tu să-ți practici... hobby-ul. Făcu un semn din cap în direcția aleii.

– Colecționarea de reviste de benzi desenate din anii șaptezeci? întrebă Vincent cel Isteț.

Duncan zâmbi din nou și Vincent hotărî că îi plăcea de el.

– Ce vrei să fac?

– N-am fost în New York decât de puține ori. Am nevoie de un om care să cunoască străzile, metrourile, stilul de trafic, cartierele... care știe ceva despre felul cum lucrează poliția. Detaliile – le putem lăsa pe mai târziu.

„Hmm."

– Ce meserie ai? îl întrebă Vincent.

– Om de afaceri. Să ne rezumăm la atât pe moment.

„Hmm."

Vincent își spuse că ar fi bine să se ridice și să plece. Dar îl tenta comentariului bărbatului – acela despre hobby-ul lui. Orice îl putea ajuta să-și hrănească foamea merita luat în considerare, chiar dacă era riscant. Continuară să vorbească aproximativ o jumătate de oră, împărtășindu-și anumite informații, ținând secret altele. Duncan îi spuse că hobby-ul *lui* era să colecționeze ceasuri vechi, pe care le repara el însuși. De fapt, și construise câteva, numai din bucăți.

Când își termină cel de-al patrulea desert pe ziua aceea, Vincent întrebă:

– De unde ai știut că era polițistă?

Duncan păru să se gândească pentru o clipă ce, sau dacă, să răspundă.

– Am urmărit pe cineva în restaurantul acela, zise el în cele din urmă. Bărbatul de la capătul tejghelei. Îți aduci aminte de el? Avea un costum negru.

Vincent dădu din cap că da.

– Îl urmăresc de o lună. O să-l omor.

Vincent zâmbi.

– Glumești.

– Eu nu glumesc niciodată.

Și Vincent avea să afle că asta era adevărat. Nu exista un Gerald cel Isteț. Sau un Gerald cel Flămând. Nu era decât unul singur: Gerald cel Calm și Meticulos, care își exprimase în acea seară intenția de a-l ucide pe omul din restaurant – Walter și nu-mai-știu-cum – în același stil perfect obișnuit în care își îndeplinise acea promisiune, crestându-i încheieturile nenorocitului și privindu-l cum se zbate agățat de debarcader până căzuse în apa maronie și înghețată a râului Hudson.

Ceasornicarul îi spuse în continuare lui Vincent că venise în oraș ca să omoare și alți oameni. Printre aceștia se numărau și câteva femei. Atâta timp cât Vincent avea grijă și nu pierdea mai mult de douăzeci sau treizeci de minute, putea să le primească trupurile după ce mureau – să facă orice voia cu ele. În schimb, Vincent îl va ajuta – pe post de ghid al orașului, cu străzile și sistemul său de transport, și totodată va sta de pază și uneori va conduce mașina cu care vor fugi de la locul crimei.

– Deci. Te interesează?

– Cred că da, zise Vincent, deși în mintea lui răspunsul era mult mai entuziast.

Și acum Vincent era preocupat să-și facă treaba, urmărind-o pe cea de-a treia victimă: Joanne Harper, florăreasa lor, cum o poreclise Vincent cel Isteț. O privi scoțând o cheie din buzunar și dispărând în spatele ușii de serviciu a depozitului. Vincent se opri, mâncă un baton de ciocolată și se rezemă de un stâlp de felinar, uitându-se prin fereastra murdară a clădirii.

Atinse cu mâna umflătura de la brâu, unde aștepta cuțitul Buck. Se uită fix la silueta vagă a Joannei, care aprindea luminile, își dădea jos haina, se mișca prin încăpere. Era singură.

Apucă strâns mânerul cuțitului.

Se întrebă dacă are pistrui, se întrebă cum mirosea parfumul ei. Se întrebă dacă scâncea când simțea o durere. Se întrebă cum...

Dar nu, nu avea voie să stea să se gândească la asta! Nu era aici decât ca să culeagă informații. Nu putea să încalce regulile, nu putea să-l dezamăgească pe Gerald Duncan. Vincent trase în piept aerul dureros de rece. Ar trebui să aștepte.

Dar în clipa aceea, Joanne trecu pe lângă fereastră. De data aceasta reuși să o vadă bine de tot. O, e frumoasă...

Lui Vincent începură să-i transpire palmele. Bineînțeles, putea pur și simplu să o posede acum, s-o lase legată și Duncan să o ucidă după aceea. Era un lucru pe care un prieten îl putea înțelege. Amândoi obțineau ceea ce voiau în felul acesta.

La urma urmei, uneori pur și simplu *nu poți* să aștepți.

Foamea poate să-ți facă așa ceva...

*

„Data viitoare ia-ți cu tine haine călduroase. La ce *naiba* te-ai gândit?"

Mergând în taxiul atât de urât mirositor, Kathryn Dance, de treizeci și ceva de ani, își ținea mâinile în fața radiatorului din spatele mașinii, care dădea aer nu fierbinte, nici măcar cald; în cel mai bun caz, nu se putea spune despre el decât că nu era rece. Își frecă degetele, cu unghiile date cu lac roșu, și apoi le dădu și genunchilor ei îmbrăcați doar în ciorapi negri de nailon o șansă să stea în aerul dezmorțit.

Dance venea dintr-o zonă unde temperatura era de aproximativ douăzeci și trei de grade tot timpul anului și trebuia să te duci foarte, foarte departe, până în Carmel Valley Road, ca să găsești suficientă zăpadă pentru săniuș și să-ți faci fiica și fiul fericiți. Își pregătise bagajele pentru seminarul de aici din New York în ultimul moment și nu se știe cum, dar uitase că nord-estul țării plus luna decembrie este egal cu munții Himalaya.

Acum se gândea: „Nu voi putea scăpa aici de ultimele două kilograme căpătate luna trecută în Mexic" (unde nu făcuse nimic altceva decât să stea într-o cameră plină de fum, interogând un suspect de răpire). „Dacă nu pot să slăbesc, cel puțin grăsimea în plus ar trebui să-și facă datoria de izolație termică. Nu-i cinstit..." Își strânse jacheta subțire mai bine în jurul ei.

Kathryn Dance era agent special al Biroului de Investigații California, cu baza la Monterey. Era unul dintre experții cei mai de seamă din țară în interogatorii și kinezie – știința observării și analizării limbajului corporal și al comportamentului verbal al martorilor și al suspecților. Se afla de trei zile în New York ca să țină cursuri de kinezie la câteva secții locale de poliție.

Kinezia este o specializare foarte rară în munca de poliție, dar pentru Kathryn Dance era cea mai interesantă ramură a ei. Era dependentă de oameni. O fascinau, o electrizau. De asemenea, o nedumireau și o provocau. Aceste miliarde de creaturi bizare mișunând prin lume, spunând cele mai ciudate și mai minunate, și mai îngrozitoare lucruri... Dance simțea ce simțeau ei, se temea de ce îi speria și pe ei, găsea plăcere în bucuria lor.

Fusese reporter la terminarea colegiului: jurnalismul, această profesie făcută parcă la comandă pentru oamenii fără nici un țel, dar cu o curiozitate insațiabilă. Ajunsese în cele din urmă să lucreze la cazurile de crimă și își petrecuse ore întregi în săli de judecată, observând avocați, suspecți și jurați. Și astfel făcu o descoperire despre ea însăși: putea să se uite la un martor, să-i asculte cuvintele și să simtă imediat când spune adevărul și când nu. Putea să se uite la jurați și să își dea seama când erau plictisiți, derutați, nervoși sau șocați, când îl credeau pe suspect, când nu-l credeau. Își dădea seama imediat care avocați erau foarte nepotriviți pentru munca în Barou și care urmau să aibă cariere strălucite.

Putea, de asemenea, să repereze polițiștii care puneau tot sufletul în slujba lor și pe cei care nu făceau decât să piardă vremea până la salariu. (Unul dintre cei din prima categorie îi atrăsese atenția în mod deosebit: un agent FBI prematur încărunțit, detașat de la biroul său din San Jose, pentru a depune mărturie, cu simț al umorului și vervă, în procesul unei bande de cartier despre care ea voia să scrie un articol. Reuși să-i smulgă promisiunea unui interviu în exclusivitate după sentința de vinovăție și el reuși să-i smulgă promisiunea unei întâlniri. Opt săptămâni mai târziu se mărita cu William Swenson).

În cele din urmă, plictisită de viața de reporter, Kathryn Dance se hotărî să-și schimbe cariera. Pentru o vreme viața ei devenise un adevărat balamuc, cât timp jonglase cu toate rolurile, de mamă a doi copii mici, de soție și de studentă, dar reuși să termine Universitatea Santa Cruz California cu o diplomă în psihologie și una în comunicare. Își deschise o afacere de consultanță în alegerea juraților, sfătuindu-i pe avocați ce jurați să aleagă și pe care să-i evite în timpul selecțiilor preliminare ale juriului. Era talentată și câștiga foarte bine din asta. Dar cu șase ani în urmă se hotărâse din nou să-și schimbe cariera. Cu ajutorul unui soț neobosit, care o susținea întru totul, a mamei și a tatălui ei, care locuiau în apropiere, în Carmel, se dusese din nou la școală: la Academia de pregătire pentru Biroul de Investigații al Statului California din Sacramento.

Și așa deveni Kathryn Dance polițistă.

Kinezia nu era o specializare anume în cadrul CBI, așa că, tehnic, Dance era pur și simplu un agent de investigații, care se ocupa de cazuri de omucideri, răpiri, narcotice, terorism și așa mai departe. Cu toate acestea, talentele sunt rapid sesizate și veștile despre talentul ei se răspândiră foarte repede. Se trezi astfel expertul local în interogatorii și întrevederi (ceea ce îi convenea perfect, deoarece îi dădea posibilitatea să se târguiască cu ceilalți agenți pentru a scăpa de munca sub acoperire și de criminalistică, pentru care nu nutrea nici un interes deosebit).

Acum aruncă o privire pe ceas, întrebându-se cât timp va dura această misiune de voluntariat. Avionul care avea s-o ducă acasă nu pleca decât după-amiază, dar trebuia să-și rezerve suficient timp să ajungă la JFK; traficul în oraș era îngrozitor, chiar mai aglomerat decât pe autostrada din jurul orașului San Jose. Nu putea în nici un caz să piardă avionul. Era nerăbdătoare să-și revadă copiii și – o caracteristică ciudată a cazurilor de poliție – dosarele de pe biroul tău nu păreau niciodată să dispară când nu te găseai la birou; nu făceau decât să se înmulțească.

Taxiul se opri cu un scrâșnet de roți.

Dance se uită pe geam, încruntându-se.

– Aceasta e adresa corectă?

– Asta-i adresa pe care mi-ați dat-o.

– Nu pare a fi o secție de poliție.

Taximetristul aruncă o privire fugară clădirii bogat ornamentate.

– Chiar deloc. Costă șase dolari șaptezeci și cinci.

„Da și nu“, se gândi Dance.

Era o secție de poliție și totuși nu era.

Lon Sellitto o întâmpină în holul de la intrare. Detectivul participase la cursul ei de kinezie cu o zi înainte la One Police Plaza și tocmai o sunase, rugând-o să vină să le dea o mână de ajutor într-un caz de crimă multiplă. Îi dăduse această adresă la telefon și Dance se gândise că era o secție de poliție. Observă că de fapt avea aproape tot atât echipament de criminalistică pe cât se găsea în laboratorul sediului CBI din Monterey, dar, cu toate acestea, era o locuință privată.

Și era în proprietatea lui Lincoln Rhyme, nici mai mult, nici mai puțin.

Alt lucru pe care Sellitto uitase să-l menționeze.

Dance auzise de Rhyme, bineînțeles – mulți polițiști aflaseră de existența genialului detectiv criminalist tetraplegic –, dar nu cunoștea detalii despre viața lui sau despre rolul pe care îl juca în cadrul departamentului newyorkez de poliție. În curând n-o mai preocupă handicapul lui; în afară de momentele când studia în mod intenționat limbajul corporal, Kathryn Dance avea tendința să acorde cea mai mare atenție ochilor oamenilor. În plus, unul dintre colegii ei de la CBI era paraplegic și, prin urmare, era obișnuită cu oameni în cărucioare cu rotile.

Sellitto o prezentă lui Rhyme și unei femei înalte și energice, tot detectiv de poliție, pe nume Amelia Sachs. Dance observă imediat că cei doi erau mai mult decât simpli parteneri profesionali. Pentru a face această conexiune nu avusese nevoie de nici o deducție kinezică specială; în momentul în care intrase ea, Sachs îl ținea de mână pe Rhyme și îi șoptea ceva zâmbind.

Sachs o întâmpină călduros și Sellitto o prezentă și altor câțiva ofițeri.

Dance remarcă un sunet subțirel care-i venea din spate – căștile minuscule îi atârnau pe umăr. Râse și-și opri iPod-ul, pe care îl purta peste tot cu ea, ca pe un sistem de protecție vitală.

Sellitto și Sachs îi vorbiră despre cazul de crimă la care aveau nevoie de ajutor – un caz pe care Rhyme părea să îl conducă, deși era civil.

Rhyme nu se implică prea mult în discuție. Ochii lui se reîntorceau mereu la o tablă mare albă, pe care erau notate probele cazului. Ceilalți ofițeri îi dădeau detalii despre caz, dar nu putea să nu-l observe pe Rhyme – felul în care privea concentrat spre tablă, cum murmura imperceptibil și clătina din cap, de parcă se mustra pe sine însuși pentru că nu observase ceva. Din când în când își închidea ochii. O dată sau de două ori oferi un comentariu despre caz, dar în general o ignoră pe Dance.

Aceasta era amuzată. Agenta era obișnuită să fie tratată cu scepticism. De cele mai multe ori acesta se datora pur și simplu faptului că

nu arăta ca o polițistă obișnuită. Era o femeie de un metru șaizeci și doi cu părul blond, purtat de obicei într-o coadă împletită la spate, cu ruj de buze mov-deschis, cu capsulele iPod-ului bălăngănindu-i-se la gât, cu bijuteriile de aur și din scoci pe care i le făcuse mama ei, ca să nu mai vorbim de pasiunea ei – pantofii cât mai excentrici (alergatul după criminali nu figura de obicei pe lista activităților cotidiene din viața de polițistă a lui Dance).

Acum însă, bănui că înțelegea și mai bine lipsa de interes a lui Rhyme. Ca mulți alți oameni de știință criminaliști, nu punea mare preț pe kinezie și pe interogatorii. Probabil ar fi preferat să nu fi fost chemată aici.

În ce-o privea pe Dance, ei bine, recunoștea valoarea probelor fizice, dar acestea n-o entuziasmau. Ceea ce-o făcea să-i bată inima cu putere era factorul uman implicat în crime și în rezolvarea lor.

Kinezia *versus* laborator...

„Mi se pare cinstit, domnule detectiv Rhyme."

În timp ce criminalistul chipeș, sardonic și nerăbdător continua să se uite la diagramele cu probele fizice, Dance asimilă detaliile acestui caz destul de ciudat. Crimele înfăptuite de autoproclamatul Ceasornicar erau oribile, bineînțeles, dar Dance nu era șocată. Mai lucrase la cazuri tot atât de înfiorătoare. Și, la urma urmei, locuia în California, unde Charles Manson stabilise standardul pentru răutatea umană.

Alt detectiv de la NYPD, Dennis Baker, îi spuse de ce o chemaseră de fapt pe ea. Găsiseră un martor care era posibil să aibă niște informații folositoare, dar care nu era deloc dispus să le împărtășească vreun detaliu.

– Pretinde că n-a văzut nimic, adăugă Sachs. Dar am senzația că a văzut ceva.

Dance era dezamăgită că persoana pe care trebuia s-o interogheze era un martor și nu un suspect. Prefera provocarea oferită de confruntarea cu criminalii, și cu cât erau mai înșelători, cu atât mai bine. Totuși, interogarea martorilor lua mult mai puțin timp decât a-l face pe un suspect să cedeze și să mărturisească, și trebuia să ajungă la timp la aeroport.

– Voi încerca tot posibilul, le zise ea. Scotoci în poșeta Coach și își puse ochelarii rotunzi cu rame de un roz-deschis.

Sachs îi dădu toate detaliile în legătură cu Ari Cobb, martorul recalcitrant, explicându-i cronologia serii petrecute de acesta, așa cum reușiseră să o determine, și totodată cum se comportase în acea dimineață.

Dance ascultă cu atenție în timp ce sorbea din cafeaua oferită de îngrijitorul lui Rhyme și se trată cu o jumătate de felie de prăjitură.

După ce află toate amănuntele, Dance își puse ordine în gânduri.

– OK, să vă spun la ce mă gândesc eu, le zise ea. Prima dată, o scurtă lecție despre ceea ce fac eu. Lon a mai auzit asta ieri la seminar, dar vreau să vă spun și vouă cum fac eu interogatoriile. Kinezia în mod tradițional studiază comportamentul fizic al cuiva – limbajul corporal – pentru a-i înțelege starea emoțională și a afla dacă vrea să mintă sau nu. Majoritatea oamenilor, inclusiv eu, folosim acum termenul pentru toate formele de comunicare – nu numai limbaj corporal, ci și comentarii vorbite și, de asemenea, declarații scrise. Prima dată am să fac o „citire" preliminară a martorului – să văd cum se comportă când spune lucruri despre care știm că sunt adevărate – nume, adresă, slujbă, lucruri de felul acesta. Îi voi observa gestica, ținuta, cuvintele pe care le folosește și substanța a ceea ce spune. Odată ce am această citire de bază, voi începe să-i pun întrebări și să văd dacă prezintă reacții de stres. Ceea ce înseamnă fie că minte, fie că are niște probleme importante în legătură cu subiectul întrebărilor mele. Până în momentul acela, ceea ce am făcut a fost un „interviu". Odată ce bănuiesc că minte, atunci discuția se va transforma într-un „interogatoriu". Încep să ciobesc în apărarea lui, folosindu-mă de diverse tehnici, până ajungem la adevăr.

– Perfect, zise Baker.

Deși se pare că Rhyme era la conducerea cazului, Dance deduse că Dennis Baker era de la centru; avea aspectul chinuit al unui om pe umerii căruia cădea în ultimă instanță responsabilitatea unei asemenea investigații, inclusiv din punct de vedere politic.

– Aveți o hartă a zonei despre care e vorba, zise Dance. Aș vrea să cunosc geografia zonei respective. Nu poți conduce un interogatoriu eficient fără asta. Îmi place să spun că trebuie să știu terariul subiectului.

Lon Sellitto izbucni într-un hohot de râs. Dance zâmbi curioasă.

– Lincoln zice exact același lucru despre criminalistică, explică el. Dacă nu știi geografia, lucrezi într-un vid. Nu-i așa, Linc?

– Poftim? întrebă criminalistul.

– Terariul, îți place expresia asta?

– Ah. Zâmbetul său politicos era echivalentul expresiei „mă lași?“ al fiului lui Dance.

Dance examină harta Manhattanului de sud, memorând detaliile scenei crimei și programul de după orele de lucru al lui Ari Cobb din ziua precedentă, în timp ce Sachs și un tânăr agent de poliție, pe nume Pulaski, i le arătau pe hartă.

În cele din urmă se simți suficient de familiarizată cu faptele.

– OK, să trecem la treabă. Unde e?

– Într-o altă cameră de aici.

– Aduceți-l înăuntru.

Capitolul 7

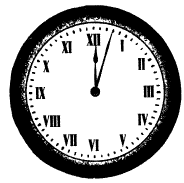

Un moment mai târziu, un agent de poliție din NYPD aduse înăuntru un om de afaceri scund, îngrijit, îmbrăcat într-un costum scump. Dance nu știa dacă îl arestaseră de fapt, dar după felul în care își freca încheieturile mâinilor își dădu seama că avusese până nu de mult cătușe.

Dance îl salută și-i făcu semn să ia loc. Bărbatul arăta neliniștit și nervos. Dance se așeză în fața lui – fără a avea nimic între ei – și se lăsă în față pe scaun până când era într-o zonă proxemică neutră, termenul referindu-se la spațiul fizic dintre un subiect și interviator. Această zonă putea fi ajustată pentru a face subiectul să se simtă mai mult sau mai puțin confortabil. Acum Dance nu era prea aproape pentru a părea că-i invadează spațiul, dar nici suficient de departe, încât să-i dea senzația de siguranță. („Îl strângi cu ușa pe cel care se află la strâmtoare“ cum spunea ea în conferințele ei.)

– Domnule Cobb, mă numesc Kathryn Dance. Sunt agent de poliție și aș dori să discutăm despre ceea ce ați văzut aseară.

– Ridicol. Le-am zis deja lor – un semn din cap către Rhyme – tot ce am văzut.

– Ei bine, eu tocmai am sosit, așa că nu am putut beneficia de răspunsurile dumitale de dinainte.

Îi puse o serie de întrebări simple – unde locuia și lucra, dacă era căsătorit sau nu, și așa mai departe – care o ajutară să-și facă o idee

despre reacțiile de bază ale lui Cobb la stres. Îi ascultă cu mare atenție răspunsurile. („Privitul și ascultatul sunt cele mai importante două părți dintr-un interviu. Vorbitul vine pe ultimul loc").

Una dintre primele sarcini ale anchetatorului este să determine tipul de personalitate a subiectului – dacă e introvertit sau extrovertit. Aceste tipuri nu înseamnă ceea ce cred majoritatea oamenilor; nu este vorba de a fi gălăgios și violent sau timid și rezervat. Diferența constă în felul în care oamenii iau decizii. Un introvertit este condus de intuiție și de emoție mai mult decât de logică și de rațiune; un extrovertit, exact invers. Atribuirea tipului de personalitate ajută anchetatorul să stabilească întrebările și să aleagă tonul vocii și atitudinea fizică cea mai potrivită pe care să o adopte când pune întrebări. De exemplu, o abordare morocănoasă, cu fraze scurte și concise, a unui introvertit, îl va face pe acesta să se retragă în cochilia sa.

Ari Cobb însă era un extrovertit clasic și pe deasupra arogant – nu va fi nevoie să se poarte cu mănuși cu el. Acesta era tipul favorit de subiect al lui Dance. Avea ocazia să îi tăbăcească zdravăn când le lua interviul.

Cobb îi întrerupse una din întrebări.

– M-ați ținut aici de prea mult timp. Trebuie să mă duc la serviciu. Ce s-a întâmplat cu omul acela nu a fost vina mea.

– Oh, îi răspunse Dance, pe un ton respectuos, dar plin de fermitate. Nu e o chestiune de vină... Ei, acum, Ari, hai să vorbim despre seara trecută.

– Nu mă credeți. Mă faceți mincinos. N-am fost *acolo* când s-a întâmplat crima.

– Nu sugerez că minți. Dar tot e posibil să fi văzut ceva care ne-ar putea fi de folos. Ceva ce dumneata crezi că nu e important. Vezi, o parte a meseriei mele este să îi fac pe oameni să-și amintească tot felul de lucruri. O să trecem împreună prin tot ce s-a întâmplat aseară și poate o să-ți amintești ceva.

– Ei bine, n-am văzut chiar nimic. Mi-am scăpat niște bani pe jos, asta-i tot. Nimic altceva. Pur și simplu am făcut o mică greșeală neînsemnată. Și acum este un caz federal. Ce rahat!

– Hai să ne întoarcem mai bine la ziua de ieri, OK? Pas cu pas. Ai lucrat în biroul dumitale. Stenfeld Brothers Investments. În clădirea de birouri Hartsfield.

– Mda.

– Toată ziua?

– Exact.

– La ce oră ai terminat lucrul?

– Șapte și jumătate, un pic înainte.

– Și ce-ai făcut după aceea?

– Am mers la Hanover, la un pahar.

– Asta e pe Water Street, zise ea. Întotdeauna să-l faci pe subiect să nu poată ghici cât de multe știi de fapt.

– Mda. Aveau o chestie cu martini și karaoke. Îi spun Martuney Night. De la „tune"[1].

– Ce isteț.

– Suntem un grup care ne întâlnim acolo. Mergem des. Niște prieteni de-ai mei. Prieteni apropiați.

Dance observă că limbajul său corporal arăta că era pe punctul să adauge ceva – probabil anticipa că îl va întreba cum îi cheamă. Când cineva e prea dispus să ofere un alibi e semn de înșelăciune – subiectul are tendința să creadă că alibiul este suficient și că poliția nu se va obosi să-l verifice, sau nu vor fi suficient de deștepți să-și dea seama că un pahar la 8 seara nu te disculpă de un jaf armat petrecut la șapte treizeci.

– Când ai plecat?

– În jur de nouă.

– Și te-ai dus acasă?

– Da.

– Până în Upper East Side.

Un semn din cap că da.

– Ai luat o limuzină?

– Da, exact, o limuzină, zise el sarcastic. Nu, metroul.

– De la care stație?

– Wall Street.

[1] Melodie

– Ai mers pe jos?

– Da.

– Cum?

– Cu grijă, zise el, rânjind. Era gheață.

Dance zâmbi.

– Ruta?

– Am mers pe Water Street, am trecut pe Cedar până în Broadway și apoi spre sud.

– Și atunci ți-ai pierdut banii. Pe Cedar. Cum s-a întâmplat asta?

Tonul vocii ei și întrebările puse erau complet neamenințătoare. Se relaxa acum. Atitudinea îi era mai puțin agresivă. Zâmbetele și vocea ei calmă și joasă îl făceau să se simtă în largul lui.

– Din câte pot să-mi dau eu seama, a căzut când mi-am scos legitimația de metrou.

– Câți bani erau?

– Peste trei sute.

– Au...

– Da, au.

Dance îi arătă cu un gest punga de plastic în care erau banii și clama.

– Și se pare că tocmai când ai luat bani din bancomat. Cel mai rău moment să-ți pierzi banii, nu-i așa? Chiar după ce-ai scos bani.

– Da. Îi aruncă un zâmbet strâmb.

– Când ai ajuns la metrou?

– La nouă și jumătate.

– Nu a fost mai târziu, ești sigur?

– Absolut. M-am uitat la ceas când am ajuns pe peron. Era nouă treizeci și cinci, mai exact. Aruncă o privire la Rolexul mare de aur pe care-l avea la mână. Ceea ce voia să însemne, presupuse Dance, că un ceas atât de scump nu avea cum să dea ora greșită.

– Și apoi?

– M-am dus acasă și am luat cina la un bar din apropierea blocului meu. Soția nu era în oraș. E avocat. Lucrează în finanțe corporatiste. E asociat la firma ei.

– Hai să ne întoarcem la Cedar Street. Era aprinsă vreo lumină la geamuri? Oamenii care locuiau acolo în apartamente?

– Nu, nu sunt decât birouri și magazine acolo. Nu e zonă rezidențială.

– Dar restaurante?

– Câteva, dar nu sunt deschise decât pentru prânz.

– Vreun șantier de construcții?

– Renovează o clădire pe partea de sud a străzii.

– Era cineva pe trotuar?

– Nu.

– Vreo mașină care să meargă încet, suspect?

– Nu, zise Cobb.

Dance era vag conștientă de privirile celorlalți polițiști urmărind-o atât pe ea, cât și pe Cobb. Fără îndoială erau nerăbdători, așteptând, ca majoritatea oamenilor, să apară marele Moment al Mărturisirii. Îi ignoră. Nu exista cu adevărat nimeni în afară de agentă și subiectul ei. Kathryn Dance era în lumea ei – o „zonă", cum spunea fiul ei Wes (acesta era sportivul familiei).

Își aruncă o privire peste notițele pe care și le lua. Apoi închise carnetul și păru să-și schimbe ochelarii de citit cu niște ochelari de distanță. Dioptriile erau exact aceleași, dar în loc de lentilele rotunde și mari cu rame pastel, aceștia aveau lentile mai mici, dreptunghiulare, cu rame negre de metal, făcând-o să semene cu un animal de pradă. Le spunea „ochelarii de Terminator". Dance se trase mai în față pe scaun, să fie mai aproape de Cobb. Acesta își încrucișă picioarele.

– Ari, de unde proveneau de fapt banii aceia? îl întrebă ea, cu o voce mult mai tăioasă.

– B...

– Banii? Nu i-ai luat de la un bancomat.

Observase o creștere a nivelului de stres când veni vorba despre bani – ochii îi rămaseseră fixați într-ai ei, dar pleoapele i se coborâseră ușor și respirația i se schimbase, ambele reprezentând devieri majore de la atitudinea sinceră de până atunci.

– Ba da, se opuse el.

– De la ce bancă?

O pauză.

– Nu mă puteți obliga să vă spun asta.

– Dar un mandat ne va da posibilitatea să obținem extrasele bancare. Și te putem reține până le obținem. Ceea ce s-ar putea să ne ia o zi sau două.

– Am fost la un afurisit de bancomat!

– Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat de unde proveneau banii din clamă.

Cobb se uită în pământ.

– Nu ai fost cinstit cu mine, Ari. Ceea ce înseamnă că ai o problemă majoră. Deci, banii?

– Nu știu. Probabil o parte din ei provin din banii de protocol de la firma mea.

– Pe care i-ai luat ieri?

– Cam așa.

– Cât de mulți?

– Nu...

– Vom obține un mandat și pentru registrele șefului tău.

Părea complet șocat auzind asta.

– O mie de dolari, zise rapid.

– Unde-s restul? Erau trei sute patruzeci în clama de bani. Unde-s restul?

– Am cheltuit câțiva la Hanover. E o cheltuială de afaceri. Legală. Slujba mea...

– Te-am întebat unde-s restul.

O pauză.

– Am lăsat câțiva și acasă.

– Acasă? Soția s-a întors? Poate să ne confirme?

– Încă nu e în oraș.

– Atunci trimitem un polițist să caute banii. Unde se află, exact?

– Nu-mi amintesc.

– Peste șase sute de dolari? Cum se poate să uiți unde-ai pus peste șase sute de dolari?

– Nu știu. Mă încurci.

Dance se dădu și mai aproape de el, într-o zonă proximică chiar mai amenințătoare.

– Ce făceai de fapt pe Cedar Street?

– Mergeam spre afurisitul ăla de metrou.

Dance îi trânti în față harta Manhattanului.

– Hanover este *aici*. Metroul este *aici*. Degetul ei făcea un zgomot puternic de fiecare dată când arăta pe hârtia tare a hărții. Nu are nici o logică să mergi pe Cedar ca să ajungi de la Hanover până la stația de metrou de la Wall Street. De ce ai luat-o pe acolo?

– Am vrut să fac puțină mișcare. Să mai scap de calorile de la aripile de pui și de la cocteilurile Cosmopolitan.

– Plimbându-te pe trotuarele acoperite de gheață la o temperatură mult sub zero grade? Faci deseori așa ceva?

– Nu. Dar s-a întâmplat s-o fac aseară.

– Dacă nu mergi pe-acolo des, atunci cum se face că știi atât de multe lucruri despre Cedar Street? Faptul că nu sunt locuințe, ora de închidere a restaurantelor și lucrările de renovare?

– Pur și simplu știu. De ce naiba mă întrebi toate chestiile astea? Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

– Când ai scăpat banii, ți-ai dat jos mănușile ca să-ți scoți legitimația de metrou din buzunar?

– Nu știu.

– Presupun că le-ai scos. Nu poți să-ți bagi mâinile în buzunar dacă ai mănuși de iarnă.

– OK, se răsti el. Dacă știi așa de bine, atunci le-am dat jos.

– Având în vedere că era atât de frig, de ce ai face asta cu zece minute înainte să ajungi la stația de metrou?

– Nu poți să-mi vorbești în felul ăsta.

– Și nici nu te-ai uitat cât e ora când ai ajuns pe peron, nu-i așa? zise ea ferm, cu vocea coborâtă.

– Ba da, m-am uitat. Era nouă treizeci și cinci.

– Nu, nu te-ai uitat. Nu o să arăți un ceas de cinci mii de dolari noaptea, într-o stație de metrou.

– OK. Gata. Nu mai spun nimic.

Când un investigator are în față un subiect care minte, observă că acea persoană trăiește o stare foarte intensă de stres și reacționează în diverse feluri pentru a scăpa de stres – bariere în fața adevărului, le numea Dance. Cea mai distructivă reacție și mai greu de înlăturat este furia, urmată de deprimare, apoi negare și, în cele din urmă, negocierea. Rolul celui care conduce interogatoriul e să-și dea seama de nivelul de stres al suspectului și să îl neutralizeze – la fel și orice altă dispoziție ulterioară – până când, în cele din urmă, subiectul ajunge într-o stare de spirit în care acceptă, adică mărturisește, și spune în sfârșit adevărul.

Dance socotise că, deși Cobb dăduse într-o anume măsură semne de furie, era încă în starea de negare – acești subiecți invocă foarte des probleme de memorie și dau vina pe anchetator pentru neînțelegere. Cea mai bună metodă de a distruge apărarea unui subiect în starea de negare este să faci ceea ce tocmai făcuse Dance – adică să „ataci faptele". Unui extrovertit îi trânțești în față una după alta orice slăbiciuni și contradicții din relatările sale, până când îi distrugi toate portițele de scăpare.

– Ari, ai ieșit de la serviciu la șapte și jumătate și te-ai dus la Hanover. Știm asta. Ai stat acolo aproximativ o oră și jumătate. După aceea ai mers pe jos în altă direcție două cvartale până pe Cedar Street, în loc să mergi direct spre metrou. Cunoști strada Cedar foarte bine pentru că mergi acolo la agățat târfe. Aseară între nouă și nouă treizeci, una a oprit cu mașina lângă alee. Ai negociat un preț cu ea și ai plătit-o. Ai urcat în mașină cu ea. Ai ieșit din mașină la aproximativ zece și un sfert. Atunci ai scăpat banii lângă bordură, probabil pentru că ți-ai verificat telefonul să vezi dacă te-a sunat soția sau poate ca să-i dai niște bani în plus ca bacșiș. Între timp ai observat că ucigașul a intrat cu mașina în alee și ai văzut ceva. Ce anume? Ce ai văzut?

– Nu...

– Ba da, zise Dance calm. I se uită țintă în ochi și nu mai spuse nimic.

În cele din urmă Cobb își lăsă capul în jos și își schimbă poziția în scaun, fără să mai stea picior peste picior. Îi tremura buza. Încă nu

mărturisea, dar îl mutase cu o treaptă în sus în șirul stărilor de răspuns la stres – de la negare la negociere. Acum Dance trebuia să schimbe tactica. Acum trebuia să-i ofere compasiune și să-i dea posibilitatea să-și păstreze obrazul. Chiar și cel mai cooperant subiect va continua să mintă sau să rămână tăcut dacă nu-i permiți să-și păstreze un strop de demnitate și să găsească o cale de a scăpa de consecințele cele mai grave ale faptelor pe care le săvârșise.

Își scoase ochelarii și se trase înapoi în scaun.

– Uite, Ari, nu vrem să-ți distrugem viața. Te-ai speriat. Este de înțeles. Dar bărbatul pe care încercăm să-l oprim este extrem de periculos. A omorât deja doi oameni și credem că vrea să mai ucidă și pe alții. Dacă ne ajuți să-l găsim, ceea ce am aflat astăzi despre tine aici nu trebuie să ajungă la cunoștința publicului. Nici o citație, nici un telefon la soția sau la șeful dumitale.

Dance îi aruncă o privire detectivului Baker, care zise imediat:

– Absolut, așa e.

Cobb oftă adânc. Cu ochii în pământ, murmură:

– La dracu'. N-au fost decât trei sute de dolari nenorociți. De ce naiba m-am întors acolo azi-dimineață?

„Lăcomie și prostie", se gândi Kathryn Dance. Dar cu voce tare zise cu blândețe:

– Toți facem greșeli uneori.

O ezitare. Apoi oftă din nou.

– Vezi, asta-i nebunia. Nici măcar n-a fost mare lucru – ceea ce am văzut, adică. Poate că nici n-o să mă credeți. Aproape că n-am văzut nimic. Nici măcar n-am văzut vreo persoană.

– Dacă ne spui adevărul, te vom crede. Continuă.

– Era aproximativ zece jumate, poate un pic mai târziu. După ce am coborât din mașina... fetei, am început să merg către stația de metrou. Ai dreptate. M-am oprit și mi-am scos mobilul din buzunar. L-am deschis să-mi verific mesajele. Presupun că atunci mi-au căzut banii. *Eram* lângă alee. M-am uitat într-acolo și am văzut la capătul ei farurile din spate ale unei mașini.

– Ce fel de mașină? întrebă Sachs.

– N-am văzut mașina, numai farurile din spate. Jur.

Dance îl crezu. Îi făcu semn din cap lui Sachs.

– Stai un pic, zise brusc Rhyme. La *capătul* aleii?

Deci, până la urmă, criminalistul ascultase totuși.

– Exact. Chiar la capăt. Apoi și-a aprins farurile de marșarier și a început să dea înapoi înspre mine. Șoferul venea destul de repede, așa că am continuat să merg. Apoi am auzit scrâșnetul strident al frânelor, a rămas pe loc și a oprit motorul. A stat pe alee. Eu am continuat să merg. Am auzit cum se trântește ușa și încă un sunet puternic. Ca o bucată mare de metal care se lovește de pământ. Asta a fost tot. Nu am văzut pe nimeni. Trecusem deja de alee în momentul acela. Serios.

Rhyme îi aruncă o privire lui Dance, care îi făcu semn din cap că spunea adevărul.

– Descrie fata cu care ai fost, zise Dennis Baker. Vreau să vorbesc și cu ea.

– De vreo treizeci de ani, zise Cobb rapid. Afro-americană, cu părul creț și scurt. Mașina ei e o Honda, cred. Nu i-am văzut numărul. Era drăguță. Partea din urmă o adăugase ca pe o justificare jalnică.

– Nume?

– Tiffanee, oftă Cobb. Cu doi *e*. Nu cu *y*.

Rhyme izbucni într-un mic hohot de râs.

– Sună la Moravuri, întreabă ce fete lucrează regulat pe Cedar, îi ordonă asistentului său slab și cu început de chelie.

Dance mai puse câteva întrebări, apoi dădu din cap, aruncă o privire către Lon Sellitto și spuse:

– Cred că domnul Cobb ne-a spus tot ce știe. Se uită la omul de afaceri și-i spuse cu sinceritate: Mulțumesc pentru cooperare.

Acesta clipi, nedumerit, neștiind ce să creadă despre comentariul ei. Dar Kathryn Dance nu fusese sarcastică. Nu considera niciodată cuvintele sau privirile pline de ură (ocazional chiar câte un scuipat sau un obiect aruncat în ea) din partea subiecților drept injurii personale. Un anchetator kinezic trebuie să-și amintească faptul că dușmanul nu e niciodată subiectul însuși, ci pur și simplu barierele pe care le ridică în fața adevărului, uneori nici măcar în mod intenționat.

Sellitto, Baker și Sachs discutară între ei câteva minute și apoi se hotărâră să-i dea drumul lui Cobb fără să-l acuze de nimic. Omul de afaceri plecă, aruncându-i lui Dance o privire cu care era foarte obișnuită: un amestec de respect, dezgust și ură.

După ce acesta plecă, Rhyme, care se uita la o diagramă a scenei crimei din alee, exclamă:

– Ce ciudat! Dintr-un anume motiv criminalul a hotărât că nu voia ca victima să se afle la capătul aleii, așa că a dat înapoi și a ales un loc la cinci metri de trotuar... Acesta este un fapt interesant. Dar este el oare *folositor?*

– Știi, s-ar putea să fie, zise Sachs, dând din cap. La capătul cel mai îndepărtat al aleii nu părea să fie deloc zăpadă. Probabil acolo nu au folosit sare. Ne-am putea uita după urme de pași sau de roți de mașină.

Rhyme dădu un telefon – folosind un program impresionant de recunoaștere a vocii – și trimise la scena crimei câțiva polițiști. Aceștia îl sunară în scurt timp și raportară că găsiseră urme proaspete de cauciucuri la capătul aleii, împreună cu o fibră maro, care părea să se potrivească bine cu cele de la pantoful și cureaua de ceas ale victimei. Încărcară în calculator imaginile digitale ale fibrei și ale urmelor și dădură dimensiuni bazei roții.

În ciuda faptului că nu era în general deloc interesată de criminalistica de laborator, Dance se descoperi intrigată de această coregrafie. Rhyme și Sachs formau o echipă deosebit de perspicace. Nu putu să nu fie impresionată când, după doar zece minute, tehnicianul Mel Cooper își întoarse privirea de la monitorul calculatorului și le spuse:

– Judecând după baza roții și tipul acela de fibre maro, probabil e un Ford Explorer, fie de doi, fie de trei ani vechime.

– Pun pariu că de trei, zise Rhyme.

„De ce spunea asta?“ se întrebă Dance.

Sachs îi văzu nedumerirea de pe chip și îi răspunse:

– Frânele au scos un sunet ascuțit.

„Ah!“

Sellitto se întoarse spre Dance.

– Ai făcut treabă bună, Kathryn. L-ai prins.

– Cum ai făcut-o? întrebă Sachs.

Le explică tactica pe care-o folosise.

– Am mers pe pipăite. Am recapitulat tot ce ne-a zis – barul de după lucru, metroul, banii și clama, aleea, cronologia evenimentelor și geografia. I-am verificat reacțiile kinezice la fiecare răspuns. Banii s-au dovedit a fi un subiect extrem de sensibil. Ce anume făcea el cu banii și nu ar fi trebuit de fapt să facă? Un om de afaceri extrovertit, narcisist, așa ca el? Mi-am dat seama că nu putea fi vorba decât de droguri sau de sex. Dar un agent de bursă de pe Wall Street nu cumpără droguri de pe stradă; ar avea cu siguranță un om de legătură. Așa că n-au mai rămas decât târfele. Simplu.

– Isteață treabă, nu crezi, Lincoln? întrebă Cooper.

Dance fu surprinsă să vadă că Rhyme putea să ridice din umeri.

– A funcționat bine, zise el pe un ton evaziv. Am obținut niște probe care altfel ne-ar fi luat mai multă vreme ca să le obținem. Își întoarse privirea către diagrame.

– Ei, Linc, hai acum. Avem marca mașinii. Nu am fi avut-o dacă nu venea ea, zise Sellitto, întorcându-se apoi spre Dance. Nu te supăra, n-are nimic cu tine. Dar n-are încredere în martori.

Rhyme se încruntă la detectiv.

– Nu e un concurs, Lon. Țelul nostru este aflarea adevărului și din experiența mea coeficientul de siguranță oferit de martori este mai mic decât cel al probelor fizice. Asta-i tot. Nu e vorba de nimic personal.

– Ce ciudat că spui asta, zise Dance. Și eu le spun oamenilor în conferințele mele același lucru: că scopul nostru principal ca polițiști nu este să băgăm la închisoare oamenii răi, ci să obținem adevărul. Ridică și ea din umeri. Tocmai am avut un caz în California – un prizonier din celula condamnaților la moarte, achitat cu o zi înainte de ziua planificată pentru execuție. Un prieten de-al meu, detectiv particular, a petrecut trei ani lucrând pentru avocatul lui, ca să încerce să descopere ce s-a întâmplat de fapt. Pur și simplu n-a putut accepta că totul era așa cum părea. Prizonierul mai avea treisprezece ore până să moară și s-a dovedit că era nevinovat... Dacă detectivul acela particular nu ar fi continuat să caute adevărul atâția ani, acum omul ar fi fost mort.

– Și știu exact ce s-a întâmplat, zise Rhyme. Inculpatul a fost condamnat din cauza mărturiei mincinoase sub jurământ a unui martor și analiza ADN-ului l-a eliberat, nu?

– Nu, zise Dance, răsucindu-se spre el. De fapt, nu a existat nici un martor la crimă. Adevăratul ucigaș a „plantat" probe false care să-l implice pe condamnat.

– Ca să vezi, zise Sellitto, și el și Amelia Sachs zâmbiră.

Rhyme le aruncă amândurora o privire rece.

– Ei, zise el către Dance. E foarte bine că s-a rezolvat în cele din urmă... Acum însă ar trebui să ne întoarcem la treabă. Își mută privirea către tablele cu diagrame.

Dance le spuse tuturor la revedere și își îmbrăcă haina. Lon Sellitto o conduse afară. Ajunsă în stradă, Dance merse până la bordură, unde își vârî înapoi în urechi căștile iPod-ului și porni aparatul. Lista muzicală pe care o avea în memorie în momentul acela conținea folk rock, muzică irlandeză și niște melodii superbe de Rolling Stones (odată, la un concert, le făcuse o analiză kinezică lui Mick Jagger și Keith Richards, spre deliciul prietenilor ei).

În timp ce făcea semne cu mâna unui taxi să oprească, își dădu seama că o năpădise un sentiment ciudat, de neliniște. Îi trebuiră câteva clipe până să-l recunoască. Simțea un regret sâcâitor că implicarea ei atât de scurtă în cazul Ceasornicarului se sfârșise deja.

Joanne Harper se simțea bine.

Frumoasa femeie, în vârstă de treizeci și doi de ani, era în depozitul ei, la câteva străzi de florăria ei din SoHo. Se afla între prieteni.

Adică între trandafiri, orhidee cymbidium, pasărea paradisului, crini, heliconia, anthurium și ghimber roșu.

Depozitul era de fapt parterul de mari dimensiuni al unei clădiri care fusese înainte un mare antrepozit. Era foarte mult curent și era rece, și pentru a proteja florile, majoritatea încăperilor erau mereu întunecate. Totuși, îi plăcea foarte mult să fie aici: răcoarea, lumina slabă, mirosul crinilor și al îngrășămintelor. Era în mijlocul Manhattanului, da, dar părea mai degrabă că se află într-o pădure tăcută.

Femeia mai adăugă puțin material spongios de florărie în vasul imens de ceramică din fața ei.

Se simțea bine.

Din mai multe motive: pentru că lucra la un proiect profitabil la care avea mână liberă în aranjamentul florilor.

Și din cauza stării de euforie pe care i-o lăsase întâlnirea din seara dinainte.

Cu Kevin, care știa că trompetele-îngerului au nevoie de un sistem de drenaj deosebit de bun pentru a înflori, și că șoaldina roșie agățătoare are o inflorescență de un stacojiu strălucitor pe toată durata lunii septembrie, și că Donn Clendenon lovise trei peste zidul de apărare ca să-i ajute pe Mets să-i bată pe Baltimore în 1969 (tatăl ei prinsese pe Kodakul său două lovituri la baza a doua).

Kevin cel simpatic, Kevin cel cu gropițe în obraji și zâmbet șmecher. *Sans* neveste prezente sau trecute.

Se poate oare mai bine de-atât?

O umbră trecu prin fața ferestrei. Își ridică privirea pentru o clipă, dar nu văzu pe nimeni. Depozitul se afla într-o zonă destul de pustie a Spring Street și trecătorii erau foarte rari. Se uită cu atenție la fereastre. Chiar ar trebui să-l pună pe Ramon să le curețe. Ei, va aștepta până se face puțin mai cald.

Continuă să aranjeze vaza, gândindu-se din nou la Kevin. Oare va ieși ceva bun din asta? Vor avea oare vreo relație?

Poate.

Poate că nu.

Nu e chiar așa de important (OK, sigur că e important, dar o FNO – Femeie Nemăritată de Oraș – de treizeci și doi de ani trebuie neapărat să adopte atitudinea de nu-e-chiar-așa-de-important). Dar lucrul cu *adevărat* important era să se distreze bine cu el. Având în vedere că de câțiva ani se juca de-a întâlnirile de după divorț în Manhattan, se simțea îndreptățită să se distreze puțin cu un alt bărbat.

Joanne Harper, care semăna într-o oarecare măsură cu roșcata din *Totul despre sex*, venise în New York cu zece ani în urmă, ca să devină o artistă faimoasă, să trăiască într-un studio cu vedere la stradă în East

Village și să-și vândă tablourile într-o galerie din Tribeca. Dar lumea artei avea alte intenții. Era prea dură, prea meschină, prea, ei bine, *neartistică.* Singurul lucru care conta era să fii șocant, angoasat, sexy sau bogat. Joanne renunțase la artele frumoase și își încercase norocul în design grafic pentru o vreme, dar fusese din nou dezamăgită. Dintr-un capriciu își luă o slujbă la o firmă de decorațiuni interioare din Tribeca și se îndrăgosti de meserie. Se hotărî că, dacă tot îi era dat să fie muritoare de foame, măcar să facă o meserie de care chiar să fie pasionată.

Chestia amuzantă era că, de data asta, avu un adevărat succes. Reușise să-și deschidă propria companie cu câțiva ani în urmă. Acum deținea atât florăria de pe Broadway, cât și depozitul – afacerea comercială din Spring Street, care deservea diverse companii și organizații, cărora le furniza zilnic flori pentru birouri și aranjamente mari pentru întâlniri, ceremonii și evenimente speciale.

Continuă să adauge material spongios, verdeață, eucalipt și pietricele în vaze – florile nu urmau să fie așezate decât în ultimul moment. Joanne tremură ușor din cauza aerului rece. Se uită la ceasul de pe peretele întunecat al încăperii. Nu mai avea mult de așteptat, se gândi ea. Kevin trebuia să facă niște livrări în oraș în ziua aceea. O sunase de dimineață și îi spusese că va veni la florărie după-amiază. „Și, hei, dacă nu ești ocupată, poate vrei să ieșim la un cappuccino sau așa ceva."

Cafea *a doua* zi după o întâlnire? Ei bine, asta chiar că...

Mai trecu o umbră prin fața geamului.

Își ridică imediat privirea. Nimeni. Dar începu să se neliniștească. Se uită aproape fără să vrea la ușa de la intrare, pe care nu o folosea niciodată. În fața ei erau așezate câteva stive de cutii. Era încuiată... sigur era încuiată?

Joanne se uită mai atent, dar nu reuși să-și dea seama din cauza luminii orbitoare a soarelui. Înconjură masa de lucru și se apropie de ușă să verifice.

Apăsă clanța. Da, era încuiată. Joanne își ridică privirea și i se tăie răsuflarea.

La câțiva pași de ea, pe trotuar, stătea un bărbat imens, care se uita la ea insistent. Înalt și gras, se aplecase înainte și se uita pe geam,

punându-și mâna pavăză la ochi, să vadă mai bine. Purta niște ochelari demodați de soare, de aviator, cu lentile reflectorizante, o șapcă de baseball și o geacă de culoare crem. Din cauza luminii și a geamurilor murdare, nu observă că Joanne se găsea chiar în fața lui.

Joanne îngheță. Uneori oamenii se uitau înăuntru, curioși să vadă ce era în clădire, dar atitudinea foarte ciudată a bărbatului și faptul că nu părea deloc să fie doar în trecere o tulburară pe Joanne. Ușa din față nu avea un geam special securizat; oricine putea să-l spargă cu un ciocan sau cu o cărămidă. Și având în vedere cât de slab era traficul de pietoni în această parte din SoHo, un atac ar putea trece complet neobservat.

Se dădu înapoi.

Probabil ochii lui se obișnuiseră cu lumina sau găsise o parte mai curată de geam, dar o observă. Tresări vizibil și se trase înapoi surprins. Rămase o clipă nemișcat, părând nehotărât ce să facă. Apoi se întoarse și dispăru.

Joanne făcu un pas înainte și își lipi fața de geam, dar nu reuși să vadă încotro o luase. Dar era ceva extrem de sinistru la omul acela – felul în care pur și simplu stătea acolo, aplecat în față, cu capul răsucit, cu mâinile vârâte în buzunar, uitându-se fix prin ochelarii aceia bizari de soare.

Joanne împinse vazele la o parte și se uită iar afară. Bărbatul nu se mai vedea. Totuși, se hotărî să țină seama de sentimentul negativ care-o copleșise și să plece de acolo. Mai bine să meargă la florărie, să verifice chitanțele din dimineața aceea, să stea de vorbă cu angajații ei până va veni Kevin. Își luă pe ea haina, ezită o clipă și apoi ieși pe ușa de serviciu. Se uită în sus pe stradă. Nu-l zări pe individ. Se îndreptă spre stânga, spre Broadway, direcția în care plecase și bărbatul masiv. Păși brusc într-o zonă unde soarele bătea cu o lumină perfect limpede și care părea a fi aproape fierbinte. Strălucirea o orbi pe moment și clipi, speriată pentru că nu mai putea vedea clar. Se opri în loc, nevoind să treacă pe lângă aleea îngustă care ieșea din stradă. Oare acolo intrase bărbatul acela? Oare se ascundea acolo, așteptând-o pe ea?

Se hotărî să o ia la dreapta, în direcția opusă, și să facă un ocol pe Prince Street până la Broadway. Era mai pustiu pe acolo, dar cel

puțin nu va trebui să treacă pe lângă nici o alee. Își strânse mai tare haina în jurul ei și grăbi pasul, ținându-și capul plecat. În curând imaginea bărbatului gras de dinainte îi dispăru din minte și se gândi din nou la Kevin.

Dennis Baker se duse în centru să raporteze progresele făcute, iar restul echipei continuă să examineze probele.

Se auzi țârâitul faxului și Rhyme se uită la aparat nerăbdător, sperând să primească vești folositoare. Dar paginile transmise erau pentru Amelia Sachs. Rhyme îi privi atent chipul în timp ce le citea. Îi cunoștea privirea aceea. Ca un ogar după o vulpe.

– Ce e, Sachs?

– Analiza probelor de acasă de la Ben Creeley din Westchester, zise ea, clătinând din cap. N-au găsit nici o potrivire de amprente în IAFIS, dar pe câteva dintre uneltele de lângă șemineu și de pe biroul lui Creeley au rămas urme de textură de piele. Cine deschide sertare purtând mănuși?

Bineînțeles că nu era nici o bază de date cu urme de mănuși, dar, dacă Sachs putea găsi în posesia suspectului o pereche care să se potrivească acestui model, atunci asta s-ar putea constitui într-o dovadă circumstanțială solidă, care să-l plaseze la locul crimei, aproape tot atât de bine cât o amprentă clară.

– Și noroiul pe care l-am găsit în fața șemineului? continuă Sachs să citească. Nu se potrivește cu solul din curtea lui Creeley. Are un conținut de acizi mai ridicat și s-a detectat prezența unor substanțe poluante. Precum cele de pe un teren industrial, continuă ea. Erau de asemenea și niște urme de cocaină arsă în șemineu. Se uită la Rhyme și îi zâmbi ironic. Ce păcat dacă prima mea victimă se dovedește a nu fi fost chiar așa de nevinovată.

– Călugăriță sau traficant de droguri, Sachs, crima tot crimă e, zise Rhyme, ridicând din umeri. Ce altceva mai ai?

– Cenușa pe care am găsit-o în șemineu – cei de la laborator nu au putut recupera prea mult din ea, dar au găsit astea. Îi arătă fotografia unor înscrisuri financiare, un fel de bilanț sau registru, în care păreau

să fie intrări totalizând milioane de dolari. Au găsit o parte dintr-o sigla sau ceva în genul ăsta pe ea. Încă o verifică la laborator. Și o să trimită înscrisurile unui expert contabil ca să vadă dacă poate să-și dea seama despre ce e vorba. Au mai găsit și o parte din agenda lui. Are trecute tot felul de lucruri, să schimbe uleiul la mașină, să se programeze la frizer – nu prea pare programul pentru săptămâna în care ai de gând să te sinucizi, dacă tot veni vorba... Și cu o zi înainte de a muri s-a dus la St. James Tavern. Arătă o foaie de hârtie – pagina recuperată din agendă.

Un bilet de la Nancy Simpson descria locul.

– E un bar pe East Ninth Street. Într-un cartier rău famat. De ce să se fi dus acolo un contabil bogat? Pare caraghios.

– Nu neapărat.

Îi aruncă lui Rhyme o privire și apoi se duse în colțul camerei. Acesta îi înțelese mesajul și o urmă în scaunul lui roșu Storm Arrow.

Sachs se lăsă pe vine lângă el. Rhyme se întrebă dacă îl va lua de mână (de când îi revenise într-o oarecare măsură senzația în degetele și încheietura mâinii drepte, ținutul de mână devenise extrem de important pentru amândoi). Dar exista o linie foarte subțire care separa viețile lor personale de cele profesionale, și acum Sachs rămase complet profesionistă.

– Rhyme, zise ea în șoaptă.

– Știu ce...

– Lasă-mă să termin

Rhyme mârâi ceva.

– Trebuie să văd unde mă va duce asta.

– Priorități. Cazul tău e mai rece decât Ceasornicarul, Sachs. Orice i s-a întâmplat lui Creeley, chiar dacă a fost omorât, criminalul probabil nu e un ucigaș în serie. Ceasornicarul e. El trebuie să fie prioritatea noastră. Orice probă ai găsit despre Creeley va fi tot acolo după ce îl prindem pe omul nostru de aici.

Sachs clătină din cap.

– Nu sunt de acord, Rhyme. Am pornit deja tăvălugul. Am început să pun întrebări. Știi și tu cum funcționează chestiile astea. Începe

să se ducă vestea despre caz. Probele și suspecții s-ar putea să dispară chiar acum.

– Și *Ceasornicarul* poate că își alege chiar acum o altă victimă și el. Poate că *omoară* pe cineva chiar acum... Și, crede-mă, dacă mai are loc o crimă și o facem de oaie, plătim chestia asta de ne ia dracu'. Baker mi-a zis că ordinele în legătură cu noi au venit de la etajul cel mai de sus.

– N-o voi face de oaie. Mai găsești o scenă a crimei, o procesez. Dacă Bo Haumann aranjează o operație tactică, voi fi acolo.

Rhyme se încruntă.

– Tactică? Nu primești desert până nu termini tot ce ai în farfurie.

Sachs râse, și acum Rhyme simți apăsarea mâinii ei.

– Haide, Rhyme, suntem pe planeta polițiștilor. Nimeni nu are un singur caz la un moment dat. Majoritatea birourilor celor de la Cazuri Majore sunt încărcate de zeci de dosare. Mă pot și eu descurca cu *două.*

Tulburat de o presimțire neagră pe care nu o putea formula în cuvinte, Rhyme șovăi și apoi îi spuse:

– Să sperăm, Sachs. Să sperăm.

Era singura binecuvântare pe care o putea da.

Capitolul 8

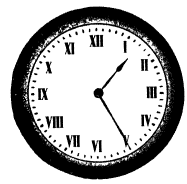

A venit *aici?*

Lângă un ghiveci decorativ de pe stradă, care mirosea a urină și avea în centru o tulpină galbenă moartă de mult, Amelia Sachs se uită prin fereastra mizerabilă.

Bănuise că locul va fi urât și murdar, având în vedere adresa, dar nici chiar în *halul* ăsta. Sachs stătea în fața barului St. James Tavern, pe o bucată spartă de asfalt, ieșită în afară din trotuar. Barul era pe East Ninth Street, în Alphabet City, porecla referindu-se la bulevardele de la nord la sud care treceau prin el: A, B, C și D. Zona aceasta fusese un adevărat infern acum câțiva ani, o rămășiță a câmpului de bătălie al găștilor de cartier din Lower East Side. Progresase într-o oarecare măsură (adăposturile drogaților se transformau în imobile scumpe renovate, însă lipsite de o privelițte spectaculoasă), dar rămăsese un cartier dur și periculos; în zăpadă, la picioarele lui Sachs, era aruncat un ac de seringă folosit și pe pervazul unei ferestre, la cincisprezece centimetri de fața ei, era un cartuș gol de la un glonț de 9 milimetri.

Ce naiba căutase Benjamin Creeley, un prosper contabil/investitor, proprietar a două case și al unui BMW de lux, într-un asemenea loc la ora aceea, cu o zi înainte de a muri?

În acel moment barul mare și dărăpănat nu era prea aglomerat. Prin ferestrele jegoase văzu niște localnici în vârstă la bar și la mese,

femei dolofane și bărbați costelivi care își luau mare parte, sau majoritatea, din necesarul de calorii zilnice dintr-o sticlă. Într-o încăpere mai mică din spate stăteau niște bărbați albi în blugi, pantaloni de stambă sau salopete de lucru. Erau patru, toți gălăgioși – chiar și prin geam le auzea vocile și râsetele grosolane. Se gândi imediat la derbedeii care își petrec ore întregi în cluburile sociale ale Mafiei, câțiva retardați, câțiva leneși – dar toți periculoși. O singură privire îi spuse că aceștia erau oameni care le făcuseră rău altor oameni.

Sachs intră și se așeză pe un scaun la capătul mai scurt al tejghelei în formă de L, unde să fie mai puțin vizibilă. Barmanița era o femeie în jur de cincizeci de ani, cu fața îngustă, degetele roșii, părul prins sus ca al unei cântărețe din filmele western. Avea un aer de oboseală profundă. Sachs se gândi că problema ei nu era că văzuse prea multe în viața ei, ci că tot ce *văzuse* se întâmplase să fie în locuri exact de genul ăsta.

Detectiva comandă o cola dietetică.

– Hei, Sonja, strigă o voce din camera din spate.

În oglinda slinoasă din spatele barului Sachs văzu că era vocea unui bărbat blond în niște blugi extrem de strâmți și cu o jachetă de piele. Avea o față de nevăstuică și părea să fi început să bea de multă vreme în ziua aceea.

– Uite aici, Dickey te dorește. Dar e băiat rușinos. Hai tu aici. Hai să-i faci o vizită la băiatul ăsta rușinos.

– Du-te dracu', strigă altcineva. Foarte probabil Dickey.

– Hai aici, Sonja, iubire! Hai și stai în poală la băiatul ăsta rușinos. Să vezi ce confortabil e. Neted de tot. Nici o umflătură.

Câteva hohote înăbușite.

Sonja știa că și de ea își băteau joc de fapt cu umorul lor răutăcios, dar le strigă îndrăzneață:

– Dickey? E mai tânăr ca fi-miu.

– Nu-i nimic – toată lumea știe că e băiețelu' lui mămica!

Râsete interminabile.

Sonja întâlni privirea lui Sachs și apoi se uită imediat în altă parte, de parcă ar fi fost prinsă ajutând și tăinuind dușmanul. Dar

un avantaj al beţivilor e acela că nu pot susţine nimic pentru multă vreme – nici cruzime, nici veselie – şi în curând bărbaţii trecură la discuţii despre sport şi bancuri porcoase. Sachs luă o înghiţitură din suc şi o întrebă:

– Deci. Cum merge treaba?

Femeia îi oferi un zâmbet profesionist impenetrabil.

– Perfect. Nu voia deloc milă, şi mai ales nu de la o femeie mai tânără şi mai frumoasă şi care nu stătea în spatele tejghelei într-o cârciumă infectă ca aceea.

Corect. Sachs trecu la motivul venirii ei aici. Îi arătă discret insigna şi apoi îi arătă o fotografie cu Benjamin Creeley.

– Îţi aminteşti dacă l-ai văzut vreodată pe aici?

– Pe el? Da, de câteva ori. Da' care-i problema?

– Îl cunoşti?

– Nu prea. I-am vândut băutură. Vin, dacă-mi aduc bine aminte. A vrut vin roşu. Avem un vin de rahat aici, dar l-a băut. Părea să fie de treabă. Nu ca alţii. Nu era nevoie să facă semn spre camera din spate ca să arate la cine se referea. Dar nu l-am mai văzut de-o bucată de vreme. Cam de-o lună. Ultima dată când a fost aici s-a luat la harţă cu cineva. Aşa că m-am gândit că n-a mai vrut să vină pe-aici.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Atâta c-am auzit nişte urlete şi-apoi a ieşit afară trântind uşa.

– Cu cine s-a certat?

– N-am văzut. Am auzit numai.

– L-ai văzut vreodată să ia droguri?

– Nu.

– Ştiai că s-a sinucis?

Sonja clipi.

– Serios?

– Îi investigăm moartea... Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ai spune nimănui, faptul că îţi pun acum întrebări.

– Da, sigur.

– Poţi să-mi spui ceva despre el?

– Cerule, nici măcar nu știu cum îl cheamă. Cred că a fost aici, poate, de vreo trei ori. Avea familie?

– Da.

– Oh, asta-i rău. Urât de tot.

– O soție și un băiat adolescent.

Sonja clătină din cap.

– Gerte poate că l-a cunoscut mai bine, zise ea după aceea. Ea e cealaltă barmaniță. Lucrează mai mult ca mine.

– E aici acum?

– Nu, da' trebuie să sosească. Vreți să-i zic să vă sune?

– Dă-mi numărul ei.

Femeia scrise numărul. Sachs se aplecă în față și făcu un semn spre fotografia lui Creeley.

– Îți amintești să se fi întâlnit aici cu cineva în mod deosebit? zise ea.

– Tot ce știu e că a fost aici. Acolo unde stau *ei* de obicei, zise ea, făcând un semn din cap spre camera din sapte.

Un om de afaceri milionar și gașca aceea? Oare doi dintre oamenii aceia erau cei care spărseseră casa lui Creeley din Westchester și făcuseră foc în șemineu?

Sachs se uită în oglindă, studiindu-i pe bărbații de la masa încărcată cu sticle de bere, scrumiere și oase roase de aripi de pui. Indivizii aceștia făceau cu siguranță parte dintr-o bandă. Poate era tineri capi dintr-o filieră a mafiei locale. Erau o mulțime de bande tip Soprano prin oraș. De obicei erau infractori mărunți, dar deseori grupările mai mici erau mult mai periculoase decât Mafia tradițională, care nu prea ataca civilii obișnuiți și evita să se implice în traficul cu metamfetamină și cocaină de proastă calitate, sau alte facțiuni ale lumii interlope. Încercă să și-l închipuie pe Benjamin Creeley ca om de legătură cu bandele. Era destul de dificil.

– I-ai văzut cu iarbă, cocaină – *orice* fel de droguri?

– Nu, zise Sonja, clătinând din cap.

Sachs se aplecă înspre Sonja și îi spuse în șoaptă:

– Știi cu ce grupare au legături?

– Grupare?

– Bandă. Cine e șeful lor, în fața cui răspund? Orice poți să-mi spui?

Pentru moment, Sonja nu spuse nimic. Se uită la Sachs parcă să se asigure că nu glumește și apoi izbucni în râs.

– Nu sunt într-o bandă. Am crezut că știai. Sunt polițiști.

În cele din urmă ceasurile – „cărțile de vizită" ale Ceasornicarului – fuseseră trimise de Brigada de Geniști cu avizul de sănătate perfectă.

– Oh, vrei să spui că n-au găsit nici o armă de distrugere în masă de dimensiuni extraordinar de micuțe înăuntru? întrebă Rhyme pe un ton caustic.

Îl enervase faptul că ceasurile nu ajunseseră în posesia sa de la început – mai multe riscuri de contaminare – și, de asemenea, întârzierea cu care sosiseră.

Pulaski semnă formularele de custodie și agentul care adusese ceasurile plecă.

– Hai să vedem ce-avem aici, zise Rhyme mergând cu scaunul cu rotile spre masa de examinare în timp ce Cooper despacheta ceasurile din pungile de plastic.

Erau identice, singura diferență fiind sângele de la marginea de jos a ceasului lăsat pe debarcader. Păreau a fi vechi – nu erau electrice, trebuiau întoarse manual. Dar piesele componente erau moderne. Rotițele dinăuntru erau într-o cutie sigilată, care fusese deschisă de cei de la Brigadă de Geniști, dar amândouă ceasurile funcționau încă și arătau ora corectă. Cutia exterioară era de lemn, vopsit în negru, iar cadranul era de metal alb. Orele erau indicate de cifre romane, iar orarul și minutarul, de asemenea negre, aveau la capete niște săgeți ascuțite. Nu avea un secundar, dar ceasul ticăia zgomotos la fiecare secundă.

Cea mai neobișnuită caracteristică era geamul mare din partea de sus a cadranului, unde se vedea un disc pe care erau pictate fazele lunii. În centrul gemulețului era acum lună plină, desenată cu un chip uman straniu, care se holba cu ochi amenințători și buze subțiri.

„A răsărit Luna Rece și plină...“

Cooper examină ceasurile cu minuțiozitatea sa obișnuită și raportă că nu găsise nici o amprentă digitală și doar urme minime de alte probe fizice, care toate se potriveau cu mostrele prelevate de Sachs la locul celor două crima, ceea ce însemna că nici una din ele nu era o probă din mașina din sau locuința Ceasornicarului.

– Cine le produce?

– Arnold Products. Framingham, Massachusetts. Cooper căută prin Google pe internet și citi de pe website-ul găsit: „Vând ceasuri, bunuri de piele, obiecte decorative pentru birouri, cadouri. Pentru oameni bogați“. Chestiile astea nu-s ieftine deloc. Douăsprezece modele diferite de ceasuri. Acesta e modelul victorian. Mecanism autentic de alamă, stejar, construit după modelul unui ceas britanic din secolul al XIX-lea. Costă cincizeci și cinci de dolari la vânzarea angro. Nu vând direct publicului. Trebuie să cumperi de la un intermediar.

– Numere de serie?

– Numai pe mecanisme. Nu și pe ceasuri.

– OK, comandă Rhyme. Sună.

– Eu? întrebă Pulaski, clipind.

– Da. Tu.

– Și trebuie să...

– Suni la fabricant și îi spui numărul de serie de pe mecanism.

Pulaski dădu din cap.

– Și apoi să văd dacă poate să ne spună la ce magazin a fost expediat.

– Sută la sută corect, zise Rhyme.

Bobocul își scoase telefonul, luă numărul de la Cooper și îl formă.

Bineînțeles, ucigașul putea foarte bine să nu fi cumpărat ceasul. Putea să-l fi furat dintr-un magazin. Putea să-l fi furat dintr-o casă. Putea să-l fi cumpărat de la un târg de vechituri.

Dar „putea“ este un cuvânt care face parte din vocabularul celui care lucrează la o scenă a crimei, se gândi Rhyme.

Trebuia să începi de undeva.

CEASORNICARUL

SCENA CRIMEI UNU

Locația:
- Debarcader de reparații pe râul Hudson, 22nd Street.

Victima:
- Identitate necunoscută
- Sex masculin
- Posibil de vârstă mijlocie sau mai bătrân și poate avea probleme cardiace (prezența anticoagulanților în sânge).
- Nici o urmă de droguri, infecție sau boală în sânge
- Garda de Coastă și scafandri ESU caută cadavrul și alte probe în Portul New York.
- Se verifică și rapoartele de persoane date dispărute.

Criminalul:
- A se vedea mai jos

Modul de operare:
- Criminalul a forțat victima să se țină de punte, peste apă, crestându-i degetele sau încheieturile mâinilor până a căzut.
- Ora atacului: între 6 p.m. luni și 6 a.m. marți

Probe:
- Sânge de grupa AB pozitiv
- Unghie ruptă, fără lac de unghii, lată
- Porțiune din gardul de plasă de sârmă, tăiat cu clește obișnuit de tăiat sârma, care nu este identificabil.
- Ceas. A se vedea mai jos
- Poezie. A se vedea mai jos
- Urme de zgârieturi de unghii pe puntea debarcaderului
- Nici o urmă identificabilă, nici o amprentă, nici o urmă de pași, nici o urmă de cauciucuri de mașină

SCENA CRIMEI DOI

Locația:
- Alee din Cedar Street, lângă Broadway, în spatele a trei clădiri comerciale (ușile din spate încuiate între 8.30 și 10 p.m.) și o clădire administrativă guvernamentală (ușa din spate încuiată la 6 p.m.)
- Aleea este o fundătură. Lată de patru metri jumătate și lungă de treizeci și doi de metri și acoperită cu pietre de pavaj; cadavrul era la patru metri jumătate de Cedar Street.

Victima:
- Theodore Adams
- Locuia în Battery Park.
- Scriitor independent
- Fără dușmani cunoscuți
- Nici un mandat împotriva lui, de stat sau federal
- S-a verificat o legătură cu clădirile din jurul aleii. Nu s-a găsit nici una.

Criminalul:
- Ceasornicarul
- Sex masculin
- Ceasornicarul nu apare în nici una dintre bazele de date.

Modul de operare:
- Târât din vehicul pe alee, unde o bară de fiera fost suspendată deasupra lui. În cele din urmă aceasta i-a zdrobit gâtul.
- Se așteaptă raportul medicului legist pentru confirmare.
- Nici o dovadă de activitate sexuală.
- Ora morții: aproximativ între 10:15 p.m. și 11 p.m. luni noaptea. Se așteaptă confirmarea medicului legist.

Probe:
- Ceas
  - Nici un explozibil, agent chimic sau biologic
  - Identic cu ceasul de pe debarcader.
  - Nici o amprentă, urme minime.
  - Arnold Products, Framingham, MA. Telefon pentru a afla distribuitorii și magazinele de desfacere
- Poezie lăsată de criminal la ambele scene
  - Imprimantă de calculator, hârtie obișnuită, tuș HP LaserJet.

- Text:
  A răsărit Luna Rece și plină,
  luminând cadavrul pământului,
  arătându-i morții ora să vină
  să pună capăt vieții și drumului.
  – Ceasornicarul
- Nu apare în nici o bază de dată de poezie; probabil creație proprie.
- Luna Rece este luna din calendarul lunar, luna morții.

- 60 de dolari în buzunar, numerele de serie nu sunt date în urmărire; amprente, negativ.
- Nisip fin folosit ca „agent obscurizant". Nisip obișnuit. Din cauză că vrea să se întoarcă la scenă?
- Bară metalică, de 36 de kilograme, lonjeron cu ureche de ac. Nu este folosit în șantierul de vizavi de alee. Nici o altă sursă găsită.
- Bandă adezivă, obișnuită, dar tăiată cu precizie, în mod neobișnuit. Bucăți de exact aceeași lungime.
- Sulfat de talium (otravă de rozătoare) găsit în nisip
- Sol conținând proteină de pește găsit în interiorul jachetei victimei
- Foarte puține probe găsite
- Fibre maro, probabil covoraș de mașină

Altele:
- Vehicul
  - Probabil Ford Explorer, de aproximativ trei ani vechime; covor maro
  - Verificarea numerelor de înmatriculare a mașinilor din zonă de marți dimineața rezultă că nu au nici un mandat. Nu s-a dat nici o amendă în seara de luni în zonă.
  - A se verifica la Divizia Moravuri despre prostituate, în legătură cu martorul.
- A se verifica la Divizia Moravuri despre prostituate, în legătură cu martorul.

*

Există o rețea a băieților buni, băieții de comitet, din conducerea unui oraș, o matrice a banilor, a patronajului și a puterii care se întinde pretutindeni ca o pânză de păianjen din oțel, în straturile de sus și în cele de jos, legând între ei politicieni de funcționari civili, de parteneri de afaceri, de șefi de sindicate, de muncitori... O rețea nesfârșită.

Orașul New York nu se deosebește cu nimic de alte orașe în această privință, bineînțeles, dar rețeaua băieților de comitet în care se găsea prinsă Amelia Sachs în acel moment avea o singură diferență: unul dintre jucătorii de bază era o fată de comitet.

Femeia avea în jur de cincizeci și cinci de ani, purta o uniformă albastră cu o mulțime de zorzoane în față – insigne, panglici, medalii, trese. O insignă cu steagul american, bineînțeles. (Ca și politicienii, ofițerii superiori din NYPD *trebuie* să poarte culorile roșu, alb, albastru când apar în public). Avea părul cărunt și o tunsoare de paj, care-i încadra fața lunguiață, sumbră.

Marilyn Flaherty era inspector, una dintre puținele femei ajunse la o asemenea cinste în departament (gradul de inspector e mai mare

decât cel de căpitan). Era ofițer senior în Divizia de Operațiuni. Aceasta era o funcție de comandă imediat sub cea a șefului de departament – echivalentul șefului de poliție în NYPD. Divizia de Operațiuni avea numeroase competențe, printre ele și aceea de a face legătura cu celelalte organizații și agenții în cazul tuturor evenimentelor majore din oraș – cum ar fi cele planificate, bunăoară vizitele demnitarilor străini, și cele neașteptate, bunăoară atacurile teroriste. Rolul cel mai important al lui Flaherty era să fie legătura Departamentului de Poliție cu Primăria.

Flaherty avansase în grad, ca și Sachs (printr-o coincidență amândouă femeile crescuseră în cartiere vecine din Brooklyn). Inspectoarea lucrase în Serviciile de Patrulă – cu mare succes –, apoi în Biroul Detectivilor, apoi condusese o secție de poliție. Severă și dificilă, vânjoasă și lată în umeri, era o femeie formidabilă în toate sensurile posibile ale cuvântului, având motivația – OK, *tupeul* – să se strecoare pe câmpul minat pe care îl reprezenta pentru o femeie eșaloanele înalte ale puterii în poliție.

Pentru a observa că reușise, nu aveai nevoie decât să arunci o privire la peretele din spatele ei și să iei notă de fotografiile înrămate care o înfățișau împreună cu diverși prieteni: oficialități din primărie, șefi de sindicate, antreprenori bogați și oameni de afaceri. Într-o fotografie se găsea alături de un bărbat chel distins, stând pe veranda unei case elegante, cu vedere la mare. Într-alta era la Metropolitan Opera, la brațul unui bărbat pe care Sachs îl recunoscu – un om de afaceri la fel de bogat ca Donald Trump. Un alt indicator al succesului era mărimea biroului ei din One Police Plaza unde se găseau acum; Flaherty pusese cumva mâna pe un model de birou imens, pe colț, cu vedere spre port; toți ceilalți inspectori pe care îi cunoștea Sachs nu aveau nici pe departe condiții așa grozave.

Sachs stătea pe un scaun în fața lui Flaherty, cu biroul vast și lustruit al inspectoarei între ele. Cealaltă persoană prezentă în încăpere era Robert Wallace, viceprimar. Acesta era fălcos, încrezător în sine și avea părul argintiu aranjat într-o frizură perfectă și la modă printre politicienii cu experiență.

– Ești fiica lui Herman Sachs, zise Flaherty. Fără să aștepte un răspuns, se uită la Wallace. Agent de poliție. Om de calitate. Am fost la ceremonie când i-au dat diploma aceea de merit.

Tatăl lui Sachs primise mai multe diplome de merit de-a lungul anilor. Se întrebă la care dintre ele fusese prezentă și Flaherty. Atunci când convinsese un soț beat să lase jos cuțitul pe care-l ținea la gâtul soției sale? Sau atunci când trecuse printr-un geam, dezarmând un hoț într-o băcănie, deși era, de fapt, în afara orelor de serviciu? Sau când asistase la nașterea unui copil într-un cinematograf din Rialto, în timp ce Steve McQueen se lupta cu tipii cei răi pe ecranul imens, iar mama, de origine hispanică, era culcată pe podeaua plină de popcorn, gemând, cuprinsă pe neașteptate de durerile facerii?

– Despre ce e vorba? întrebă Wallace. Am înțeles că s-ar putea să existe niște infracțiuni în care sunt implicați polițiști?

Flaherty își întoarse ochii cenușii ca oțelul spre Sachs și dădu din cap că da.

„Începe."

– E posibil... Avem un caz cu droguri. Și o moarte suspectă.

– OK, zise Wallace, prelungind silabele cu un suspin și crispându-se.

Fostul om de afaceri din Long Island, acum membru al staffului principal al primarului, avea funcția de împuternicit special împotriva corupției în guvernarea orașului. Era nemilos și extrem de eficient în această slujbă; numai în ultimul an pusese capăt mai multor aranjamente de fraudă majoră între inspectorii de construcții și șefii sindicatelor profesorilor. În mod evident îl tulbura să afle ceva despre polițiști corupți.

Chipul ridat al lui Flaherty însă, spre deosebire de cel al lui Wallace, nu lăsa să se întrevadă nimic din ceea ce gândea.

Sub privirea inspectoarei, Sachs povesti despre sinuciderea lui Benjamin Creeley, suspectă din cauza degetului mare rupt, cât și a probelor arse acasă la el, urmele de cocaină și posibila legătură cu câțiva polițiști care frecventau barul St. James.

– Polițiștii sunt de la o sută optsprezece.

Ceea ce însemna Secția de Poliție numărul 118, cu sediul în East Village. St. James, după cum aflase, era cârciuma preferată a secției.

– Erau patru la bar când am fost eu acolo, dar și alții își pierd vremea pe-acolo din când în când. Nu știu cu cine s-a întâlnit Creeley acolo. Nu știu nici dacă a fost unul sau doi, sau șase.

– Le-ai luat numele? întrebă Wallace.

– Nu. N-am vrut să pun prea multe întrebări în stadiul ăsta. Și nici măcar nu am vreo confirmare că domnul Creeley s-a întâlnit cu unul dintre băieții noștri. Dar e probabil, totuși.

Flaherty își atinse inelul cu diamant de pe degetul mijlociu al mâinii drepte. Era imens. În afara lui și a unei brățări groase de aur, nu purta nici o altă bijuterie. Inspectoarea rămase impasibilă, dar Sachs știa că acest gen de veste o tulbura peste măsură. Simpla aluzie că ar exista polițiști corupți le dădea fiori reci celor din conducerea primăriei, dar o problemă la 118 ar fi fost și mai neplăcută. Era o secție-model, cu un număr mai mare de arestări și cu o rată mai mare de victime în rândul polițiștilor săi, decât alte secții. Mai mulți polițiști decât oriunde altundeva în New York, odată ce avansau în grad la 118, ajungeau să ocupe poziții importante în Casa Mare.

– După ce am aflat că s-ar putea să existe o legătură între ei și Creeley, am mers la un bancomat și am scos câteva sute de dolari, zise Sachs. I-am schimbat pe toți banii lichizi din casa de marcat de la St. James. Câteva din bancnote provin, cu siguranță, de la ofițerii de acolo.

– Bine. Și le-ai verificat numerele de serie. Flaherty roti un stilou Mont Blanc de-a lungul sugativei de pe birou, pierdută în gânduri.

– Exact. Rezultat negativ la numerele de la Trezorerie și Justiție. Dar aproape toate bancnotele au ieșit pozitive la testul de cocaină. Una pentru heroină.

– Doamne Sfinte! exclamă Wallace.

– Nu te repezi să tragi concluzii, zise Flaherty.

Sachs încuviință din cap și îi explică viceprimarului la ce se referea inspectoarea: multe bancnote de douăzeci de dolari aflate în circulație conțin urme de droguri. Dar faptul că aproape toate bancnotele cu care au plătit polițiștii în barul St. James aveau urme pe ele era un motiv de îngrijorare.

– Aceeași compoziție ca a cocainei găsite în șemineul lui Creeley? întrebă Flaherty.

– Nu. Și barmanița a zis că nu i-a văzut niciodată cu droguri.

– Ai măcar *o* dovadă că polițiștii au fost implicați direct în crimă? întrebă Wallace.

– Oh, nu! Nici măcar n-am sugerat asta. Scenariul la care m-am gândit eu sună așa: dacă anumiți polițiști sunt într-adevăr implicați, atunci asta se întâmplă pur și simplu pentru că l-au pus pe Creeley în legătură cu vreo bandă, că s-au făcut că nu văd și și-au luat și ei partea, dacă a fost spălare de bani, sau un procent din profit, dacă au fost droguri. Apoi au „îngropat" orice plângeri sau investigații asupra cazului de la alte secții.

– A fost arestat vreodată?

– Creeley? Nu. Și am vorbit cu soția lui. Mi-a zis că nu l-a văzut niciodată să ia droguri. Dar mulți drogați știu să păstreze secretul foarte bine. Iar traficanții pot s-o facă și mai bine, mai ales dacă nici nu folosesc produsul ei înșiși.

– Bineînțeles, s-ar putea să nu fie nimic în neregulă, zise inspectoarea, ridicând din umeri. Poate Creeley pur și simplu s-a întâlnit cu o cunoștință de afaceri la St. James. Ai pomenit ceva despre faptul că s-a certat cu cineva chiar înainte să moară?

– Așa se pare.

– Deci una dintre afacerile lui s-a terminat urât. Afaceri imobiliare sau cine știe ce. Poate că nu are chiar nici o legătură cu 118.

Sachs încuviință energic.

– Absolut. S-ar putea să fie o pură coincidență că St. James e locul favorit de întâlnire al polițiștilor. Poate Creeley a fost omorât pentru că a împrumutat bani de la cine nu trebuia sau a văzut ce nu trebuia să vadă.

Wallace se uită afară pe fereastră la cerul rece și strălucitor.

– Având în vedere crima, cred că ar trebui să ne ocupăm serios de chestia asta. Rapid. Hai să-i chemăm pe cei de la DAI.

Divizia de Afaceri Interne este organismul care ar trebui să investigheze orice infracțiuni implicând poliția. Dar Sachs nu voia asta, cel

puțin nu așa de repede. Le va transfera cazul mai târziu, dar nu înainte de a pune ea însăși mâna pe criminali.

Flaherty mai atinse o dată stiloul alb, apoi păru să se controleze. Bărbații pot avea tot felul de ticuri; femeile însă nu-și pot permite un asemenea lux, nu la acest nivel. Cu degetele cu unghii cu o manichiură perfectă, date cu lac transparent, Flaherty puse stiloul în sertarul de sus al biroului.

– Nu. Nu DAI.

– De ce nu? întrebă Wallace.

Inspectoarea clătină din cap.

– E prea aproape de 118. S-ar putea să ajungă vorba la ei.

– Dacă așa crezi că e cel mai bine, zise Wallace, dând încet din cap.

– Așa cred.

Dar încântarea lui Sachs că Divizia de Afaceri Interne nu îi va prelua cazul nu dură mult.

– Voi găsi pe cineva aici la care să i-l dau, adăugă Flaherty. Cineva cu experiență.

Sachs nu ezită decât o clipă.

– Aș vrea *eu* să continui cazul, doamnă inspector.

– Ești nouă, zise Flaherty. N-ai avut încă nici un caz intern. Deci și inspectoarea se informase despre activitatea ei. Acestea sunt diferite de alte cazuri.

– Înțeleg acest lucru. Dar mă voi descurca. Ceea ce gândea de fapt Sachs era: „Eu sunt cea care a pornit cazul. Eu l-am adus așa de departe. Și e primul meu caz de omucidere. Naiba să te ia, nu mi-l lua!".

– Aceasta nu e doar o procesare a scenei crimei.

– Sunt investigator-șef în cazul uciderii lui Creeley, zise ea calm. Nu tehniciană.

– Totuși, cred că așa e cel mai bine... Deci. Aș vrea să-mi aduci toate dosarele cazului, tot ce ai.

Sachs stătea pe scaun aplecată înainte, strângându-și degetele mâinii drepte atât de tare, încât i se albiseră de încordare. Ce putea face să-și păstreze cazul?

În momentul acela viceprimarul se încruntă.

– Stai puțin. Nu dumneata ești cea care lucrează cu polițistul acela pensionat, care e acum într-un scaun cu rotile?

– Lincoln Rhyme. Da, eu sunt.

Wallace reflectă pentru o clipă și apoi se întoarse spre Flaherty.

– Eu zic s-o lăsăm pe ea să conducă acest caz, Marilyn.

– De ce?

– Are o reputație de 24 de carate.

– Nu avem nevoie de o reputație aici. Avem nevoie de cineva cu experiență. Nu te supăra.

– Nu m-am supărat, răspunse Sachs pe un ton neutru.

– Acestea sunt chestiuni extrem de delicate. Explozive.

Dar lui Wallace îi plăcea ideea.

– Domnului primar o să-i placă la nebunie. E asociată cu Rhyme și el dă totdeauna bine în presă. *Și* este civil. Oamenii o vor percepe ca pe un investigator independent.

Oamenii... adică reporterii, înțelese Sachs.

– Nu vreau o investigație mare și plină de scandaluri, zise Flaherty.

– Nu va fi, se repezi să răspundă Sachs. Nu am decât un singur polițist care lucrează cu mine.

– Cine?

– De la Patrule. Ronald Pulaski. E bun. Tânăr, dar bun.

– Cum vei proceda? întrebă Flaherty, după o pauză.

– Voi afla mai multe lucruri despre legăturile lui Creeley cu Secția 118 și St. James. Și despre viața lui – să văd dacă e posibil să fi existat un alt motiv pentru crimă. Vreau să vorbesc cu partenerul lui de afaceri. Poate au avut o problemă cu vreun client sau cu un proiect la care lucra. Și trebuie să aflăm și dacă a avut de-a face cu traficul de droguri.

Flaherty nu era pe deplin convinsă, dar spuse:

– OK, vom încerca așa pentru moment. Dar vreau să mă informezi în legătură cu tot ce afli. Doar pe mine și pe nimeni altcineva.

Sachs fu copleșită de un sentiment uriaș de ușurare.

– Bineînțeles.

– Să mă informezi prin telefon sau în persoană. Nu prin e-mailuri sau rapoarte scrise... Flaherty se încruntă. Încă ceva. Mai ai și alte cazuri la care lucrezi acum?

Inspectorii nu ajungeau în această funcție fără să posede un al șaselea simț. Femeia tocmai pusese singura întrebare pe care Sachs spera că nu i-o va pune.

– Sunt detectiv-asistent în cazul de omucidere – Ceasornicarul.

– Oh, la *acela?* se încruntă Flaherty. Nu am știut asta... În comparație cu un ucigaș în serie, situația de la St. James nu e chiar așa de importantă.

Cuvintele lui Rhyme îi răsunau în minte ca un ecou: „Cazul tău e mai rece decât al Ceasornicarului...".

Wallace rămase pierdut pe gânduri pentru o clipă. Apoi îi aruncă o privire lui Flaherty.

– Cred că trebuie să fim realiști. Ce o să arunce o imagine mai proastă asupra municipalității? Un tip care omoară niște oameni sau un scandal în cadrul departamentului de poliție care să apară în presă înainte să apucăm să-l controlăm? Reporterii se reped la polițiștii murdari ca rechinii după sânge. Nu, vreau să lucrezi la cazul ăsta. Mult.

Sachs se abținu să zică ceva auzind comentariul lui Wallace – „omoară niște oameni" –, dar nu putea nega că aveau aceleași scopuri. Și ea voia să ducă la capăt cazul Creeley și să afle tot adevărul.

Pentru a doua oară în aceeași zi se trezi spunând:

– Mă descurc cu două cazuri. Vă promit că nu va fi o problemă.

În minte o voce sceptică îi șoptea: „Să sperăm, Sachs".

Capitolul 9

Amelia Sachs îl luă pe Ron Pulaski de acasă de la Rhyme, o „răpire“ cu care criminalistul nu era prea mulțumit, după câte își dădu ea seama, deși bobocul nu părea prea ocupat în acel moment.

– Cât bagă pe oră? zise Pulaski atingând tabloul de bord al mașinii ei Camaro SS din 1969. Apoi adăugă repede: Adică, până la ce viteză poate ajunge?

– Nu e nevoie să te exprimi așa de corect, Ron. Cel mai tare a mers cu două sute douăzeci.

– Uau.

– Îți plac mașinile?

– Mai mult îmi plac motocicletele, știți. Eu și frate-meu am avut motociclete când eram în liceu.

– La fel?

– Poftim?

– Motocicletele?

– Oh, pentru că suntem gemeni, vreți să spuneți? Nu, niciodată n-am făcut așa. Să ne îmbrăcăm la fel sau chestii de-astea. Mama a vrut să ne oblige, dar și așa arătam ca niște tonți. Acum râde de noi, bineînțeles – din cauza uniformelor. Oricum, pe vremea aceea, nu puteam pur și simplu să mergem și să ne cumpărăm orice voiam, două motociclete Honda 850 la fel sau mai știu eu ce. Așa că ne-am

dus și ne-am luat și noi ce-am putut, la mâna a doua sau a treia. Zâmbi șmecherește. Într-o noapte, când Tony dormea, m-am furișat în garaj și am schimbat motorul de la a mea cu cel de la a lui. Niciodată nu s-a prins.

– Și acum mai mergi cu motocicleta?

– Dumnezeu îți dă să alegi: copii sau motociclete. O săptămână după ce Jenny a rămas gravidă, un individ norocos din Queens s-a făcut cu un Moto Guzzi superfain, la un preț bun. Rânji. Cu un motor marfă.

Sachs izbucni în râs. Apoi îi explică misiunea. Aveau mai multe piste pe care voia să le urmărească: cealaltă barmaniță de la St. James – pe nume Gerte – trebuia să sosească la lucru în curând și Sachs trebuia să discute cu ea. Voia să vorbească și cu asociatul lui Creeley, Jordan Kessler, care se întorcea din călătoria de afaceri de la Pittsburgh.

Dar prima dată mai era ceva de făcut.

– Cum e, ți-ar plăcea să lucrezi sub acoperire? îl întrebă ea.

– Păi, ar fi bine, cred.

– Câțiva polițiști din echipa de la 118 se poate să mă fi văzut la St. James. Așa că sarcina asta-ți revine ție. Dar nu o să porți microfon sau chestii de-astea. Nu căutăm probe, numai informații.

– Ce trebuie să fac?

– În valiza mea. Pe bancheta din spate. Schimbă viteza brusc, luă o curbă cu derapaj, și îndreptă mașina puternică.

Pulaski ridică valiza de pe podea.

– Am prins-o.

– Hârtiile de deasupra.

Pulaski dădu din cap, uitându-se peste ele. Titlul unui fomular oficial era C*ontrolul inventarului de probe cu risc ridicat.* Era însoțit de un raport care explica o nouă procedură prin care trebuiau făcute controale periodice neanunțate ale probelor cu risc ridicat, cum ar fi armele de foc și substanțele chimice, pentru a se asigura de faptul că erau întotdeauna exact unde trebuiau să fie.

– N-am auzit niciodată de asta.

– Nu, pentru că am inventat-o eu. Îi explică ideea ei de a le oferi un pretext plauzibil care să le permită să meargă până în măruntaiele

Secției 118 și să compare registrele de probe cu probele efectiv prezente în depozite.

– Le spui că verifici toate probele, dar ceea ce vreau de fapt să verifici sunt registrele cu stupefiantele care au fost confiscate în ultimul an. Notează infractorul, data, cantitatea și arestul. Le vom compara cu raportul procurorului districtual despre probele din aceleași cazuri.

Pulaski dădu aprobator din cap.

– Deci vom vedea dacă au dispărut droguri între momentul când au fost trecute în registru și până când infractorul a ajuns la proces sau a făcut o înțelegere cu procuratura... OK, asta-i bine.

– Sper că va fi bine. Nu vom ști neapărat cine le-a luat, dar e un început bun. Acum, du-te și fă-o pe spionul. Opri la un cvartal distanță de 118, pe o străduță sărăcăcioasă cu clădiri de apartamente ieftine de închiriat din East Village. Ai vreo problemă în legătură cu misiunea?

– Nu am făcut niciodată așa ceva, drept să spun. Dar, sigur, o să încerc. Șovăi o clipă, se uită încă o dată la formular, apoi respiră adânc și ieși din mașină.

După ce Pulaski plecă, Sachs sună câțiva colegi discreți și de încredere din NYPD, FBI și DEA ca să afle dacă existase vreun caz de CO – crimă organizată, omucidere sau stupefiante la 118 care fusese abandonat sau tărăgănat în condiții ce ar putea fi considerate suspecte. Nimeni nu auzise de așa ceva, dar statisticile arătară că, în ciuda recordului de condamnări, existaseră foarte puține investigații de crimă organizată în acea secție. Ceea ce sugera că, probabil, detectivii protejau bandele locale. Un agent FBI îi spuse că unele facțiuni ale mafiei tradiționale făcuseră din nou câteva incursiuni în East Village, acum că zona începea să devină mai înstărită.

Sachs își sună apoi un prieten care conducea o echipă de intervenții în forță în conflicte între bande din Midtown. Acesta îi spuse că existau două bande importante în East Village – una jamaicană și una anglo-saxonă. Amândouă făceau trafic cu metamfetamină și cocaină și nu ar ezita să omoare un martor sau să elimine pe cineva care încercase să-i înșele sau nu plătise la timp. Totuși, îi spusese detectivul, înscenarea unei morți să semene cu o sinucidere prin spânzurare nu era

în stilul nici uneia din aceste bande. L-ar termina pe loc cu un Mac-10 sau un Uzi și s-ar duce apoi la un Red Stripe sau un Jameson.

Pulaski se întoarse după puțin timp cu o mulțime de notițe. „Băiatul ăsta scrie *totul*", se gândi Sachs.

– Deci, cum a mers?

Pulaski se chinuia din răsputeri să nu zâmbească.

– Cred că bine.

– I-ai prins, nu?

Pulaski ridică din umeri.

– Sergentul de la birou n-a vrut să mă lase să intru la început, dar m-am uitat la el așa, știți, adică: *Ce naiba faci, să mă oprești pe mine? Vrei să suni tu la Police Plaza și să le spui că n-o să-și primească formularul din cauza ta?* A cedat pe loc. M-am și mirat.

– Ai făcut treabă bună. Sachs își atinse pumnul de al lui, în semn de victorie și văzu cât de încântat era tânărul de rezultatul obținut.

Semnalizâ și porni mașina, ieșind din East Village. Când se gândi că erau suficient de departe de secția de poliție, trase pe dreapta și începură să compare cele două seturi de cifre.

După zece minute aveau rezultatele. Cantitățile notate în registrul secției și raportul procuraturii erau foarte apropiate. Doar o sută șaptezeci – o sută optzeci de grame de marijuana și o sută douăsprezece grame de cocaină lipseau, de-a lungul întregului an.

– Și nici unul din dosarele de depozitare a probelor nu pare măsluit, zise Pulaski. M-am gândit că și asta merită verificat.

Așadar, acest motiv – că echipa de la St. James vindea droguri furate din depozitul de probe de la 118 – nu era valabil. Cantitatea lipsă era atât de mică, încât se putea datora testelor criminalistice efectuate, sau poate se vărsase în timpul transportului, sau nu fusese înregistrată corect cantitatea la momentul confiscării.

Dar, chiar dacă polițiștii nu furau din depozit, asta nu însemna că nu puteau totuși să facă trafic. Poate că făceau rost de droguri direct de la o sursă. Sau le șterpeleau de la locul unde efectuau o arestare, înainte să fie trecute în registru ca probe. Sau poate Creeley însuși era furnizorul.

Prima misiune sub acoperire a lui Pulaski îi oferise răspunsul la o întrebare, dar rămăseseră o mulțime de alte întrebări fără răspuns.

– OK, tot mai departe, cu curaj, Ron. Acum, ia spune, vrei o barmaniță sau un om de afaceri?

– Mi-e indiferent. Ce-ați zice să dăm cu banul?

– Ceasornicarul probabil a cumpărat ceasurile de la Hallerstein's Timepieces, le zise Mel Cooper lui Rhyme și lui Sellitto, închizând telefonul. În Flatiron District.

Înainte de a fi târât de Sachs în cazul Creeley, Pulaski dăduse de urma angrosistului lui Arnold Products pe zona de nord-est. Șeful companiei de distribuție tocmai îi sunase ca răspuns la telefonul bobocului.

Cooper le spuse că distribuitorul nu păstra înregistrări ale numerelor de serie, dar dacă ceasurile *fuseseră* într-adevăr vândute în zona New York, atunci trebuia să fie de la Hallerstein's, căci ei aveau singurul magazin care vindea acest produs în zonă. Magazinul era situat la sud de Midtown, aproape de zona numită după clădirea triunghiulară istorică de pe Fifth Avenue și Twenty-third Street, care semăna cu un călcător de modă veche – *flatiron.*

– Verificați magazinul, le spuse Rhyme.

Cooper căută pe internet. Hallerstein's nu avea un website propriu, dar era listat în mai multe alte site-uri care vindeau antichități, cum ar fi ceasuri și orologii. Magazinul funcționa de mai mulți ani. Proprietarul se numea Victor Hallerstein. Îi verificară numele în bazele de date ale poliției și nu găsiră nici un cazier. Sellitto își setă mobilul pe ascunderea identității și îl sună, fără să spună cine este, pentru a întreba care era programul. Pretinse că mai fusese la magazin și înainte și întrebă dacă vorbea cu Hallerstein însuși. Bărbatul îi răspunse că da. Sellitto îi mulțumi și închise.

– Mă duc să vorbesc cu el, să văd ce are de spus, zise Sellitto, luându-și paltonul pe el. Era întotdeauna mai bine să mergi să vorbești cu martorii când nu se așteptau să-i vizitezi. Dacă îi sunai înainte, nu făceai decât să le dai timp să inventeze minciuni, fie că aveau sau nu ceva de ascuns.

– Așteaptă, Lon, zise Rhyme.

Detectivul înalt îi aruncă o privire.

– Dar dacă nu i-a *vândut* ceasul Ceasornicarului?

– Da, zise Sellitto, dând din cap. Și eu m-am gândit la asta – dar dacă e chiar *el*, Ceasornicarul sau un partener, sau un prieten de-al lui?

– Sau poate el este în spatele întregii afaceri și Ceasornicarul lucrează pentru el.

– Și la asta m-am gândit. Dar, hei, nu te îngrijora. Sunt pregătit.

Cu sunetul unui cântec de harpă irlandez pulsându-i în urechi, agenta Biroului de Investigații California, Kathryn Dance, privea absentă străzile din sudul Manhattanului care treceau în viteză pe lângă ea, în drum spre Aeroportul Kennedy.

Decorațiuni de Crăciun, luminițe și cartoane vopsite țipător.

De asemenea, îndrăgostiți. Braț la braț, cu mâini înmănușate ținându-se de mâini înmănușate. Împreună la cumpărături. În vacanță.

Se gândea la Bill. Se întreba dacă i-ar fi plăcut să locuiască aici.

Ce ciudat, ce lucruri mărunte îți amintești perfect – chiar și după doi ani și jumătate, o veșnicie, în aceste condiții.

„Doamnă Swenson?"

„Sunt Kathryn Dance. Numele soțului meu e Swenson."

„Oh. Sunt sergentul Wilkins, CHP."

De ce o suna un ofițer din patrula autostrăzii acasă și nu îi spunea agent Dance?

Dance fusese întotdeauna neîndemânatică în bucătărie. În momentul acela pregătea cina, fredonând în surdină un cântec de Roberta Flack și încercând să priceapă unde se atașa una dintre piese la mixerul electric. Voia să facă supă de mazăre.

„Mă tem că trebuie să vă spun ceva, doamnă Dance. E în legătură cu soțul dumneavoastră."

Ținând telefonul într-o mână și cartea de bucate în cealaltă, rămăsese nemișcată, cu ochii ațintiți asupra rețetei, în timp ce încerca să priceapă cuvintele. Dance vedea și acum cu ochii minții pagina din cartea de bucate, deși singura dată când o citise fusese atunci. Își amintea și ce scria sub imagine: „O supă gustoasă și sățioasă, pe care-o poți face cât ai clipi din ochi. Și, de asemenea, nutritivă."

Putea face supa aceea din minte.

Deși nu o făcuse niciodată.

Kathryn Dance știa că va trece încă o vreme până se va vindeca – mă rog, „a vindeca" era cuvântul pe care-l folosise psihologul cu care făcuse terapie. Dar nu era un cuvânt potrivit, își dăduse ea seama în cele din urmă, pentru că niciodată nu te vindeci cu adevărat. O cicatrice care înlocuiește carnea sfâșiată este tot o cicatrice. Cu timpul o amorțeală înlocuiește durerea. Dar carnea rămâne schimbată pentru totdeauna.

Dance zâmbi în sinea ei acum, în taxi, observând că-și încrucișase brațele pe piept și-și trăsese picioarele sub ea. Un expert în kinezie știe foarte bine ce înseamnă *acele* gesturi.

Străzile i se păreau identice – canioane întunecate, cenușii și cafenii, punctate de neoane strălucitoare: *Bancomat, Salad Bar, Unghii 9,95$*. Era un contrast atât de mare față de Peninsula Monterey, cu pinii, stejarii și eucalipții săi, cu zonele nisipoase presărate cu verdeață luxuriantă. Micul taxi Chevy înainta foarte încet. Orașul în care locuia, Pacific Grove, era un sat victorian situat la 192 de kilometri sud de San Francisco. Cu o populație de optsprezece mii de oameni și cuibărit între cochetul Carmel și muncitorescul Monterey, faimos din cauza romanului *Străduța Cannery* de Steinbeck, Pacific Grove putea fi traversat în timpul cât îi luase taxiului să parcurgă cele patru cvartale până aici.

Uitându-se la străzile orașului, se gândea că era întunecat și congestionat, haotic, complet frenetic, da... Totuși, iubea New Yorkul. (Era, la urma urmei, dependentă de oameni și încă nu mai văzuse niciodată așa de mulți oameni într-un singur loc.) Dance se întrebă ce părere ar avea copiii ei de acest oraș.

Maggie i-ar acorda o șansă, Dance era sigură de asta. Putea să și-o închipuie perfect pe fetița de zece ani, cu părul prins într-o coadă la spate, fluturându-i în toate părțile, stând în mijlocul pieței Times Square, uitându-se vrăjită de jur împrejur, la panourile publicitare, la trecători, la vânzători ambulanți, la mașini, la teatrele de pe Broadway.

Wes? El era altfel... Avea doisprezece ani și trecuse printr-o perioadă foarte dificilă de când murise tatăl lui. Dar, în sfârșit, umorul

și încrederea în sine păreau să-i revină. De-abia de curând se împăcase Dance cu ideea de a-l lăsa la bunici pe perioada cât se dusese în Mexico pentru extrădarea victimelor unei răpiri, prima ei călătorie peste hotare de la moartea lui Bill. După părerea mamei lui Dance, Wes se simțise bine cât timp fusese ea plecată, așa că își planificase venirea aici: NYPD și poliția de stat insistau de mai mult de un an să țină un seminar și în această zonă.

Totuși, știa că va trebui să fie foarte atentă la băiatul frumos și zvelt, cu părul creț și ochii verzi ca ai ei. Și acum devenea morocănos uneori, detașat sau furios. Pe de o parte, nu era decât adolescență masculină, dar, pe de alta, era vorba de sechelele lăsate de faptul că-și pierduse tatăl la o vârstă atât de tânără. „Comportament tipic, îi explicase consilierul ei, nu ai nici un motiv de îngrijorare." Dar Dance simțea că probabil ar trebui să mai treacă o perioadă până să fie pregătit pentru haosul acestui oraș, și Dance nu l-ar forța niciodată. Când va ajunge acasă, îl va întreba dacă ar vrea să viziteze New Yorkul. Dance nu putea să-i înțeleagă pe părinții care păreau să creadă că au nevoie de incantații magice sau de psihoterapie ca să afle ce doresc copiii lor. Tot ce trebuie, de fapt, să faci, este să-i întrebi și să asculți cu atenție ce-ți răspund.

Da, se hotărî ea, dacă lui Wes îi surâde ideea, îi va aduce aici pe amândoi în vacanță anul viitor, chiar înainte de Crăciun. Fiind născută și crescută în Boston, principala obiecție a lui Dance împotriva coastei centrale a Californiei era lipsa anotimpurilor. Vremea era minunată – dar în timpul vacanțelor îți doreai să simți mușcătura frigului la nas și gură, viscolele, zăpada, bușteni licărind roșiatic în cămin, florile de gheață de la geam.

Dintr-odată Dance fu smulsă din reveria ei de ciripitul muzical al mobilului, sunet care se schimba frecvent – o glumă a copiilor (deși respectau întotdeauna regula numărul unu – Niciodată să nu programezi telefonul unei polițiste pe TĂCERE).

Se uită la numele celui ce o suna.

Hm. Interesant. Da sau nu?

Kathryn Dance cedă impulsului și apăsă butonul RĂSPUNDE.

Capitolul 10

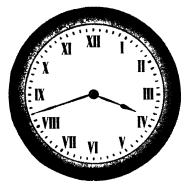

Polițistul înalt nu stătea deloc locului în scaun în timp ce conducea, își atingea stomacul, își aranja gulerul.

Kathryn Dance sesiză limbajul corporal al lui Lon Sellitto care conducea mașina rapidă, – același tip de vehicul oficial de care avea și ea în California –, pe străzile newyorkeze, cu luminile intermitente de pe capotă aprinse, dar fără sirenă.

Telefonul pe care-l primise în taxi fusese de la el, rugând-o din nou să-i ajute la caz.

– Știu că ai un avion, știu că trebuie să ajungi acasă, dar...

Îi spuse că descoperiseră o sursă posibilă a ceasurile lăsate de Ceasornicar la locurile crimelor și că voia ca ea să vină să-i pună întrebări bărbatului care probabil i le vânduse. Exista posibilitatea – deși foarte mică – să aibă o legătură cu Ceasornicarul și voiau să vadă ce credea ea despre el.

Dance nu stătuse pe gânduri decât extrem de puțin înainte de a accepta. Regreta faptul că trebuise să plece atât de brusc de la casa lui Lincoln Rhyme mai devreme; lui Kathryn Dance nu-i plăcea să lase un caz neterminat, chiar dacă nu era cazul ei. Îi spuse taximetristului să întoarcă mașina și reveni acasă la Rhyme, unde o aștepta Lon Sellitto.

Acum, în mașina detectivului, Dance întrebă:

– A fost ideea ta să mă suni, nu-i așa?

– Poftim? întrebă Sellitto.

– Nu a lui Lincoln. El încă nu și-a format o părere clară despre mine.

Pauza de o secundă era ca un semnal luminos.

– Ai făcut o treabă foarte bună cu martorul acela, Cobb, zise Sellitto.

– Știu asta, zise Dance, zâmbind. Dar el nu știe sigur ce să creadă despre mine.

Încă o pauză.

– Fiecare are slăbiciunile lui.

Femeia izbucni în râs. Sellitto apăsă butonul sirenei și trecură în viteză pe lumina roșie a semaforului.

Dance se uită la el cum conduce, îi privi mâinile și ochii, îi ascultă vocea. Evaluă: E cu adevărat obsedat de prinderea Ceasornicarului, iar celelalte cazuri care, fără îndoială, așteaptă pe biroul lui, sunt acum tot atât de imateriale ca un abur. Și, așa cum observase și în timpul seminarului de ieri, era încăpățânat și deștept, fără să-și facă probleme dacă îi trebuia mai mult timp să înțeleagă ceva sau să învețe corect o tehnică de interogare; dacă cineva se enerva și își pierdea răbdarea din cauza sa, asta era treaba lui.

E plin de energie, de nervozitate, dar foarte diferită de cea a Ameliei Sachs, care se teme mereu să nu rănească pe cineva sau să nu fie rănită, la rândul ei. Sellitto bombăne mai mult din obișnuință, dar e un bărbat foarte mulțumit.

Dance făcea chestia asta, analiza, în mod automat. Un gest sau o privire, o frază nepregătită, devenea pentru ea încă o piesă din acest puzzle miraculos care era o ființă umană. De obicei se putea abține când dorea – nu e prea distractiv să mergi în oraș la un pahar de Pinot Grigio sau la o bere și să te trezești că îți analizezi prietenii de pahar (și cu mult mai puțin distractiv pentru ei să fie analizați). Dar uneori gândurile pur și simplu îi veneau de la sine; acest obicei făcea parte integrantă din faptul de a fi Kathryn Dance.

Dependentă de oameni...

– Ai familie? o întrebă el.

– Doi copii, da.

– Și ce meserie are soțul dumitale?

– Sunt văduvă.

Datorită meseriei, Dance recunoaștea efectul diferitelor inflexiuni ale vocii, și acum rostise aceste cuvinte într-un fel anume, pe un ton grav, dar care suna oarecum lipsit de importanță, lăsând însă să se înțeleagă că „Nu vreau să vorbesc despre asta". O femeie poate ar fi prins-o de braț pentru a-și exprima compasiunea; Sellitto făcu ceea ce făcea majoritatea bărbaților într-o asemenea situație: murmură un „condoleanțe" sincer, dar stânjenit, și schimbă subiectul. Începu să vorbească despre probele pe care le găsiseră la caz și despre pistele urmate – care erau în principal non-piste. Era amuzant și morocănos.

„Ah, Bill... Știi ceva? Cred că ți-ar fi plăcut de tipul ăsta." Știa bine că ei îi plăcea.

Sellitto îi povesti despre magazinul de unde probabil proveneau ceasurile.

– Vreau să spun că nu credem că Hallerstein ăsta e făptașul. Dar asta nu înseamnă că nu e implicat. Există posibilitatea ca situația să devină un pic, știi, periculoasă.

– Nu sunt înarmată, îi atrase Dance atenția.

Legile privind purtarea armelor dintr-o jurisdicție înalta sunt foarte stricte și, în general, polițiștilor nu li se permite să aducă arme dintr-un stat în altul. Nu că asta conta; Dance nu-și folosise niciodată Glockul decât pe poligonul de tragere și spera să fie în stare să spună acest lucru și la petrecerea ei de pensionare.

– Voi sta aproape, o asigură Sellitto.

Magazinul Hallerstein's Timepieces se afla pe o stradă întunecată, lângă niște magazii și depozite de desfacere en gros. Dance studie locul. Fațada clădirii era acoperită cu vopsea decojită și cu murdărie, dar în vitrina magazinului lui Hallerstein, protejate de bare groase de oțel, ceasurile și orologiile expuse erau imaculate.

– Dacă nu te superi, zise Dance în timp ce se apropiau de ușă. Chiar la început îi arăți legitimația, și apoi mă lași pe mine să mă ocup de tot. OK?

Uneori, polițiști erau extrem de neîncrezători să o lase pe ea să preia comanda. Deși simțise că Sellitto nu va face așa (avea suficientă

încredere în sine încât putea să dea și la vecini), trebuia totuși să pună lucrurile la punct.

– Tu știi cum funcționează chestia asta, nu? La urma urmei, de-aia te-am chemat, îi răspunse el.

– Voi spune unele lucruri care vor suna destul de ciudat. Dar toate sunt parte din plan. Dacă simt că el e făptașul, mă voi apleca înainte și-mi voi împreuna mâinile ca pentru rugăciune. Acest gest mă va face mai vulnerabilă și îl va face în mod inconștient pe criminal să se simtă în siguranță – mult mai puțin probabil să apuce o armă de undeva. Dacă mi se pare că e nevinovat, îmi iau poșeta de pe umăr și o pun pe tejghea.

– Am înțeles.

– Gata?

– După tine.

Dance apăsă pe butonul interfonului și li se dădu drumul în magazin. Era o încăpere mică, plină cu toate felurile de ceasuri imaginabile: ceasuri mari cu pendulă, ceasornice asemănătoare de masă, dar mai mici, sculpturi bogat ornamentate conținând ceasornice, o sută de alte ceasuri netede și lucioase, moderne, cât și cincizeci sau șaizeci de ceasuri de mână nou-nouțe.

Se duseră în spate, unde un bărbat voinic, cu început de chelie, în jur de șaizeci de ani, îi privea cu prudență din spatele unei tejghele. Avea în față un mecanism desfăcut de ceas la care lucra.

– Bună ziua, zise Sellitto.

– Bună, zise bărbatul, dând din cap.

– Sunt detectivul Sellitto de la departamentul de poliție, și dumneaei este agent Dance. Sellitto îi arătă legitimația. Sunteți Victor Hallerstein?

– Da, eu sunt. Își scoase de pe ochi perechea de ochelari cu lupă atașată de un suport pe margine și aruncă o privire spre insigna lui Sellitto. Zâmbi, dar numai cu gura, zâmbetul neatingându-i ochii, și apoi dădu mâna cu ei.

– Dumneavoastră sunteți proprietarul? întrebă Dance.

– Proprietarul, exact. Bucătarul-șef și spălătorul de sticle. Am magazinul acesta de zece ani. În același loc. Aproape unsprezece ani.

Informații inutile. Deseori un semn de încercare de a minți. Dar e posibil și să fi oferit aceste informații pur și simplu pentru că se simțea neliniștit din cauza apariției neașteptate a doi polițiști. Una dintre cele mai importante reguli în kinezie este că un singur gest sau comportament înseamnă foarte puțin. Nu poți aprecia cu acuratețe un răspuns izolat, ci numai căutând „ciorchini" – de exemplu, limbajul corporal al unei persoane care își încrucișează brațele pe piept trebuie considerat în lumina contactului ocular al subiectului, a mișcării mâinilor, a tonului vocii și a conținutului celor spuse, dar și după felul în care-și alege cuvintele.

Și, pentru a avea o semnificație, comportamentul trebuie să fie consecvent când aceiași stimuli sunt repetați.

Analiza kinezică nu înseamnă lovituri directe la poartă, spunea Kathryn Dance în toate seminariile ei, este un meci jucat bine în mod constant.

– Cu ce vă pot fi de folos? Poliția, nu? A mai avut loc vreun jaf prin apropiere?

Sellitto îi aruncă o privire lui Dance, care nu răspunse, ci izbucni într-un mic hohot de râs încântat și se uită în jur.

– N-am mai văzut în viața mea atâtea ceasuri într-un singur loc.

– Le vând de multă vreme.

– Toate sunt de vânzare?

– Faceți-mi o ofertă pe care să n-o pot refuza. Râse. Apoi: Serios, pe câteva nu le-aș vinde. Dar pe majoritatea, da, sigur. Hei, e un magazin, nu?

– Acesta e minunat.

Bărbatul se uită la ceasul pe care i-l arăta. Era un ceas în stil Art Nouveau, de metal aurit, cu un cadavru simplu.

– Seth Thomas, făcut în 1905. Elegant, demn de încredere.

– Scump?

– Trei sute. Nu e decât placat cu aur, fabricat în masă... Acuma, dacă vreți scump? Hallerstein arătă un ceas în ceramică roz, albastru și mov, pictat cu flori. Lui Dance i se păru enervant de țipător. De cinci ori pe-atâta.

– Ah.

– Văd ce reacție aveți. Dar în lumea colecționarilor de ceasuri, ceea ce e de prost-gust pentru unul e artă pentru altul. Zâmbi. Prudența și îngrijorarea nu dispăruseră, dar Hallerstein avea un aer mai puțin defensiv.

Dance se încruntă.

– Și la ora douăsprezece ce faceți? Vă puneți dopuri de urechi?

Din nou un râset.

– La majoritatea li se poate opri gongul. Cele cu cuc însă mă scot din minți. Mă rog, mă enervează.

Dance îi mai puse câteva întrebări despre afacere, înregistrând între timp o întreagă colecție de gesturi, priviri, tonuri ale vocii și cuvinte – stabilind citirea de bază a comportamentului său.

În cele din urmă, pe același ton de conversație, îl întrebă:

– Domnule Hallerstein, am vrea să știm: A cumpărat cineva recent două ceasuri ca acesta?

Îi arătă fotografia unuia dintre ceasurile de la Arnold Products lăsate la scenele crimei. Îl analiză din priviri în timp ce se uita la fotografie, văzând că încerca să pară indiferent. Ajunse la concluzia că studia fotografia de prea mult timp, o indicație că omul se confrunta cu o mare dilemă.

– Nu pot să spun că-mi aduc aminte. Vând o mulțime de ceasuri, puteți să mă credeți.

O memorie defectuoasă – un steguleț roșu al stării de stres provocate de negare la o persoană care vrea să mintă, exact ca Ari Cobb mai înainte. Bărbatul mai studie fotografia o dată, cu atenție, dorind parcă să arate că vrea să le fie de folos, dar umărul îi era întors ușor înspre ea, capul îi era plecat și vocea se ridică cu un ton.

– Nu, chiar nu cred. Îmi pare rău, nu pot să vă ajut.

Dance își dădu seama că îi mințea, nu numai din kinezie, ci și din răspunsul de recunoaștere (în acest caz, chipul neutru, total diferit de mimica lui obișnuită, care era extrem de expresivă); era foarte probabil că recunoscuse ceasul. Dar încerca să-i înșele pentru că pur și simplu nu voia să fie implicat, sau pentru că vânduse ceasurile cuiva

despre care credea că s-ar putea să fie un criminal, sau pentru că era implicat în crime el însuși?

Să-și împreuneze mâinile în față sau să-și pună poșeta pe tejghea?

Când determinase tipul de personalitate, Dance îl categorisise pe martorul reticent de dinainte, Cobb, ca fiind extrovertit; Hallerstein era exact opusul, un introvertit, o persoană care ia decizii în baza intuițiilor și a emoțiilor. Trăsese această concluzie din cauza pasiunii evidente pe care o avea pentru ceasurile sale și din faptul că era un om de afaceri cu un succes doar moderat (prefera să vândă lucruri care îi plăceau, în loc să conducă o afacere de vânzare în masă, care să-i aducă un profit mai mare).

Pentru a face un introvertit să spună adevărul, trebuie să stabilești o legătură personală cu el, să-l faci să se simtă confortabil. Dacă l-ar fi atacat și pe el cum îl atacase pe Cobb, Hallerstein ar fi înghețat instantaneu.

Dance suspină, lăsându-și umerii în jos.

– Erați ultima noastră speranță.

Suspină, aruncând o privire către Sellitto, care, slavă Domnului, arătă foarte credibil în rolul de polițist dezamăgit, clătinând din cap cu o grimasă.

– Speranță? întrebă Hallerstein.

– Bărbatul care a cumpărat aceste ceasuri a comis o crimă foarte gravă. Ceasurile sunt singura pistă concretă pe care-o aveam.

Îngrijorarea care apăru pe chipul lui Hallerstein părea să fie autentică, dar Kathryn Dance întâlnise deja o mulțime de actori foarte buni. Își puse fotografia înapoi în poșetă.

– Ceasurile acelea a fost găsite lângă victimele omorâte de el.

Pentru o clipă ochii lui Hallerstein înghețară. Avem aici de-a face cu un vânzător foarte stresat.

– Omorâte?

– Exact. Doi oameni au fost uciși noaptea trecută. Este posibil ca ceasurile să fi fost lăsate ca un fel de mesaj. Nu suntem siguri. Dance se încruntă. Este un lucru foarte derutant, de fapt. Dacă *eu* aș vrea să omor pe cineva și să las un mesaj, nu l-aș ascunde la nouă metri de

victimă. L-aș lăsa mult mai aproape și la loc deschis. Așa că pur și simplu nu înțelegem.

Dance îi privi reacțiile cu atenție. Declarația ei era intenționat eronată, dar Hallerstein oferi răspunsul pe care l-ar fi oferit oricine nu era familiarizat cu situația, o clătinare din cap la această tragedie, dar nici o altă reacție. Dacă el ar fi fost criminalul, ar fi dat cu siguranță un răspuns de recunoaștere – de obicei centrat în jurul ochilor și a nasului – a faptului că ceea ce auzise nu coincidea cu ceea ce știa el despre fapte. S-ar fi gândit: „Dar criminalul l-a lăsat *lângă* cadavru; de ce să-l mute cineva?" Și acel gând ar fi fost însoțit de niște gesturi și de un limbaj corporal foarte specifice.

Un om obișnuit să mintă poate să-și reducă la minimum reacția de recunoaștere, astfel că majoritatea oamenilor nu pot să-și dea seama de asta, dar radarul lui Dance opera la capacitatea maximă și era convinsă că vânzătorul trecuse testul. Era complet sigură că nu fusese la scenele crimelor și că nu-l cunoștea pe Ceasornicar.

Își așeză poșeta pe tejghea.

Lon Sellitto își luă mâna de lângă centură, unde și-o ținuse până atunci.

Dar misiunea ei de-abia începuse. Stabiliseră că vânzătorul nu era ucigașul și că nu-l cunoștea, dar în mod cert deținea informații.

– Domnule Hallerstein, oamenii care au fost uciși au murit în chinuri groaznice.

– Stați, a fost la știri, nu-i așa? Un om a fost zdrobit? Și altcineva a fost aruncat în râu.

– Exact.

– Și ceasul... acesta era acolo?

Aproape ceasul „meu". Dar nu chiar.

„Aruncă momeala cu grijă, acum", își spuse Dance. Încuviință din cap.

– Credem că are de gând să mai omoare pe cineva. Și, după cum v-am spus, erați singura noastră speranță. Dacă trebuie să mergem să căutăm prin tot New Yorkul alți vânzători de ceasuri de-astea s-ar putea să ne ia săptămâni.

Chipul lui Hallerstein se întunecă.

Demoralizarea e ușor de recunoscut pe fața unui om, dar poate apărea ca răspuns la un număr mare de emoții diferite – compasiune, durere, dezamăgire, tristețe, jenă – și doar kinezia poate să dezvăluie sursa, dacă subiectul nu oferă informația de bunăvoie. Kathryn Dance examină acum ochii bărbatului, care mângâia cu vârful degetelor ceasul din fața lui, atingându-și cu vârful limbii colțul buzelor. Brusc înțelese: Hallerstein prezenta răspunsul de fugă sau de luptă.

Îi era frică – pentru siguranța propriei persoane.

„L-am prins."

– Domnule Hallerstein, dacă vă puteți aminti orice care să ne fie de folos, vă vom garanta siguranța.

O privire aruncată către Sellitto, și acesta dădu aprobator din cap.

– Oh, da, absolut. Vom pune un polițist chiar în fața magazinului dacă e nevoie.

Bărbatul se juca întruna cu șurubelnița minusculă din fața lui.

Dance scoase iar fotografia din poșetă.

– Nu vreți să vă mai uitați o dată? Să vedeți dacă vă amintiți ceva?

Dar nu avea nevoie să se uite. Corpul i se pleoști ușor, umerii i se lăsară în jos, capul se plecă. Hallerstein intră în viteză maximă în starea răspunsului de acceptare.

– Îmi pare rău. Am mințit.

Ceea ce nu auzeai aproape niciodată. Dance îi oferise șansa să pretindă că se uitase la fotografie prea repede sau că se încurcase. Dar el nu se sinchisese de asta. Nu mai trecuse prin starea intermediară – era timpul să mărturisească, pur și simplu.

– Am recunoscut ceasul chiar de la început. Chestia e însă că mi-a zis că dacă spun cuiva va veni înapoi și-mi va face rău, îmi va distruge toate ceasurile și orologiile, întreaga colecție! Dar n-am știut nimic de nici o crimă. Vă jur! Am crezut că era un maniac.

Îi tremura bărbia și-și puse iar mâna pe cutia ceasului la care lucra. Un gest pe care Dance îl interpretă ca însemnând că avea nevoie disperată de consolare și că încerca să o găsească în obiectele dragi și familiare.

Și mai simți ceva la el. Experții kinezici trebuie să judece dacă răspunsurile subiecților sunt potrivite cu întrebările puse sau cu faptele care li s-au relatat. Hallerstein era tulburat de crime, da, și speriat de ce i s-ar putea întâmpla lui însuși și comorilor sale, dar reacția lui nu era deloc proporțională cu ceea ce discutaseră.

Tocmai era pe punctul de a explora acest lucru, când vânzătorul de ceasuri îi explică de ce era, de fapt, atât de supărat.

– Lasă ceasurile astea la locurile unde își omoară victimele? întrebă el.

Sellitto dădu din cap.

– Ei bine, atunci trebuie să vă spun. I se frânse glasul și continuă în șoaptă: Nu a cumpărat doar două ceasuri. A cumpărat zece.

Capitolul 11

– *Câte?* întrebă Rhyme, clătinând din cap în timp ce repeta ceea ce tocmai îi spusese Sellitto. Plănuiește *zece* victime?

– Așa se pare.

Stând de o parte și de cealaltă a lui Rhyme în laborator, Kathryn Dance și Sellitto îi arătară portretul-robot al Ceasornicarului pe care detectivul îl făcuse la magazinul de ceasuri, folosind TIFE – Tehnologia de Identificare Facială Electronică, o versiune computerizată a vechiului Identi-Kit, care reconstruia trăsăturile unui suspect după instrucțiunile martorilor. Imaginea era cea a unui bărbat alb, între patruzeci și cinci și cincizeci și cinci de ani, cu fața rotundă, bărbia dublă, nasul gros și ochi de un albastru neobișnuit de deschis. Hallerstein adăugase că ucigașul avea puțin peste un metru optzeci. Era slab și avea părul negru, de lungime medie. Nu purta bijuterii. Hallerstein își amintea că era îmbrăcat în haine închise la culoare, dar nu le putea descrie.

Dance repetă și ce le spusese Hallerstein. Un bărbat sunase la magazin cu o lună înainte, zicând că dorește un anume fel de ceas – nu o marcă anume, ci un ceas compact, cu un desen al fazelor lunii și cu un ticăit zgomotos.

– Asta era cel mai important, zise ea. Luna și ticăitul zgomotos.

Probabil pentru ca victimele să poată să audă sunetul în timp ce mureau.

Hallerstein comandase zece ceasuri. Când acestea sosiră, bărbatul veni la magazin și plăti cu bani gheață. Nu-și dădu numele și nici nu-i spuse de unde era sau de ce îi trebuiau ceasurile, dar știa foarte multe lucruri despre toate felurile de ceasuri. Discutaseră despre piesele de colecție, despre cine cumpărase recent anumite ceasuri celebre la licitații și ce expoziții de orologerie erau în oraș în acea perioadă.

Ceasornicarul nu-l lăsase pe Hallerstein să-l ajute să ducă ceasurile la mașină. Le cărase el singur, făcând mai multe drumuri.

Cât despre probe fizice, la magazin nu erau decât foarte puține. Hallerstein nu prea vindea mult pe bani lichizi, așa că majoritatea celor nouă sute de dolari și ceva mărunțiș pe care îi plătise Ceasornicarul erau încă în casa de bani. Dar Hallerstein îi spusese lui Sellitto:

– Nu vă folosește la nimic dacă găsiți vreo amprentă. A purtat mănuși.

Cooper scană banii pentru amprente oricum, și nu găsi decât amprentele lui Hallerstein, pe care Sellitto le luase pentru control. Numerele de serie de pe bancnote nu erau înregistrate nicăieri. Perierea banilor pentru a găsi urme nu arătă decât praf, fără nici o caracteristică deosebită.

Încercară să determine exact ziua când Ceasornicarul îl contactase pe Hallerstein și, verificând convorbirile telefonice, descoperiră apelurile care proveniseră cel mai probabil de la el. Dar se dovedi că toate fuseseră făcute de la telefoane publice, localizate în centrul Manhattanului.

Nu mai găsiră nimic altceva în magazinul lui Hallerstein care să le fie de folos.

Primiră un telefon de la Moravuri și aflară că aceștia nu avuseseră nici un succes în descoperirea prostituatei Tiffanee, cu *e* sau *y*, în zona Wall Street. Detectivul le spuse că vor continua să o caute, dar din moment ce avusese loc o crimă acolo, majoritatea fetelor dispăruseră din peisaj.

În momentul acela îi căzură lui Rhyme ochii pe unul dintre elementele din diagrama probelor.

Sol cu proteină de pește...

Târât de la vehicul până în alee...

Se uită din nou la fotografiile luate la scena crimei.

– Thom!

– Ce e? strigă asistentul din bucătărie.

– Am nevoie de tine.

Tânărul apăru instantaneu.

– Ce s-a întâmplat?

– Culcă-te pe jos pe podea.

– Ce vrei să fac?

– Culcă-te pe jos pe podea. Și Mel, trage-l până la masa aceea.

– Am crezut că s-a întâmplat ceva, zise Thom.

– Se întâmplă ceva. Am nevoie să te culci pe podea. Acum!

Asistentul îl privi cu o expresie de uluire ironică.

– Glumești, nu?

– Acum! Grăbește-te.

– Nu pe podeaua asta.

– Eu ți-am spus să porți blugi la serviciu. Tu ești cel care insistă să poarte numai pantaloni scumpi. Ia-ți și haina aceea pe tine – aceea din cuier. Și grăbește-te. Întinde-te pe spate.

Un suspin.

– Asta o să te coste, nu glumă. Asistentul își luă jacheta pe el și se întinse pe jos.

– Stai o clipă, luați câinele de-aici, strigă Rhyme.

Jackson havanezul sărise din cutia sa, gândindu-se se pare că venise timpul de joacă. Cooper prinse cățelul și i-l dădu lui Dance.

– Începem odată? Nu, închide-ți fermoarul. Ar trebui să fie iarnă.

– *Este* iarnă, îi replică Cooper. Atâta că nu e iarnă înăuntru.

Thom își încheie fermoarul până sus și se întinse la loc pe spate.

– Mel, ia-ți niște pulbere de aluminiu pe degete și apoi târăște-l de-a lungul camerei.

Tehnicianul nici măcar nu se obosi să întrebe care era scopul exercițiului. Își vârî degetele în pulberea de un cenușiu întunecat pentru amprente și se duse lângă Thom.

– Cum să-l trag?

– Asta vreau să vedem, zise Rhyme. Se încruntă. Care e metoda cea mai eficientă?

Îi spuse lui Cooper să apuce haina de poale, să o tragă peste fața lui Thom și să-l târască așa, cu capul înainte.

Cooper își scoase ochelarii și apucă de haină.

– Scuze, îi șopti asistentului.

– Știu, nu faci decât să urmezi ordine.

Cooper făcu așa cum îi spusese Rhyme. Tehnicianul respira greu din cauza efortului, dar asistentul alunecă lin pe podea. Sellitto îi privea netulburat și Kathryn Dance încerca să se abțină să nu zâmbească.

– De-ajuns. Dezbracă haina și ține-o deschisă să o văd.

Încă pe podea, Thom se dezbrăcă.

– Acuma pot să mă ridic de pe joc?

– Da, da, da. Rhyme se uita fix la haină.

Asistentul se ridică în picioare și se scutură de praf.

– Și care a fost toată chestia? întrebă Sellitto.

Rhyme se strâmbă.

– La naiba, bobocul a avut dreptate și nici măcar n-a știut de ce.

– Pulaski?

– Da. A presupus că urmele de pește sunt de la Ceasornicar. *Eu* am presupus că sunt de la victimă. Dar uită-te la haină.

Degetele lui Cooper lăsaseră amprente de pudră de aluminiu în *interiorul* hainei, exact în locurile unde găsiseră pământ și pe jacheta lui Theodore Adams. Ceasornicarul însuși lăsase substanța pe victimă când o târâse pe alee.

– Ce prostie, repetă Rhyme. Gândirea neglijentă îl înfuria întotdeauna – mai ales când era a lui proprie. Acum, următorul pas. Vreau să știu tot ce e de știut despre proteina de pește.

Cooper se întoarse înapoi la calculator.

Rhyme o observă pe Kathryn Dance uitându-se la ceas.

– Ți-ai pierdut avionul? o întrebă.

– Mai am o oră. Dar nu prea cred că o să-mi ajungă, totuși. Nu cu securitatea și aglomerația de Crăciun.

– Îmi pare rău, îi spuse detectivul zburlit.

– Dacă am putut ajuta cu ceva, atunci a meritat.

Sellitto își scoase telefonul de la centură.

– Zic să trimită o mașină a poliției încoace. Într-o jumătate de oră te duce până la aeroport. Cu lumini și sirene.

– Asta ar fi grozav. S-ar putea să prind avionul așa. Dance își luă haina și se îndreptă spre ușă.

– Așteaptă o clipă. Am o ofertă pentru dumneata.

Atât Sellitto, cât și Dance își întoarseră capul spre bărbatul care vorbise.

Rhyme o privi în ochi pe agenta din California.

– Ce zici de o noapte cu toate cheltuielile plătite în frumosul oraș New York?

Dance ridică o sprânceană.

Criminalistul continuă:

– Mă întrebam dacă n-ai vrea să mai stai o zi.

– Linc, zise Sellitto, izbucnind în râs. Nu pot să cred. Tu ești cel care se plânge totdeauna că martorii sunt complet inutili. Îți schimbi acuma năravul?

– Nu, Lon, zise Rhyme încruntându-se. De fapt mă plâng de felul în care majoritatea oamenilor *se poartă* cu martorii – visceral, sentiment de la stomac, toate porcăriile alea voodoo. Aiureli. Dar Kathryn lucrează corect – aplică o metodologie bazată pe răspunsuri observabile și repetabile la stimuli și trage concluzii verificabile. Evident că nu este la fel de sigură ca amprentele digitale sau reagentul A-zece în analiza drogurilor, dar ceea ce face ea este... Caută un cuvânt. Util.

– Ăsta-i cel mai bun compliment pe care l-ai găsit, util? râse Thom.

– Nu e nevoie să-ți dai și tu cu părerea, Thom, îl repezi Rhyme. Se întoarse spre Dance. Deci? Ce zici?

Ochii femeii scanară tabla cu diagrame și Rhyme observă că nu se concentra pe notițele reci ale indiciilor, ci pe imagini. Mai ales pe fotografiile cadavrului lui Theodore Adams, cu ochii lui înghețați, holbându-se înspre cer.

– Voi rămâne, zise ea.

*

Vincent Reynolds urcă încet treptele Muzeului Metropolitan de pe Fifth Avenue, gâfâind din greu când ajunse sus. Avea mâinile și brațele foarte puternice – ceea ce-i era de mare folos în timpul legăturii de suflet cu doamnele –, dar nu făcea nici un fel de exercițiu de aerobic.

Joanne, florăreasa, îi plutea prin gânduri. Da, o urmărise și fusese pe punctul de a o viola. Dar în ultimul moment preluase controlul o altă incarnare a sa, Vincent cel Deștept, care era cel mai rar din toată turma. Ispita fusese foarte mare, dar nu putea să-și dezamăgească prietenul. (De asemenea Vincent nu credea că era o idee prea bună să îl supere pe un om al cărui sfat în legătură cu ce să facă într-un conflict fusese să „spintece ochii".) Așa că pur și simplu o mai verificase odată, mâncase enorm de mult la prânz și venise până aici cu metroul.

Acum plăti și intră în muzeu, observând o familie – soția semăna cu sora lui. Tocmai îi scrisese săptămâna trecută și o rugase să vină la New York de Crăciun, dar încă nu primise nici un răspuns. I-ar plăcea să-i arate orașul. Bineînțeles însă că nu putea veni acum, când el și Duncan erau atât de ocupați. Spera însă să-i facă o vizită curând. Vincent era convins că prezența surorii lui i-ar face viața mai bună. I-ar oferi o stabilitate care l-ar face să-i fie mai puțin foame, așa credea el. Nu ar avea nevoie atât de des de legături de suflet.

„Chiar că *nu* m-ar deranja să mă schimb un picuț, doctore Jenkins. *Nu ești de acord?*"

Poate că o să vină să-l vadă de Anul Nou. Ar putea să meargă în Times Square și să se uite cum cade balonul.

Vincent se îndreptă spre muzeul propriu-zis. Știa fără nici o umbră de îndoială unde îl va găsi pe Gerald Duncan. Va fi în zona unde țineau cele mai importante exponate – comorile Nilului, de exemplu, sau bijuterii din Imperiul Britanic. Acum, expoziția era „Orologeria în Antichitate".

Orologeria, îi explicase Duncan, era studiul timpului și al ceasurilor.

Ucigașul venise deja aici de mai multe ori în ultima vreme. Îl atrăgea pe bărbatul mai în vârstă în același fel în care magazinele de pornografie

îl atrăgeau pe Vincent. În mod normal distant și impasibil, Duncan se lumina întotdeauna la față când se uita la aceste exponate. Vincent era foarte fericit să-l vadă pe prietenul său bucurându-se cu adevărat de ceva.

Duncan se uita la niște chestii vechi de ceramică, numite ceasuri de tămâie. Vincent se strecură lângă el.

– Ce-ai descoperit? îl întrebă Duncan, care nu își întoarse capul.

Văzuse deja reflecția lui Vincent în geamul din fața exponatelor. Întotdeauna era așa – întotdeauna pe fază, întotdeauna văzând tot ceea ce trebuia să vadă.

– A fost singură în depozit cât timp am rămas eu acolo. N-a venit nimeni. S-a dus la florăria ei de pe Broadway și s-a întâlnit cu un tip de la livrări la domiciliu. Au plecat împreună. Am sunat și am cerut să vorbesc cu ea...

– De la?

– De la un telefon public. Sigur.

Meticulos.

– Și vânzătorul a zis că s-a dus la o cafea. Că o să vină înapoi într-o oră, dar că nu vine la florărie. Ceea ce cred că înseamnă că se duce înapoi la depozit.

– Bine, încuviință Duncan.

– Și *tu,* ce ai descoperit?

– Debarcaderul a fost închis de poliție, dar nu era nimeni acolo. Am văzut niște bărci ale poliției pe râu, deci încă nu au găsit cadavrul. Nu am putut să mă apropii prea tare de Cedar Street. Dar se ocupă foarte serios de caz. Erau o grămadă de polițiști acolo. Erau doi care păreau să fie șefii. Una era drăguță.

– O fată? Serios?

Vincent cel Flămând își iți capul imediat. Încă nu îi venise niciodată ideea de a avea o legătură de suflet cu o polițistă. Dar brusc își dădu seama că-i plăcea ideea aceasta.

Mult de tot.

– Tânără, de treizeci de ani și ceva. Roșcată. Îți plac roșcatele?

Nu va uita niciodată părul roșcat al lui Sally Anne, cum se revărsase în cascade pe pătura veche și împuțită în timp ce el era peste ea.

Foamea se înălță ca un torent. Efectiv saliva. Vincent își vârî mâna în buzunar, scoase un baton de ciocolată și îl mâncă rapid. Se întrebă unde voia de fapt să ajungă Duncan cu comentariile lui despre păr roșcat și polițista drăguță, dar ucigașul nu mai spuse nimic. Se îndreptase spre altă vitrină cu exponate, de data aceasta ceasuri demodate cu pendulă.

– Știi cui trebuie să îi mulțumim pentru că timpul se măsoară atât de precis în zilele noastre?

„Profesorul este la catedră, se gândi domnul Vincent cel Isteț, care-l înlocuise pe domnul Vincent cel Flămând pentru moment, acum că își mâncase ciocolata.

– Nu.

– Trenurilor.

– Cum așa?

– Când întreaga viață a oamenilor se limita la un singur oraș, puteau începe ziua oricând voiau ei. Ora șase dimineața din Londra putea fi șase și optsprezece minute în Oxford. Cui îi păsa? Și dacă *trebuia* să mergi la Oxford, încălecai pe cal și nu conta dacă timpul nu era sincronizat. Dar cu o cale ferată, dacă un tren nu pleacă dintr-o gară la timp și vine celălalt în mare viteză pe aceleași șine, ei bine, rezultatele sunt neplăcute.

– Logic.

Duncan se întoarse cu spatele la exponate. Vincent speră că vor pleca acum, că vor merge în centru la Joanne. Dar Duncan traversă încăperea până la o cutie mare de sticlă groasă. Se găsea în spatele unei frânghii de catifea. Lângă ea stătea un gardian înalt.

Duncan se uită îndelung la obiectul dinăuntru, o cutie de aur și argint de aproximativ șaizeci de centimetri pătrați și douăzeci de centimetri adâncime. Partea din față era plină cu douăsprezece cadrane ștanțate cu sfere și imagini a ceea ce păreau a fi planete, stele și comete, și între ele câteva cu numere și litere bizare și simboluri, ca în astrologie. Cutia era sculptată cu diverse imagini și era de asemenea acoperită cu bijuterii.

– Ce-i asta? întrebă Vincent.

– E Mecanismul Delfic, explică Duncan. E din Grecia, vechi de mai bine de o mie cinci sute de ani. E în turneu în jurul lumii.

– Și ce face?

– Mai multe lucruri. Vezi cadranele alea de-acolo? Ele calculează mișcarea soarelui, a lunii și a planetelor. Îi aruncă o privire rapidă lui Vincent. Arată efectiv pământul și planetele învârtindu-se *în jurul* soarelui, ceea ce era complet revoluționar, și eretic, pentru timpul acela – o mie de ani înainte de modelul sistemului solar al lui Copernic. Uluitor.

Vincent își aminti ceva despre Copernic de la ora de fizică din liceu – deși ceea ce-și amintea cel mai bine era o fată din clasă, Rita Johansson. Amintirea care îi plăcea cel mai mult era aceea a brunetei grăsuțe dintr-o după-amiază de toamnă târzie, culcată pe burtă într-un câmp lângă școală, cu un sac de pânză peste cap, zicând cu voce politicoasă: „Te rog, nu, te rog, nu face asta".

– Și privește cadranul acela, zise Duncan, întrerupând amintirea atât de plăcută a lui Vincent.

– Acela de argint?

– E de platină. Platină pură.

– Asta-i mai scumpă decât aurul, nu-i așa?

Duncan nu răspunse.

– Arată calendarul lunar. Dar unul foarte special. Calendarul gregorian – pe care-l folosim noi – are 365 de zile și luni neregulate. Calendarul *lunar* este mai consecvent decât cel gregorian – lunile sunt mereu de aceeași lungime. Dar nu corespund cu soarele, ceea ce înseamnă că luna lunară care începe să zicem în cinci aprilie anul acesta va cădea într-o zi diferită anul viitor. Dar Mecanismul Delfic arată un caledar *lunisolar*, care le combină pe cele două. Eu le urăsc pe cel gregorian și pe cel pur lunar. Vocea îi era plină de patimă. Sunt șleampete.

„Le urăște?" se gândi Vincent.

– Dar cel lunisolar – este elegant, armonios. Minunat. Duncan arătă din cap fața Mecanismului Delfic. Multă lume nu crede că este autentic, deoarece oamenii de știință nu sunt în stare să-i refacă toate calculele fără calculatoare. Nu pot să creadă că cineva a construit un

calculator atât de complicat cu atât de mult timp în urmă. Dar eu sunt convins că e adevărat.

– Valorează mult?

– E neprețuit. După un moment adăugă: Au existat zeci de zvonuri despre el – că ar conține răspunsurile la secretul vieții și al universului.

– Tu crezi asta?

Duncan continuă să se uite fix la lucirea albă a metalului.

– Într-un fel. Este în stare să facă ceva supranatural? Bineînțeles că nu. Dar face ceva foarte important: unifică timpul. Ne ajută să înțelegem că e un râu nesfârșit. Mecanismul nu tratează diferit o secundă de un mileniu. Și cumva a fost capabil să măsoare toate intervalurile acelea cu o acuratețe de aproape sută la sută. Arătă cutia. Anticii considerau timpul o forță separată, un fel de zeu în sine, cu puteri proprii. Mecanismul este o emblemă a acelei filozofii, ai putea spune. Cred că ne-ar fi mai bine la toți dacă am privi timpul în acest fel: cum o singură secundă poate avea tot atâta putere cât un glonț, sau un cuțit, sau o bombă. Poate să-i schimbe cu totul.

Marele plan universal...

– Asta e ceva.

Deși poate că tonul lui Vincent probabil arătase că nu împărtășea entuziasmul lui Duncan.

Dar se pare că asta nu era totuși o problemă. Ucigașul își privi ceasul de buzunar. Izbucni într-unul dintre rarele sale hohote de râs.

– Te-ai plictisit de divagațiile mele nebunești. Hai să mergem să-i facem o vizită florăresei noastre.

Viața agentului de poliție Ron Pulaski era formată din: soția și copiii săi, părinții și fratele lui geamăn, casa lui cu trei dormitoare din Queens și micile plăceri ale gătitului în aer liber cu amicii și soțiile lor (avea propria rețetă de sos de barbecue și de salată), să facă jogging, să adune ceva bani pentru o babysitter ca să se strecoare cu soția la un film din când în când, să lucreze în curtea din spate, care era atât de mică, încât fratele lui geamăn o poreclise covorașul de iarbă.

Chestii simple. Așa că Pulaski nu se simțea chiar în largul lui știind că trebuia să se întâlnească cu Jordan Kessler, asociatul de afaceri al lui Benjamin Creeley. După ce dăduseră cu banul în mașina lui Sachs și i se nimerise lui omul de afaceri, și nu barmanița, sunase și aranjase o întâlnire pe Kessler, care tocmai se întorsese dintr-o călătorie de afaceri. (Avionul lui, care însemna efectiv *al lui,* nu *un* avion, tocmai aterizase, și șoferul *lui* îl aducea în oraș.)

Acum își dorea s-o fi ales pe barmaniță. Atâția bani îl făceau să se simtă stânjenit.

Kessler era la biroul unui client în sudul Manhattanului și dorise să amâne întâlnirea cu Pulaski. Dar Sachs îi spusese să fie insistent, și așa fusese. Kessler acceptă să-l întâlnească în Starbucks, la parterul clădirii clientului său.

Bobocul intră în holul firmei Penn Energy Transfer, care era un loc impresionant – sticlă și crom și plină până la refuz cu statui de marmură. Pe pereți erau fotografii imense cu conductele de petrol ale companiei, vopsite în diverse culori. Având în vedere că erau accesorii de fabrică, erau foarte artistice. Lui Pulaski chiar îi plăcură fotografiile.

În Starbucks, un bărbat se uită încruntat înspre polițist și-i făcu semn cu mâna să se apropie. Pulaski își cumpără o cafea – omul de afaceri deja avea una – și dădură mâna. Kessler era un om solid, cu părul rar, pieptănat peste o porțiune lucitoare de chelie într-un mod care-ți distrăgea atenția. Purta o cămașă de un albastru întunecat, apretată neted ca lemnul de plută. Gulerul și manșetele îi erau albe și butonii erau de aur masiv.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să vă întâlniți cu mine aici, zise Kessler. Nu sunt prea sigur ce ar gândi un client dacă ar vedea că sunt căutat de poliție la etajul birourilor conducerii.

– Ce faceți pentru ei?

– Ah, viața unui contabil. Nici un moment de odihnă. Kessler sorbi din cafea, își încrucișă picioarele și zise cu voce joasă: E îngrozitoare, moartea lui Ben. Absolut îngrozitoare. Nu mi-a venit să cred

când am auzit... Cum sunt soția și fiul lui? Apoi clătină din cap și își răspunse singur. Cum *ar putea* să fie? Sunt sigur că sunt absolut devastați. Ei, bine, cu ce vă pot fi de folos?

– Cum v-am explicat, pur și simplu îi investigăm moartea.

– Sigur, orice pot să fac să vă ajut.

Kessler nu părea speriat că vorbește cu un polițist. Și nu era nimic condescendent în felul în care vorbea cu un om care avea de o mie de ori mai puțini bani ca el.

– Domnul Creeley avea o problemă cu drogurile?

– Droguri? Nu am văzut să fi avut vreodată. Știam că lua uneori calmante pentru durerea de spate. Dar asta a fost mai demult. Și nu cred că l-am văzut vreodată, cum ați spune? Nu l-am văzut niciodată să nu fie în deplinătatea capacităților mintale. Dar totuși nu petreceam prea mult timp împreună. Aveam personalități diferite. Conduceam această afacere împreună și ne cunoaștem de șase ani, dar viețile noastre personale erau, ei bine, personale. Cu excepția cinelor cu clienții, poate o dată, de două ori pe an.

Pulaski aduse conversația înapoi la ceea ce-l interesa pe el.

– Dar droguri ilegale?

– Ben? Nu. Kessler izbucni în râs.

Pulaski își recapitulă rapid întrebările în minte. Sachs îi spusese să le învețe pe de rost. Dacă te tot uiți la notițe, îi spusese ea, arăți neprofesionist.

– S-a întâlnit vreodată cu cineva pe care l-ați descrie ca periculos, poate cineva care să vă dea impresia că ar fi infractor?

– Niciodată.

– I-ați spus doamnei detectiv Sachs că era deprimat.

– Corect.

– Știți de ce era deprimat?

– Nu. Repet, nu vorbeam prea mult despre lucruri personale.

Bărbatul își rezemă brațul de masă și butonul masiv lovi masa cu zgomot. Probabil costa cât întreg salariul lui Pulaski pe o lună.

O auzi în minte pe soția sa spunându-i: „Relaxează-te iubitule. Te descurci foarte bine".

Fratele lui interveni cu: „Poate că are el butoni de aur, dar tu ai un afurisit de revolver".

– În afara deprimării, ați observat ceva neobișnuit la el în ultima vreme?

– Da, ca să spun drept. Bea mai mult ca de obicei. Și se apucase de jocuri de noroc. S-a dus la Vegas și la Atlantic City de câteva ori. Nu s-a dus niciodată înainte.

– Recunoașteți asta? Pulaski îi înmână o copie a imaginilor găsite în cenușa recuperată de Amelia Sachs în casa lui Creeley din Westchester. Este un bilanț sau un tabel financiar, zise polițistul.

– M-am prins. Acum era puțin condescendent, dar părea să fie neintenționat.

– Erau în posesia domnului Creeley. Înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

– Nu. Sunt greu de citit. Ce s-a întâmplat cu ele?

– Așa le-am găsit.

„Nu spune că au fost arse", îl atenționase Sachs. „Ține cărțile lipite de piept, adică", zisese Pulaski, și apoi se gândi că nu ar fi trebuit să folosească acele cuvinte cu o femeie. Roșise. Fratele lui geamăn nu ar fi roșit. Aveau toate genele în comun în afara aceleia care te face sfios.

– Pare să fie vorba despre o mulțime de bani.

– Nu chiar așa de mulți, zise Kessler, după ce se mai uită o dată la ele. Doar câteva milioane.

Nu chiar așa de mult.

– Să ne întoarcem la depresia lui. De unde ați știut că era deprimat? Dacă nu v-a vorbit despre asta.

– Era mereu bosumflat. Foarte iritat. Distrat. Se vedea clar că ceva îl rodea pe dinăuntru.

– V-a spus vreodată ceva despre St. James Tavern?

– Despre...?

– Un bar din Manhattan.

– Nu. Știu că pleca uneori de la lucru devreme. Se întâlnea cu prietenii la un pahar, presupun. Dar nu mi-a zis niciodată cu cine.

– A fost vreodată anchetat?

– Pentru ce?

– Orice ilegal.

– Nu. Aș fi auzit.

– Domnul Creeley avea probleme cu clienții săi?

– Nu. Avea o relație foarte bună cu toți. Profitul lor mediu era de trei, patru ori mai mare decât la S & P 500. Cine n-ar fi bucuros?

S & P... Pulaski nu știa la ce se referise. O scrise totuși în carnet. Apoi și cuvântul „bucuros".

– Ați putea să-mi trimiteți o listă cu clienții?

Kessler ezită.

– Sincer să spun, aș prefera să nu-i contactați. Își aplecă ușor capul și privi fix în ochii bobocului.

Pulaski îl privi înapoi fără ezitare.

– De ce? întrebă el.

– Este jenant. Nu e bine pentru afaceri. Cum am mai spus.

– Ei bine, domnule, dacă stați un pic să vă gândiți, nu e nimic jenant dacă poliția îți pune câteva întrebări după ce a murit cineva, nu-i așa? Asta *este,* la urma urmei, slujba noastră.

– Presupun.

– Și clienții dumneavoatră știu ce s-a întâmplat cu domnul Creeley, nu-i așa?

– Da.

– Deci faptul că investigăm circumstanțele – clienții se vor aștepta la așa ceva.

– Unii poate, dar alții nu.

– În orice caz, ați *făcut* ceva pentru a controla situația, nu-i așa? Ați angajat o firmă de relații cu publicul sau poate v-ați întâlnit personal cu clienții să-i asigurați că totul e în regulă?

Kessler ezită.

– Voi pune să se alcătuiască o listă și vă va fi trimisă, zise el.

„Super! se gândi Pulaski, lovitură de trei puncte!" Și se forță să nu zâmbească.

Amelia Sachs îi spusese să păstreze întrebarea cea mare pentru sfârșit.

– Ce se va întâmpla cu jumătatea de companie a domnului Creeley?

Care conținea o sugestie infimă că Kessler și-a omorât asociatul ca să preia toată afacerea. Dar Kessler fie că nu sesiză asta, fie că nu se supără dacă înțelesese.

– O voi cumpăra eu. Acordul nostru de asociere stipulează acest lucru. Suzanne – soția lui – va primi valoarea corectă de pe piață a acțiunilor lui. O să se-aleagă cu o sumă frumușică.

Pulaski scrise în carnet acest lucru. Îi arătă fotografia cu conductele de petrol, vizibilă prin ușa de sticlă.

– Toți clienții voștri sunt companii mari așa ca asta?

– Lucrăm mai ales pentru persoane fizice, manageri și membri ai consiliilor de administrație. Kessler adăugă un pliculeț de zahăr în cafea și amestecă. Ați făcut vreodată afaceri? îl întrebă Kessler.

– Eu? Pulaski rânji. Nu. Adică, am lucrat într-o vară la un unchi de-al meu. Dar s-a dus la fund. Adică nu el s-a dus la fund. Tipografia lui.

– Este fascinant să creezi o afacere și să ai grijă de ea până crește în ceva cu adevărat mare. Kessler sorbi din cafea, o amestecă din nou și apoi se aplecă în față. Este destul de clar că nu credeți că moartea lui a fost doar o sinucidere.

– Ne place să urmărim toate pistele. Pulaski habar n-avea ce anume voia de fapt să zică cu asta, pur și simplu așa îi ieșise. Se gândi iar la întrebările pe care voia să le pună. I se terminase rezerva. Mă gândesc că asta a fost tot pentru moment, domnule. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Kessler își termină cafeaua.

– Dacă îmi mai vine o idee vă voi suna. Aveți o carte de vizită? Pulaski îi înmână una, și omul de afaceri adăugă: Doamna detectiv cu care am discutat? Cum o chema?

– Detectiv Sachs.

– Exact. Dacă nu reușesc să vă contactez, să o sun pe ea? Mai lucrează încă la caz?

– Da, domnule.

Pulaski îi dictă, iar Kessler scrise numele și numărul de mobil ale lui Sachs pe spatele cărții de vizită. Apoi și pe cel al lui Rhyme.

– Spor la treabă, zise Kessler, dând din cap.

Pulaski îi mulțumi din nou, își termină cafeaua și plecă. O ultimă privire către cea mai mare dintre fotografiile cu conducte petroliere. Chiar că erau deosebite. I-ar fi plăcut să aibă una să și-o agațe în camera de recreație. Dar probabil că o companie ca Penn Energy nu avea un magazin de suvenire, așa ca Disney World.

Capitolul 12

O femeie solidă intră în cafeneaua sărăcăcioasă. Haină neagră, păr scurt, blugi. Așa se descrisese la telefon. Amelia Sachs îi făcu semn cu mâna dintr-un separeu.

Aceasta era Gerte, cealaltă barmaniță de la St. James. Era în drum spre lucru și acceptase să o întâlnească pe Sachs înainte să intre în tură.

Pe perete se găsea un afiș cu fumatul interzis, dar femeia continuă să țină o țigară aprinsă între degetele rumene. Însă nimeni nu îi spuse nimic. „Probabil face parte din eticheta profesională a celor care lucrează în restaurante“, se gândi Sachs.

Ochii întunecați ai femeii se încruntară ușor citind legitimația detectivei.

– Sonja a zis că vrei să-mi pui niște întrebări. Dar n-a zis ce. Avea vocea groasă și răgușită.

Sachs avea senzația că Sonja îi povestise probabil totul. Dar detectiva se prefăcu că nu bagă de seamă și îi dădu detaliile mai importante – acelea pe care i le putea spune, cel puțin – și apoi îi arătă fotografia lui Ben Creeley.

– S-a sinucis. Și acum îi anchetăm moartea.

Ochii lui Gerte nu arătară nici o surpriză.

– L-am văzut de vreo două-trei ori, cred. Se uită la tabla cu meniul zilei. La St. James mănânc pe gratis. Dar acuma o să pierd cina. Pentru că sunt aici. Cu dumneata.

– Ce-ai zice dacă ți-aș oferi ceva de mâncare?

Gerte făcu semn chelneriței și comandă.

– Dumneavoastră vreți ceva? o întrebă chelnerița pe Sachs.

– Aveți ceai de plante?

– Dacă Lipton e o plantă, atunci avem.

– Niște ceai, atunci.

– Ceva de mâncare?

– Nu, mersi.

Gerte se uită la talia subțire a detectivei și râse cu cinism. Apoi o întrebă:

– Deci tipul ăsta care s-a sinucis – a lăsat în urmă o familie?

– Exact.

– Asta-i rău. Cum îl chema?

O întrebare care nu îi dădea mare încredere că Gerte va fi o sursă bună de informații. Și, într-adevăr, se dovedi că de fapt nu putu fi de mai mare ajutor ca Sonja. Tot ceea ce-și amintea era că îl văzuse la bar aproximativ o dată pe lună în ultimele trei luni. Îi spuse că avea impresia că-și pierdea timpul cu polițiștii din camera din spate, dar nu era absolut sigură.

– Barul e destul de aglomerat, știi.

„Depinde de cum definești *aglomerat*", se gândi Sachs.

– Îi cunoști pe vreunul dintre polițiști personal?

– De la secție? Da, pe câțiva.

În timp ce le aduceau băuturile, Gerte menționă câteva prenume și descrise niște persoane. Nu știa nici un nume de familie.

– Cei mai mulți din ăștia care vin pe la noi sunt băieți de treabă. Câțiva niște rahaturi. Dar așa-i peste tot, nu?... Cât despre el – un gest către fotografia lui Creeley – îmi amintesc că nu prea râdea mult. Se uita totdeauna în jur, peste umăr, pe fereastră. Ca și cum ar fi fost speriat de ceva. Își turnă lapte în cafea.

– Sonja a zis că s-a certat ultima dată când a fost la bar. Îți amintești și alte dăți când s-a certat cu cineva?

– Nu. Își sorbi cafeaua cu zgomot. Nu când am fost eu acolo.

– L-ai văzut vreodată luând droguri?

– Nu.

„N-are nici un rost", se gândi Sachs. Părea să fie o fundătură.

Barmanița trase un fum adânc din țigară și suflă fumul spre tavan. Se uită la Sachs cu ochii îngustați și îi oferi un zâmbet inexpresiv, cu buzele date cu ruj roșu aprins.

– Deci, de ce sunteți interesați de tipul ăsta?

– Pur și simplu rutină.

Gerte o privi cu subînțeles și zise într-un final:

– *Doi* tipi intră în St. James și nu mult după aceea amândoi mor. Și asta-i rutină, hm?

– Doi?

– N-ai știut.

– Nu.

– M-am gândit eu că nu știi. Altfel ai fi zis ceva de la-nceput.

– Spune-mi.

Gerte rămase tăcută și își mută privirea. Sachs se întrebă dacă femeia se temea de ceva. Dar pur și simplu se uita la hamburgerul și cartofii pai pe care îi aducea chelnerița la masa lor.

– Mersi, dragă, îi zise răgușit. Apoi se uită iar la Sachs. Sarkowski. Frank Sarkowski.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– A fost omorât într-un jaf, așa am auzit.

– Când?

– La începutul lui noiembrie. Cam pe-atunci.

– Cu cine s-a întâlnit la St. James?

– A fost în camera din spate, asta-i tot ce știu.

– Se cunoșteau? Făcu un gest către fotografia lui Creeley.

Femeia ridică din umeri și se uită la hamburger. Ridică jumătatea de chiflă de deasupra, turnă niște maioneză pe hamburger și se chinui să deschidă capacul de la ketchup. I-l deschise Sachs.

– Cine era? întrebă detectiva.

– Om de afaceri. Arăta ca un tip de la poduri și tunele. Dar am auzit că trăia în Manhattan și avea bani. Purta blugi de la Gucci. Eu, una, n-am vorbit niciodată cu el, l-am servit doar.

– Cum ai aflat de moartea lui?

– Am auzit și eu ce vorbeau.

– Polițiștii de la secție?

Dădu din cap.

– Ai mai auzit și de *alte* morți?

– Nu.

– Alte infracțiuni? Șantaje, atacuri, mită?

Femeia clătină din cap, își turnă ketchup pe hamburger și pe farfurie ca să poată înmuia cartofii pai.

– Nimic. Asta-i tot ce știu.

– Mulțumesc.

Sachs puse zece dolari pe masă ca să ajungă și pentru mâncarea barmaniței. Aceasta se uită la bani.

– Au un desert foarte bun aici. Plăcinta mai ales. Dacă vrei să mănânci vreodată aici, să mănânci plăcintă.

Detectiva mai adăugă cinci dolari.

Gerte se uită în sus și îi zâmbi șmecherește.

– De ce-ți spun toate chestiile astea? Te-ai întrebat de ce, nu?

Sachs încuviință cu un zâmbet. De fapt, se întrebase exact același lucru.

– N-ai putea să înțelegi. Tipii ăia din camera din spate, polițiștii? Să-i vezi cum se uită la noi, la Sonja și la mine, și ce chestii spun, ce lucruri *nu* spun. Ce bancuri fac despre noi când cred că noi nu-i auzim... Zâmbi cu amărăciune. Ei da, le dau la oameni de băut ca să câștig o pâine. Ei și? Asta-i tot ce fac. Da' asta nu le dă lor dreptul să-și bată joc de mine. Toată lumea are dreptul la un pic de demnitate, nu?

Joanne Harper, fata visurilor lui Vincent, încă nu se întorsese la depozit.

Cei doi bărbați erau în Plasture-mobil, care era parcat la sud de Spring Street, vizavi de depozitul întunecat unde Duncan urma să-și omoare cea de-a treia victimă și Vincent să aibă prima „legătură de suflet“ după foarte, foarte multă vreme.

Mașina nu era mare lucru, dar era sigură. Ceasornicarul o furase de undeva de unde nu avea să se bage de seamă prea repede că lipsește, cel puțin așa spunea el. Avea tot număr de New York, dar pe care-l furase de la un alt Explorer maro – ca să treacă de verificarea inițială a polițiștilor, dacă se întâmplă să fie observați („Rareori controlează numărul de identificare a vehiculului, ci numai pe cel de înmatriculare“, îi explicase Ceasornicarul).

Vincent fu de acord că era un lucru deștept, deși îl întrebase ce-o să facă dacă polițistul verifică totuși *și* numărul de identificare. Nu s-ar potrivi cu cel de înmatriculare și atunci ar ști că Explorerul era furat.

Duncan îi răspunsese: „Oh, l-aș omorî“. De parcă era ceva firesc.

Schimbând subiectul...

Duncan se uită la ceasul de buzunar și apoi îl puse la loc, încheindu-și din nou fermoarul. Își deschise rucsacul, unde avea ceasul și celelalte unelte pe care le va folosi, toate aranjate cu grijă dinainte. Întoarse ceasul, fixă ora și închise fermoarul rucsacului. Vincent auzea ticăitul prin nailon.

Atașară căștile la telefoanele mobile, ca să aibă mâinile libere și Vincent puse un scaner al poliției pe scaunul de lângă el (ideea lui Duncan, bineînțeles). Îl porni și ascultară transmisiuni cu pălăvrăgeala obișnuită despre accidente în trafic, stadiul închiderii străzilor pentru un eveniment de joia viitoare, un atac de cord de undeva de pe Broadway, un lanț furat...

Viață de oraș mare...

Duncan se controlă cu grijă, se asigură că toate buzunarele îi erau bine închise. Își trecu peste corp o rolă de îndepărtat părul de câine, ca să îndepărteze orice urmă care să poată fi folosită ca probă și îi reaminti lui Vincent să facă același lucru înainte de a merge înăuntru pentru „legătura lui de suflet“ cu Joanne.

„Meticulos...“

– Gata?

Vincent dădu din cap că da. Duncan ieși din Plasture-mobil, se uită în sus și în jos pe stradă, apoi se duse la ușa de serviciu. O deschise cu șperaclul în aproximativ zece secunde. Uluitor. Vincent zâmbi, admirând îndemânarea prietenului său. Mâncă două batoane de ciocolată, mestecându-le cu mușcături feroce.

Un moment mai târziu, îi vibră telefonul mobil și răspunse.

– Sunt înăuntru, zise Duncan. Cum arată strada?

– Sunt câteva mașini care mai trec din când în când. Nu e nimeni pe trotuare. E liber.

Vincent auzi câteva clinchete metalice. Apoi bărbatul îi șopti:

– Te chem eu când e gata pentru tine.

După zece minute, Vincent văzu pe cineva într-un palton negru îndreptându-se spre depozit. Ținuta și felul de a se mișca sugerau că era o femeie. Da, da, era florăreasa lui, Joanne.

I se făcu o foame de lup.

Se lăsă în jos în scaun, ca să nu-l vadă. Apăsă butonul TRANSMITE pe telefon.

Auzi clicul telefonului lui Duncan. Fără „alo“ sau „da“.

Vincent își ridică puțin capul și o văzu ajungând lângă ușă. Zise în telefon:

– E ea. E singură. O să ajungă înăuntru imediat.

Ucigașul nu spuse nimic. Vincent auzi clicul telefonului închis la celălalt capăt.

OK, ăsta trebuia păstrat.

Joanne Harper și Kevin băuseră trei cafele la Kosmo's Diner, care până atunci nu fusese decât un restaurant banal, plictisitor, ca atâtea altele în SoHo, dar care de azi avea să fie un loc extrem de special. Se îndrepta acum spre ușa din spate a depozitului, gândindu-se că i-ar fi plăcut să mai stea cu Kevin măcar încă o jumătate de oră. El ar fi dorit ca ea să mai rămână – mai avea să-i spună niște bancuri și să-i povestească niște întâmplări –, dar slujba ei plana ca un nor la orizont.

Termenul era abia mâine-seară, dar acesta era un client important și trebuia să se asigure că toate aranjamentele erau perfecte. Îi spusese cu mare reticență că trebuie să se întoarcă.

Își ridică ochii și se uită în sus și în jos pe stradă, încă destul de neliniștită din cauza grăsanului cu geacă și ochelari ciudați. Dar nu se vedea nimeni nicăieri. Intrând în depozit, trânti ușa în urma ei și o încuie de două ori.

Joanne își atârnă paltonul și trase adânc aer în piept, așa cum făcea întotdeauna când intra aici, bucurându-se de miile de arome amestecate în încăpere: iasomia, trandafirii, liliacul, crini, gardeniile, îngrășământul, huma, paiele. Era amețitor.

Aprinse luminile și se îndreptă spre aranjamentele la care lucrase și înainte. Încremeni de spaimă și scoase un țipăt.

Lovise ceva cu piciorul. Ceva care făcu un zgomot de picioruțe micuțe care se îndepărtează în viteză. Sări un pas înapoi, gândindu-se că era un șobolan.

Dar când se uită la podea izbucni în râs. Ceea ce lovise cu piciorul era o bobină mare de sârmă de flori, aflată în mijlocul coridorului. Oare cum ajunsese acolo? Toate bobinele erau atârnate pe un perete în apropiere. Își miji ochii prin întuneric și văzu că aceasta alunecase cumva de pe cârligul ei și se rostogolise pe podea. Ce ciudat!

„Poate că e fantoma unui alt florar", își spuse în gând, regretând imediat gluma. Depozitul arăta și așa suficient de sinistru în întuneric și îi reveni în minte și imaginea grăsanului cu ochelari de soare. „Ei, nu te speria acuma din nimic."

Ridică bobina și își dădu seama de ce căzuse: cârligul ieșise afară din peretele de scândură. Asta era tot. Dar apoi mai observă ceva ciudat. Bobina aceasta era una dintre cele noi; încă nu folosise deloc sârmă din ea. Dar *sigur* folosise, lipsea puțină.

Izbucni iar în râs. Nimic nu face o fată să-și piardă mințile, ca dragostea.

Apoi se opri, aplecându-și capul într-o parte să audă mai bine. Auzea un sunet cu care nu era obișnuită.

Ce era?

Foarte ciudat... apă curgând?

Nu, era mecanic. Metal...

Bizar. Suna ca un ticăit de ceas. Oare de unde venea? În magazie era un ceas mare de perete, în spate, dar era electric și nu făcea nici un zgomot. Joanne se uită în jur. În cele din urmă își dădu seama că zgomotul se auzea dintr-o zonă de lucru, mică și fără ferestre, imediat în spatele camerei frigorifice. Se va duce de îndată să verifice.

Joanne se aplecă să repare cârligul.

Capitolul 13

Mașina Ameliei Sachs se opri cu scrâșnet de roți chiar în fața lui Ron Pulaski. După ce acesta urcă înăuntru, Sachs întoarse spre nord și apăsă pe accelerație.

Bobocul îi dădu detaliile întâlnirii cu Jordan Kessler.

– Pare a fi în regulă, adăugă el. Om de treabă. Dar m-am gândit totuși că ar fi bine ca doamna Creeley personal să îmi confirme totul – despre ce obține Kessler la moartea lui Creeley. Mi-a zis că are încredere în el și că totul e corect, cum scrie la carte. Dar tot n-am fost sigur, așa că l-am sunat pe avocatul lui Creeley. Sper că nu-i o problemă.

– De ce să fie o problemă?

– Nu știu. M-am gândit să întreb.

– Niciodată nu e o problemă să faci prea *multă* treabă în meseria asta, zise Sachs. Problema apare când cineva nu face de-ajuns.

Pulaski scutură din cap.

– Nu prea pot să-mi imaginez că ar putea cineva să lucreze pentru Lincoln și să fie leneș.

Sachs izbucni într-un râs misterios.

– Și ce-a zis avocatul?

– În principiu același lucru ca și Kessler și soția. El cumpără partea lui Creeley la valoarea corectă de pe piață. Totul e legal și cinstit. Kessler a zis că Creeley începuse să bea din ce în ce mai mult în ultima vreme

și că se apucase de jocuri de noroc. Soția lui mi-a zis că pe ea o surprindea să audă asta. Că nu a fost niciodată genul de om care să meargă în Atlantic City.

– Jocuri de noroc, zise Sachs dând din cap. Aici s-ar putea să fie ceva legături cu crima organizată. Fie c-a făcut trafic, fie că a luat droguri pentru uz propriu. Poate și spălare de bani. Nu știi cumva, a câștigat sau a pierdut?

– A lăsat ceva bănet, se pare. Mă întrebam dacă nu a mers la vreun cămătar să-și acopere pierderile. Dar nevastă-sa a zis că pierderile nu-s cine știe ce, dacă ne gândim la ce venituri avea. Câteva sute de mii nu le-au făcut mare gaură prin buzunare. Nu c-ar fi fost ea *fericită* din cauza asta, evident... Kessler a zis că avea o relație bună cu toți clienții. Dar i-am cerut o listă. Cred că ar trebui să vorbim și noi cu ei.

– Bine, îi zise Sachs. Apoi adăugă: Chestia asta pare din ce în ce mai necurată. A mai murit cineva. Crimă/jaf, se pare. Îi povesti ce discutase cu Gerte și îi spuse despre Frank Sarkowski. Va trebui să-mi cauți dosarul acela.

– Sigur că da.

– Am... Se întrerupse brusc. Se uită în oglinda retrovizoare și simți un nod în stomac. Hm.

– Ce e? întrebă Pulaski.

Sachs nu îi răspunse, ci făcu o întoarcere calmă spre dreapta, mai merse câteva cvartale și apoi luă o curbă bruscă la stânga.

– OK, se poate să fim urmăriți. Am observat acum câteva minute. Mercedesul ăla a luat aceleași curbe ca noi. Nu, nu te uita.

Era un Mercedes negru cu geamuri fumurii.

Întoarse din nou, foarte brusc, și opri mașina. Bobocul scoase un geamăt din cauza presiunii centurii. Mercedesul merse mai departe. Sachs se uită înapoi, nu reuși să prindă numărul, dar văzu că era un AMG, versiunea scumpă, îmbunătățită, a mașinii germane.

Făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade, dar chiar atunci un camion parcă pe două spații în fața ei. Până când reuși să treacă de el, Mercedesul dispăruse.

– Cine credeți că era?

Sachs schimbă viteza violent.

– Probabil o coincidență. E foarte rar să fii urmărit. Și, crede-mă, nu se-ntâmplă *niciodată* să te urmărească un tip într-o mașină de o sută patruzeci de mii de dolari.

Îi atingea trupul rece; florăreasa zăcea pe ciment, cu chipul tot atât de palid ca trandafirii albi risipiți pe podea.

Trupul rece, rece ca Luna Rece, dar totuși moale; rigiditatea morții încă nu se instalase.

Îi tăia hainele de pe ea, bluza, sutienul...

Atingând...

Gustând...

Acestea erau imaginile care-i invadau gândurile lui Vincent Reynolds în timp ce aștepta pe scaunul șoferului din Plasture-mobil, uitându-se fix spre depozitul întunecat de peste drum, respirând rapid, imaginându-și în amănunt tot ceea ce-i va face Joannei. Hămesit de foame...

Îl întrerupse un zgomot.

– *Trafic patruzeci și doi, puteți să... vor să mai pună niște bariere la Nassau și Pine. Lângă chioșcul de reviste.*

– *Sigur, mergem acum. Terminat.*

Cuvintele nu reprezentau nici un pericol pentru el ori Gerald Duncan, așa că Vincent își continuă fantezia.

Gustând, atingând...

Vincent își imagină că ucigașul o trăgea pe Joanne pe podea, legând-o chiar în acel moment. Apoi se încruntă. Oare Duncan o atingea în anumite locuri? Pe piept, între picioare?

Vincent era gelos.

Joanne era iubita *lui,* nu a lui Duncan. Ce naiba! Dacă voia să se culce cu cineva, n-are decât să-și găsească o fată drăguță și singur...

Dar apoi își spuse că ar fi bine să se calmeze. Foamea îți făcea chestii din astea. Te înnebunea, te poseda ca oamenii din filmele acelea sângeroase cu zombi la care se uita Vincent. „Duncan e prietenul tău. Dacă vrea să se distreze și el un pic cu ea, lasă-l. O puteți împărți."

Vincent se uită nerăbdător la ceas. Dura așa de muuuult. Duncan îi spusese că timpul nu e absolut. Niște oameni de știință cică au făcut odată un experiment; au pus un ceas sus la înălțime pe un turn și unul la nivelul mării. Cel de sus merge mai repede decât cel de jos. E o lege a fizicii, sau așa ceva. Duncan mai spusese apoi că și psihologic timpul e relativ. Dacă faci ceva ce îți place foarte mult, trece foarte repede. Dacă aștepți ceva, trece încet.

Exact așa ca acum. Hai odată, hai odată!

Radioul de pe bord pârâi din nou. Iar sunt informații despre trafic, se gândi el.

Dar greșea.

– *Centrala către orice unitate disponibilă din sudul Manhattanului. Mergeți în Spring Street, la est de Broadway. Instrucțiuni: căutați o florărie în apropiere, în legătură cu omuciderile de la debarcaderul din Two Two Street și aleea de pe Cedar Street de azi-noapte. Acționați cu prudență.*

– Doamne sfinte, murmură Vincent tare, tresărind la auzul anunțului. Apăsând REDIAL pe telefon, se uită în sus pe stradă – încă nu se vedea nici un semn al poliției.

Sună o dată, de două ori...

– Răspunde odată!

Clic. Duncan nu spuse nimic – așa plănuiseră. Dar Vincent știa că îl auzea.

– Ieși acum! Mișcă-te! Vine poliția.

Vincent auzi un icnet ușor. Telefonul se deconectă.

– *Aici e PMR trei-trei-șapte. Suntem la trei minute de locul indicat.*

– *Recepționat, trei-trei-șapte... Completare la apelul de mai înainte – avem un anunț, un zece-trei-patru, atac în desfășurare, pe Spring, numărul patru sute optsprezece. Răspundeți, toate unitățile disponibile.*

– *Recepționat.*

– *PMR patru-șase-unu, și noi mergem acolo.*

– Hai odată, ce naiba faci, murmură Vincent. Porni motorul și apăsă ambreiajul.

Un vas de ceramică sparse cu zgomot puternic ușa de sticlă de la intrarea depozitului florăresei. Duncan ieși în viteză prin cadrul

ușii sparte. Porni în viteză peste cioburile de sticlă, aproape căzu pe gheață și veni în goană spre Explorer, sărind pe locul din față. Vincent acceleră.

– Încetinește, îi ordonă ucigașul. Întoarce la următoarea stradă.

Vincent slăbi apăsarea pe pedala de accelerație. Ceea ce fu chiar un noroc, pentru că imediat ce reduse viteza apăru de după colț o mașină de poliție cu sirena și luminile pornite, scrâșnind din roți la curbă.

Alte două mașini ale poliției opriră în plină stradă; polițiștii săriră din ele imediat.

– Oprește la semafor, zise Duncan, calm. Nu intra în panică.

Vincent simți un fior pe șira spinării. Voia să apese accelerația, să riște, orice numai să plece. Duncan simți asta.

– Nu. Comportă-te exact ca toată lumea de aici. Ești curios. Uită-te la mașinile de poliție. E normal să faci asta.

Vincent se uită.

Se schimbă lumina semaforului.

– Încet.

Porni de la semafor cu viteză scăzută.

Mai trecură pe lângă ei și alte mașini de poliție care răspundeau apelului.

Auziră prin stație că mai multe mașini veneau în aceeași direcție. Un polițist spunea că nu aveau semnalmentele suspectului de crimă. Nimeni nu pomenise nimic de Plasture-mobil. Lui Vincent îi tremurau mâinile, dar reuși să mențină mașina exact pe mijlocul benzii, cu viteza perfect constantă. În cele din urmă, după ce se îndepărtaseră suficient de depozitul florăresei, Vincent zise încet:

– Au știut că noi am fost.

Duncan se întoarse brusc către el.

– Poftim?

– Poliția. Au trimis mașinile ca să caute florării prin zonă, și-au zis că are ceva de-a face cu crimele de-azi noapte.

Gerald Duncan reflectă în liniște. Nu părea tulburat sau nervos. Se încruntă.

– Știau că eram acolo? Ce ciudat. Cum e posibil să fi știut?

– Unde să merg? întrebă Vincent.

Prietenul lui nu-i răspunse. Continuă să se uite afară în stradă.

– Pentru moment, continuă să conduci, zise el în cele din urmă, cu vocea perfect calmă. Trebuie să mă gândesc.

– A reușit să fugă? Se auzi tonul ridicat al vocii lui Rhyme prin receptorul telefonului Motorola. Ce s-a întâmplat?

– Timpul. Norocul. Cine naiba știe? îi răspunse Lon Sellitto, stând lângă Sachs la scena din fața florăriei.

– Norocul? îl repezi Rhyme dur, de parcă era un cuvânt dintr-o limbă străină pe care n-o înțelegea. Apoi făcu o pauză: Stai puțin... Folosiți o frecvență codată?

– Noi da, pentru echipa tactică, dar centrala nu, nu pentru apelurile de nouă-unu-unu, zise Sellitto. Sigur a auzit apelul inițial. Fir-ar să fie! OK, o să transmitem totul codat în cazul Ceasornicarului.

– Ce ai găsit la locul faptei, Sachs? întrebă apoi Rhyme.

– Tocmai am ajuns aici.

– Păi, *vezi* atunci.

Clic.

Oh, mamă... Sellitto și Sachs schimbară o privire. De îndată ce recepționaseră apelul 10-34 de pe Spring, Sachs îl lăsase pe Pulaski să caute dosarul omuciderii lui Sarkowski și se repezise aici să controleze scena.

– „Pot să le fac pe amândouă."

– „Să sperăm, Sachs..."

Își aruncă poșeta pe scaunul din spate al mașinii, încuie ușa și se îndreptă spre depozitul de flori. O văzu pe Kathryn Dance venind pe jos de la florăria principală, unde discutase cu proprietara, Joanne Harper, care scăpase ca prin urechile acului să devină a treia victimă a Ceasornicarului.

O mașină fără însemne trase pe dreapta lângă bordură, cu luminile de urgență aprinse. Dennis Baker coborî din ea, după ce opri luminile. Se grăbi să vină lângă Sachs.

– *El* a fost? întrebă Baker.

– Da, îi răspunse Sellitto. Patrula a găsit alt ceas înăuntru. De același fel.

„Trei până acum, se gândi furioasă Sachs. Încă șapte...“

– Și bilețelul de dragoste?

– De data asta nu. Dar am ajuns foarte repede. Am impresia că n-a mai avut timp să-l lase.

– Am auzit apelul în stație, zise Baker. Cum v-ați dat seama că e el?

– O agenție de mediu a efectuat o razie la un cvartal de-aici – o deversare la o companie de deratizare care depozita ilegal sulfat de talium, otravă de șobolani. Și Lincoln a descoperit că principala utilizare a proteinei de pește găsite la crima Adams e ca fertilizant pentru orhidee. Lon a chemat prin dispecerat mașini la florării și la companii de grădinărit și de decorațiuni din apropiere de locația firmei de deratizare.

– Otravă de șobolani, izbucni Baker în râs. Rhyme ăsta se gândește la toate, nu?

– Și încă cum, adăugă Sellitto.

Dance li se alătură. Le spuse ce aflase din discuția cu femeia: Joanne Harper tocmai se întorsese de la o cafea și găsise o bobină de sârmă nelalocul ei în depozit.

– Asta n-a deranjat-o chiar așa de tare. Dar a auzit un ticăit ciudat și apoi i s-a părut că aude pe cineva într-o încăpere din spate. A sunat la 911.

– Și din moment ce aveam mai multe mașini care veneau în zonă oricum, am ajuns aici înainte s-apuce s-o omoare, continuă Sellitto. Dar *chiar* înainte.

Dance adăugă că florăreasa n-avea nici o idee cine ar vrea să-i facă vreun rău. A trecut printr-un divorț cu mai mulți ani în urmă, dar n-a mai avut nici o veste de la fostul soț de ani de zile. Și nu are nici un dușman, din câte știe ea.

Joanne îi mai spusese lui Dance că văzuse pe cineva uitându-se la ea prin geam cu câteva ore înainte, un bărbat alb masiv cu o geacă de culoare crem, cu ochelari de soare demodați și cu o șapcă de baseball. Nu reușise să vadă mai mult din cauza ferestrelor murdare. Dance se

întrebase dacă era vreo legătură cu Adams, prima victimă, dar Joanne nu auzise niciodată de el.

– Cum se simte? întrebă Sachs.

– E zguduită. Dar merge iar la lucru. Dar nu la depozit. La florăria de pe Broadway.

– Până-l prindem pe individul ăsta sau ne dăm seama ce motiv are, o să pun o mașină să stea în fața florăriei, zise Sellitto. Își scoase radioul și aranjă să fie trimisă mașina de protecție.

Nancy Simpson și Frank Rettig, polițiștii de la SC, veniră la Sachs. Între ei se găsea un tânăr cu o căciulă și o geacă ponosită. Era foarte slab și părea să fie înghețat de frig.

– Domnul acesta vrea să ne ajute, zise Simpson. A venit la noi la RRV.

Cu o privire la Sachs, care încuviință scurt din cap, Dance se întoarse spre el și îl întrebă ce a văzut. Nu era însă nevoie de un expert în kinezie. Băiatul era foarte încântat să joace rolul de cetățean model. Le povesti cum venea încet pe stradă și a văzut dintr-odată pe cineva sărind afară din depozitul de flori. Era un bărbat de vârstă mijlocie cu o haină neagră. Uitându-se la portretul robot TIFE pe care Sellitto și Dance îl alcătuiseră la magazinul de ceasuri, le spuse:

– Da, s-ar putea să fie el.

Bărbatul alergase spre un SUV, condus de un individ alb cu fața rotundă și care purta ochelari de soare. Dar nu mai văzuse nimic deosebit la șofer.

– Erau *doi?* oftă Baker. Are un partener.

Probabil cel pe care îl văzuse Joanne la depozit puțin mai devreme.

– Mașina era un Explorer?

– Nu pot să deosebesc un Explorer de un... de orice alt tip de SUV.

Sellitto îl întrebă ce număr avea mașina, dar martorul nu-l văzuse.

– Ei, măcar avem culoarea.

Sellitto transmise un semnal de Localizare de Urgență a Vehiculelor. Un LUV va alerta toate mașinile PMR – Patrule Mobile cu Radio – cât și majoritatea celorlalte forțe polițienești din zonă, inclusiv pe cei de la circulație, să caute un Explorer maro cu doi bărbați albi.

– OK, hai să începem, zise Sellitto.

Simpson și Rettig o ajutară pe Sachs să asambleze echipamentul ca să proceseze zonele. Erau mai multe: depozitul în sine, aleea, zona de pe trotuar pe unde ieșise infractorul și locul unde fusese parcat Explorerul.

Kathryn Dance și Sellitto se întoarseră la Rhyme acasă, iar Baker continuă să caute martori, arătând portretul-robot al Ceasornicarului oamenilor de pe stradă și angajaților diferiteltor depozite și firme de-a lungul Spring Street.

Sachs adună toate probele materiale pe care le putu localiza. Din moment ce în primele ceasuri nu fuseseră dispozitive explozive, nu era necesar să-i mai implice și pe geniști: un simplu test de teren pentru detectarea nitraților era suficient ca să fie siguri. Îl împachetă, împreună cu restul probelor, apoi își dădu jos costumul Tyvek și-și îmbrăcă jacheta de piele. Traversă strada aproape în fugă, se aruncă în mașina ei, porni motorul și dădu drumul la încălzire la maximum.

Se răsuci să-și ia poșeta de pe bancheta din spate ca să-și pună mănușile. Dar, când apucă geanta de piele, tot conținutul se vărsă.

Sachs se încruntă. Întotdeauna era foarte atentă să-și țină poșeta bine închisă. Nu-și putea permite să piardă obiectele din ea, printre care se găseau două încărcătoare de rezervă pentru revolverul ei Glock și, de asemenea, un flacon de gaz lacrimogen. Își amintea foarte clar că răsucise închizătoarea poșetei când sosise.

Se uită la geamurile de pe partea pasagerului. Sticla era mânjită cu urme de mănuși, compatibile cu cele lăsate de o persoană care folosește un șperaclu ca să deschidă butucul unei uși de mașină. Și o parte a buretelui izolator de la geam era tras la o parte.

Jefuită în timp ce procesa o scenă a crimei. Ei drăcie, asta chiar că nu i se mai întâmplase!

Își verifică poșeta, fiecare obiect pe rând. Nu lipsea nimic. Banii și cărțile de credit erau toate la locul lor – deși va trebui să sune la companiile de credit în caz că hoțul își notase numerele. Muniția și spray-ul de gaz lacrimogen erau intacte. Își duse mâna la pistol și se uită în jur. Un grup mic de oameni se adunaseră în apropiere, urmărind curioși

activitatea polițiștilor. Ieși din mașină și merse la ei, întrebând dacă cineva văzuse spargerea. Nimeni nu văzuse nimic.

Reîntorcându-se la Chevy Camaro, Sachs își scoase trusa din portbagaj și verifică mașina exact cum ar fi făcut în orice alt caz – verifică amprentele, urmele de pași, orice altă urmă pe dinafară sau pe dinăuntru. Nu găsi nimic. Puse echipamentul la loc și se așeză înapoi pe scaunul șoferului.

În clipa aceea zări pentru o clipă, la o jumătate de cvartal distanță, o mașină mare neagră ieșind puțin dintr-o alee. Se gândi la Mercedesul pe care-l văzuse înainte, când îl luase pe Pulaski. Nu reuși să distingă marca mașinii și aceasta dispăru înainte să apuce ea să-și întoarcă mașina și s-o urmărească.

„Coincidență sau nu?“ se întrebă.

Motorul puternic al mașinii sale începu să încălzească interiorul și Sachs își puse centura. Băgă în viteza întâi. Porni ușor, gândindu-se: „Ei, măcar bine că n-a fost nimic mai grav“.

Trecuse aproape de jumătatea cvartalului, și schimba viteza într-a treia, când îi veni brusc ideea: „Dar *ce* anume căutase?“. Faptul că banii și cărțile de credit erau încă la loc sugera că spărgătorul căuta altceva.

Amelia Sachs știa că oamenii cu motive pe care nu le poți înțelege sunt întotdeauna cei mai periculoși.

Capitolul 14

Ajunsă la Rhyme acasă, Sachs îi predă toate probele lui Mel Cooper.

Înainte să-și pună mănușile de latex, se duse la o cutie de tablă și scoase câțiva biscuți, pe care i-i dădu cățelului Jackson. Acesta îi înfulecă imediat.

– Te-ai gândit vreodată să-ți iei un câine care să te-ajute? îl întrebă Kathryn Dance pe Rhyme.

– Câinele ăsta mă ajută.

– Jackson? întrebă Sachs nedumerită.

– Da. Mă ajută enorm. Distrage atenția oamenilor, așa că nu trebuie să le mai țin eu de urât.

Cele două femei izbucniră în râs.

– Vorbesc serios, un câine dresat.

Unul dintre terapeuții săi îi sugerase să-și ia un câine. Mulți paraplegici și tetraplegici aveau animale dresate să-i ajute. La scurt timp după accident, când psihologul îi sugerase pentru prima dată ideea, se opusese vehement. Nu putea explica exact de ce, dar credea că avea de-a face cu sentimentul extrem de neplăcut de a fi dependent de ceva sau de cineva. Acum însă, ideea nu i se mai părea chiar așa de rea.

Se încruntă.

– Îi poți dresa să-ți toarne whisky? Criminalistul se uită când la câine, când la Sachs. Oh, ai fost sunată când erai la locul faptei. Cineva pe nume Jordan Kessler.

– Cine?

– A zis că o să știi.

– Oh, stai... da, sigur, asociatul lui Creeley.

– A vrut să discute cu tine. I-am spus că nu ești aici, așa că a lăsat un mesaj. A zis că a vorbit cu restul personalului de la companie și că toți sunt absolut siguri că domnul Creeley era deprimat în ultima vreme. Și Kessler alcătuiește în continuare lista clienților. Dar o să dureze o zi sau două.

– Câteva zile?

– Așa a zis.

Ochii lui Rhyme erau fixați pe probele pe care Sachs le așeza pe masa de examinare de lângă Cooper. Mintea îi zbură de la problema cu St. James – ceea ce numea „celălalt caz". Spre deosebire de „cazul lui", al Ceasornicarului.

– Hai să ne ocupăm de probe acum, zise el hotărât.

Sachs își puse o pereche de mănuși și începu să despacheteze cutiile și punga.

Ceasul era la fel cu celelalte două, ticăind și arătând ora exactă. Fața lunii era doar puțin trecută de faza de lună plină.

Cooper și Sachs îl demontară împreună, dar nu găsiră nici o probă cât de cât semnificativă.

Nici o urmă de pași, nici o amprentă digitală, arme sau orice altceva nu fusese lăsat în depozitul florăresei. Rhyme se întrebă dacă ucigașul folosise vreo unealtă mai specială ca să taie sârma de împachetat flori sau poate vreo tehnică aparte care să dezvăluie o carieră din trecut sau din prezent, sau o anume pregătire. Dar nu, folosise cleștele Joannei. Ca și banda adezivă, și sârma fusese tăiată în bucăți de aceeași lungime. Fiecare avea exact un metru și optzeci de centimetri lungime. Rhyme se întrebă dacă avea de gând să o lege cu sârma sau dacă intenționa s-o omoare cu ea.

Joanne Harper încuiase ușa când plecase de la magazin ca să se întâlnească cu un prieten la o cafea. Era evident că ucigașul deschisese ușa cu șperaclul ca să intre înăuntru. Acest lucru nu îl surprinse pe Rhyme; un om care cunoaște structura și funcționarea mecanică a unui ceas poate învăța cu ușurință să deschidă o ușă cu șperaclul.

O căutare prin baza de date DMV le indică faptul că existau 423 de proprietari de SUV Explorer de culoare maro în zona metropolitană. Verificară încă o dată care dintre aceștia aveau pe numele lor mandate de arestare și nu găsiră decât doi: un bărbat de șaizeci și ceva de ani, căutat pentru încălcarea legii circulației – avea câteva zeci de tichete de parcare neplătite – și un bărbat mai tânăr, arestat pentru vânzare de droguri. Se întrebă dacă acesta era asistentul ceasornicarului, dar se dovedi că se afla încă în închisoare pentru trafic. Ceasornicarul putea foarte bine să fie unul dintre ceilalți de pe listă, dar nu aveau cum să meargă să-i verifice pe toți, deși Sellitto intenționa să trimită pe cineva să discute cu cei care locuiau în sudul Manhattanului. Primiră și câteva semnale de la sistemul de Localizare de Urgență a Vehiculelor, dar nici una dintre descrierile șoferilor nu se potrivea cu cea a Ceasornicarului și a partenerului său.

Sachs luase diverse mostre din urmele lăsate în depozit și descoperi astfel că solul cu proteină de pește, sub formă de îngrășământ, provenea într-adevăr de aici. Mai mult, Sachs găsise cantități considerabile și afară, între resturile rămase în pungile de îngrășământ aruncate.

Rhyme clătina din cap.

– Care-i problema? întrebă Sellitto.

– Nu e efectiv o problemă. E faptul că s-a găsit la a *doua* victimă, Adams.

– De ce?

– Asta înseamnă că ucigașul a verificat depozitul înainte – probabil să controleze dacă există alarme sau camere de filmat. Adică își urmărește din timp victima și locul unde o va ataca. Ceea ce înseamnă că are un motiv anume pentru care îi alege pe acești oameni. Dar care naiba e motivul ăsta?

Bărbatul cu gâtul zdrobit în alee nu era implicat aparent în nici o activitate ilegală și nu avea nici un dușman. Același lucru era valabil și în cazul lui Joanne Harper. Și nu auzise niciodată de Adams – deci nu era nici o legătură între ei. Și totuși, deveniseră amândoi ținta atacurilor Ceasornicarului. „De ce ei", se întrebă Rhyme. O victimă necunoscută la debarcader, un tânăr om de afaceri, o florăreasă... Și încă șapte alții. Ce anume au în comun oamenii aceștia de îl fac pe Ceasornicar să îi omoare? Care e legătura?

– Ce altceva ați mai descoperit?

– Niște fulgi negri, zise Cooper arătându-i un plic de plastic. Înăuntru se găseau niște puncte mici negre, ca niște picături uscate de cerneală neagră.

– I-am găsit lângă bobina de sârmă și în locul unde probabil se ascundea, zise Sachs. Am găsit câțiva și în fața ușii de la intrare, pe unde a călcat pe cioburile de sticlă fugind către Explorer.

– Verifică-i prin GC atunci.

Cooper porni cromatograful de gaz/spectometru de masă și puse înăuntru o mostră de fulgi. În câteva minute apărură rezultatele pe ecran.

– Deci, ce avem, Mel?

Tehnicianul își împinse ochelarii mai sus pe nas. Se aplecă înainte.

– Organic... Pare a fi aproximativ șaptezeci și trei la sută n-alcani, apoi hidrocarboni aromatici policiclici și tiaarene.

– Oh, smoală pentru acoperișuri, zise Rhyme cu ochii îngustați.

Kathryn Dance izbucni în râs.

– Știai chestia asta?

– Oh, zise Sellitto. Lincoln a mers prin tot orașul recoltând mostre din tot ce-a putut găsi pentru baza de date pentru probe... Pun pariu că era foarte distractiv să meargă cineva la cină cu tine la un restaurant, Linc. Îți luai cu tine eprubete și pungulițe?

– Fosta mea soție poate să-ți povestească în amănunțime, replică Rhyme oftând amuzat. Era foarte concentrat asupra punctelor negre de smoală. Pun pariu că verifică o nouă victimă, de undeva unde se pune un acoperiș nou.

– Sau poate își pune un acoperiș nou acasă la el, își dădu cu părerea Cooper.

– Nu cred eu că-și petrece prea mult timp savurând cocteiluri și admirând apusul soarelui pe *propriul* acoperiș pe vremea asta, replică Rhyme. Hai să presupunem că este acoperișul altora. Vreau să aflu numărul clădirilor cărora li se repară acoperișul chiar acum.

– S-ar putea să fie sute sau mii, răspunse Sellitto.

– Probabil nu pe vremea asta.

– Și cum naiba aflăm asta, oricum? întrebă bombănind detectivul.

– RARETS.

– Ce anume? întrebă Dance.

– Radiometru Avansat de Reflexie și Emisie Termică Spațială, recită Rhyme. E un instrument cu pachet de date de pe satelitul Terra – un proiect comun între NASA și guvernul japonez. Capturează imagini termale din spațiu. Orbitează la fiecare... cât, Mel?

– Aproximativ nouăzeci și opt de minute. Dar îi ia șaisprezece zile să acopere întreg Pământul.

– Află când a fost cel mai recent deasupra New Yorkului. Vreau imagini termale și vezi dacă pot să delimiteze o temperatură peste nouăzeci de grade – presupun că smoala este cel puțin atât de fierbinte când o toarnă. Așa am putea micșora zona în care a fost.

– Întreg orașul? întrebă Cooper.

– Se pare că vânează în Manhattan. Hai să începem de aici.

Cooper vorbi îndelung la telefon și apoi închise.

– Se apucă de asta chiar acum. O să facă tot posibilul.

Thom îl conduse pe Dennis Baker înăuntru.

– Nu am mai găsit nici un alt martor lângă depozitul florăriei, raportă tânărul locotenent, dându-și jos haina și acceptând recunoscător o ceașcă de cafea fierbinte. Am căutat o oră întreagă. Fie că nimeni n-a văzut nimic, fie că n-au curajul să recunoască. Individul ăsta i-a băgat pe toți în sperieți.

– Avem nevoie de mai mult. Rhyme se uită la diagrama scenei schițată de Sachs. Unde era parcat SUV-ul? întrebă el.

– Vizavi de depozit, răspunse Sachs.

– Și ai controlat locul unde a fost parcat. Nu era o întrebare. Rhyme știa că făcuse acest lucru. Erau mașini în fața sau în spatele mașinii?

– Nu.

– OK, fuge la mașină, partenerul conduce până la cea mai apropiată intersecție și ia curba, sperând să se piardă în trafic. Nu vrea să încalce nici o lege, deci va lua curba frumos, atent – și brusc, rămânând însă în banda lui. Denivelările pentru micșorarea vitezei și frânele bruște, cât și curbele luate prea rapid sau prea încet deseori dislocă fragmente importante din cauciucurile mașinilor, care pot fi analizate ca probe. Dacă strada e încă închisă pentru public, vreau o echipă de la Divizia de investigație a scenelor să verifice toată zona intersecției. Nu e sigur că va funcționa, dar cred că merită să încercăm. Se întoarse spre Baker. Tu tocmai ai venit de-acolo, nu? Cam de zece, cincisprezece minute?

– Cam așa, răspunse Baker, așezându-se pe un scaun și lungindu-și picioarele în față în timp ce-și sorbea cafeaua. Arăta complet epuizat.

– Strada era încă blocată?

– Nu am fost prea atent. Cred că da.

– Află, îi zise Rhyme lui Sellitto. Și dacă e, trimite o echipă.

Detectivul telefonă, dar află că strada era acum deschisă traficului. Orice urmă lăsată de Explorerul ucigașului era deja complet distrusă de primul sau al doilea vehicul care luase aceeași curbă.

– La naiba, murmură Rhyme, uitându-se iar la diagrama probelor, gândindu-se cât de mult timp trecuse de când avuseseră un caz de o asemenea dificultate.

Thom bătu în tocul ușii și invită înăuntru o altă persoană, o femeie de vârstă mijlocie cu un palton negru foarte scump. Rhyme știa că o mai văzuse, dar nu își amintea exact cum o cheamă.

– Bună, Lincoln.

În clipa aceea își aminti.

– Doamnă inspector.

Marilyn Flaherty era mai în vârstă decât Rhyme, dar amândoi fuseseră căpitani în aceeași perioadă și lucraseră împreună la câteva

misiuni mai deosebite. Rhyme își amintea că era inteligentă și ambițioasă – și, din necesitate, puțin mai dură și mai zeloasă decât bărbații care ocupau aceeași poziție. Vorbiră câteva minute despre cunoștințe comune și despre foști și actuali colegi. Flaherty îl întrebă cum merge cazul Ceasornicarului și Rhyme îi făcu un scurt rezumat.

După aceea inspectoarea o trase la o parte pe Sachs și o întrebă care era stadiul anchetei, ceea ce însemna, bineînțeles, Celălalt Caz. Rhyme o auzi fără să vrea pe Sachs spunând că încă nu găsise nimic concludent. Nu avusese loc nici un furt de droguri de proporții din depozitul de probe de la Secția 118. Asociatul lui Creeley și angajații lor confirmau faptul că omul de afaceri era deprimat și spuneau de asemenea că în ultima vreme bea mai mult decât de obicei. Se pare că fusese de curând la Vegas și/sau în Atlantic City.

– Posibil o legătură cu crima organizată, îi atrase Flaherty atenția.

– La asta m-am gândit și eu, zise Sachs. Apoi adăugă că nu părea să existe vreun client nemulțumit sau care să-i poarte ranchiună lui Creeley, dar că aștepta împreună cu Pulaski să primească lista cu clienți de la Jordan Kessler pentru a verifica.

Totuși, Suzanne Creeley rămânea convinsă că soțul ei nu avusese nimic de-a face cu drogurile sau cu orice altă activitate ilegală, și că nu se sinucisese.

– Și mai avem un deces, adăugă Sachs.

– *Încă* unul?

– Un bărbat care a venit la St. James de câteva ori. Poate s-a întâlnit cu aceiași oameni ca și Creeley.

„Încă o moarte?“ se gândi Rhyme. Trebuia să recunoască acum că Celălalt Caz părea să se desfășoare în direcții interesante.

– Cine? întrebă Flaherty.

– Alt om de afaceri. Frank Sarkowski. A locuit în Manhattan.

Flaherty se uită prin laborator, la diagramele probelor, la echipament, încruntându-se.

– Ai vreun indiciu cine l-a ucis?

– Cred că a fost în timpul unui jaf. Dar nu voi ști cu siguranță până nu verific dosarul.

Rhyme observă cât de frustrată părea Flaherty.

Și Sachs era încordată. În curând își dădu seama de ce.

– Încă nu voi transfera cazul la Afacerile Interne, zise Flaherty și în secunda aceea Sahs se relaxă.

Nu aveau de gând să-i ia cazul. Lincoln Rhyme era într-adevăr bucuros pentru Sachs, deși în adâncul inimii ar fi preferat să o vadă predând Cazul Celălalt la Afaceri Interne și să se întoarcă la lucrul pentru Cazul Lui.

– Tânărul polițist? întrebă Flaherty. Ron Pulaski? Se descurcă bine?

– Face o treabă bună.

– Îi voi spune și lui Wallace. Inspectoarea îl salută din cap pe Rhyme. Lincoln, mă bucur că te-am revăzut. Ai grijă de tine.

– La revedere, doamnă inspector.

Flaherty se îndreptă spre ușă și ieși singură, pășind exact ca un general la paradă.

Amelia Sachs era pe punctul de a-l suna pe Pulaski pentru a afla ce descoperise despre Sarkowski, când auzi o voce foarte aproape de ureche.

– Marele Inchizitor. Sachs se răsuci să-l privească în ochi pe Sellitto, care își turna zahăr în cafea. Hai, poftește în biroul meu, îi zise el și făcu un gest către vestibulul casei lui Rhyme.

Lăsându-i în urmă pe ceilalți, cei doi detectivi păși în vestibulul luminat mult mai slab.

– Inchizitor. Așa i se spune lui Flaherty? întrebă Sachs.

– Da. Nu că nu ar fi bună.

– Știu. Am verificat-o.

– Hm. Detectivul masiv sorbi din cafea și termină o felie de prăjitură. Uite, eu sunt vârât până-n gât în meșteri de ceasuri psihopați, așa că nu știu care-i treaba cu St. James ăsta. Dar dacă ai de-a face cu polițiști corupți, cum se face că tu ești la conducerea cazului ăsta și nu Afacerile Interne?

– Flaherty a zis că nu vrea să-i aducă încă. Și Wallace a fost de acord.

– Wallace?

– Robert Wallace. Viceprimarul.

– Ah, da, îl știu. Un tip de treabă. Dar ar fi corect să aducă DAI-ul. De ce n-a vrut Flaherty?

– A vrut să-l dea cuiva din subordinea ei. A zis că cei de la 118 sunt prea aproape de Casa Mare. Cineva o să afle că Afacerile Interne sunt implicate și că o s-o rupă la fugă.

Sellitto își împinse în afară buza de jos, ca o concesie.

– S-ar putea. Apoi însă îi spuse pe o voce chiar mai scăzută: Și tu nu ai zis nimic, pentru că voiai cazul.

– Exact, îi zise ea, privindu-l în ochi.

– Deci ai cerut și ai primit. Râse cu răceală.

– Poftim?

– Acuma ești o iscoadă în recunoaștere.

– Și care-i problema?

– Nimic, dar trebuie să știi și tu cum stă treaba. Acum, dacă ceva nu merge bine, absolut orice – dacă oameni cinstiți sunt pătați pe nedrept sau cei murdari scapă basma curată –, toată beleaua pică pe capul tău, chiar dacă faci totul cum scrie la carte. Flaherty e în siguranță și cei de la DAI ies curați ca lacrima. Pe de altă parte, dacă arestezi pe cine trebuie, îți iau cazul și dintr-odată nimeni nu mai știe nici cum te cheamă.

– Vrei să zici că m-au fraierit? Sachs clătină din cap. Dar Flaherty nu a *vrut* să iau eu cazul. Avea de gând să-l dea altcuiva.

– Amelia, hai să fim serioși. La sfârșitul unei întâlniri, un tip zice: „Hei, m-am simțit grozav, dar cred că ar fi mai bine să nu urci acum la mine." Care e primul lucru pe care-l zice fata?

– „Hai să mergem sus". Ceea ce voia el de fapt încă de la-nceput. Vrei să zici că Flaherty m-a jucat pe degete?

– Tot ce-ți spun e că *nu* ți-a luat cazul, nu? Ceea ce putea să facă pe loc și fără jenă, nu?

Sachs se scărpină în cap. Simțea un nod în stomac la gândul politicii de culise a departamentului la acest nivel atât de înalt – care era în mare măsură un teritoriu virgin pentru ea.

– Ascultă ce vreau să-ți spun, aș dori să nu fii tu la conducerea unui asemenea caz, nu în momentul ăsta din cariera ta. Dar ești. Deci trebuie să ții minte – nu face valuri. Adică rămâi naibii invizibilă.

– Dar...

– Lasă-mă să termin. Invizibilă din două motive. Unu, dacă se află că ești pe urma unor polițiști pătați, o să-nceapă să circule zvonurile – că nu știu care ia bani, că celălalt pierde probele, chestii de genul ăsta, orice. Faptul că nu e adevărat *nu* înseamnă absolut nimic. Afurisitele astea de zvonuri sunt ca răceala. Nu poți să vrei doar să-ți treacă și ți-a și trecut. O suporți până ce-ți trece și numai ce vezi că a luat și cariere-le unor oameni cu ea.

– Care e al doilea motiv? întrebă ea dând din cap.

– Numai pentru că ai și tu insignă de polițist, să nu crezi că ești imună. Un polițist pătat din 118, ăăă... Poate că n-o să te-omoare el. Nu prea se întâmplă chestii din astea. Dar civilii cu care e înhăitat n-o să vrea s-asculte ce părere are el. Și ăștia n-o să stea pe gânduri nici o clipă dacă să te-arunce într-un portbagaj de mașină în parcarea pe termen lung de la JFK... Dumnezeu să-ți ajute, fetițo. Tu prinde-i numai. Dar fii atentă. Nu vreau să trebuiască să-i dau niște vești rele lui Lincoln. N-o să mă ierte niciodată.

Ron Pulaski se întoarse acasă la Rhyme și o găsi pe Sachs în vestibul, unde stătea uitându-se spre ușa deschisă de la bucătărie și gândindu-se la ce îi zisese Sellitto.

Îi spuse ultimele noutăți din cazul Ceasornicarului și apoi îl întrebă:

– Care-i situația cu Sarkowski?

Pulaski își răsfoi notițele.

– Am localizat-o pe soție și am procedat la interogarea ei. Așa... decedatul era un bărbat alb de cincizeci și șapte de ani care deținea o afacere în Manhattan. Nu avea cazier judiciar. A fost ucis pe patru noiembrie anul curent și a lăsat în urmă soția sus-numită și doi copii adolescenți, unul de sex masculin și unul de sex feminin. Decesul a survenit prin împușcare. A...

– Ron? îi zise ea pe un ton rugător.

Pulaski se strâmbă, stânjenit.

– Oh, scuze. Vorbire normală, sigur.

Sachs era hotărâtă să-l dezbare de obiceiul lui de a vorbi ca-n formularele de poliție.

Relaxându-se puțin, bobocul continuă:

– Era proprietarul unei clădiri din West Side, Manhattan. Acolo și locuia. Era și proprietarul unei companii de întreținere și colectare a gunoiului pentru companii mari și instituții publice din oraș. Compania are cazierul curat – federal, municipal, de stat. Nici o legătură cu crima organizată, nici o anchetă în desfășurare. Nici el personal n-are pe numele lui vreun mandat sau vreo arestare, în afară de o amendă de depășire a vitezei, primită anul trecut.

– Există suspecți în moartea lui?

– Nu.

– Ce secție a condus ancheta?

– 131.

– Era în Queens când a murit, nu în Manhattan?

– Exact.

– Ce s-a întâmplat?

– Criminalul i-a luat portmoneul și banii și l-a împușcat de trei ori în piept.

– Și despre St. James? Nevastă-sa l-a auzit zicând ceva de bar?

– Nu.

– Îl cunoștea pe Creeley?

– Nu era sigură, dar crede că nu. I-am arătat fotografia lui și nu l-a recunoscut. Tăcu un moment și apoi adăugă: Încă ceva. Cred că l-am văzut din nou. Mercedesul.

– Serios?

– După ce-am coborât din mașină am traversat strada rapid ca să nu se schimbe culoarea verde la semafor și m-am uitat în spate să văd dacă erau mașini. N-am văzut foarte bine, dar cred că era Mercedesul. Nu i-am văzut numărul. M-am gândit să vă spun.

Sachs clătină din cap.

– Și eu am avut un vizitator. Îi povesti despre spargerea mașinii. Și de asemenea că i se părea că și ea văzuse Mercedesul. Șoferul ăsta chiar că a fost ocupat. Se uită la mâinile lui, în care nu ținea decât carnetul. Unde-i dosarul Sarkowski?

– Ei, da. Asta-i problema. Nu există nici un dosar, nici o probă. Am verificat tot dulapul de probe de la 131. Nimic.

– OK, acum chiar că începe să miroasă urât. Nici o probă?

– Lipsesc toate.

– Dosarul a fost scos cu aprobare?

– Poate, dar nu e trecut nimic în registrul computerizat. Trebuia să fie acolo, dacă cineva l-ar fi scos sau transferat undeva. Dar am obținut numele detectivului cazului. Locuiește în Queens. Tocmai s-a pensionat. Art Snyder. Pulaski îi dădu o hârtie cu numele și adresa unui bărbat. Vreți să merg să vorbesc cu el?

– Nu, mă duc eu. Vreau ca tu să rămâi aici și să scrii notițele pe tablă. Vreau să văd imaginea completă. Dar nu face asta în laborator. E prea mare aglomerație acolo. Polițiștii de la Omucideri și alți polițiști veneau în mod frecvent să facă diverse livrări pentru Rhyme. Cu un caz în care erau implicați polițiști corupți, Sachs nu voia să vadă oricine ce descoperiseră. Îi arătă camera de gimnastică a lui Rhyme, unde erau ergometrul și aparatul pentru terapie. O să punem tabla aici.

– Sigur. Dar asta n-o să-mi ia mult timp. Când termin, vreți să vin și eu la Snyder?

Sachs se gândi din nou la Mercedes. Și auzea cuvintele lui Sellitto ca un refren în minte: „...portbagajul unei mașini în parcarea pe termen lung de la JFK...“

– Nu, când termini, stai aici și ajută-l pe Lincoln. Izbucni în râs. Poate o să fie mai bine dispus, mai știi?

CEASORNICARUL

SCENA CRIMEI UNU

Locația:

- Debarcader de reparații pe râul Hudson, 22nd Street

Victima:

- Identitate necunoscută
- Sex masculin
- Posibil de vârstă mijlocie sau mai bătrân și poate avea probleme cardiace (prezența anticoagulanților în sânge).
- Nici o urmă de droguri, infecție sau boală în sânge
- Garda de Coastă și scafandri ESU caută cadavrul și probe în Portul New York.
- Se verifică și rapoartele de persoane date dispărute.

Criminalul:
- A se vedea mai jos

Modul de operare:
- Criminalul a forțat victima să se țină de punte, peste apă, crestându-i degetele sau încheieturile mâinilor până a căzut.
- Timpul atacului: între 6 p.m. luni și 6 a.m. marți

Probe:
- Sânge de grupa AB pozitiv
- Unghie ruptă, fără lac de unghii, lată
- Porțiune din gardul de plasă de sârmă, tăiat cu clește obișnuit de tăiat sârma, care nu este identificabil.
- Ceas. A se vedea mai jos
- Poezie. A se vedea mai jos
- Urme de zgârieturi de unghii pe puntea debarcaderului
- Nici o probă identificabilă, nici o amprentă, nici o urmă de picioare, nici o urmă de cauciucuri de mașină.

SCENA CRIMEI DOI

Locația:
- Alee din Cedar Street, lângă Broadway, în spatele a trei clădiri comerciale (ușile din spate încuiate între 8.30 și 10 p.m.) și o clădire administrativă guvernamentală (ușa din spate încuiată la 6 p.m.)
- Aleea este o fundătură. Lată de patru metri jumătate și lungă de treizeci și doi de metri și acoperită cu pietre de pavaj, cadavrul era la patru metri jumătate de Cedar Street.

Victima:
- Theodore Adams
- Locuia în Battery Park
- Scriitor independent
- Fără dușmani cunoscuți
- Nici un mandat împotriva lui, de stat sau federal
- S-a verificat o legătură cu clădirile din jurul aleii. Nu s-a găsit nici una.

Criminalul:
- Ceasornicarul
- Sex masculin
- Ceasornicarul nu apare în nici una dintre bazele de date.

Modul de operare:
- Târât din vehicul pe alee, unde a fost suspendată deasupra lui o bară de fier. În cele din urmă aceasta i-a zdrobit gâtul.
- Se așteaptă raportul medicului legist pentru confirmare.
- Nici o dovadă de activitate sexuală.
- Ora morții: aproximativ între 10.15 p.m. și 11 p.m. luni noaptea. Se așteaptă confirmarea medicului legist.

Probe:
- Ceas
  - Nici un explozibil, agent chimic sau biologic
  - Identic cu ceasul de pe debarcader
  - Nici o amprentă, urme minime
  - Arnold Products, Framingham, MA
  - Vândut de magazinul Hallerstein's Timepieces, Manhattan
- Poezie lăsată de criminal la ambele scene.
  - Imprimantă de calculator, hârtie obișnuită, tuș HP LaserJet
  - Text:

    A răsărit Luna Rece și plină,
    luminând cadavrul pământului,
    arătându-i morții ora să vină
    să pună capăt vieții și drumului.
    – Ceasornicarul

  - Nu apare în nici o bază de dată de poezie; probabil creație proprie.
  - Luna Rece este o lună din calendarul lunar, luna morții.
- 60 de dolari în buzunar, numerele de serie nu sunt date în urmărire; amprente, negativ.
- Nisip fin folosit ca „agent obscurizant". Nisip obișnuit. Din cauză că vrea să se întoarcă la scenă?
- Bară metalică, de 36 de kilograme, lonjeron cu ureche de ac. Nu este folosit în șantierul vizavi de alee. Nici o altă sursă găsită.
- Bandă adezivă, obișnuită, dar tăiată cu precizie, în mod neobișnuit. Bucăți de exact aceeași lungime.
- Sulfat de talium (otravă de rozătoare) găsită în nisip

- Sol conținând proteină de pește găsită în interiorul jachetei victimei
- Foarte puține urme găsite
- Fibre maro, probabil covoraș de mașină

Altele:
- Vehicul
  - Probabil Ford Explorer, de aproximativ trei ani vechime. Covor maro.
  - Verificarea numerelor de înmatriculare a mașinilor din zonă de marți dimineața rezultă că nu au nici un mandat. Nu s-a dat nici o amendă în seara de luni în zonă.
- A se verifica la Divizia Moravuri despre prostituate, în legătură cu martorul.
  - Nici o pistă

INTERVIU CU HALLERSTEIN

Criminalul:
- Portret-robot TIFE al Ceasornicarului – între 45 și 55 de ani, față rotundă, bărbie dublă, nas gros, ochi albaștri neobișnuit de deschiși la culoare. Înalt de peste 1,80 metri, slab, păr negru, lungime medie, fără bijuterii, haine închise la culoare. Nici un nume.
- Știe foarte multe lucruri despre ceasuri, ceasornice și aparatele de măsurat timpul vândute la licitațiile recente și este la curent cu expozițiile de orologerie din oraș.
- A amenințat vânzătorul să păstreze tăcerea.
- A cumpărat 10 ceasuri. Pentru 10 victime?
- A plătit în bani gheață.
- A vrut cadran cu lună pe ceas, a vrut ticăit zgomotos.

Probe:
- Sursa ceasurilor a fost Hallerstein's Timepieces, Flatiron District.
- Nu există amprente pe banii plătiți pentru ceasuri, numerele de serie nu au fost date în urmărire. Nu există nici o urmă pe bani.
- A sunat de la un telefon public.

SCENA CRIMEI TREI

Locația:
- Spring Street, numărul 481

Victima:
- Joanne Harper
- Nici un motiv aparent
- Nu o cunoștea pe a doua victimă, Adams.

Criminalul:
- Ceasornicarul
- Asistent
  - Probabil bărbatul observat mai devreme de victimă, lângă depozitul ei.
  - Alb, solid, ochelari de soare, geacă de culoare crem și șapcă. Conducea un SUV.

Modul de operare:
- A intrat înăuntru cu șperaclul.
- Metoda intenționată de atac necunoscută. Probabil plănuia să folosească sârma de florărie.

Probe:
- Proteina de pește provenea de la depozitul lui Joanne (îngrășământ de orhidee).
- Sulfat de taliu în apropiere
- Sârmă de florărie, tăiată în lungimi exacte (Pentru a fi folosite ca armă a crimei?)
- Ceas
  - Identic cu celelalte; fără urme de nitrați
  - Nici o probă
- Nu există bilet sau poezie.
- Nu există amprente, urme de pași, arme sau orice altceva lăsat în urmă.
- Fulgi negri – smoală de acoperiș
  - A se verifica imaginile termice RARETS din New York pentru posibile surse

Altele:
- Criminalul a verificat victima înaintea atacului. A ales-o pentru un motiv anume. Care?
- Are stație radio de poliție; a se schimba frecvența.
  - Vehicul
  - SUV maro
  - Nu se știe numărul de înmatriculare.
  - Se anunță Localizatorul de Urgență al Vehiculelor.
  - 423 proprietari de Explorer maro în zonă. Dintre ei doi au și cazier. Un proprietar prea bătrân; celălalt în închisoare pentru trafic de droguri.

CRIMA BENJAMIN CREELEY

- Creeley, vârsta 56 de ani, aparentă sinucidere prin spânzurare. Frânghie de rufe. Dar avea degetul mare rupt, nu putea lega laţul.
- Bilet de sinucidere scris la calculator despre depresie. Dar nu părea să aibă o depresie sinucigaşă, nu are în trecut probleme mintale/emoţionale.
- Aproximativ de Ziua Recunoştinţei doi bărbaţi i-au spart casa şi e posibil să fi ars probe. Bărbaţi de rasă albă, dar nu li s-a văzut faţa. Unul mai înalt decât celălalt. Au stat înăuntru aproximativ o oră.
- Probe din casa de la Westchester:
  - Încuietoare spartă; treabă de profesionist
  - Urme de mănuşi de piele pe uneltele şemineului şi pe biroul lui Creeley
  - Solul în faţa şemineului are conţinut acid mai ridicat decât solul din jurul casei şi conţine substanţe poluante. Dintr-o zonă industrială?
  - Urme de cocaină arsă în şemineu
  - Cenuşa din şemineu:
    - Înscrisuri financiare, bilanţuri, referindu-se la milioane de dolari.
    - Se verifică sigla de pe documente, se trimit copii expertului contabil.
    - Jurnal personal: schimbarea uleiului, programare la frizer şi mers la St. James Tavern
- St. James Tavern
  - Creeley a venit aici de mai multe ori.
  - Aparent nu a consumat droguri în timp ce era aici.
  - Nu e sigur cu cine s-a întâlnit, dar poate cu poliţişti de la Secţia 118 a NYPD.
  - Ultima dată când a fost aici – chiar înainte de a muri – s-a certat cu persoane necunoscute.
  - S-au verificat banii de la poliţiştii de la St. James – numerele de serie sunt curate, dar s-au găsit cocaină şi heroină. Furate de la secţie?
    - Nu lipseşte o cantitate prea mare de droguri, doar 170-190 grame marijuana, 110 grame cocaină.
  - Neobişnuit de puţine cazuri de crimă organizată la Secţia 118, dar nici o dovadă că poliţiştii blochează cazurile intenţionat.
  - Două bande din East Village, suspecţi posibili, dar improbabili
  - Întrevedere cu Jordan Kessler, asociatul lui Creeley, şi cu soţia lui
    - S-a confirmat faptul că nu consuma droguri.
    - Nu pare să fi avut o legătură cu infractori cunoscuţi.
    - Bea mai mult decât de obicei, s-a apucat de jocuri de noroc; deplasări la Vegas şi Atlantic City. Pierderi mari, dar nu semnificative pentru Creeley.
    - Nu e limpede de ce era deprimat.
    - Kessler nu a recunoscut înscrisurile arse.
    - Se aşteaptă lista clienţilor.
    - Kessler nu pare să câştige din moartea lui Creeley.
  - Sachs şi Pulaski urmăriţi de un Mercedes AMG.

CRIMA FRANK SARKOWSKI

- Sarkowski avea 57 de ani, fără cazier judiciar, ucis pe 4 noiembrie anul acesta, cu soţie şi doi copii adolescenţi.
- Victima deţinea o clădire şi o firmă în Manhattan. Activitatea firmei constă în prestarea de muncă de întreţinere pentru alte companii şi instituţii.
- Art Snyder a fost detectivul care s-a ocupat de caz
- Nici un suspect
- Crimă/jaf?
- Afacere nereuşită?
- Ucis în Queens – nu e sigur de ce era acolo.
- Dosarul şi probele lipsesc.
- Nu există nici o legătură cunoscută cu Creeley.
- Nici un cazier – Sarkowski sau compania lui.

Capitolul 15

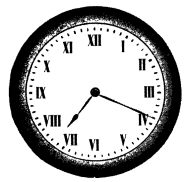

Casa cu verandă se găsea în Long Island City, acea zonă din Queens imediat după East River venind din Manhattan și Roosevelt Island.

În curte erau aranjate decorațiuni de Crăciun – în număr mare – și trotuarul era măturat de gheață și zăpadă, mașina Camry din alee – perfect curată, în ciuda zăpezii recente. Ramele ferestrelor erau răzuite pentru a fi date cu un strat nou de vopsea, și niște cărămizi aranjate ordonat așteptau să fie dispuse pe o nouă alee sau curte interioară.

Aceasta era casa unui om care dobândise recent foarte mult timp liber.

Amelia Sachs apăsă soneria de la ușă.

Câteva secunde mai târziu un bărbat solid de aproape șaizeci de ani deschise ușa și o privi încruntat. Purta un trening verde de pluș.

– Domnul detectiv Snyder? Sachs folosi cu grijă fostul său titlu. Tatăl ei zicea întotdeauna că politețea te duce mai departe decât o armă.

– Da, intră. Ești Amelia, nu?

Numele mic în locul celui de familie. Trebuie întotdeauna să-ți alegi bătăliile care merită luptate. Îi zâmbi, îi strânse mâna și îl urmă înăuntru. Camera de zi dădea înspre stradă și avea un aspect rece inospitalier. Sachs simți fum rânced din șemineu și miros de

pisică. Își scoase haina și se așeză pe canapeaua care scârțâi neplăcut. Evident, fotoliul Barcalounger, lângă care se găseau trei telecomenzi, era tronul regal.

– Soția-i în oraș, îi spuse el. O privi mijind ochii. Ești fata lui Herman Sachs?

„Fata...“

– Exact. Ați lucrat cu el?

– Puțin, da. BK și câteva cazuri în Manhattan. Tip de treabă. Am auzit că a dat o petrecere super de pensionare. A ținut până dimineață. Vrei un suc sau apă, sau ceva? N-am băutură, îmi pare rău.

Zise asta pe un ton special al vocii care – împreună cu vinișoarele atât de vizibile de pe nas – o făcură să-și dea seama că, asemenea multor alți polițiști de o anumită vârstă, avea o problemă cu băutura. Și că acum era în perioada de recuperare. Foarte bine pentru el.

– Nu, mulțumesc, nu doresc nimic... Am doar câteva întrebări. V-ați ocupat de un caz de jaf/omucidere chiar înainte de a vă pensiona. Pe numele Frank Sarkowki.

– Da, îmi amintesc de el, răspunse Snyder, cu privirea fixată pe covor. Un om de afaceri. A fost împușcat într-o tâlhărie pe stradă sau așa ceva.

– Am vrut să văd dosarul. Dar a dispărut. Și tot așa și probele.

– Nu mai e dosarul? zise Snyder ridicând din umeri, nu foarte surprins. Depozitul de documente de la secție... Întotdeauna e o harabaură acolo.

– Trebuie să descopăr ce s-a întâmplat.

– Vai de mine, nu prea-mi amintesc mare lucru. Snyder se scărpină pe dosul mâinii musculoase, acoperite cu o eczemă urâtă. Știi, era un caz din *ălea.* N-am avut nici o pistă... Vreau să zic efectiv nimic. După o săptămână sau așa ceva nici nu-ți mai amintești nimic de ele. Precis c-ai dat și dumneata de așa ceva, nu?

Întrebarea era aproape o batjocură, un comentariu ironic al faptului că evident nu era detectiv de prea multă vreme și, prin urmare, probabil *nu* dăduse de prea multe cazuri de genul acela. Sau de orice alt fel de caz, dacă tot veni vorba.

Sachs nu-i răspunse însă nimic.

– Spuneți-mi ce vă amintiți.

– L-am găsit pe un maidan, zăcea lângă mașina lui. N-avea bani la el, nici portmoneu. Pistolul era alături.

– Ce tip era?

– O imitație de Smittie. Curat ca lacrima – nici o amprentă.

Interesant. Rece însemna că nu avea numere de serie. Răufăcătorii le cumpărau pe stradă când voiau o armă care nu putea fi dată în urmărire. Nu puteai niciodată distruge cu totul numerele de pe o armă ștanțată – ceea ce e o cerință obligatorie pentru toți fabricanții de arme din SUA – dar în unele țări din străinătate companiile producătoare de arme nu puneau numere de serie pe produsele lor. Acestea erau armele folosite de ucigașii profesioniști și deseori erau lăsate la locul crimei.

– Turnătorii n-au auzit nimic?

Multe cazuri de omucidere sunt rezolvate deoarece criminalul face greșeala de a se lăuda cu îndemânarea sa într-o tâlhărie sau exagerând cât de mult a furat. De multe ori ajungea vorba până la turnători, care îl pârau pe individ pentru o favoare din partea polițiștilor.

– Nimic.

– Unde era maidanul?

– Lângă canal. Știi containerele alea mari?

– Containerele de gaz natural?

– Da.

– Ce făcea acolo?

– Habar n-am, zise Snyder, ridicând din umeri. Avea o companie de întreținere. Cred că unul dintre clienții lui era acolo și s-a dus să-l verifice sau așa ceva.

– Polițiștii de la CSU au găsit vreo probă solidă? Urme? Amprente? Pași?

– Nu ne-a sărit nimic în ochi. O examina intens cu ochii lui apoși. Părea a fi puțin consternat. Poate se gândea: „Deci asta e noua generație din NYPD. Mă bucur că am ieșit la timp".

– Ați fost convinși că totul era așa cum părea să fie? Un jaf care s-a terminat urât?

– Destul de convinși, zise el după o clipă de șovăială.

– Dar nu complet convinși?

– Cred că e posibil să fi fost o execuție.

– Profesioniști?

Snyder ridică din umeri.

– Ce vreau să zic e că nu era nimeni pe-acolo. Trebuia să te duci cam un kilometru ca să ajungi pe o stradă cu locuințe. Nu erau decât fabrici și chestii de-astea. Băieții de cartier – nu se plimbă ei pe-acolo. Nici n-au motiv. Așa că m-am gândit că i-au luat banii și portmoneul ca să facă să pară jaf. Și pe lângă asta au lăsat arma acolo – asta mie-mi miroase a execuție.

– Dar nici o legătură cu mafia?

– Eu, unul, n-am găsit nimic. Dar unul dintre angajații lui mi-a spus că tocmai pierduse o afacere. O grămadă de bani. Am mers pe pista asta, dar n-am ajuns nicăieri.

Deci era posibil ca Sarkowski – și poate și Creeley – să lucreze cu un grup din crima organizată: droguri sau spălare de bani. Când s-a împuțit treaba, l-au omorât. Așa s-ar explica și Mercedesul care-i urmărise – niște capi mafioți sau oameni de-ai lor o țineau în vizor din cauza anchetei – și polițiștii de la 118 îi puneau bețe-n roate ca să-i acopere.

– Numele Benjamin Creeley a apărut vreodată în timpul anchetei?

Snyder clătină din cap.

– Știați că victima – Sarkowski – mergea mereu pe la St. James?

– St. James... Stai un pic, nu cumva barul ăla din Alphabet City? După colț de... Îi pieri vocea.

– Da, exact. De 118.

Snyder era evident tulburat.

– Nu, n-am știut asta.

– Ei bine, acolo mergea. Nu vi se pare ciudat ca un tip care trăiește în West Side și lucrează în centru să-și piardă vremea într-o crâșmă amărâtă așa de departe de casa lui? Știți ceva de chestia asta?

– Nu. Absolut nimic. Se uită prin cameră cu un aer mohorât. Dar dacă mă-ntrebi dacă a venit cineva de la 118 să-mi zică să-ngrop cazul Sarkowski, să știi că nu s-a întâmplat așa ceva. Am lucrat ca la carte și-apoi am trecut la celelalte cazuri.

Sachs îl privi în ochi.

– Ce știți despre 118?

Snyder luă una dintre telecomenzi în mână, se jucă un moment cu ea și apoi o puse la loc.

– Am zis eu ceva? zise Sachs.

– Poftim? o întrebă el încruntat. Sachs văzu că privirile îi fug spre un dulăpior gol dintr-o parte a camerei. Se vedeau și acum niște urme rotunde pe lemn, unde fuseseră sticlele.

– Am o memorie de rahat, îi zise ea.

– Memorie?

– Aproape că nu pot să-mi amintesc nici cum mă cheamă.

Snyder era nedumerit.

– O copilă ca tine?

– Da, chiar așa, îi zise ea râzând. În secunda în care ies pe ușă am uitat c-am fost aici. Am uitat și cum te cheamă și cum arăți. A zburat cu totul. Ciudat cum se-ntâmplă.

Snyder înțelese în sfârșit ce-i spunea. Totuși, clătină încă din cap.

– De ce faci chestia asta? o întrebă el în șoaptă. Ești tânără. Trebuie să-nveți – cu unele lucruri, mai bine nu te legi la cap dacă nu te doare.

– Și dacă te doare? întrebă ea, apropiindu-se de el. Am aici două văduve și trei copii cărora le-au murit tații.

– Două?

– Creeley, tipul de care-am zis mai înainte. Și el mergea la același bar ca Sarkowski. Și se pare că și el îi cunoștea pe băieții de la 118. Și amândoi sunt morți acum.

Snyder se uita în gol spre televizorul cu ecran plat. Era un televizor nou, impresionant.

– Deci, ce-ai auzit? întrebă ea.

Snyder studie cu atenție podeaua, păru să observe niște pete. Poate avea de gând să adauge și înlocuirea covorului pe lista de proiecte domestice.

– Zvonuri, zise el în cele din urmă. Dar asta-i tot. Îți spun adevărul, crede-mă. Nu știu nici un nume. Nu știu nimic exact.

Sachs încuviință printr-un semn încurajator.

– Zvonurile sunt de ajuns.

– Niște mălai umbla din mână-n mână. Asta-i tot.

– Bani? Cât?

– S-ar putea să fi fost mai multe zerouri. Adică multe de tot. Sau poate că nu era decât ceva mărunțiș de buzunar.

– Continuă.

– Nu știu nici un amănunt. Uite cum e, uneori ești pe stradă și-ți faci datoria și auzi pe cineva zicând ceva către tipul cu care ești și nu te prinzi ce e, adică, înțelegi, nu-ți pică fisa imediat, da' apoi te gândești că asta a zis.

– Îți amintești vreun nume?

– Nu, nu. Asta a fost mai demult. Atâta doar, că s-ar putea să fie vorba de ceva bani. Nu știu cum erau plătiți. Sau cât. Sau la cine. Tot ce-am auzit e că persoana care i-a făcut avea ceva de-a face cu Maryland. Că acolo se duc banii ăștia.

– Nimic mai specific? Baltimore? Pe litoral?

– Nu.

Sachs se gândi la asta, întrebându-se care ar fi putut fi scenariul. Oare Creeley sau Sarkowski aveau o casă în Maryland, poate pe litoral – Ocean City sau Rehobeth? Sau niște polițiști de la 118? Sau era mafia din Baltimore? Asta ar putea fi; s-ar explica de ce nu găseau nici o pistă la nici una dintre găștile dintre Manhattan, Brooklyn sau Jersey.

– Vreau să văd dosarul lui Sarkowski, zise ea. Poți să-mi spui încotro să mă uit?

Snyder ezită o clipă.

– O să dau niște telefoane.

– Mulțumesc.

Sachs se ridică.

– Stai, zise Snyder. Vreau să-ți zic ceva. Ți-am zis copilă. OK, nu trebuia să-ți zic așa. Văd că ai curaj, nu te lași călcată în picioare și ești deșteaptă. Oricine poate să vadă asta. Dar nu ești în meseria asta de de-ajuns de multă vreme. Trebe să-nțelegi că ce gândești tu că se-ntâmplă la 118... Ăștia nu se pun să omoare oameni. Și... Și dacă *chiar* se întâmplă ceva acolo, nu e totul alb-negru, așa ca-n filme. Așa că trebe să te gândești și tu, știi: Ce naiba contează toată porcăria asta? Câțiva dolari aici sau dincolo? Câteodată un polițist pătat salvează viața unui copil. Și câteodată un polițist cinstit pune mâna pe ceva ce nu-i a lui. Așa e viața în lumea adevărată. O privi în ochi cu o încruntare perplexă. Adică, Sfinte Hristoase, tu măcar ar fi cazul să-nțelegi treaba asta.

– Eu?

– Păi, da, sigur că tu. O măsură din cap până-n picioare. Clubul de pe Sixteenth Avenue.

– Nu știu ce e.

– Oh, pun pariu că știi.

Și îi spuse tot.

– Am auzit că țintește excelent, îi zicea Dennis Baker lui Rhyme.

Laboratorul era populat exclusiv de bărbați în acel moment; Kathryn Dance se dusese înapoi la hotel ca să se cazeze și Amelia era plecată să lucreze pentru Cazul Celălalt. Nu erau cu ei decât Pulaski, Cooper și Sellitto, împreună cu Jackson, cățelul.

Rhyme îi povesti despre clubul de tir al lui Sachs și despre concursurile la care se înscria. Îi spuse cu mândrie că era foarte aproape de a fi cel mai bun trăgător la țintă cu pistolul din toată liga metropolitană. În curând urma să participe la un alt concurs și spera să ajungă pe locul întâi.

– Pare să fie într-o formă fizică excelentă, ca majoritatea novicilor care tocmai au ieșit de pe băncile Academiei, zise Baker aprobator. Își atinse burta. Și eu ar cam trebui să mă apuc de niște exerciții.

În mod ironic, Rhyme făcea și el mai multe exerciții de gimnastică de când era țintuit în scaunul cu rotile decât înainte de accident. Folosea în fiecare zi o bicicletă electrică – un ergometru – și o bandă rulantă de mers computerizată. Făcea de asemenea terapie acvatică de câteva ori pe săptămână. Acest regim drastic avea două scopuri. Trebuia să-i păstreze masa musculară solidă pentru ziua în care, așa cum credea el, va putea să umble din nou. Și, de asemenea, exercițiile îl ajutau să ajungă la acest țel mai repede, îmbunătățindu-i funcționarea terminațiilor nervoase din părțile degradate ale corpului. În ultimii ani reușise să-și recapete funcțiuni nervoase pe care doctorii îi spuseseră că nu le va mai avea niciodată.

Dar Rhyme își dădu seama că Baker nu era deosebit de interesat de reflexele Bowflex ale lui Sachs – o deducție confirmată de următoarea întrebare a lui Baker:

– Am auzit de voi doi... că ai umblat cu ea o vreme...

Amelia Sachs era o flacără care atrăsese multe molii și Rhyme nu era surprins că detectivul verifica dacă locul era liber la căldura ei. Râse însă de exprimarea caraghioasă a detectivului. *Să umble cu ea.*

– S-ar putea zice așa, zise el.

– Cred că e foarte greu. Imediat Baker clipi. Oh, stai, n-am vrut să sune așa.

Rhyme însă ghicise foarte bine la ce se referea de fapt detectivul. Nu era vorba de relația dintre un handicapat și o persoană normală – Baker nu părea să bage prea tare de seamă boala lui Rhyme. Nu, se referea la un conflict potențial foarte diferit.

– Doi polițiști, vrei să zici.

Celălalt Caz versus Cazul Lui.

Baker încuviință.

– Am umblat o vreme cu o agentă FBI. Am avut mai multe probleme de jurisdicție.

Rhyme izbucni în râs.

– Îmi place cum sună asta. Bineînțeles, fosta mea soție nu era polițistă și nici noi n-am dus-o ca pe roze. Blaine arunca la poartă grozav. Am pierdut niște veioze foarte frumoase. Și un microscop

Bausch & Lomb. Probabil n-ar fi trebuit să-l aduc acasă... Sau, mă rog, să-l aduc acasă n-ar fi fost o problemă; nu trebuia să-l pun pe noptieră, în dormitor.

– Nu o să fac bancuri despre microscoape în dormitor, strigă Sellitto din celălalt capăt al încăperii.

– Mie mi se pare că tocmai ai făcut, îi răspunse Rhyme.

Evitând continuarea discuției cu Baker, Rhyme își duse scaunul lângă Pulaski și Cooper, care încercau să recolteze amprente de pe bobina de sârmă din depozitul florăresei, în urma speranței exprimate de Rhyme că poate Ceasornicarul nu reușise să desfacă sârma metalică verde cu mănușile și trebuise să-și folosească mâinile goale. Dar nu aveau nici un succes.

Rhyme auzi ușa deschizându-se și o clipă mai târziu Sachs intră în laborator, dându-și jos haina și aruncând-o la întâmplare pe spătarul unui scaun. Nu zâmbea. Îi salută scurt pe ceilalți membri ai echipei și apoi îl întrebă pe Rhyme:

– Ați găsit ceva?

– Încă nu, nimic. LUV a avut câteva piste, dar nici una nu s-a dovedit corectă. Și n-avem informații nici de la RARETS.

Sachs studie diagrama. Dar Rhyme avu impresia că nu vedea nici un cuvânt. Se întoarse către boboc.

– Ron, zise ea. Detectivul din cazul Sarkowski mi-a zis că a auzit zvonuri despre niște bani care-au ajuns la amicii noștri de la 118 la St. James. El crede că e o legătură cu Maryland. Dacă găsim legătura, găsim banii și probabil numele unora dintre băieții implicați. Eu mă gândesc că are de-a face cu CO din Baltimore.

– Crima organizată?

– Dacă nu cumva ai fost la altă Academie decât mine, asta înseamnă CO.

– Scuze.

– Dă niște telefoane. Află dacă cineva dintr-o gașcă din Baltimore a operat în ultima vreme în New York. Și află și dacă Creeley, Sarkowski sau oricine de la 118 are o casă acolo sau face multe afaceri în Maryland.

– O să mă opresc pe la secție în drum spre...

– Nu, sună numai. Anonim.

– N-ar fi mai bine s-o fac personal? Aș putea să...

– Ce e *mai bine* e să faci ce-ți zic eu, îi zise Sachs cu asprime.

– OK. Își ridică mâinile într-un gest de predare.

– Hei, Linc, zise Sellitto. Văd că buna ta dispoziție contaminează și restul trupei.

Sachs își strânse buzele. Apoi însă se destinse puțin.

– E mai sigur așa, Ron.

Era o scuză în stilul lui Lincoln Rhyme, adică nu prea era deloc o scuză, dar Pulaski o acceptă.

– Sigur.

Sachs se întoarse cu spatele la tablă.

– Trebuie să vorbesc cu tine, Rhyme. Singur. Îi aruncă o privire rapidă lui Baker. Te superi?

– Deloc, răspunse acesta clătinând din cap. Am oricum niște cazuri la care mai trebuie să lucrez. Își luă paltonul pe el. Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți în centru.

– Deci? o întrebă Rhyme încet.

– Sus. Singuri.

Rhyme încuviință.

– Bine.

„Oare ce s-a întâmplat?“

Sachs și Rhyme luară liftul până la al doilea etaj și Rhyme intră înainte în dormitor, iar Sachs îl urmă imediat.

Aici se îndreptă imediat la calculator și începu să scrie frenetic.

– Ce e? întrebă Rhyme.

– Așteaptă un minut. Căuta ceva înnebunită.

Rhyme observă două lucruri la ea: Se scărpinase în cap și acum avea degetul mare pătat de sânge. Celălalt lucru era că plânsese. Lucru care nu se întâmplase decât de două sau de trei ori în toți anii de când o cunoștea.

Sachs apăsa tastele cu forță exagerată, derulând paginile atât de repede pe ecran, încât aproape nu putea să le citească din cauza vitezei.

Rhyme era nerăbdător. Era îngrijorat. În cele din urmă nu mai rezistă și i se adresă pe un ton hotărât:

– Spune-mi, Sachs.

Dar ea se uita în continuare la ecran, clătinând din cap. Se întoarse totuși spre el.

– Tata... era corupt. I se frânse glasul.

Rhyme își apropie scaunul, în timp ce ochii ei se întoarseră către documentele de pe monitor. Văzu că erau articole de ziar.

Sachs tremura în scaun, lovind încordată cu piciorul în pământ.

– Lua mită, șopti ea.

– Imposibil.

Rhyme nu-l cunoscuse pe Herman Sachs, care murise de cancer înainte s-o întâlnească el pe Sachs. Fusese toată viața polițist de patrulă, de stradă (fapt care îi atrăsese lui Sachs porecla de „Fiica Patrulistului“ când lucra ca agent de poliție). Herman avea sânge de polițist în vine – tatăl său, Heinrich Sachs, venise din Germania în 1937, imigrând împreună cu tatăl logodnicei lui, un detectiv polițist din Berlin. După ce obținuse cetățenia, Heinrich se înrolase în NYPD.

Gândul că cineva din familia lui Sachs putea fi corupt era de neconceput pentru Rhyme.

– Tocmai am vorbit cu un detectiv despre cazul St. James. A lucrat cu tata. A fost un scandal la sfârșitul anilor șaptezeci. Extorcare de bani, mită, inclusiv câteva atacuri de molestare fizică. În jur de doisprezece detectivi și agenți de poliție au fost arestați. Au fost cunoscuți sub numele de Clubul de pe Sixteenth Avenue.

– Da, sigur. Am auzit de asta.

– Eu eram mică de tot pe atunci, zise ea cu vocea tremurând. N-am auzit nimic despre asta, nici chiar după ce am intrat și eu în poliție. Mami și tati nu au vorbit niciodată despre asta în fața mea. Dar și el era între ei.

– Sachs, pur și simplu nu pot să cred. N-ai întrebat-o pe maică-ta?

Detectiva făcu semn că da.

– A zis că n-a fost nimic. Că niște agenți de poliție care-au fost arestați au început să înșire nume ca să facă târguri cu procuratura.

– Asta se întâmplă des în anchetele DAI. Aproape totdeauna. Lumea dă vina pe oricine altcineva, chiar și pe nevinovați. Apoi se descurcă lucrurile. Să știi că asta a fost tot.

– Nu, Rhyme. Asta *nu* a fost tot. Am trecut pe la arhiva Afacerilor Interne și am găsit dosarul. Tati *era* vinovat. Doi dintre polițiștii care făceau parte din schemă au dat declarații sub jurământ că l-au văzut amenințând niște proprietari de magazine și protejând niște cămătari, chiar și făcând pierdute dosare și probe în mai multe cazuri puternice împotriva găștilor din Brooklyn.

– Din auzite.

– *Probe,* se răsti ea. Au avut probe. Amprentele lui pe banii plătiți. Și pe niște pistoale neînregistrate pe care le-a ascuns în garaj la el. Continuă în șoaptă: Cei de la balistică au descoperit că unul dintre ele se potrivea cu arma folosită într-o tentativă de crimă care avusese loc cu un an înainte. Tatăl meu ascundea o armă „fierbinte", Rhyme. E totul la dosar. Am văzut cu ochii mei raportul examinatorului amprentelor. Am văzut *amprentele.*

Rhyme nu mai spuse nimic.

– Și atunci cum a scăpat? întrebă în cele din urmă.

– Aicea-i buba, știi, zise ea izbucnind într-un hohot amar de râs. Cei de la CSI au făcut o treabă de rahat. Formularele de custodie nu au fost completate așa cum trebuie și la proces avocatul lui a exclus probele.

Formularele de custodie există pentru ca probele să nu poată fi măsluite sau alterate intenționat, pentru a mări șansele ca un suspect să poată fi condamnat. Dar era imposibil să fi avut loc o falsificare a probelor în cazul lui Herman Sachs; este virtual imposibil să obții amprente pe probe dacă suspectul nu le atinge personal. Totuși, regulile trebuie aplicate la fel la toată lumea și, dacă formularele de custodie nu sunt corecte sau complete, probele sunt excluse la proces aproape întotdeauna.

– Și încă ceva... există fotografii cu el împreună cu Tony Gallante. Unul dintre capii principali ai crimei organizate din Bay Ridge.

– Tatăl tău și Gallante?

– Luau cina împreună, Rhyme. L-am sunat pe un polițist cu care lucra tati, Joe Knox – și el a fost în Clubul de pe Sixteenth Avenue. El a fost închis. L-am întrebat despre tata, direct în față. La început n-a vrut să-mi spună nimic. Era foarte tulburat că l-am sunat, dar până la urmă a recunoscut că e adevărat. Tata și Knox și alți câțiva prieteni de-ai lor au stors de bani mai mulți contractori și proprietari de magazine mai mult de un an. Au distrus probe, i-au amenințat cu bătaia pe cei care îndrăzneau să se plângă. Toți au crezut că tati o să intre la răcoare multă vreme, dar din cauza greșelii cu formularele, a fost achitat. I-au zis „peștele care a scăpat".

Ștergându-și lacrimile, continuă să ruleze documente pe calculator. Acum se uita și în acte oficiale – arhive din NYPD la care Rhyme avea acces datorită faptului că lucra pentru Departament. Rhyme își mută scaunul aproape de ea, atât de aproape încât îi simțea mirosul săpunului pe care-l folosise.

– Doisprezece polițiști din Clubul de pe Sixteenth Avenue au fost acuzați. Afacerile Interne mai știau de încă trei, dar nu au reușit să construiască un caz pentru proces din cauza unor probleme cu probele. El a fost unul dintre aceștia trei, zise Sachs. Doamne Sfinte, Rhyme, peștele care a scăpat...

Se lăsă în scaun deprimată, încă o dată trecându-și mâna prin păr și scărpinându-se. Își dădu seama ce făcea și-și lăsă mâna moale în poală. Avea sânge proaspăt pe unghie.

– Când s-a întâmplat chestia cu Nick... începu ea. Trase adânc aer în piept. Când s-a întâmplat asta, tot ce am putut gândi era că nu se poate să fie ceva mai rău pe lumea asta decât un polițist corupt. Nimic... Și acum aflu că tatăl meu *era* unul.

– Sachs...

Rhyme simți o frustrare dureroasă la gândul că nu putea să-și ridice mâna și să o îmbrățișeze, să încerce să îi aline puțin amărăciunea din suflet. Se simți copleșit de furie din cauza neputinței sale.

– Au luat mită ca să distrugă probe, Rhyme. Știi și tu ce înseamnă asta. Câți criminali au scăpat basma curată din cauza lor? Se întoarse iar spre calculator. Câți mafioți au rămas în libertate? Câți oameni nevinovați au murit din cauza tatălui meu? Câți?

Capitolul 16

Lui Vincent îi revenise foamea, grea și apăsătoare, și nu se putea abține să nu se holbeze la toate femeile de pe stradă.

Violurile mentale îl făceau să-i fie și mai foame.

Iată o blondă cu părul scurt, cu o sacoșă de cumpărături. Vincent își imagina deja cum și-ar pune mâinile în jurul capului ei când s-ar culca pe ea.

Și aici era o brunetă, cu părul lung ca al lui Sally Anne, fluturându-i ademenitor de sub căciulița de mohair împletit. Aproape că-i putea simți freamătul mușchilor când ar ține-o în loc apăsând-o cu mâna pe șale.

Și aici, altă blondă, într-un costum, cu o servietă. Se întrebă dacă ar țipa sau ar plânge. Ar fi putut pune pariu că ar țipa.

Gerald Duncan era la volanul Plasture-mobilului, conducându-l cu abilitate pe o străduță lăturalnică și apoi iar pe bulevard, înspre nord.

– Nu mai transmit nimic, zise ucigașul, arătând din cap spre stația poliției, din care se auzeau acum doar apeluri de rutină și informații de trafic. Au schimbat frecvența.

– Ar trebui să încerc să găsesc alta?

– Acum o codează, sunt sigur. De fapt, sunt surprins că nu au codat transmisiunile de la început.

Vincent mai văzu o brunetă – „Oh, ce drăguță e!“ – ieșind din Starbucks. Era încălțată cu cizmulițe. Lui Vincent îi plăceau mult cizmulițele.

Oare cât mai putea să aștepte? se întreba.

Nu prea mult. Poate până diseară, poate până mâine. Când îl întâlnise pe Duncan, ucigașul îi spusese că trebuia să renunțe la „legăturile lui de suflet“ cu fetele până când își încep „proiectul“. Vincent acceptase – de ce nu? Ceasornicarul îi spusese că printre victime vor fi cinci femei. Două erau mai bătrâne, de vârstă mijlocie, dar putea să le aibă și pe ele dacă era interesat („E muncă grea, dar cineva trebuie s-o facă și pe asta“, glumise în sinea sa Vincent cel Isteț).

Așa că se abținuse.

Duncan clătină din cap.

– Am tot încercat să aflu cum de au vădit atâta spirit să știe că am fost noi.

Vădit? Chiar că vorbea caraghios uneori.

– Tu nu ai nici o idee?

– Nu, recunoscu Vincent.

Nici de data aceasta Duncan nu era furios, ceea ce-l surprindea pe Vincent. Tatăl vitreg al lui Vincent urla și striga când era furios, așa făcuse de pildă după incidentul cu Sally Anne. Și Vincent turba uneori de furie când una dintre doamnele sale se lupta cu el și-l rănea. Dar nu și Duncan. Duncan zicea că furia este ineficientă. Zicea că trebuie să ai în vedere marele plan universal. Că întotdeauna exista un mare plan, și că micile obstacole sau întârzieri erau nesemnificative, că nu meritau să-ți irosești energia cu ele.

– E exact ca timpul. Secolele și mileniile sunt cele care contează. La oameni, e exact la fel. O singură viață nu înseamnă nimic. Numai generațiile contează.

Vincent presupunea că era de aceeași părere, deși în ceea ce-l privea pe el, *fiecare* „legătură sufletească“ era importantă; nu voia să piardă șansa nici uneia dintre ele. De aceea întrebă acum:

– Încercăm din nou? Cu Joanne?

– Nu acum, răspunse ucigașul. S-ar putea să-i fi lăsat un gardian la ușă. Și chiar dacă am reușit să ajungem la ea, și-ar da seama că vreau să moară pentru un motiv anume. E foarte important ca ei să creadă că acestea sunt victime alese la întâmplare. Ceea ce vom face acum este să...

Se opri brusc din vorbit. Se uita în oglinda retrovizoare.

– Ce e?

– Polițiști. O mașină a poliției a ieșit de pe stradă laterală. Au început să întoarcă într-o parte, dar apoi s-a întors către noi.

Vincent se uită peste umăr. Vedea mașina albă cu girofarul pe capotă aproximativ un cvartal în urma lor. Părea să accelereze.

– Cred că vine după noi.

Duncan luă o curbă bruscă pe o stradă laterală îngustă și mări viteza. La următoare intersecție întoarse spre sud.

– Ce vezi?

– Nu cred că... Nu, stai. Vine acum. E după noi. Sigur.

– Strada aceea de-acolo – următoarea la dreapta. O știi? Merge până pe autostrada West Side?

– Da. Mergi pe-acolo. Vincent își simțea palmele asudate.

Duncan întoarse și coborî în viteză strada cu sens unic, apoi luă curba la stânga intrând pe autostradă, în direcția sud.

– În fața noastră? Ce-s acelea? Lumini de girofar?

– Da. Vincent le vedea foarte clar. Apropiindu-se de ei. Întrebă cu voce pițigăiată: Ce facem acum?

– Orice e necesar, zise Duncan calm, răsucind volanul cu precizie și luând o curbă imposibilă.

Lincoln Rhyme se chinui să nu audă vocea lui Sellitto vorbind la telefon. Îl ignoră, de asemenea, și pe boboc, Ron Pulaski, care dădea telefoane pentru a afla informații despre mafia din Baltimore.

Ignora tot ce se întâmpla în jur, pentru a se putea concentra asupra unui alt gând.

Nu era sigur ce. O amintire vagă nu-l lăsa în pace.

Numele unei persoane, un incident, un loc. Nu-și dădea seama ce anume. Dar era ceva important, vital, pur și simplu *știa* asta.

Ce anume?

Își închise ochii și se concentră cât putu. Dar amintirea îi scăpa.

Efemeră, ca puful de păpădie pe care-l urmărea când era copil în Midwest, lângă Chicago, alergând pe câmp, alergând, alergând. Lincoln Rhyme adorase să alerge, adorase să prindă puful de păpădie și semințele ca niște sfârleze care alunecau în zbor spiralat din copaci, asemenea unor elicoptere micuțe. Adorase să urmărească libelule și molii și albine.

Să le studieze, să afle lucruri despre ele. Lincoln Rhyme se născuse cu o curiozitate arzătoare, de pe atunci dorindu-și să devină om de știință.

Alergând... fără suflare.

Și acum bărbatul imobilizat în scaun alerga, încercând să apuce o altfel de sămânță care-ți scapă printre degete. Și chiar dacă urmărirea se desfășura numai în mintea lui, nu era mai puțin chinuitoare și intensă decât urmăririle din copilărie.

Aici... aici...

Aproape o prinsese.

Nu, nu chiar.

La naiba.

„Nu te gândi, n-o forța. *Las-o* să vină."

Mintea zbura printre amintiri și crâmpeie de amintiri, la fel cum îi alergau odinioară picioarele prin iarba frumos mirositoare și pe pământul fierbinte, printre trestii foșnitoare și câmpuri de porumb, pe sub fulgere imense explodând incandescente și bubuitoare în văzduhul albastru.

Mii de imagini din cazurile de omucidere, de răpiri sau de incendieri, fotografii de la scena crimei, circulare departamentale și rapoarte, inventarii de probe, arta capturată în lentilele microscoapelor, vârfurile muntoase și văile prăpăstioase de pe ecranul unui cromatograf de gaz. Toate asemenea pufului de păpădie, a semințelor sfârlează, a cosașilor și a greierilor, a penelor de măcăleandru.

OK, acum era aproape... aproape...

Își deschise brusc ochii.

– Luponte, zise el în șoaptă.

Satisfacția umplu trupul care nu mai putea simți nici o senzație.

Rhyme nu știa sigur de ce, dar credea că exista ceva semnificativ în legătură cu numele Luponte.

– Am nevoie de un dosar. Rhyme îi aruncă o privire lui Sellitto, care acum stătea în fața monitorului unui calculator, examinând un document. Un dosar!

Detectivul îi aruncă o privire peste umăr.

– Cu mine vorbești?

– Da, cu tine vorbesc.

Sellitto chicoti.

– Un dosar? Am eu dosarul acesta?

– Nu. Am nevoie să-l găsești pentru mine.

– Despre ce? Un caz?

– Cred că da. Nu știu de când. Tot ce știu e că apare numele Luponte. Îl spuse pe litere. E mai vechi.

– Făptașul?

– Poate. Sau poate un martor, poate polițistul care a făcut arestarea sau un supraveghetor. Sau chiar cineva din conducere. Nu știu.

Luponte...

– Arăți ca pisica după ce a mâncat smântâna, zise Sellitto.

– Asta-i o expresie? întrebă Rhyme, încruntându-se.

– Nu știu. Îmi place mie cum sună. OK, dosarul Luponte. O să dau niște telefoane. E important?

– Cu un ucigaș psihopat în libertate, Lon, crezi c-o să te pun să pierzi vremea să-mi găsești ceva ce *nu* e important?

Sosi un fax.

– Imaginile noastre termale de la RARETS? întrebă cu nerăbdare Rhyme.

– Nu. E pentru Amelia, zise Cooper. Unde e?

– Sus.

Rhyme vru să o strige, dar chiar atunci intră ea în laborator. Avea fața uscată și ochii nu-i mai erau roșii, ci limpezi, ca de obicei. Rareori se farda, dar acum Rhyme se gândi că poate făcuse o excepție ca să ascundă faptul că plânsese.

– Pentru tine, îi zise Cooper, uitându-se peste fax. Analiză secundară a cenușii din casa lui... cum îl cheamă?

– Creeley.

– Laboratorul a reușit în sfârșit să obțină imaginea siglei de pe bilanțul contabil, zise tehnicianul. E de la software-ul folosit în contabilitatea corporațiilor. Nimic neobișnuit. Mii de firme de contabilitate o folosesc.

Sachs ridică din umeri, luă hârtia și o citi.

– Divizia din Queens a trimis resturile recuperate unui expert contabil să le verifice. E un stat de plată standard și cifre de compensații pentru managerii unei companii. Nimic deosebit nici aici. Sachs clătină din cap. Nu pare a fi important. Mă gândesc că indivizii care au dat spargerea au ars pur și simplu tot ce au găsit ca să se asigure că au distrus orice i-ar fi putut lega de Creeley.

Rhyme o privi în ochii îndureraţi.

– Se întâmplă, de asemenea, foarte des să arzi materiale care nu au nimic de-a face cu adevăratul caz doar pentru a deruta anchetatorii, zise el.

– Da, sigur, zise ea. Ai dreptate, Rhyme. Mersi.

Îi sună mobilul.

Polițista ascultă, încruntându-se.

– Unde? întrebă ea. OK. Își notă rapid ceva. Vin imediat. S-ar putea să am o pistă în cazul Sarkowski, îi zise ea lui Pulaski. Mă duc să verific.

– Vreți să merg și eu? întrebă el nesigur.

Sachs îi zâmbi acum, fiind mult mai calmă, dar Rhyme își dădu seama că zâmbetul era forțat.

– Nu, tu rămâi aici, Ron. Mulțumesc.

Își apucă în grabă haina și, fără să zică nimic altceva, ieși în grabă afară.

În momentul în care se auzi ușa închizându-se în urma ei, lui Sellitto îi sună telefonul mobil. Acesta răspunse, încordându-se la cele ce auzea. Apoi își ridică privirea, rostind cu voce tare:

– Ascultați aici. Au avut o pistă pe LUV. Explorer maro, doi bărbați albi înăuntru. Au încercat să scape de o PMR, dar fără succes. Mai ascultă pentru câteva secunde. Am înțeles. Închise telefonul. I-au urmărit până la parcarea subterană de pe malul râului Houston lângă autostrada West Side. Toate ieșirile sunt blocate. S-ar putea să fie ăștia.

Rhyme ascultă la radio transmisiunile codate și toți cei din laborator rămaseră nemișcați privind difuzoarele mici de plastic negru. Doi agenți de poliție raportară că Explorerul fusese văzut la etajul doi, dar că era abandonat. Suspecții nu păreau să mai fie acolo.

– Cunosc parcarea aceea, zise Sellitto. E ca o sită. Ar fi putut ieși pe oriunde.

Bo Haumann și un locotenent raportară că mai multe echipe cercetau străzile din jurul parcării, dar că nu găsiseră încă nici un semn al Ceasornicarului sau al partenerului lui.

Sellitto clătină din cap frustrat.

– Cel puțin am pus mâna pe mașina lor. Asta o să ne spună o mulțime de lucruri. Ar trebui s-o chemăm înapoi pe Amelia să se ocupe de scenă.

Rhyme chibzui. Anticipase că s-ar putea ca aceste două cazuri să intre în conflict direct, dar nu se gândise nici un moment că s-ar putea să fie atât de repede.

Sigur, ar trebui s-o cheme înapoi.

Dar criminalistul se decise să nu facă asta. O cunoștea probabil mai bine decât se cunoștea pe el însuși și își dădea seama că avea nevoie acum să meargă pe urmele cazului St. James.

„Nu e nimic mai rău pe lumea asta decât un polițist corupt..."

Trebuia să facă asta pentru ea.

– Nu. Las-o să plece.

– Dar, Linc...

– Vom găsi pe altcineva.

Urmă o tăcere încordată, care păru să nu se mai termine, întreruptă însă pe neașteptate:

– Mă duc eu, domnule.

Rhyme aruncă o privire la dreapta.

– Tu, Ron?

– Da, domnule. Mă voi descurca.

– Eu nu cred asta.

Bobocul îl privi drept în ochi și începu să recite:

– Este important de notat că locația unde a fost, de fapt, găsit cadavrul victimei este deseori cea mai puțin importantă locație dintre numeroasele scene ale crimei care apar în cazul unei omucideri – din moment ce acolo criminalii conștiincioși vor curăța scena de orice urmă și vor planta probe false pentru a-i deruta pe anchetatori. Mult mai important este...

– Ăsta e...

– Manualul dumneavoastră, domnule. L-am citit. De câteva ori, de fapt.

– L-ai învățat pe de rost?

– Numai părțile importante.

– Ce *nu* e important?

– Vreau să zic că am învățat pe de rost regulile specifice.

Rhyme nu știa ce să facă. Era tânăr, fără experiență. Dar cel puțin cunoștea bine cazul și avea un ochi ager.

– Foarte bine, Ron. Dar nu faci nimic până nu ești în direct cu mine.

– Sunt de acord, domnule.

– Oh, ești *de acord?* exclamă Rhyme ironic. Vai, mulțumesc de aprobare, bobocule. Hai, treci la treabă.

De-abia mai puteau respira de-atâta alergat.

Duncan și Vincent, amândoi purtând sacoșe mari de pânză care conțineau tot ce se afla în Plasture-mobil, încetiniră la pas normal de mers într-un parc de lângă râul Houdson. Erau la două cvartale distanță de parcarea unde își abandonaseră SUV-ul fugind de poliție.

Deci purtatul mănușilor – despre care Vincent crezuse la început că era o măsură exagerată de precauție – se dovedise a fi folositor totuși.

Vincent se uită înapoi.

– Nu ne urmăresc. Nu ne-au văzut.

Duncan se rezemă de un lăstar de copac, horcăi și scuipă în iarbă. Vincent își apăsă pieptul, căci îl durea din cauza alergatului. Pe gură și nări le ieșeau valuri de aburi. Ucigașul nu era nici acum furios, dar era chiar mai curios decât înainte.

– Și Explorerul. Știau despre mașină. Nu înțeleg. De unde știau? Și cine ne urmărește?... Polițista aceea roșcată pe care-am văzut-o pe Cedar Street – poate e dânsa.

„Dânsa..."

Apoi Duncan se uită jos lângă picior și se încruntă. Sacoșa de pânză era deschisă.

– Oh, nu, șopti el.

– Ce e?

Ucigașul se lăsă în genunchi și începu să cotrobăie prin ea.

– Lipsesc câteva lucruri. Cartea și muniția au rămas în mașină.

– Dar pe nimic nu e numele nostru. Și nici o amprentă, nu?

– Nu. Nu ne vor identifica. Îi aruncă o privire lui Vincent. Toate ambalajele de mâncare și cutiile tale de suc? Ai purtat mănuși, corect?

Vincent trăia în groaza de a-și dezamăgi prietenul și era întotdeauna atent. Încuviință din cap.

Duncan se uită înapoi spre parcarea etajată.

– Oricum, și așa... Orice probă fizică, oricât de mică, pe care o obțin e ca și cum ar fi găsit o rotiță dintr-un ceas. Dacă ai suficiente, dacă ești inteligent, poți să înțelegi cum funcționează. Poți chiar să-ți dai seama cine l-a construit. Își scoase haina și i-o dădu lui Vincent. Purta un pulover cenușiu pe dedesubt. Își luă șapca de baseball din sacoșă și și-o puse pe cap. Ne întâlnim la biserică. Du-te direct acolo. Nu te opri pentru nici un motiv.

– Ce o să faci? întrebă în șoaptă Vincent.

– Parcarea e întunecată și e mare. Nu vor avea suficienți polițiști s-o controleze pe toată. Și ușa aceea laterală pe care-am ieșit noi, e

aproape imposibil de văzut de afară. Poate că nu au nici un om acolo... Dacă avem noroc, poate că nici n-au găsit încă Explorerul. Mă duc să iau lucrurile pe care le-am lăsat înăuntru.

Luă cuțitul și îl strecură în șosetă. Apoi își vârî mâna în buzunar, își scoase pistolul de mici dimensiuni și-l verifică dacă era încărcat. Îl puse la loc.

– Și dacă au reușit? întrebă Vincent. Adică să-l găsească...

– Păi, depinde, zise Duncan cu vocea lui calmă, obișnuită. S-ar putea să încerc să le iau oricum.

Capitolul 17

Ron Pulaski nu-și amintea să se mai fi simțit în viața lui atât de încordat ca în acel moment, stând în picioare în parcarea înghețată, holbându-se la Explorerul maro, iluminat puternic de faruri.

Era singur. Lon Sellitto și Bo Haumann – două legende ale NYPD-ului – erau la postul de comandă, cu un nivel mai jos de unde era el. Doi tehnicieni criminaliști fixaseră luminile, îi vârâseră în mână niște valize și plecaseră, urându-i noroc pe un ton ce i se păruse extrem de amenințător.

Era îmbrăcat într-un costum Tyvek, fără haină, și tremura de frig.

„Hai, Jenny, îi zise în gând soției sale, așa cum făcea deseori în momentele de stres, roagă-te pentru mine.“ Adăugă – deși asta doar pentru el: „Nu mă lăsa s-o dau în bară“.

Avea căștile bine fixate pe urechi și i se spuse că va fi conectat pe o frecvență sigură direct cu Lincoln Rhyme, dar până în momentul acela nu se auzise decât zgomot de fond.

– Deci, ce ai acolo? se auzi brusc în căști vocea răstită a lui Lincoln Rhyme.

Pulaski tresări. Micșoră volumul.

– Ei bine, domnule, SUV-ul este chiar în fața mea. Aproximativ la șase metri de mine. E parcat într-o parte destul de pustie a...

– *Destul* de pustie. Asta-i ca și cum ar fi aproape unic sau puțin gravidă. Sunt mașini în apropiere sau nu?

– Da.

– Câte?

– Șase, domnule. Sunt între trei și șase metri distanță de vehiculul subiect.

– N-am nevoie de „domnule". Păstrează-ți energia pentru lucrurile importante.

– Bine.

– Mașinile sunt goale? Se ascunde cineva în ele?

– Echipa de intervenție de urgență le-a verificat.

– Sunt capotele fierbinți?

– Ăă, nu știu. Mă duc să verific. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Le atinse pe toate – cu dosul palmei, în caz că trebuiau să le ia amprentele. Nu. Toate sunt reci. Sunt aici de mai mult timp.

– OK, deci nu sunt martori. Vezi vreun semn de urmă recentă de cauciucuri îndreptate către ieșire?

– Nimic nu pare proaspăt, nu. În afară de a Explorerului.

– Deci probabil nu au avut o mașină de rezervă, zise Rhyme. Ceea ce înseamnă că au plecat pe jos. Asta-i mai bine pentru noi... Acum, Ron, descrie-mi scena în ansamblu.

– Capitolul trei.

– Eu am scris afurisita aia de carte. N-am nevoie să mi-o reciți.

– OK, mașina este parcată neglijent, peste două linii.

– Au fugit cât au putut de repede, bineînțeles, zise Rhyme. Știau că erau urmăriți. Vezi vreo urmă clară de pași?

– Nu. Podeaua e uscată.

– Unde e ușa cea mai apropiată?

– O ieșire către scări, la șapte metri jumătate distanță.

– Care a fost verificată de ESU?

– Exact.

– Ce altceva despre ansamblu?

Pulaski se uită atent, în jurul său, trei sute șaizeci de grade. E o parcare. Asta-i tot... Își mijì ochii, încercând să se forțeze să observe ceva folositor. Dar nu era nimic.

– Nu știu, zise în cele din urmă, șovăind.

– Niciodată nu *știm* în meseria asta, zise Rhyme cu voce calmă, devenind pe moment un profesor blând. E vorba de șanse. Ce ți se pare *șocant?* Impresii. Spune câteva, la întâmplare.

Pentru o clipă lui Pulaski nu îi veni în minte absolut nimic. Dar apoi observă brusc ceva.

– De ce au parcat aici?

– Poftim?

– Ați zis ce mi se pare șocant. Ei bine, e straniu că au parcat aici, așa de departe de ieșire. De ce nu s-au dus chiar lângă ea? Și de ce n-au încercat să ascundă mașina mai bine?

– Foarte bine, Ron. Ar fi trebuit să pun și eu întrebarea aceasta. Ce crezi? De ce au parcat acolo?

– Poate au intrat în panică.

– S-ar putea. Ar fi bine pentru noi – nimic nu te face mai neglijent ca frica. Ne vom mai gândi la asta. OK, acum treci peste caroiaj către și dinspre ieșire și apoi în jurul mașinii. Uită-te dedesubt și pe capotă. Știi caroiajul?

– Da. Înghiți în ultima clipă pe „domnule".

Următoarele douăzeci de minute Pulaski merse înainte și înapoi, examinând podeaua parcării și tavanul din jurul mașinii. Nu scăpă nici un milimetru. Inspiră aerul – și izul amestecat de gaze de eșapament/benzină/dezinfectant nu-i oferi nici o informație. Din nou îi spuse lui Rhyme că nu găsise nimic. Criminalistul nu avu nici o reacție și îi spuse să cerceteze și Explorerul.

Verificaseră numerele de identificare și plăcuțele de înmatriculare ale SUV-ului și descoperiră că *aparținuse* de fapt unuia dintre cei pe care Sellitto îi identificase înainte, dar pe care îl eliminaseră de pe lista suspecților din cauză că era închis pentru un an la Rikers Island pentru posesie de cocaină. Explorerul fusese confiscat din cauza drogurilor, ceea ce însemna că Ceasornicarul îl furase din parcarea care unde aștepta să fie vândut la licitație de șerif – o idee inteligentă, credea Rhyme, din moment ce deseori dura săptămâni întregi până se înregistrau vehiculele confiscate în DMV și mai multe luni până

când erau efectiv puse la vânzare. Plăcuțele de înmatriculare erau și ele furate, de la un alt Explorer maro parcat la Aeroportul Newark.

– Îmi plac teribil mașinile, Ron, zise acum Rhyme pe un ton ciudat, complice. Ne spun atât de multe lucruri. Sunt ca niște cărți.

Acest comentariu îi aminti lui Pulaski de paginile din manualul lui Rhyme. Nu le cită, dar spuse totuși:

– Sigur, numărul de identificare, cel de înmatriculare, diverse abțibilduri, rovinete, timbrele de verificare tehnică...

Rhyme râse.

– Asta *dacă* proprietarul este făptașul. Dar mașina noastră a fost furată, așa că adresa service-ului Jiffy Lube unde și-a schimbat uleiul sau faptul că a fost elev emerit la școala generală John Adams nu ne-ajută chiar așa de mult, nu crezi?

– Presupun că nu.

– Presupui că nu, repetă Rhyme. Ce informații ne poate oferi o mașină *furată*?

– Păi, amprente.

– Foarte bine. Sunt așa de multe lucruri pe care le poți atinge într-o mașină – volanul, schimbătorul de viteze, aerul condiționat, radioul, mânerele, sute de lucruri. Și toate sunt suprafețe lucioase. Mulțumesc, Detroit... Sau, mă rog, Tokyo, sau Hamburg, sau mai știu eu. Și încă ceva: Majoritatea oamenilor consideră mașinile un fel de valiză sau sertar de serviciu – știi, ca sertarul din bucătărie în care arunci de toate? O revărsare torențială de obiecte personale. Aproape ca un jurnal în care nimeni nu se gândește să mintă. Controlează asta prima dată. PF.

„Probe fizice", își aminti Pulaski.

Tânărul polițist se aplecă să deschidă mașina și auzi un scrâșnet metalic de undeva din spate. Tresări violent și se trase înapoi, uitându-se în jur prin bezna din parcare. Știa regula lui Rhyme despre procesarea scenei crimei de unul singur, așa că le spusese celorlalți polițiști să plece. Zgomotul era probabil de la un șobolan. Sau de la un țurțure de gheață topit și căzut la pământ. Apoi auzi un clic. Îi aminti de un ticăit de ceas.

„Hai, termină, Pulaski, își spuse. Poate e doar din cauza căldurii de la luminile puternice. Nu fi așa o mămăligă. *Tu* ai vrut să faci asta, îți aduci aminte?“

Studie scaunele din față.

– Sunt firimituri. Multe.

– Firimituri?

– Mâncare ieftină, mai ales, așa cred. Par a fi biscuiți, chipsuri, pufuleți, ciocolată. Niște pete lipicioase. Cred că suc. Oh, și încă ceva, aici sub bancheta din spate... Oh, asta-i bună. O cutie de gloanțe.

– Ce fel?

– Remington. De calibru treizeci și doi.

– Ce e în cutie?

– Ăă... păi, gloanțe?

– Ești sigur?

– N-am deschis-o. S-o deschid?

Tăcerea însemna încuviințare.

– Da. Gloanțe. De treizeci și doi. Dar nu e plină.

– Câte lipsesc?

– Șapte.

– Ah. Asta e bine de știut.

– De ce?

– Mai târziu.

– Și uită-te la asta...

– La *ce* să mă uit? se răsti Rhyme.

– Oh, scuze. Mai e ceva. O carte de interogatorii. Dar seamănă mai mult cu o carte despre tortură.

– Tortură?

– Exact.

– Cumpărată? Bibliotecă?

– N-are nici un abțibild, sau chitanță, nici o marcă de bibliotecă. Și oricine i-a fost proprietarul, a citit-o mult.

– Bine spus, Ron. Să nu presupui că e a făptașului. Trebuie să-ți păstrezi mintea deschisă. Întotdeauna să-ți păstrezi mintea deschisă.

Nu era o laudă prea mare, dar tânărului îi făcu plăcere.

După aceea Pulaski trecu ruloul pe podea și cu un mic aspirator colectă orice altă urmă rămasă în spațiul de sub și dintre scaune.

– Cred că am luat totul.

– Torpedoul?

– L-am verificat. E gol.

– Pedalele?

– Le-am răzuit. Nu era prea mult pe ele.

– Tetiera? întrebă Rhyme.

– Oh, pe acelea nu le-am verificat.

– S-ar putea să fie păr sau transfer de loțiune.

– Oamenii poartă căciuli pe vremea asta, zise Pulaski.

– În cazul *puțin* probabil că Ceasornicarul nu e un sikh, călugăriță, astronaut, scafandru sau orice altcineva care are capul *complet* acoperit, fă-mi hatârul și verifică și suporturile pentru cap.

– Acum le verific.

Un moment mai târziu Pulaski se trezi uitându-se la câteva fire de păr cenușiu și negru. Îi mărturisi acest lucru lui Rhyme. Criminalistul însă nu se jucă de-a „ce ți-am spus eu".

– Bine, zise el în schimb. Sigilează-le în plastic. Acum amprente. Mor de nerăbdare să știu cine e de fapt Ceasornicarul nostru.

Pulaski, leoarcă de transpirație în ciuda aerului înghețat și muced, se chinui zece minute cu o perie Magna, pudră și spray-uri, surse alternative de lumină și ochelari speciali.

– Cum merge? îl întrebă nerăbdător Rhyme și bobocul trebui să recunoască:

– De fapt, nu e nici una.

– Vrei să spui nici o amprentă întreagă. Asta nu-i o problemă. Și parțialele sunt suficiente.

– Nu, vreau să spun că nu e *nici una,* domnule. Nicăieri. În toată mașina.

– Imposibil.

Din cartea lui Rhyme Pulaski, își amintea că există trei tipuri de amprente – plastice, care erau urme tridimensionale, precum cele lăsate în noroi sau lut; vizibile cu ochiul liber; și latente, vizibile doar

prin echipament special. Nu se găseau decât rareori amprente plastice, și vizibilele erau, de asemenea, foarte rare, dar cele latente sunt obișnuite și găsite peste tot.

Cu excepția Explorerului Ceasornicarului.

– Pete?

– Nu.

– Asta-i o nebunie. N-ar fi avut timp să șteargă toate urmele din mașină în cinci minute. Vezi și exteriorul, totul. Mai ales lângă uși și capacul rezervorului de benzină.

Cu mâinile tremurând, Pulaski continuă să caute. Oare mânuise peria Magna neîndemânatic? Oare pulverizase substanțele chimice greșit? Oare purta ochelari nepotriviți?

Rana extrem de gravă pe care o suferise la cap nu cu mult timp în urmă lăsase sechele de durată, inclusiv stres posttraumatic și atacuri de panică. Îl mai sâcâia ceva despre care-i vorbea lui Jenny ca despre „chestia asta medicală extrem de complicată și tehnică – gândire aburită". Îl tortura ideea că după accident pur și simplu nu mai era același, că într-un fel devenise marfă de calitatea a doua, nu mai era la fel de inteligent ca fratele lui, deși, la un moment dat, avuseseră același IQ. Se temea că nu era la fel de inteligent ca ucigașii pe care încerca să-i prindă în misiunile lui alături de Lincoln Rhyme.

Dar apoi se încurajă: „Gata, termină. Te gândești că e greșeala ta. Ce naiba, ai terminat Academia printre primii cinci. Îți știi foarte bine meseria. Lucrezi de două ori mai mult decât majoritatea polițiștilor."

– Sunt sigur, domnule, zise el cu voce tare. Au reușit cumva să nu lase nici o amprentă... Stați, așteptați o secundă.

– Nu mă duc nicăieri, Ron.

Pulaski își puse ochelarii cu lupă.

– OK, am găsit ceva. Am aici în față niște fibre de bumbac. De culoare bej. Aproape de culoarea pielii.

– Cam așa, glumi Rhyme.

– De culoarea pielii. Din mănuși, pun pariu.

– Așadar, Ceasornicarul și asistentul lui sunt atenți *și* inteligenți.

Pulaski detectă o neliniște în vocea lui Rhyme care îl tulbură. Nu-i plăcea ideea că Lincoln Rhyme era neliniștit. Simți un fior de gheață de-a lungul șirei spinării. Își aminti de sunetul scrâșnit de metal. Și de clic.

„Tic, tac..."

– Este ceva pe cauciucurile de la mașină și în bara de protecție? Sau pe oglinzile retrovizoare?

Le verifică.

– În primul rând noroi și pământ.

– Recoltează mostre.

– Am terminat, zise Pulaski după ce făcu și acest lucru.

– Fotografii și înregistrări video – știi cum să faci asta?

Știa. La nunta fratelui său, chiar el făcuse fotografiile.

– Atunci procesează rutele probabile de ieșire.

Pulaski se uită din nou în jur. Oare auzise iar scrâșnitul acela sau era un pas de om? Se auzeau picături de apă. Și asta putea să semene cu ticăitul unui ceas, ceea ce-l făcea să fie și mai încordat. Începu să traverseze din nou caroiajul, înainte și înapoi, îndreptându-se spre ieșire, uitându-se atât jos, cât și sus, în felul descris de Rhyme în cartea sa.

„*O scenă a crimei este tridimensională...*"

– Până acum nimic.

Singurul răspuns al lui Rhyme fu un fel de mârâit.

Pulaski auzi ceva care suna foarte clar a pas de om.

Își duse imediat mâna la șold. În clipa aceea își dădu seama că își lăsase revolverul *în interiorul* salopetei Tyvek, unde nu putea ajunge. Ce prostie! Ar trebui oare să își desfacă fermoarul salopetei și să-și pună revolverul pe dinafară?

Dar dacă făcea asta, ar contamina scena.

Ron Pulaski se hotărî să lase arma unde era.

Nu era decât o parcare veche; bineînțeles că erau zgomote. „Relaxează-te."

Fețele de lună de pe biletele lăsate de Ceasornicar îl fixau, impenetrabile, pe Lincoln Rhyme.

Ochi sinistri, de nepătruns.

Nu auzea decât un ticăit; din radio nu se auzea decât tăcere. Apoi niște sunete ciudate. Scrâșnituri, apoi un zăngănit. Sau nu era decât zgomot de fond?

– Ron? Mă auzi?

Nimic. Doar *tic...tic... tic.*

– Ron?

Apoi un trosnet puternic. Metal.

– Ron? zise Rhyme înclinându-și capul într-o parte. Ce se-ntâmplă?

Nici un răspuns.

Era pe punctul de a comanda unității să schimbe frecvența pentru a-i spune lui Haumann să verifice care era treaba cu bobocul când radioul reveni brusc la viață cu trosnete și pârâituri.

Auzi vocea panicată a lui Ron Pulaski.

– ...Nevoie de ajutor! Zece-treisprezece, zece...

Un 10-13 era codul radio cel mai urgent, apelul de ajutor pentru un polițist.

– Răspunde-mi, Ron! strigă Rhyme. Ești acolo?

– Nu pot...

Un geamăt.

Legătura radioului se întrerupse.

Dumnezeule!

– Mel, sună-l pe Haumann!

Tehnicianul lovi tastele cu forță.

– Ești pe fir, strigă Cooper, arătând căștile de pe capul lui Rhyme.

– Bo, Rhyme. Pulaski are probleme. A strigat 10–13 pe linia mea. Ai auzit?

– Negativ. Dar mergem chiar acum.

– Ar trebui să fie lângă scările cele mai apropiate de Explorer.

– Am înțeles.

Acum că era pe frecvența principală, Rhyme auzea toate transmisiunile. Haumann dirija mai multe echipe de sprijin tactic și chema o unitate medicală. Le ordonă oamenilor lui să se împrăștie în parcare și să acopere toate ieșirile.

Rhyme își lăsă capul pe spătarul scaunului, cât se poate de furios.

Era furios pe Sachs că abandonase Cazul Lui pentru Celălalt Caz, silindu-l astfel pe Pulaski să-i preia sarcinile. Era furios pe sine însuși că lăsase un boboc fără experiență să proceseze singur o scenă potențial fierbinte.

– Linc, suntem pe drum. Nu-l vedem. Era vocea lui Sellitto.

– Oh, la naiba, nu sta să-mi spui ce *nu* vezi.

Mai auzi câteva voci.

– Nimic la nivelul acesta.

– Aici e SUV-ul.

– Unde e?

– E cineva acolo, la ora nouă?

– Negativ. E de-al nostru.

– Mai multă lumină! Avem nevoie de mai multă lumină!

Se scurse un moment de tăcere. Avea senzația că trecuseră ore întregi.

Ce naiba se-ntâmpla?

„Oh, Doamne, spuneți-mi careva ceva!"

Dar rugămintea lui nerostită nu primi nici un răspuns. Comentă din nou pe frecvența lui Pulaski.

– Ron?

Nu auzi decât un șir de pleoscăieli, ca și cum cineva cu gâtul tăiat ar încerca să comunice, deși nu mai avea voce.

Capitolul 18

– Hei, Amie. Trebuie să vorbim.

– Sigur.

Sachs era în mașină, mergea în Hell's Kitchen din Midtown Manhattan, în căutarea dosarului de omucidere al lui Frank Sarkowski. Dar nu se gândea la asta. Se gândea la ceasurile găsite la locul crimelor. Se gândea la timpul care înaintează și la timpul care rămâne nemișcat. Se gândea la perioadele când ne dorim ca timpul să gonească înainte și să ne scutească de durerea pe care-o simțim. Dar nu fuge niciodată. În exact aceste momente timpul încetinește inexorabil, interminabil, uneori se oprește chiar, asemenea inimii unui prizonier condamnat la moarte în momentul execuției.

– Trebuie să vorbim.

Amelia Sachs își amintea de o conversație avută cu mai mulți ani în urmă.

– E destul de grav, zisese Nick.

Cei doi iubiți se aflau în apartamentul din Brooklyn al lui Sachs. Ea era boboacă pe atunci, în uniformă, cu pantofii lustruiți ca două oglinzi negre. (Sfatul tatălui ei: „Pantofii lustruiți îți aduc mai mult respect decât o uniformă călcată, dragă. Amintește-ți lucrul ăsta". Și-și amintea.)

Cu părul lui negru, chipeș și numai mușchi, Nick ar fi putut fi fotomodel. Dar era tot polițist. Cu mai multă experiență. Chiar mai

justițiar decât era Sachs acum. Sachs stătea la măsuța de cafea, o măsuță drăguță, de lemn de tek, cumpărată cu un an înainte din ultimii bani pe care-i câștigase de la agenția de fotomodele.

Nick era într-o misiune sub acoperire în seara aceea. Purta un tricou fără mâneci și blugi și avea arma mică – un revolver – la șold. Ar fi trebuit să se bărbierească, deși lui Sachs îi plăcea cum arăta așa, neîngrijit. Planul pentru seara aceasta era: Nick vine acasă și iau cina împreună. Cumpărase vin, lumânări, salată și somon și le aranjase deja pe masă. Atmosfera era cât se poate de plăcută.

Pe de altă parte, Nick nu mai trecuse de câteva seri pe acasă. Așa că poate vor lua cina mai târziu.

Poate nici nu vor mânca nimic.

Dar acum ceva e în neregulă. Ceva *destul de grav.*

Ah, cel puțin e în picioare în fața ei, nu e mort sau rănit, împușcat în timp ce lucra sub acoperire – acestea erau întotdeauna misiunile cele mai periculoase din munca de poliție. Urmărea niște bande care furau camioane. Era vorba de o grămadă de bani, așa că asta însemna o grămadă de arme. Trei prieteni apropiați ai lui Nick fuseseră cu el în seara aceea. Se întrebă, cu inima strânsă, dacă nu cumva fusese omorât unul dintre ei. Îi cunoștea pe toți.

Sau poate e altceva?

„Poate vrea să se despartă de mine?“

Oh, ce porcărie... dar cel puțin e mai bine decât să afle că cineva a primit un glonț în cap într-o răfuială între bandele din East New York.

– Continuă, zise ea.

– Ascultă, Amie. Era porecla pe care i-o dăduse tatăl ei. Tatăl ei și Nick erau singurii bărbați din lume cărora le dădea voie să-i zică astfel. Uite cum stă treaba...

– Spune-mi pur și simplu, zise ea. Amelia Sachs spunea întotdeauna ce avea de spus deschis, în față. Așteapta același lucru și de la ceilalți.

– O să auzi oricum în curând. Am vrut să afli întâi de la mine. Am probleme mari.

Credea că știe despre ce vorbește. Nick era un cowboy, un justițiar întotdeauna gata să scoată mitraliera MP-5 și să trimită niște

plumb cadou criminalilor. Sachs, care țintea mai bine, cel puțin cu un pistol, nu era chiar așa de nerăbdătoare să apese pe trăgaci. (Din nou tatăl ei: „Nu poți lua gloanțele alea înapoi“). Presupunea că avusese loc un schimb de focuri și că Nick omorâse pe cineva – poate chiar pe cineva nevinovat. OK. Va fi suspendat până când comitetul de anchetă se va întruni pentru a decide dacă riposta fusese justificată.

Era întru totul de partea lui și era gata să-i spună că-i va sta alături orice s-ar întâmpla, că vor trece cu bine și prin asta, când el adaugă:

– Am fost prins.

– Ai...

– Eu și Sammy... Și Frank R... jafurile – furturile camioanelor. Ne-au prins. Spectaculos.

Îi tremură vocea. Nu-l văzuse niciodată plângând, dar avea impresia că în numai câteva secunde va izbucni în hohote incontrolabile.

– Ai luat mită? îngăimă ea.

Nick țintui cu privirea covorul verde. În cele din urmă șopti:

– Da... Acum că începuse să mărturisească, nu mai avea nevoie să șovăie. Dar e mai rău de-atât.

Mai rău? Ce poate să fie mai rău de-atât?

– Noi am fost *făptașii*. Noi am furat camioanele.

– Vrei să spui că astă-seară, tu... Dintr-odată corzile vocale nu îi mai funcționau.

– Oh, Amie, nu numai astă-seară. De un an. Tot afurisitul de an. Aveam niște oameni la depozite care ne spuneau când veneau transporturile. Trăgeam afară câteva camioane și... Mă rog, pricepi tu. Nu e cazul să știi toate amănuntele. Își frecționă tâmplele. Avea chipul bântuit. Tocmai am auzit – au eliberat mandate pe numele nostru. Cineva ne-a vândut. Ne-au prins în flagrant. Oh, mamă soare, cum ne-au prins!

Sachs se gândi la toate nopțile când Nick era în misiune, lucrând sub acoperire să aresteze tâlhari. Cel puțin o dată pe săptămână.

– M-au atras pe nesimțite. Nu am avut de ales...

Nu era nevoie să-i răspundă, să-i zică: „Ba da, ba da, oh, Doamne, ba da, *întotdeauna* avem de ales“. Amelia Sachs nu-și găsea scuze și

era surdă la scuzele altora. Nick știa acest lucru, bineînțeles, fiind de la sine înțeles în relația lor.

Așa că nici nu mai încearcă să se scuze.

– Am făcut-o de oaie rău de tot, Amie. Naiba să mă ia, am făcut o greșeală oribilă. Am venit să-ți spun numai.

– Te vei preda?

– Cred că da. Nu știu ce-o să fac. Fir-ar să fie!

Se simțea amorțită, nu se putea gândi la nici măcar un lucru pe care să i-l zică, nici măcar unul. Se gândea la toate momentele pe care le petrecuseră împreună – orele de la poligonul de trageri, când iroseau kilograme întregi de muniție; în baruri pe Broadway, dând pe gât daiquiri cu gheață, culcați în fața căminului vechi din apartamentul ei din Brooklyn.

– O să-mi analizeze viața la microscop, Amie. O să le zic că tu n-ai avut nimic de-a face cu toată porcăria asta. O să-ncerc să nu te bag și pe tine în necaz. Dar o să-ți pună o grămadă de întrebări.

Voia să-l întrebe de ce o făcuse. Ce motiv putuse să aibă? Nick crescuse în Brooklyn, un băiat tipic, frumușel, isteț, descurcăreț. Se înhăitase o vreme cu o gașcă, dar taică-său îi vârâse cu cureaua mințile în cap și se cuminți se. De ce alunecase din nou? Din cauza senzațiilor tari? Din cauza banilor? (Și asta era ceva ce ascunsese de ea, își dădu seama în acel moment; unde ascunsese banii furați?)

De ce?

Dar nu mai are când.

– Trebuie să merg acum. Te sun mai târziu. Te iubesc.

O sărută pe creștet. Ieși apoi pe ușă.

Gândindu-se la acele momente fără sfârșit, la noaptea aceea fără sfârșit, cu timpul oprit, în care nu făcuse decât să stea nemișcată uitându-se la lumânările care ardeau, topindu-se în picături cafenii de ceară fierbinte...

„Te sun mai târziu...“

N-o mai sunase niciodată.

Lovitura dublă – ceea ce făcuse, plus sfârșitul legăturii lor – o marcă puternic; se hotărâse să părăsească cu totul munca de poliție. Să

renunțe și să-și găsească o slujbă undeva într-un birou. Doar faptul că-l întâlnise întâmplător pe Lincoln Rhyme o făcu să-și reconsidere decizia și să-și păstreze uniforma. Dar incidentul îi lăsă în suflet un dezgust profund față de polițiștii pătați. Era un lucru mai îngrozitor pentru ea decât politicienii mincinoși, soții adulterini sau criminalii nemiloși.

Acesta era motivul pentru care nu avea de gând să lase să-i stea nimic în cale, ci să descopere dacă echipa de la St. James era, de fapt, formată dintr-un grup de polițiști corupți de la Secția 118. Și dacă așa era, nu se va opri până nu îi va aduce pe acești polițiști corupți în fața instanței, împreună cu grupurile de CO care lucrau cu ei.

Își opri mașina la bordură cu o frână bruscă. Aruncă legitimația de parcare cu sigla NYPD pe bordul Chevy-ului Camaro și ieși trântind ușa cu violență, de parcă încerca să închidă o poartă care se deschisese între prezent și acel trecut dureros, atât de dureros.

– Oh, Doamne, ce scârbos!

La etajul superior al parcării etajate unde găsiseră SUV-ul Ceasornicarului, agentul de poliție care făcuse această remarcă se uita la silueta întinsă pe burtă.

– Omule, să știi că ai dreptate, îi răspunse unul dintre colegii săi. Sfinte Sisoe!

Un altul exclamă și el, de parcă ar fi uitat că era în exercițiul funcțiunii:

– Aoleu!

Sellitto și Bo Haumann veniră în goană la scenă.

– Ești bine? Ai pățit ceva? îi strigă Sellitto lui Pulaski.

Ron Pulaski stătea în picioare în fața bărbatului culcat la pământ și acoperit cu gunoaie urât mirositoare. Bobocul de-abia răsufla.

– M-a speriat ca naiba. Dar n-am nimic. Cerule, da' ce puternic e pentru un vagabond!

Un medic veni în goană și îl răsuci pe atacator pe spate. Pulaski îi pusese cătușe și brățările metalice îi zdrăngăniră pe încheieturi. Ochii vagabondului i se roteau nebunește și hainele îi erau rupte și infecte.

Duhoarea era de nesuportat. Urinase recent în pantaloni. (Prin urmare „scârbos“ și „aoleu!“.)

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Haumann pe Pulaski.

– Procesam scena. Arătă scările. Se pare că infractorii au ieșit prin această locație...

„Termină“, își aminti.

Încercă din nou:

– Sunt aproape sigur că făptașii au fugit pe scările acelea, așa că eram aici să controlez, să văd dacă sunt urme de pași. Am auzit ceva și m-am întors. Individul ăsta venea să mă atace. Arătă o țeavă de metal pe are o avea la el vagabondul. Nu puteam să-mi scot arma suficient de repede, dar am aruncat lada aia de gunoi în el. Ne-am bătut un minut sau două și în final l-am prins de gât până aproape s-a sufocat și a...

– Nu-i voie să facem așa ceva, îi reaminti Haumann.

– Adică voiam să spun că am avut succes în a-l imobiliza prin metode de apărare personală.

Șeful echipei tactice aprobă din cap.

– Bine.

Pulaski își găsi căștile și le conectă iar la radio. Se strâmbă când îi bubui în urechi vocea lui Rhyme.

– Pentru numele lui Dumenzeu, trăiești sau ai murit? Ce se-ntâmplă?

– Scuze, domnule.

Pulaski îi explică ce se întâmplase.

– Și ești bine?

– Da, mă simt bine.

– Bine, zise criminalistul. Acum spune-mi de ce naiba îți ții arma în interiorul salopetei.

– O scăpare, domnule. N-o să mai fac asta, domnule.

– Oh, ai face bine să nu mai faci asta. Care e regula numărul unu la o scenă fierbinte?

– Fierbinte?

– O scenă *fierbinte* – unde criminalul s-ar putea să fie încă prin preajmă. Regula este: controlează cu atenție, dar fii atent și la siguranța ta personală. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Deci ruta de scăpare e contaminată, bombăni Rhyme.

– Păi, e acoperită numai cu gunoaie.

– Gunoaie, răspunse Rhyme exasperat. Păi atunci mă gândesc că ar fi bine să te-apuci să le cureți. Vreau toate probele aici în douăzeci de minute. Fiecare bucățică. Crezi că poți face asta?

– Da, domnule. Voi...

Rhyme închise brusc.

În timp ce doi polițiști de la echipele de intervenție de urgență ESU își puseră mănuși de latex pe mâini și-l traseră afară pe vagabond, Pulaski se aplecă și începu să îndepărteze gunoiul. Încerca să-și amintească ce anume din tonul vocii lui Rhyme îi sunase atât de familiar. În cele din urmă își dădu seama. Era același amestec de furie și de ușurare pe care îl auzise în vocea tatălui lui când avusese o „discuție" cu băieții lui gemeni după ce-i prinsese făcând o cursă de viteză pe niște șine de tren de lângă casa lor.

Ca un spion.

Stând la un colț de stradă în Hell's Kitchen, detectivul pensionat Art Snyder era îmbrăcat într-un trenci și o pălărie veche cu o mică pană, arătând ca un agent străin de pe vremuri dintr-un roman de John le Carré.

Amelia Sachs se duse lângă el.

Snyder îi dădu de înțeles că o văzuse doar printr-o scurtă privire și, după ce se uită încă o dată în jur, se întoarse și porni cu pas sigur spre vest, îndepărtându-se de gălăgia din Times Square.

– Mulțumesc pentru telefon.

Snyder ridică din umeri.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Mă întâlnesc cu un amic de-al meu într-un local din apropiere. Jucăm biliard în fiecare săptămână. Nu am vrut să discut la telefon.

„Spioni..."

Un bărbat foarte slab cu părul galben lins pe spate – galben, nu blond – veni să le ceară mărunțiș. Snyder îl privi îndeaproape și apoi

îi dădu un dolar. Individul se îndepărtă, mulțumind, dar bombănind, de parcă se așteptase la cinci.

Mergeau printr-o parte întunecoasă a străzii când Sachs simți ceva atingând-o pe șold, o dată, de două ori, și se întrebă pentru o clipă dacă pensionarul se dădea la ea. Aruncând totuși o privire în jos observă că îi pasa cu subtilitate o foaie împăturită de hârtie.

O luă și, când ajunseră sub un felinar de stradă, se uită să vadă ce era.

Hârtia era fotocopia unei pagini dintr-un registru.

Snyder se aplecă spre ea și-i șopti:

– Asta e o pagină din registrul de evidențe. De la 131.

Sachs se uită mai atentă. În mijloc era scris:

> Numărul dosarului: 3453496, Sarkowski, Frank
> Subiect: Omucidere
> Trimis la: Secția 158
> Cerut de:
> Data trimiterii: 28 noiembrie
> Data înapoierii:

– Agentul cu care lucrez a zis că nu era nici o referire în registru despre transferarea dosarului, zise Sachs.

– Probabil că nu s-a uitat decât în calculator. Și eu m-am uitat acolo. Probabil a fost trecut, dar după aceea cineva l-a șters. Asta e rezerva de mână.

– De ce l-au trimis la 158?

– Nu știu. Nu aveau nici un motiv s-o facă.

– De unde ai asta?

– Un prieten de-al meu a găsit-o. Un polițist cu care am lucrat. Tip de treabă. Deja am uitat că l-am întrebat.

– Unde a ajuns la 158? La sala arhivelor?

Snyder ridică din umeri.

– N-am idee.

– Voi verifica eu.

Snyder bătu din palme de câteva ori să le încălzească.

– E frig al dracului. Se uită în spate. Se uită și Sachs. Acolo la intersecție, nu cumva era o mașină neagră care stătea cam mult?

Snyder se opri pe loc. Îi arătă o firmă părăginită. *Sala de biliard Flannagan. Inaugurată în 1954.*

– Aici merg eu.

– Mulțumesc din nou, îi zise ea.

Snyder se uită înăuntru și apoi aruncă o privire la ceas.

– Nu prea mai sunt multe locuri din astea aici în Times Square, îi zise el lui Sachs. Pe vremuri lucram la Deuce. Știi...

– Forty-second Street. Și eu am patrulat pe-acolo.

Se uită înapoi spre Eighth Avenue. Mașina neagră dispăruse.

– Îmi amintesc mai ales verile, îi zise el încet, uitându-se nemișcat la sala de biliard. Câteva zile în august. Chiar și bandele și hoții de buzunar rămâneau pe la casele lor, așa era de cald. Îmi amintesc de restaurante și de baruri. Și de cinematografe. Erau câteva care aveau o pancartă știi, cred că prin anii patruzeci sau cincizeci, ziceau că au aer condiționat. E ciudat, nu, un loc unde să facă reclamă că au aer condiționat ca să atragă oamenii înăuntru. E cu totul altfel în zilele noastre, nu?... Se schimbă vremurile.

Snyder deschise ușa și intră în încăperea plină de fum. Chiar că se schimbă vremurile.

Capitolul 19

Noua lor mașină era un Buick LeSabre.

– De unde-ai luat-o? îl întrebă Vincent pe Duncan, urcându-se pe locul din față. Mașina era parcată lângă bordură, în fața bisericii.

– Lower East Side, îi răspunse Duncan, aruncându-i o scurtă privire.

– Nu te-a văzut nimeni?

– Ba da, proprietarul. Pentru puțin timp. Dar nu va spune nimic. Își atinse buzunarul, unde-și ținea pistolul. Duncan arătă cu un semn colțul străzii unde îl înjunghiase pe studentul ucis înainte. Ceva polițiști pe-aici?

– Nu. Adică, n-am văzut nici unul.

– Bine. Cei de la salubritate probabil au luat deja gunoiul și cadavrul o fi pe la mijlocul mării într-un șlep.

„Spintecă-le ochii..."

– Ce s-a întâmplat în parcare? întrebă Vincent.

Duncan făcu o mică grimasă.

– N-am reușit să mă apropii de Explorer. Nu erau prea mulți polițiști, dar un vagabond se învârtea pe-acolo. Făcea foarte mare gălăgie. Am auzit niște țipete și câțiva agenți s-au năpustit înăuntru. A trebuit să plec.

Duncan porni mașina. Vincent nu avea habar încotro mergeau. Buickul era vechi și mirosea a fum de țigară. Nu știa cum să-i spună.

Era de culoare bleumarin, dar „Bleumarin-mobilul“ nu avea nici un haz. Vincent cel Isteț nu se simțea prea spiritual în momentul acela. După câteva minute de tăcere, întrebă:

– Care e mâncarea ta preferată?

– Poftim?

– Mâncare. Ce-ți place să mănânci?

Duncan se încruntă ușor. Făcea asta des, analiza întrebările foarte serios și apoi recita răspunsurile pe care le plănuise înainte în minte. Dar asta îl lăsase evident consternat. Izbucni în râs.

– Știi, nu mănânc prea mult.

– Dar precis ai un fel preferat.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce mă-ntrebi?

– Oh, așa numai, m-am gândit să gătesc cina pentru noi odată. Pot să gătesc o mulțime de lucruri. Paste – știi, spaghete. Îți plac spaghetele? Le fac cu chiftele. Pot să fac și un sos de smântână. Se numește Alfredo. Sau cu roșii.

– Păi, atunci cu roșii, cred, zise bărbatul. Asta aș comanda într-un restaurant.

– Atunci așa o să le fac. Poate, dacă vine și soră-mea în oraș, o să dăm o petrecere. Adică nu chiar o petrecere. Numai noi trei.

– Asta e... Duncan clătină din cap. Părea mișcat. Nimeni nu mi-a mai gătit cina de... Adică, nimeni nu mi-a gătit cina de foarte multă vreme.

– Luna viitoare, poate.

– Luna viitoare s-ar putea să fie bine. Cum e sora ta?

– E mai mică decât mine cu câțiva ani. Lucrează la o bancă. Și ea e slăbănoagă. Adică nu vreau să zic că tu ești slăbănog. Numai atâta că ești, știi, în formă bună.

– E măritată, are copii?

– Oh, nu. E ocupată la serviciu. E foarte bună în meseria ei.

Duncan încuviință din cap.

– Luna viitoare. Sigur, voi veni iar în oraș. Putem să luăm cina împreună. Eu nu pot să te ajut. Nu gătesc.

– Oh, gătesc eu tot. Mie-mi place să gătesc. Mă uit la emisiunile culinare.

– Dar aș putea s-aduc niște desert. Ceva gata făcut. Știu că-ți plac dulciurile.

– Asta ar fi grozav, zise Vincent entuziasmat. Privi străzile reci și întunecate. Unde mergem?

Duncan rămase tăcut pentru un moment. Opri mașina la un semafor, cu roțile din față oprite exact pe linia de un alb murdar.

– Hai să-ți spun o poveste, zise el.

Vincent își privi prietenul cu atenție.

– În 1714, Parlamentul Britanic a oferit douăzeci de mii de lire sterline primei persoane care avea să inventeze un ceas portabil suficient de precis încât să poată fi folosit pe mare.

– Asta era o sumă mare de bani pe vremea aceea, nu?

– O sumă absolut imensă. Aveau nevoie de un ceas pentru navele lor, pentru că în fiecare an mii de marinari mureau din cauza erorilor de navigație. Vezi tu, ca să planifici un curs, trebuie să știi atât longitudinea, cât și latitudinea. Poți determina latitudinea astronomic. Dar pentru longitudine aveau nevoie de măsurarea precisă a timpului. Un fabricant britanic de ceasuri, John Harrison, s-a hotărât să încerce să obțină premiul. A început să lucreze la proiect în 1735 și, în cele din urmă, a creat un mic ceas care putea fi folost pe o corabie și care nu rămânea în urmă decât cu câteva secunde pe parcursul unei călătorii transatlantice. Când l-a terminat? în 1761.

– I-a luat așa de mult?

– A trebuit să se lupte cu politicieni, oameni de afaceri necinstiți, cu concurența, cu membri ai Parlamentului și, bineînțeles, cu dificultățile mecanice – aproape imposibilitatea – de a crea ceasul. Dar nu s-a dat bătut și a perseverat. Douăzeci și șase de ani.

Se aprinse lumina verde la semafor și Duncan acceleră treptat.

– Ca să-ți răspund la întrebare, vom merge s-o vedem pe următoarea fată de pe lista noastră. Am dat peste o piedică. Dar nimic nu ne va opri. Nu e chiar așa de important...

– În marele plan universal.

Un zâmbet fugar lumină chipul ucigașului.

– Aveau camere de filmat în parcare? întrebă Rhyme.

Râsul lui Sellitto însemna „ai vrea tu".

Sellitto, Pulaski și Baker erau din nou acasă la Rhyme, studiind probele colectate de boboc în parcare. Vagabondul care îl atacase pe Pulaski era la Bellevue. Nu avea nici o legătură cu acest caz și îl diagnosticaseră ca având schizofrenie paranoică, controlabilă prin medicamente.

– Locul nepotrivit, la timpul nepotrivit, murmurase Pulaski.

– Tu sau el? replicase Rhyme. Acum întrebă iar: Dar camerele de filmat de la *sechestrul* de unde a furat SUV-ul?

Sellitto râse din nou.

– Hai să vedem ce-a găsit Ron, zise Rhyme după un oftat. Prima dată, gloanțele?

Cooper îi aduse cutia și i-o deschise.

Un glonț ACP de calibru .32 este o muniție neobișnuită. Glonțul de pistol semiautomat are o bătaie mai mare decât glonțul mai mic, de .22, dar nu are atât de multă putere de oprire, nu așa cum au cele de .38 sau 9 milimetri. Calibrul .32 este considerat în mod tradițional o armă de doamne. Are o piață de desfacere limitată, dar totuși suficient de mare. Dacă găseau o armă compatibilă de .32 în posesia unui suspect, putea fi o dovadă circumstanțială că era Ceasornicarul, dar Cooper nu putea pur și simplu să sune la toate magazinele locale de arme și să obțină o listă cu persoanele care cumpăraseră acest tip de muniție în ultima vreme.

Din moment ce lipseau șapte gloanțe din cutie, și pistolul Autauga Mk II are încărcătorul de șapte gloanțe, Rhyme presupunea că aceasta era probabil arma folosită, dar și Beretta Tomcat, North American Guardian și LWS-32 folosesc același fel de gloanțe. Deci ucigașul putea să o aibă pe oricare dintre acestea. (Dacă era într-adevăr înarmat. După cum subliniase Rhyme, gloanțele *sugerează*, dar nu garantează că suspectul poartă sau deține o armă.)

Rhyme observă că gloanțele erau suficient de mari ca să cauzeze răni foarte grave dacă se trăgea de aproape.

– La tablă, bobocule, porunci Rhyme. Pulaski scrise după cum i se dictă.

Cartea pe care o găsise în Explorer se numea *Tehnici extreme de interogare* și era publicată de o companie mică din Utah. Hârtia, cerneala și tiparul – ca să nu mai vorbim de stilul de scris – erau de cea mai proastă calitate.

Scrisă de un autor anonim care pretindea că fusese soldat în Forțele Speciale, cartea descria folosirea unor tehnici de tortură care în cele din urmă duc la moartea subiectului, dacă acesta nu mărturisea – prin înecare, strangulare, sufocare, scufundarea în apă înghețată și altele. Una dintre metode implica suspendarea unei greutăți deasupra gâtului subiectului. O alta, crestarea încheieturilor celor două mâini și așteptarea ca subiectul să sângereze până când mărturisea.

– Doamne Sfinte, zise Dennis Baker, strâmbându-se. Astea sunt planurile lui... Are de gând să omoare *zece* victime în felul ăsta? E demență pură.

– Probe? întrebă Rhyme, mai preocupat pe moment de probele fizice, analizabile în laborator, oferite de carte, decât de portretul psihologic al cumpărătorului ei.

Ținând cartea deasupra unei foi mari de hârtie curată, Cooper deschise fiecare pagină și o perie separat pentru a obține orice probă, cât de mică. Nu căzu nimic dintre pagini.

Bineînțeles, nu era nici o amprentă.

Cooper află că această carte nu se putea cumpăra prin lanțurile comerciale principale, cu piață de desfacere prin internet sau librării – toate refuzau să pună așa ceva la vânzare. Dar era ușor de obținut de la companii de licitații on-line și la mai multe organizații paramilitare de extremă dreapta, care vindeau orice ți-ar putea folosi pentru a te proteja de urgia minorităților, a străinilor și a guvernului SUA. (În ultimii ani Rhyme fusese consultat într-un număr destul de mare de anchete de acte teroriste; multe dintre ele aveau legături cu al-Qaeda și cu alte grupări islamice fundamentaliste, dar tot atât de multe erau

implicate în terorism local – o amenințare care, după părerea sa, era în mare măsură ignorată de autoritățile țării.)

Telefonară la editură, dar aceasta nu cooperă deloc, ceea ce de fapt nu-l surprinse pe Rhyme câtuși de puțin. Directorul editurii le spuse că ei nu vindeau cartea în mod direct cititorilor și că, dacă voiau să afle care magazine de vânzare cu amănuntul o achiziționase în cantități mai mari, n-aveau decât să facă rost de un mandat semnat de un judecător. Dar, după cum știau foarte bine, așa ceva putea dura săptămâni întregi.

– Dar nu înțelegeți că cineva folosește cartea asta ca pe-un ghid ca să tortureze și să omoare oameni? strigă Dennis Baker în telefon.

– Păi, cam ăsta e *scopul* cărții, nu? zise proprietarul companiei și închise.

– Fir-ar să fie!

Continuară analizarea probelor colectate și aflară că noroiul, frunzele și cenușa găsite de Pulaski în masca motorului mașinii, pe cauciucuri și pe oglinzile retrovizoare erau toate neconcludente. Urma de pe bancheta din spate a SUV-ului era de nisip care se potrivea cu cel folosit de criminal ca agent obscurizant pe aleea din Cedar Street.

Firimiturile erau de la pufuleți, chipsuri, covrigi și batoane de ciocolată. Mai găsiră și bucățele de biscuiți cu arahide și pete de suc – cu zahăr, nu de regim. Bineînțeles, nimic din acestea nu puteau să îi conducă la identificarea suspectului, dar putea fi o cărămidă în plus la temelia care va lega făptașul de Explorer.

Fibrele scurte de bumbac – de culoarea pielii – erau, așa cum sugerase și Pulaski, asemănătoare cu cele de la un tip extrem de obișnuit de mănuși de lucru, vândute în mii de băcănii, magazine de grădinărit și magazine universale. Se părea că de îndată ce furaseră mașina, o șterseseră cu meticulozitate și apoi purtaseră mănuși de fiecare dată când se aflau în interiorul ei.

Așa ceva chiar că nu mai văzuse. Era o dovadă în plus că acest Ceasornicar avea o inteligență pe cât de sclipitoare, pe atât de ucigătoare.

Firul de păr de pe tetieră avea o lungime de douăzeci și doi de centimetri și era de culoare neagră cu puțin argintiu. Părul este o probă bună, din moment ce cade mereu sau este smuls în luptele corp la corp. De regulă însă, oferă doar caracteristici generale, ceea ce înseamnă că părul găsit la o scenă va oferi o legătură circumstanțială cu un suspect care are păr asemănător, pe baza culorii, texturii, lungimii sau prezenței vopselei de păr sau a altor substanțe chimice. Dar în general părul nu poate fi individualizat: adică nu poate fi legat decisiv de un suspect decât dacă există și rădăcina firului, ceea ce permite aflarea profilului ADN. Dar părul găsit de Pulaski nu avea rădăcină.

Rhyme știa că era prea lung pentru a-i aparține Ceasornicarului – în portretul-robot alcătuit după descrierea lui Hallerstein părul era de lungime medie. Putea să fie de la o perucă – Ceasornicarul folosea poate deghizări – dar Cooper nu găsi nici o urmă de adeziv la capete. Asistentul său purtase o șapcă și putea deci să provină de la el. Rhyme era convins însă că părul provenea probabil de la altcineva – un pasager care mersese cu SUV-ul înainte ca Ceasornicarul să fure mașina. Un fir de păr de douăzeci și doi de centimetri putea să fie atât de femeie, cât și de bărbat, dar Rhyme credea că era mai probabil să fie al unei femei. Părul cărunt sugera vârsta mijlocie și douăzeci și doi de centimetri era o lungime de păr ciudată pentru un bărbat de vârsta aceea.

– E posibil ca Ceasornicarul sau asistentul său să aibă o iubită sau încă un partener, dar nu prea pare probabil... Mă rog, trece-l oricum pe tablă, zise Rhyme.

– Pentru că pur și simplu nu poți să știi niciodată, nu-i așa? zise Pulaski, de parcă recita ceva spus de altcineva.

Rhyme ridică dintr-o sprânceană.

– Pantofi? întrebă el apoi.

Singura urmă găsită de Pulaski era de la un pantof cu talpă netedă, mărimea patruzeci și șase. Era doar o băltoacă de apă în care călcase cineva; erau șase urme îndreptate spre ieșire înainte să dispară cu totul. Pulaski era destul de sigur că-i aparțineau fie Ceasornicarului, fie

asistentului său, deoarece se aflau pe traiectoria cea mai logică de la Explorer către ieșirea cea mai apropiată. Observase, de asemenea, că exista o anumită distanță între urme și că numai câteva dintre ele aveau și urma călcâiului.

– Ceea ce înseamnă că alerga, zise Pulaski. Asta nu scria în manualul dumneavoastră, dar așa e logic, nu?

„E imposibil să nu-ți placă de puștiul ăsta", se gândi Rhyme.

Dar nu puteau obține o informație foarte folositoare din urme. Nu se putea determina marca pantofilor, pentru că nu existau nici un fel de semne distinctive pe talpă. Nici nu existau modele neobișnuite de rosătură a tălpii, care să sugereze niște caracteristici deosebite podologice sau ortopedice.

– Cel puțin știm că are picioare mari, zise Pulaski.

– Eu n-am văzut încă regulamentul în care scrie că cineva care poartă mărimea patruzeci și unu nu are voie să-și ia pantofi de mărimea patruzeci și șase, comentă Rhyme bombănind.

– Oh, da... zise bobocul dând din cap.

„Cât trăiește omul învață", se gândi Rhyme. Se uită din nou la probe.

– Asta-i tot?

– Am făcut tot ce-am putut, zise Pulaski dând din cap.

– Te-ai descurcat bine, mormăi Rhyme.

Probabil nu foarte entuziast. Se întrebă dacă rezultatele ar fi fost diferite în cazul în care Sachs ar fi procesat scena. Nu se putea abține să nu creadă că da.

– Și dosarul Luponte? îl întrebă criminalistul pe Sellitto.

– Încă nimic. Dacă ai ști mai multe, ar fi mai ușor de găsit.

– Dacă aș ști mai multe, l-aș găsi eu singur.

Bobocul se holba la tabla cu probe.

– Toate astea... Și de fapt, în cele din urmă, nu știm mai nimic despre el.

„Nu e chiar adevărat, se gândi Rhyme. Știm că e un criminal al naibii de deștept."

JEFFERY DEAVER

CEASORNICARUL

SCENA CRIMEI UNU

Locația:
- Debarcader de reparații pe râul Hudson, 22nd Street

Victima:
- Identitate necunoscută
- Sex masculin
- Posibil de vârstă mijlocie sau mai bătrân și poate avea probleme cardiace (prezența anticoagulanților în sânge).
- Nici o urmă de droguri, infecție sau boală în sânge
- Garda de Coastă și scafandri ESU caută cadavrul și probe în Portul New York.
- Se verifică și rapoartele de persoane date dispărute.

Criminalul:
- A se vedea mai jos

Modul de operare:
- Criminalul a forțat victima să se țină de punte, peste apă, crestându-i degetele sau încheieturile mâinilor până a căzut.
- Timpul atacului: între 6 p.m. luni și 6 a.m. marți

Probe:
- Sânge de grupa AB pozitiv.
- Unghie ruptă, fără lac de unghii, lată
- Porțiune din gardul de plasă de sârmă, tăiat cu clește obișnuit de tăiat sârma, care nu este identificabil.
- Ceas. A se vedea mai jos
- Poezie. A se vedea mai jos
- Urme de zgârieturi de unghii pe puntea debarcaderului
- Nici o probă identificabilă, nici o amprentă, nici o urmă de picioare, nici o urmă de cauciucuri de mașină

SCENA CRIMEI DOI

Locația:
- Alee din Cedar Street, lângă Broadway, în spatele a trei clădiri comerciale (ușile din spate încuiate între 8.30 și 10 p.m.) și o clădire administrativă guvernamentală (ușa din spate încuiată la 6 p.m.)
- Aleea este o fundătură. Lată de patru metri jumătate și lungă de treizeci și doi de metri și acoperită cu pietre de pavaj, cadavrul era la patru metri jumătate de Cedar Street.

Victima:
- Theodore Adams
- Locuia în Battery Park
- Scriitor independent
- Fără dușmani cunoscuți
- Nici un mandat împotriva lui, de stat sau federal
- S-a verificat o legătură cu clădirile din jurul aleii. Nu s-a găsit nici una.

Criminalul:
- Ceasornicarul
- Sex masculin
- Ceasornicarul nu apare în nici una dintre bazele de date.

Modul de operare:
- Târât din vehicul pe alee, unde a fost suspendată deasupra lui o bară de fier. În cele din urmă aceasta i-a zdrobit gâtul.
- Se așteaptă raportul medicului legist pentru confirmare.
- Nici o dovadă de activitate sexuală
- Ora morții: aproximativ între 10.15 p.m. și 11 p.m. luni noaptea. Se așteaptă confirmarea medicului legist.

Probe:
- Ceas
  - Nici un explozibil, agent chimic sau biologic
  - Identic cu ceasul de pe debarcader

- Nici o amprentă, urme minime
- Arnold Products, Framingham, MA
- Vândut de magazinul Hallerstein's Timepieces, Manhattan

- Poezie lăsată de criminal la ambele scene
  - Imprimantă de calculator, hârtie obișnuită, tuș HP LaserJet
  - Text:

    A răsărit Luna Rece și plină,
    luminând cadavrul pământului,
    arătându-i morții ora să vină
    să pună capăt vieții și drumului.
    – Ceasornicarul

  - Nu apare în nici o bază de date de poezie; probabil creație proprie.
  - Luna Rece este luna din calendarul lunar, luna morții.
- 60 de dolari în buzunar, numerele de serie nu sunt date în urmărire; amprente, negativ.
- Nisip fin folosit ca „agent obscurizant". Nisip obișnuit. Din cauză că vrea să se întoarcă la scenă?
- Bară metalică, de 36 de kilograme, lonjeron cu ureche de ac. Nu este folosit în șantierul vizavi de alee. Nici o altă sursă găsită.
- Bandă adezivă, obișnuită, dar tăiată cu precizie, în mod neobișnuit. Bucăți de exact aceeași lungime.
- Sulfat de talium (otravă de rozătoare) găsită în nisip
- Sol conținând proteină de pește – de la ucigaș, nu victimă
- Foarte puține urme găsite
- Fibre maro, probabil covoraș de mașină

Altele:
- Vehicul.
  - Ford Explorer, de aproximativ trei ani vechime. Covor maro.
  - Verificarea numerelor de înmatriculare a mașinilor din zonă de marți dimineața rezultă că nu au nici un mandat. Nu s-a dat nici o amendă în seara de luni în zonă.
- A se verifica la divizia Moravuri despre prostituate, în legătură cu martorul.
- Nici o pistă.

INTERVIU CU HALLERSTEIN

Criminalul:
- Portret robot TIFE al Ceasornicarului – între 45 și 55 de ani, față rotundă, bărbie dublă, nas gros, ochi neobișnuit de albaștri. Înalt de peste 1,80 metri, slab, păr negru, lungime medie, fără bijuterii, haine închise la culoare. Nici un nume.
- Știe foarte multe lucruri despre ceasuri și ceasornice și aparatele de măsurat timpul vândute la licitațiile recente și este la curent cu expozițiile de orologerie din oraș.
- A amenințat vânzătorul să păstreze tăcerea.
- A cumpărat 10 ceasuri. Pentru 10 victime?
- A plătit cu bani gheață.
- A vrut față de lună pe ceas, a vrut ticăit zgomotos.

Probe:
- Sursa ceasurilor a fost Hallerstein's Timepieces, Flatiron District.
- Nu există amprente pe banii plătiți pentru ceasuri, numerele de serie nu au fost date în urmărire. Nu există nici o urmă pe bani.
- A sunat de la un telefon public.

SCENA CRIMEI TREI

Locația:
- Spring Street, numărul 481

Victima:
- Joanne Harper
- Nici un motiv aparent
- Nu o cunoștea pe a doua victimă, Adams.

Criminalul:
- Ceasornicarul
- Asistent
- Probabil bărbatul observat mai devreme de victimă, lângă depozitul ei.
- Alb, solid, ochelari de soare, hanorac de culoare crem și șapcă. Conducea un SUV.

Modul de operare:
- A intrat înăuntru cu șperaclul.
- Metoda intenționată de atac necunoscută. Posibil plănuia să folosească sârma de florărie.

Probe:
- Proteina de pește provenea de la depozitul lui Joanne (îngrășământ de orhidee).
- Sulfat de taliu în apropiere
- Sârmă de florărie, tăiată în lungimi exacte (Pentru a fi folosite ca armă a crimei?)
- Ceas
  - Identic cu celelalte. Fără urme de nitrați.
  - Nici o probă.
- Nu există bilet sau poezie.
- Nu există amprente, urme de pași, arme sau orice altceva lăsat în urmă.
- Fulgi negri – smoală de acoperiș
  - A se verifica imaginile termice RARETS din New York pentru posibile surse.

Altele:
- Criminalul a verificat victima înaintea atacului. A ales-o pentru un motiv anume. Care?
- Are stație radio de poliție, a se schimba frecvența.
- Vehicul:
  - SUV maro
  - Nu se știe numărul de înmatriculare
  - Se anunță Localizatorul de Urgență al Vehiculelor.
  - 423 proprietari de Explorer maro în zonă. Dintre ei doi au și cazier.

    Un proprietar prea bătrân; celălalt în închisoare pentru trafic de droguri.
  - În proprietatea bărbatului din închisoare.

EXPLORERUL CEASORNICARULUI

Locația:
- Găsit în parcare, între râul Hudson și Houston Street.

Probe:
- Explorerul e proprietatea bărbatului din închisoare. A fost confiscat și furat din lotul de sechestru, unde aștepta licitația.
- Parcat la loc deschis. Nu lângă o ieșire.
- Firimituri de la pufuleți, chipsuri, batoane de ciocolată. Bucăți de biscuiți cu arahide. Pete de suc obișnuit, nu dietetic.
- Cutie de muniție de pistol automat calibrul .32, șapte gloanțe lipsă. Arma e posibil să fie o Autauga Mk II.
- Cartea – *Tehnici extreme de interogare*. Planuri pentru crimele sale viitoare? Nu s-a obținut nici o informație folositoare de la editură.
- Șuviță de păr negru-cărunt, probabil de femeie
- Nici o amprentă, în întreg vehiculul
- Fibre de bumbac bej de la mănuși
- Nisip care se potrivește cu cel folosit în alee.
- Urmă de pantofi mărimea 46, cu tălpi netede.

Capitolul 20

â

– Am nevoie de un dosar de caz.

– Mda. Femeia mesteca gumă cu zgomot și făcea baloane.

Poc.

Amelia Sachs era în biroul de arhive al Secției 158 din Lower Manhattan, nu foarte departe de 118. Îi dădu funcționarei din schimbul de noapte numărul dosarului Sarkowski. Femeia tastă numărul pe calculator, cu un sunet de staccato. O privire fugară pe monitor.

– Nu e.

– Ești sigură?

– Nu e.

– Hm. Sachs râse ușor. Și unde crezi că o fi zburat?

– Zburat?

– A venit aici pe 28 sau 29 noiembrie de la Secția 131. Se pare că a fost cerut de cineva de aici.

Poc.

– Ei, bine, nu e. Nu e înregistrat. Ești sigură că aici a venit?

– Nu, nu o mie la sută. Dar...

– O mie? întrebă femeia, mestecând în continuare. Pe masă lângă ea era un pachet de țigări, pe care evident îl va înșfăca în grabă în momentul când se va repezi afară în pauză sau când i se va termina tura.

– Există vreun scenariu în care să nu fie înregistrat?

– Scenariu?

– Orice dosar e întotdeauna înregistrat?

– Dacă vine special pentru un detectiv atunci merge direct la el în birou și îl înregistrează el. Trebuie să-l înregistrezi. Așa e regula.

– Dacă nu era nici un nume de destinatar pe cerere?

– Atunci trebuia să vină aici. Arătă cu un gest un coș mare pe care era lipit un cartonaș: „În așteptare". Și oricine vrea să-l ia trebuie să vină aici și să-l ridice. Apoi îl înregistrează. Trebuie să-l înregistreze.

– Dar n-a fost înregistrat.

– Da' trebuie să-l înregistreze. Pentru că altfel, de unde să mai știm unde e? În arătă un alt cartonaș expus la vedere: „înregistrează!"

Sachs scotoci prin coșul voluminos.

– Ăă, nu-i voie să faci chestia asta.

– Dar înțelegi ce problemă am?

Femeia clipi nedumerită. Un nou balon de gumă pocni.

– A venit aici. Iar dumneata nu poți să-l găsești. Deci ce pot face eu acum?

– Depui o cerere. Cineva o să se apuce să-l caute.

– Și asta chiar o să se-ntâmple? Pentru că eu, una, nu sunt chiar așa de sigură. Sachs se uită la ușa dinspre depozitul de arhive. Mă duc să mă uit eu, dacă nu te superi.

– Nu, serios, nu-i voie.

– Numai câteva minute.

– Nu poți...

Sachs trecu pe lângă ea și intră în încăperea plină de rafturi cu dosare. Funcționara murmură ceva ce Sachs nu auzi.

Toate dosarele erau aranjate după număr și codificate pe culori care indicau dacă erau în desfășurare, sau rezolvate, sau în așteptarea procesului. Dosarele cu Cazuri Majore aveau o bordură specială. Roșie. Sachs găsi dosarele recente și, verificând numerele pe rând, unul câte unul, descoperi că, într-adevăr, dosarul Sarkowski nu era acolo.

Făcu o pauză, uitându-se în sus la rafturile pline, cu mâinile în șold.

– Bună, zise o voce de bărbat.

Se întoarse și dădu cu ochii de un bărbat înalt și cărunt cu cămașă albă și pantaloni bleumarin. Avea alura unui militar și zâmbea.

– Dumneata ești...?

– Detectiv Sachs.

– Eu sunt inspector adjunct Jefferies.

Un inspector adjunct conducea în general o secție. Auzise numele înainte, dar nu știa nimic despre el. În afară de faptul că era foarte harnic, din moment ce era încă aici, la lucru, la această oră atât de târzie.

– Ce pot face pentru dumneata, detectiv?

– Un dosar a fost trimis aici de la 131. Acum aproximativ două săptămâni. Am nevoie de el într-o anchetă.

Inspectorul se uită la funcționara care tocmai o pârâse. Stătea în hol, uitându-se la ei.

– Nu e aici, domnule. I-am spus deja.

– Ești sigură că a fost trimis aici?

– Așa scrie în registrul de la secția de unde a fost transferat, zise Sachs.

– A fost înregistrat? o întrebă Jefferies pe funcționară.

– Nu.

– Atunci e în coșul în așteptare?

– Nu.

– Vino în biroul meu, detectiv. Să vedem ce putem face.

Sachs o ignoră pe funcționară. Nu voia să-i ofere vreo satisfacție.

Trecură prin mai multe coridoare fără nici o caracteristică deosebită, privind în stânga și-n dreapta, fără să rostească nici un cuvânt. Picioarele bolnave de artrită ale lui Sachs se chinuiau să țină pasul cu mersul energic al bărbatului.

Inspectorul Jefferies intră în viteză în biroul său de pe colț, îi făcu semn din cap să se așeze pe scaunul din fața biroului și închise ușa pe care era scris mare pe o placă aurită: „Halston P. Jefferies".

Sachs se așeză.

Jefferies se aplecă dintr-odată spre ea, la o distanță de doar câțiva centimetri de fața ei. Lovi cu pumnul în masă.

– Ce naiba crezi că faci?

Sachs se trase înapoi, simțindu-i respirația fierbinte, mirosind a usturoi.

– Ăă... Ce vreți să spuneți? Înghiți apelativul „domnule", pe care aproape îl lipise de sfârșitul întrebării.

– De unde vii?

– De unde?

– Boboacă afurisită, de la ce secție ești?

Pentru o clipă, Sachs nu reuși să rostească nici un cuvânt, atât era de șocată de furia lui.

– De fapt lucrez la Cazuri Majore...

– Ce dracu' înseamnă „de fapt"? Pentru cine lucrezi?

– Sunt detectiv-șef în acest caz. Sunt supervizată de Lon Sellitto. La CM. Sunt...

– Nu ești detectiv decât...

– Sunt...

– Să nu mai îndrăznești să întrerupi un ofițer superior. Niciodată. Ai înțeles?

Sachs se supără. Nu spuse nimic.

– Ai înțeles? urlă el.

– Perfect.

– Nu ești detectiv de prea multă vreme, nu?

– Nu.

– Știu asta, pentru că un detectiv adevărat ar fi urmat protocolul. Ar fi venit la inspectorul adjunct și s-ar fi prezentat și ar fi întrebat dacă e în regulă să vadă un dosar. Ce ai făcut tu... Aveai de gând să mă-ntrerupi din nou?

„Da. "

– Nu, zise cu voce tare.

– Ceea ce ai făcut este o insultă personală față de mine. O picătură de salivă se arcui în aer între ei, ca un bulgăre de zăpadă.

Jefferies făcu o pauză. „Oare ar considera că-l întrerup dacă aș vorbi acum?“ Nu-i păsa.

– N-am avut nici cea mai mică intenție să vă insult. Pur și simplu conduc o anchetă. Am nevoie de un dosar care s-a descoperit că lipsește.

– „S-a descoperit că lipsește.“ Ce stil de a vorbi e ăsta? Ori s-a descoperit, ori lipsește. Dacă ești tot așa de neglijentă și cu anchetele cum ești cu limbajul, mă întreb dacă nu cumva ai pierdut chiar tu dosarul și acum încerci să-ți scapi pielea dând vina pe noi.

– Dosarul a fost retras de la 131 și trimis încoace.

– De către cine? se răsti el.

– Asta-i problema. Partea aceea din registru nu a fost completată.

– Au mai fost și alte dosare scoase de acolo și trimise aici? Se așeză pe marginea biroului și se uită în jos la ea.

Sachs se încruntă.

– Vreun dosar de *oriunde* altundeva?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Știi ce fac eu aici?

– Pardon?

– În ce constă slujba mea la 158?

– Păi, conduceți secția, presupun.

– Presupui, zise el batjocoritor. Am întâlnit polițiști care au murit în stradă pentru că au *presupus*. Împușcați mortal.

Treaba devenea deja plictisitoare. Ochii lui Sachs deveniră reci ca gheața și se fixară într-ai lui. Nu îi era deloc greu să-i susțină privirea.

Jefferies aproape că nu observă. Continuă să vorbească pe același ton răstit:

– În afară de a conduce secția – după deducția ta atât de genială – conduc și comitetul de alocare a forței de muncă pentru întregul departament. Verific mii de dosare pe an, văd care sunt tendințele, determin ce programe de lucru trebuie să aibă personalul pentru a reuși să acopere sarcinile de lucru. Muncesc mână în mână cu municipalitatea și statul pentru a lua toate măsurile ca să obținem tot ce

este necesar pentru buna funcționare a secției. Poate că-ți închipui că toate astea sunt o pierdere de vreme, nu?

– Nu am...

– Ei bine, să știi că nu sunt, domnișoară. Aceste dosare sunt vizate de mine și sunt înapoiate... Acum, care raport anume te interesează așa de mult?

Deodată, Sachs se gândi că nu voia de fapt să-i spună. Toată scena aceasta era deplasată. În mod logic, dacă ar fi avut ceva de ascuns, era puțin probabil că s-ar fi purtat atât de scârbos cu ea. Dar, pe de altă parte, era posibil să se poarte așa întocmai pentru a îndepărta bănuielile. Încercă să-și amintească. Îi dăduse funcționarei numai numărul dosarului, nu și numele Sarkowski. Aproape sigur aiurita aceea nu va fi în stare să-și amintească un număr atât de lung.

– Aș prefera să nu spun, zise ea calmă.

Bărbatul clipi.

– Ai...

– Nu vă spun.

Jefferies dădu din cap. Părea calm. Apoi se aplecă înainte și lovi din nou cu pumnul în masă.

– Trebuie să-mi spui, fir-ar să fie de treabă. Vreau numele cazului și-l vreau în secunda asta.

– Nu.

– O să am grijă să fii suspendată pentru insubordonare.

– Faceți ce credeți de cuviință.

– Spune-mi numele cazului. Spune-mi-l acum.

– Nu.

– Îl sun pe supervizorul tău. Aproape își pierduse vocea. Devenea isteric. Sachs se întrebă dacă era în stare să o atace fizic.

– El nu știe despre asta.

– Toți sunteți la fel, zise Jefferies, cu o voce pătimașă. Credeți că dacă ați căpătat o insignă de aur, știți tot ce trebuie știut despre meseria de polițist. Ești un copil, doar un copil – și încă unul care se crede deștept. Vii în secția mea, mă acuzi că fur dosare...

– N-am...

– Insubordonare – mă insulți, mă întrerupi. Habar n-ai ce înseamnă să fii polițist.

Sachs îl privi calmă. Se închise în sine – adăpostul perfect împotriva uraganelor. Știa că era posibil să sufere consecințe dezastruoase din cauza acestei confruntări, dar în acest moment bărbatul acesta nu o putea atinge.

– Plec acum.

– Ai dat de belea, domnișorico. Îmi amintesc insigna ta. Cinci-opt-opt-cinci. Credeai că n-o să țin minte? O să am eu grijă să te degradeze până la subofițer. Cum o să-ți placă să mânuiești hârțoage toată ziua? Nu poți să intri în secția cuiva și să-l insulți!

Sachs trecu pe lângă el, deschise ușa cu forță și ieși în grabă afară. Simți că-i tremurau mâinile și respirația i se înteți.

Mergând de-a lungul coridorului îi auzi vocea, aproape un urlet.

– Îmi amintesc ce număr de insignă ai. O să dau telefoane. Dacă mai vii vreodată la secția mea, o să regreți. Mă auzi, domnișoară?

Lucy Richter, sergent în Armata SUA, încuie ușa apartamentului ei din blocul vechi de locuințe din Greenwich Vilage și se îndreptă spre dormitor, unde își dezbrăcă uniforma de culoare verde-închis, încărcată cu epoleții perfect aranjați și insignele de campanie. Îi venea să arunce uniforma pe pat, dar bineînțeles o agăță cu grijă pe un umeraș în dulap, la fel și cămașa. Ca de obicei, vârî în buzunarul de la piept al uniformei legitimația și cardurile de securitate. Apoi își curăță și lustrui pantofii și-i așeză cu grijă în suportul de pe ușa dulapului.

Făcu un duș și, după ce-și puse pe ea un halat vechi de culoare roz, se ghemui pe covorul flocos din fața patului și se uită afară pe fereastră. Privi clădirile de cealaltă parte a străzii, de pe Barrow Street, luminițele clipind printre crengile copacilor bătuți de vânt și luna albă pe cerul întunecat de deasupra Manhattanului. Era o priveliște familiară, reconfortantă. Obișnuia să stea aici, în exact aceeași poziție, și când era copil.

Lucy se întorsese de curând în țară în permisie după o ședere îndelungată în străinătate. Depășise în sfârșit decalajul de fus orar și oboseala cronică a perioadei când îi venea să doarmă încontinuu, zi și noapte. Acum soțul ei era încă la lucru și ea se simțea bine stând pur și simplu așa, uitându-se pe fereastră și gândindu-se la momente din trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat.

Bineînțeles că se gândea și la viitor. „Evenimentele pe care le așteptăm par să ne obsedeze mult mai mult decât cele pe care le-am trăit", reflectă Lucy.

Copilărise chiar în acest bloc, aici, în cea mai plăcută zonă a Manhattanului. Adora Greenwich Village. Și când părinții ei se mutară în cealaltă parte a orașului, transferară apartamentul pe numele fiicei lor, pe atunci în vârstă de douăzeci și doi de ani. Trei ani mai târziu, în seara în care iubitul ei o ceruse de nevastă, ea acceptase cu o singură condiție: să locuiască aici. Desigur, el acceptase.

Îi plăcea viața în acest cartier, să iasă cu prietenii, să lucreze în restaurante sau birouri (se lăsase de facultate, dar era totuși cea mai ageră și mai silitoare dintre colegii ei, așa fusese întotdeauna). Îi plăceau cultura și excentricitatea orașului. Lucy stătea deseori exact aici, uitându-se pe fereastră, spre sud, admirând panorama impresionantă a metropolei grandioase, gândindu-se la ceea ce voia să facă în viață sau negândindu-se la nimic.

Și apoi veni ziua aceea de septembrie și Lucy văzu totul, flăcările, fumul, și apoi oribila absență.

Lucy își continuase rutina, mai mult sau mai puțin mulțumită de viața sa, și aștepta ca furia și tristețea să o părăsească, să simtă că golul din suflet dispare. Dar asta nu se întâmplă. Așa că tânăra zveltă, membră a Partidului Democrat, căreia îi plăcea *Seinfeld* și își cocea singură pâine cu făină organică, ieși într-o zi pe ușa acestui apartament, luă metroul din Broadway până în Times Square și se înrolă în armată.

După cum îi explică după aceea soțului ei Bob, era pur și simplu ceva ce simțise nevoia să facă. El o sărută pe frunte, o strânse cu putere în brațe și nu încercă să o facă să se răzgândească. (Din

două motive. Primul, fiind fost ofițer de Marină în forțele SEAL, credea că experiența militară este importantă pentru toată lumea. Și al doilea, era convins că Lucy avea un simț de nezdruncinat al alegerii corecte.)

Instrucția de bază o făcuse în Texasul plin de praf, apoi se îmbarcase și traversase oceanul – Bob își petrecuse cu ea o mare parte din timp, căci șeful companiei de livrări la care lucra era un mare patriot – iar apartamentul din Greenwich Village fu închiriat pentru un an. Lucy învăță limba germană și să conducă orice tip de camion construit vreodată. Cu acestă ocazie descoperi că avea un simț înnăscut al organizării. Primise sarcina să administreze furnizorii de combustibil, bărbații și femeile care făceau rost de produse petroliere și alte provizii vitale unde și când erau necesare.

Benzina și motorina sunt combustibilele care câștigă un război, rezervoarele goale sunt cele care îl pierd. De o sută de ani, aceasta era una dintre legile majore ale oricărui război.

Într-o zi locotenentul ei veni să-i spună două lucruri. Unu, că va fi promovată de la caporal la sergent. Al doilea, că va fi trimisă la școală să învețe limba arabă.

Bob se întoarse în State și Lucy își împachetă lucrurile și se îmbarcă pe un C130 și zbură către tărâmul cetii amare.

Ai grijă ce-ți dorești...

Lucy Richter plecase din America – o țară cu un peisaj extrem de variat – într-un loc lipsit de peisaj. În viața ei își făcură loc panoramele deșertice, arșița înăbușitoare a soarelui nemilos și zeci de feluri de nisip – unele ca o pulbere abrazivă și murdară care-ți zgâria pielea lăsându-ți cicatrici, altele fine ca praful de talc, care îți pătrundea în fiecare centimetru pătrat al ființei. Misiunea ei dobândi, de asemenea, o importanță mult mai mare. Dacă se termină combustibilul unui camion într-o călătorie de la Berlin la Köln, suni un vehicul de aprovizionare. Dacă asta se întâmplă într-o zonă de război, oamenii mor.

Lucy Richter se asigurase ca acest lucru să nu se întâmple *niciodată.*

Se ocupase, așadar, de cisterne de petrol și de vehicule cu muniție, dar din când în când apărea câte o situație neprevăzută – ca atunci când făcuse pe cowboy-ul ca să urce niște oi în camioane, în cadrul unei misiuni umanitare care avea drept scop aprovizionarea unui sat care rămăsese de câteva săptămâni fără mâncare.

Oi... Doamne, ce se mai distraseră!

Și acum era iar în mediul ei, într-un loc unde turmele de animale existau doar sub forma pachetelor frumos ambalate pe rafturile alimentarelor sau în Food Emporium, unde nu era nisip, nici soare arzător... nici ceață amară.

O viață complet diferită față de cea de dincolo de ocean.

Cu toate acestea, Lucy Richter nu era ceea ce se cheamă o femeie împăcată, mulțumită. Tocmai de aceea stătea acum uitându-se nemișcată spre sud, căutând răspunsuri în peisajul schimbat de absența celor două turnuri.

Da sau nu...

Sună telefonul. Tresări la auzul țârâitului zgomotos. I se întâmpla des în ultima vreme – la orice zgomot neașteptat. Telefon, ușă trântită, rateu de mașină...

„Calmează-te...“

– Alo? zise ea ridicând receptorul.

– Salut, fetițo. Era o bună prietenă de-a ei din copilărie.

– Claire.

– Ce mai faci?

– Stau, mă relaxez.

– Hei, cât e ceasul acolo la tine?

– Numai Dumnezeu știe.

– Bob e acasă?

– Nu. E încă la lucru.

– Bine, hai să mergem la o prăjitură.

– *Numai* prăjitură? întrebă Lucy cu subînțeles.

– White Russians?

– Ei, așa mai vii de-acasă. Hai să mergem.

Conveniră să se întâlnească la un restaurant deschis până târziu și închise.

Aruncând o ultimă privire către cerul negru și gol, Lucy se ridică, îmbrăcă un trening, un hanorac de schi și ieși. Tropăi pe scările întunecate până la parter.

Aici se opri, clipind surprinsă când o siluetă îi ieși pe neașteptate în față.

– Hei, Lucy, salut, zise bărbatul.

Supraintendentul mirosea a camfor și a țigări – era bătrân de când îl cunoștea – și căra niște teancuri de ziare. Fiind mai solidă și mai înaltă decât el, Lucy apucă două dintre legături.

– Nu, protestă el.

– Domnule Girandello, trebuie să mă mențin în formă.

– Ah, în formă? Ești mai puternică decât fiu-meu.

Afară simți mușcătura gerului. Senzația o încântă.

– Te-am văzut în uniformă azi. Ai primit medalia aceea?

– Joi. Azi n-a fost decât o repetiție. Și nu e o medalie. E o diplomă de merit.

– Care-i diferența?

– Bună întrebare. Cred că trebuie să *câștigi* o medalie. O diplomă de merit e ceea ce-ți dau în loc de o mărire de salariu. Așeză ziarele vechi lângă lada de gunoi, pe bordură.

– Părinții tăi sunt mândri de tine. Era o afirmație, nu o întrebare.

– Sigur că da.

– Transmite-le salutările mele.

– Da, sigur. Bine, domnule Girandello, îngheț. Trebuie să plec. La revedere.

– Noapte bună.

Lucy se îndepărtă pe trotuar. Observă un Buick bleumarin parcat de cealaltă parte a străzii. Înăuntru erau doi bărbați. Cel de pe scaunul pasagerului din față o privi din cap până-n picioare. Ridică apoi o cutie de suc și o goli pe nerăsuflate. Lucy se gândi: „Cum Dumnezeu poate cineva să bea suc pe vremea asta?“. Ea, personal,

de-abia aștepta să bea o cafea irlandeză, cât se poate de fierbinte, și cu o porție dublă de Bushmills. Și, bineînțeles, cu frișcă.

Își aruncă privirea în jos pe trotuar, se opri pe loc și schimbă direcția. Se gândi amuzată că trotuarul plin de gheață era probabil *singurul* pericol la care nu fusese expusă în ultimele optsprezece luni.

Capitolul 21

Kathryn Dance era singură cu Rhyme. De fapt Jackson, cățelul havanez, era și el prezent. Dance ținea cățelul în brațe.

– A fost minunat, îi spuse ea lui Thom. Cei trei tocmai terminaseră de mâncat cina pregătită de asistent: bourguignon de vită, orez, salată și un Caymus Cabernet. Sunt tentată să-ți cer rețeta, dar n-aș reuși niciodată s-o gătesc la fel de bine.

– Ah, cineva care știe să aprecieze, zise el aruncându-i o privire nu foarte discretă lui Rhyme.

– Și eu apreciez. Dar nu în mod deosebit.

Thom arătă din cap spre platoul cu felul principal.

– Pentru el asta se cheamă „friptură". Nici măcar nu încearcă să pronunțe în franceză. Ia spune-i ce părere ai despre mâncare, Lincoln.

Criminalistul ridică din umeri.

– Eu nu fac fițe în privința mâncării. Asta-i tot.

– Îi spune „combustibil", zise asistentul și duse vasele în bucătărie.

– Ai câini acasă? o întrebă Rhyme pe Dance, arătându-i-l pe Jackson.

– Doi. Dar sunt mult mai mari decât amicul ăsta. Eu și copiii îi luăm cu noi pe plajă de câteva ori pe săptămână. Ei fug să prindă pescărușii și noi fugim să-i prindem pe ei. Toată lumea se menține în formă. Dacă ți se pare cumva că sună prea sănătos, nu te speria.

După aceea ne ducem să mâncăm clătite la First Watch în Monterey și punem la loc toate caloriile pe care le-am pierdut.

Rhyme aruncă o privire în bucătărie, unde Thom spăla vasele și cratițele. Își coborî vocea și o întrebă dacă e dispusă să-i facă un hatâr.

Dance se încruntă.

– Nu m-aș supăra dacă puțin din *aceea* – arătă către o sticlă de scotch Glenmorangie – ar ajunge cumva *aici*. Își mută ușor capul către paharul său. Dar dacă vrei să nu spui nimănui nimic.

– Thom?

Rhyme încuviință din cap.

– Din când în când pune în aplicare Legea prohibiției. E destul de enervant, de fapt.

Kathryn Dance știa cât de important era să te mai răsfeți uneori. (OK, pusese pe ea aproape *trei* kilograme în Tijuana; dar fusese o săptămână lungă, foarte lungă). Puse cățelul jos și îi turnă o porție zdravănă. Potrivi paharul în suportul de pe scaunul lui cu rotile, aranjându-i paiul lângă gură.

– Mersi. Sorbi îndelung. Oricât vei cere municipalității pentru timpul și munca ta, o să-ți autorizez onorariu dublu. Și servește-te și tu. Thom n-o să se ia de tine.

– Poate niște cafeină, mai degrabă.

Își turnă o cafea neagră și își permise luxul unui biscuite de făină de ovăz dintre cele aranjate pe o farfurie de asistent. Îi făcuse el însuși.

Dance se uită la ceas. În California era cu trei ore mai devreme.

– Scuză-mă un minut. Vreau să sun acasă.

– Sigur.

Sună de pe mobil. Răspunse Maggie.

– Salut, iubito.

– Mami!

Fetița era vorbăreață și Dance o ascultă timp de zece minute povestindu-i cum fusese să facă cumpărături de Crăciun cu bunica.

– Și apoi ne-am întors și am citit *Harry Potter,* încheie Maggie.

– Ăsta nou?

– Îhî.

– Acum a câta oară îl citești?

– A șasea.

– N-ai vrea să citești și altceva? Să-ți mai lărgești orizonturile?

– Sfinte Sisoie, mami, replică Maggie. Da' tu de câte ori l-ai ascultat pe Bob Dylan ăla? Albumul *Blonde on Blonde.* Sau U2?

Logică de neatacat.

– M-ai prins, iubito, dar nu mai spune *ăla.*

– Mami. Când vii acasă?

– Probabil că mâine. Te iubesc. Dă-mi-l pe Wes.

Băiatul veni la telefon și Dance vorbi și cu el o vreme, dar conversația fu mai puțin exuberantă și pe un ton mai serios. În ultima vreme, Wes tot făcuse aluzii că ar vrea să se apuce de karate, iar acum o întrebă direct dacă îi dădea voie. Dance însă ar fi preferat ca băiatul să se apuce de un sport mai puțin combativ, dacă tot nu-i plăcea fotbalul sau baseballul. Credea că tenisul sau gimnastica ar fi fost perfecte, dar acestea nu păreau să-l atragă prea mult pe Wes.

Prin natura meseriei sale, Kathryn Dance știa o mulțime de lucruri despre furie; o întâlnea deseori atât la suspecți, cât și la victimele cu care vorbea după o crimă. Credea că recentul interes al lui Wes față de artele marțiale se datora furiei care-l copleșea uneori ca un nor negru, după moartea tatălui său. Dance nu credea că puțină competiție i-ar strica, dar se gândea că nu era prea bine pentru el să se apuce de un astfel de sport la această vârstă. Manifestarea furiei într-un cadru organizat poate fi un lucru extrem de periculos, mai ales la tineri.

Din când în când vorbea cu el despre această hotărâre.

Colaborarea cu Rhyme și Sachs la cazul Ceasornicarului o făcuse pe Kathryn Dance foarte conștientă de ideea de timp. Își dăduse seama cât de mult se folosea de el în munca sa – și cu proprii copii. Trecerea timpului, bunăoară, risipește furia repede (o explozie de furie rareori ține mai mult de trei minute) și în majoritatea cazurilor slăbește rezistența la o opoziție fățișă – mai bine decât o ceartă violentă. Acum, de exemplu, Dance nu spuse „nu" în legătură cu orele de karate, ci îl convinse să încerce câteva ore de tenis. (Odată îl

auzise spunându-i unui prieten de-al lui: „Da, e nasol să ai o mamă polițistă". Auzindu-l, Dance râsese în hohote în sinea ei).

Dar starea de spirit a băiatului se schimbă brusc și începu să-i vorbească încântat despre un film pe care-l văzuse pe HBO. Apoi mobilul lui scoase un bip, căci primise un mesaj de la un prieten. Trebuia să încheie: „Ciao, mami, te iubesc, pe curând".

Clic.

Acel „te iubesc" spontan rostit făcuse ca întreaga negociere să fi meritat.

Dance închise telefonul și se uită la Rhyme.

– Copii?

– Eu? Nu. Nu cred că sunt specialitatea mea.

– Oh, nu sunt specialitatea *nimănui* până nu-i are.

Rhyme se uita la căștile omniprezente ale iPod-ului, care îi atârnau la gât ca stetoscopul unui doctor.

– Îți place muzica, presupun... Cum ți se pare că mă descurc la deducții logice?

– E hobby-ul meu, zise Dance.

– Serios? Cânți la un instrument?

– Din voce, puțin. Am cântat folk o vreme. Dar acum, dacă am zile libere, îmi urc copiii și câinii în rulotă și mergem să vânăm cântece.

Rhyme se încruntă.

– Am auzit despre asta. Se cheamă...

– Culegere de cântece se spune de obicei.

– Da, exact. Asta era.

Aceasta era pasiunea lui Kathryn Dance: să călătorească în colțuri îndepărtate pentru a înregistra pe teren muzică tradițională. Alan Lomax era probabil cel mai celebru, străbătuse toată America și Europa în căutare de cântece din bătrâni. Dance mergea din când în când pe Coasta de Est, dar cântecele din această regiune erau deja cunoscute, așa că de cele mai multe ori călătorea în orașe precum Nova Scotia, din vestul Canadei, în zonele bayou și în locurile cu populație numeroasă de origine latină, cum ar fi sudul sau centrul Californiei. Înregistra și cataloga cântecele de acolo.

Îi spuse toate aceste lucruri lui Rhyme și îi povesti, de asemenea, despre website-ul pe care ea și un prieten de-al ei îl administrau, un website cu informații despre muzicieni, despre cântece și muzică în general. Îi ajutau pe muzicieni să obțină drepturile de autor pentru cântecele originale și le trimiteau banii pe care oamenii îi plăteau pentru a le descărca muzica de pe site. Mulți dintre acești muzicieni fuseseră contactați de companiile de înregistrări, care le cumpăraseră muzica pentru coloana sonoră a unor filme independente.

Kathryn Dance nu îi spuse însă lui Rhyme că mai exista o latură a relației ei cu muzica.

Deseori se simțea absolut copleșită. Pentru a-și putea face bine slujba, era nevoie să se implice în discuțiile cu martorii și criminalii pe care-i interoga. Să stai la un metru de un ucigaș psihopat, să te confrunți cu el ore, uneori zile sau chiar săptămâni în șir era o activitate provocatoare, dar, de asemenea, epuizantă și distructivă. Dance reușea să comunice atât de bine cu subiecții săi, încât le simțea emoțiile mult timp după terminarea interogatoriilor. Le auzea vocile răsunându-i în minte ca un disc stricat.

„*Sí, sí,* OK, *sí,* am omorât pe ea. Am tăiat gâtul... Ei da, și la fiu-său, băiatul. El acolo. El vede pe mine. Eu *trebuie* să omor pe el, adică, cine nu l-ar omorî? Dar ea, ea a meritat, să vezi cum se uita la mine. Nu eu de vină. Îmi dai țigara acum de care ai zis?“

Muzica era leacul miraculos. Dacă îl asculta pe Sonny Terry și Brownie McGhee sau U2, sau Dylan, sau David Byrne, atunci nu mai putea să audă vorbele unui Carlos Allende indignat, plângându-se că inelul de logodnă al victimei îl zgâriase la mână în timp ce-i tăia gâtul.

„M-a durut, asta zic. Rău. Scroafa...“

– Ai cântat vreodată ca profesionistă? o întrebă Lincoln Rhyme.

O vreme, da. Dar anii aceia petrecuți în Boston și apoi la Berkeley și al North Beach în San Francisco, o lăsaseră pustie. Spectacolul pare a fi o relație personală, dar în timp își dăduse seama că de fapt era o relație între tine însuți și muzică, nu între tine și public. Kathryn Dance era mult mai curioasă în legătură cu ceea ce aveau de spus alți

oameni – și de cântat – despre ei înșiși, despre viață și dragoste. Realizase astfel că în muzică, ca și în meseria ei de altfel, prefera rolul de *public* profesionist.

– Am încercat, îi răspunse lui Rhyme. Dar, în cele din urmă, m-am gândit că mult mai bine ar fi să păstrez o relație de prietenie cu muzica.

– Prin urmare, te-ai făcut polițistă. O schimbare de o sută optzeci de grade!

– Imaginează-ți.

– Cum s-a întâmplat?

Dance ezită. În mod normal nu-i plăcea să vorbească despre ea însăși (Ascultă în primul rând, vorbește doar la sfârșit). Simțea totuși o legătură cu Rhyme. Erau oarecum rivali – criminalistica *versus* kinezia –, dar aveau același scop. Abnegația și încăpățânarea lui îi făceau să se asemene. La fel, evidenta lui pasiune pentru „vânătoare".

– Jonny Ray Hanson, zise ea prin urmare. Jonny fără *h*.

– Un criminal?

Dance încuviință din cap și îi spuse toată povestea. Cu șase ani înainte fusese angajată de procurori pe post de consultant în alegerea juraților în cazul Statul California *versus* Hanson.

Hanson avea treizeci și cinci de ani, era agent de asigurări și locuia în comitatul Contra Costa, la nord de Oakland, la o jumătate de oră de fosta lui soție, care avea un ordin de restricție împotriva lui. Într-o noapte cineva încercă să-i spargă casa. Femeia nu era acasă și câțiva ajutori de șerif, care patrulau în mod regulat pe lângă casa ei, l-au observat și l-au urmărit, dar infractorul a reușit să fugă.

– Nu pare chiar atât de grav... Dar asta nu e totul. Cei din departamentul șerifului erau îngrijorați pentru că Hanson trimitea în continuare amenințări și o atacase de două ori. Așa că l-au reținut și au vorbit cu el puțin. El a negat totul și ei l-au lăsat să plece. Dar, până la urmă, s-au gândit totuși să-l aresteze.

Din cauza antecedentelor penale, explică Dance, un capăt de acuzare de spargere i-ar fi adus o condamnare de cel puțin cinci ani – și

le-ar fi acordat fostei lui soții și fiicei care era studentă un răgaz de la hărțuirea constantă.

– Am petrecut o vreme cu ele în biroul procurorului. Mi-era așa de milă de ele. Trăiau într-o stare de teroare absolută. Hanson le trimitea prin poștă plicuri cu hârtii goale, le lăsa mesaje bizare pe telefon. Stătea nemișcat exact la o stradă distanță – atât îi permitea ordinul de restricție – și se uita fix la ele. Le comanda mâncare livrată la domiciliu. Nimic ilegal, dar mesajul era clar: O să vă urmăresc mereu.

Ca să meargă la cumpărături, mama și fiica erau nevoite să iasă pe furiș din zona unde locuiau, deghizate, și să meargă la magazine aflate la cincisprezece sau chiar douăzeci și cinci de kilometri de casă.

Dance alesese un juriu bun, după părerea ei, preferând mai ales femei nemăritate și bărbați cu carieră (cu vederi liberale, dar nu prea liberale), care să se arate foarte înțelegători față de situația victimelor. Așa cum făcea deseori, Dance fusese prezentă pe întreg parcursul procesului pentru a da sfaturi procuraturii – și de asemenea să-i critice opțiunile greșite.

– L-am urmărit cu mare atenție pe Hanson în timpul procesului și am fost convinsă că era vinovat.

– Dar ceva n-a mers cum trebuia?

Dance dădu din cap.

– Câțiva martori n-au putut fi localizați sau mărturia lor a fost compromisă, probele fizice fie au dispărut, fie au fost contaminate, Hanson a avut o serie de alibiuri pe care procurorul pur și simplu nu le-a putut demonta. Fiecare punct-cheie în cazul procuraturii a fost contracarat de apărare, parcă puseseră microfoane în biroul procurorului. A fost achitat.

– Asta-i rău. Rhyme se uita la ea cu mare atenție. Dar povestea nu se termină aici, după câte simt eu.

– Mă tem că nu. La două zile după proces, Hanson a dat de urma soției și a fiicei lui în parcarea subterană a unui mall și le-a înjunghiat mortal. Iubitul fetei era și el cu ele. Hanson l-a omorât și pe el. A fugit și a fost prins un an mai târziu. Dance sorbi din cafea. După

crime, procurorul a încercat să înțeleagă unde s-a greșit la proces. M-a rugat să citesc procesul-verbal al interogatorului inițial din biroul șerifului. Izbucni într-un râs plin de amărăciune. Hanson a fost genial – iar ajutorul de șerif care i-l luase fie n-avea deloc experiență, fie era leneș. Hanson l-a jucat pe degete. În final a aflat suficient de multe lucruri despre cazul procuraturii, încât să-l submineze complet – martorii pe care să-i intimideze, probele pe care trebuia să le facă să dispară, de ce fel de alibiuri avea nevoie.

– Și presupun că a mai obținut și o altă informație, zise Rhyme, clătinând din cap.

– Oh, da. Ajutorul de șerif l-a întrebat dacă a fost vreodată în Mill Valley. Și după câteva minute l-a întrebat dacă a frecventat vreodată mallul din comitatul Marin. Din asta Hanson a avut suficiente informații să știe unde mergeau de obicei la cumpărături soția și fiica lui. Practic a stat lângă mallul din Mill Valley până au apărut ele. Acolo le-a omorât – și fetele n-aveau protecție din partea poliției din moment ce erau în alt comitat. În noaptea aceea, am luat-o pe Ruta 1 – Autostrada Coastei Pacificului – în loc de 101, autostrada mare. M-am gândit așa: „Eu sunt plătită cu o sută cincizeci de dolari pe oră de oricine are nevoie de un consultant pentru alegerea juraților. Asta e bine, nu e nimic imoral în chestia asta – așa funcționează sistemul.“ Dar nu m-am putut abține să nu mă gândesc că dacă aș fi luat personal interogatoriul acela, Hanson ar fi fost în închisoare și trei oameni nu ar mai fi murit. Două zile mai târziu m-am înscris la Academie și restul e istorie, cum se spune. Acum, care-i povestea ta?

– Cum m-am hotărât să devin polițist? Ridică din umeri. Nu a fost deloc la fel de dramatic. De fapt, a fost chiar plictisitor... Pur și simplu așa s-a întâmplat.

– Serios?

Rhyme izbucni în râs.

Dance se încruntă.

– Nu mă crezi.

– Scuze, te studiam? încerc să n-o fac. Fiică-mea îmi spune că mă uit uneori la ea de parcă ar fi un cobai.

Rhyme mai luă o gură de scotch și o întrebă zâmbind modest:

– Deci?

Dance ridică o sprânceană.

– Deci?

– Sunt un client dificil pentru un expert de kinezie, nu? Cineva așa ca mine. Nu prea mă poți citi, nu?

Dance izbucni în râs.

– Oh, te citesc perfect. Și în cazul tău limbajul corporal își găsește propria utilitate. Trădezi la fel de multe lucruri numai cu fața și ochii, și capul, cât cineva care are la dispoziție întregul corp.

– Serios?

– Așa funcționează. De fapt e chiar mai ușor – mesajele sunt mai concentrate.

– Deci sunt o carte deschisă, ei?

– Nimeni nu e o carte deschisă. Dar unele cărți sunt mai ușor de citit decât altele.

– Îmi amintesc că vorbeai despre stările de răspuns atunci când interoghezi pe cineva. Furia, deprimarea, negarea, târguirea... După accident am făcut enorm de multă terapie psihiatrică. Nu c-am vrut eu, dar când stai nemișcat pe pat, ce poți să faci? Și psihologii ăștia mi-au povestit despre stadiile durerii. Sunt în mare măsură aceleași.

Kathryn Dance cunoștea stadiile durerii mult prea bine. Dar, ca și mai înainte, acesta nu era un subiect pentru azi.

– E fascinant cum mintea luptă cu problemele – fie că e o traumă fizică, fie că e stres emoțional.

– Eu mă lupt mult cu furia, zise Rhyme privind în gol pentru o clipă.

Dance își ținu privirea fixată asupra lui și clătină din cap.

– Oh, nu ești nici pe departe atât de furios pe câte ai vrea să pari.

– Sunt olog, zise el aproape țipând. Bineînțeles că sunt furios.

– Și eu sunt o femeie care lucrează în poliție. Așa că amândoi avem dreptul să ne enervăm din când în când. Și să fim deprimați din diverse motive și să nu acceptăm lucrurile așa cum sunt. Dar furie? Nu. Tu ai depășit-o deja. Ești în stadiul de acceptare.

– Când nu urmăresc ucigași – un semn către tabla cu diagramele – fac terapie fizică. Mult mai multă decât ar trebui, cel puțin așa zice Thom. Până îmi vine rău, de fapt. Asta nu prea se cheamă a accepta situația.

– Nu asta înseamnă stadiul de acceptare. Vreau să spun că accepți condiția în care ești și o înfrunți. Nu stai pe loc cât e ziua de lungă. Oh, scuze, de fapt chiar asta faci.

Felul în care rostise cuvântul „scuze" arăta că, de fapt, nu-și ceruse iertare. Rhyme nu se putu abține și izbucni în hohote de râs și Dance văzu că luase o mulțime de bile albe pentru această glumă. Își dăduse seama că Rhyme era genul de om care nu se sinchisea de problemele delicate sau de corectitudinea politică.

– Accepți realitatea. Încerci să o schimbi, dar nu te minți pe tine însuți. E o provocare, e greu, dar asta nu te înfurie.

– Cred că greșești.

– Ah, tocmai ai clipit de două ori una după alta. Răspuns kinezic de stres. Nu crezi ceea ce ai spus.

– Este foarte greu să se certe cineva cu tine. Își goli paharul.

– Ah, Lincoln, ți-am citit de mult reacțiile de bază. Nu mă poți păcăli pe mine. Dar nu te-ngrijora, secretul tău e în siguranță.

Se deschise ușa de la intrare. Intră Amelia Sachs. Își aruncă haina pe un scaun și femeile se salutară. Era evident din atitudinea și privirea ei că avea ceva pe suflet. Se duse la fereastra din față, se uită afară și trase ruloul.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Rhyme.

– Tocmai am primit un telefon de la o vecină. Mi-a spus că a fost cineva azi la mine în bloc și s-a interesat de mine. I-a spus că-l cheamă Joey Treffano. Am lucrat cu Joey în patrulă. Voia să știe ce mai fac, a pus o mulțime de întrebări, s-a uitat la clădire. Vecinei mele i s-a părut ciudat și mi-a dat un telefon.

– Și crezi că era cineva care se dădea drept Joey? Nu era el?

– Absolut. A ieșit din poliție anul trecut și s-a mutat în Montana.

– Poate că a venit în vizită și s-a gândit să te caute.

– Dacă a venit, atunci e o stafie. A murit într-un accident de motocicletă primăvara trecută... Și am fost urmăriți, și eu și Ron. Și azi-dimineață cineva mi-a cotrobăit prin poșetă. Era în mașină, încuiată. Au spart mașina.

– Unde?

– La scena din Spring Street, lângă depozitul florăriei.

În momentul acela ceva începu să o sâcâie pe Kathryn Dance. În cele din urmă reuși să-și aducă aminte ce era.

– Cred că ar trebui să vă spun și eu ceva... Poate că nu e nimic, dar merită totuși.

Era târziu, dar Rhyme îi chemase pe toți la el. Sellitto, Cooper, Pulaski și Baker.

Amelia Sachs îi privea pe toți.

– Avem o problemă pe care am vrut să v-o împărtășim și vouă, le zise ea. Cineva ne-a urmărit pe mine și pe Ron. Și Kathryn tocmai ne-a spus că și ea crede că a văzut pe cineva.

Experta în kinezie încuviință din cap.

Sachs se întoarse spre Pulaski:

– Mi-ai zis că ți s-a părut că ai văzut Mercedesul acela și tu. L-ai mai văzut de atunci?

– Nu. După-amiază a fost ultima oară.

– Dar tu, Mel? Ceva neobișnuit?

– Nu cred. Tânărul își împinse ochelarii mai sus pe nas. Dar nu sunt niciodată atent. Tehnicienii de laborator nu sunt obișnuiți să fie urmăriți.

Sellitto zise că i se păruse, dar nu era sigur.

– Când ai fost în Brooklyn azi, Dennis, ai avut senzația că cineva te urmărește? îl întrebă Sachs pe Baker.

– Eu? zise acesta, după o scurtă pauză. N-am fost în Brooklyn.

Sachs se încruntă.

– Dar... N-ai fost?

– Nu, zise el clătinând din cap.

Sachs se întoarse spre Dance, care între timp îl studiase pe Baker. Agenta din California dădu din cap.

Mâna lui Sachs se apropie de revolverul de la brâu.

– Dennis, zise ea, întorcându-se spre Baker. Ține-ți mâinile la vedere.

– Ce? zise el cu ochii mari.

– Trebuie să vorbim.

Nici unul dintre ceilalți polițiști din cameră nu avu vreo reacție – căci toți aflaseră planul dinainte – deși Pulaski stătea cu mâna lângă pistol. Lon Sellitto se duse în spatele lui Baker.

– Hei, hei, hei, zise acesta, încruntându-se și uitându-se peste umăr la detectivul masiv. Ce-i chestia asta?

– Vrem să-ți punem niște întrebări, Dennis, zise Rhyme.

Ceea ce Kathryn Dance simțise că merita spus era ceva foarte subtil și nu că cineva o urmărise; Sachs pomenise de asta pur și simplu ca să-l facă pe Dennis Baker să nu bănuiască nimic. Dance își amintise că mai devreme, când Baker menționase că fusese la scena din fața depozitului florăresei, îl văzuse încrucișându-și picioarele, evitând contactul ocular și stând într-o poziție care sugera o posibilă intenție de minciună. Comentariul lui exact din acel moment fusese că tocmai plecase de la scenă și că nu-și mai amintea dacă strada Spring era deschisă sau nu. Din moment ce nu avea nici un motiv să mintă în legătură cu locul unde se afla, Dance nu se gândise să-i acorde prea mare importanță.

Dar când Sachs menționase că cineva îi spărsese mașina la locul scenei – unde era Baker – își aminti de comportamentul probabil nesincer al locotenentului. Sachs o sunase pe Nancy Simpson, care fusese și ea acolo și o întrebase la ce oră plecase Baker.

– Imediat după tine, îi spusese ea lui Sachs.

Dar Baker le spusese că rămăsese acolo aproape o oră.

Simpson adăugă că ea credea că Baker se dusese în Brooklyn. Sach îl întrebase mai înainte ce văzuse acolo numai pentru ca Dance să vadă dacă poate observa semne de minciună în reacția lui.

– Mi-ai spart mașina și mi-ai cotrobăit în poșetă, îl acuză ea cu vocea aspră. Și ai mers acasă la mine unde ai luat-o la întrebări pe-o vecină – prefăcându-te că ești un polițist cu care am lucrat mai demult.

„Oare o să nege?“ Dacă Dance și Sachs se înșelau, toată chestia asta putea să iasă urât.

Dar Baker își coborî privirea spre podea.

– Ascultă, este doar o neînțelegere.

– Ai vorbit cu vecina mea? întrebă ea furioasă.

– Da.

Sachs se apropie mai tare de el. Erau aproximativ de aceeași înălțime, dar Sachs, furioasă la culme cum era, părea să-l domine.

– Ai un Mercedes negru?

– Pe salariul de polițist? o întrebă el încruntându-se. Răspunsul părea adevărat.

Rhyme îi aruncă o privire lui Cooper, care intră în baza de date a poliției. Tehnicianul clătină din cap.

– Nu e mașina lui.

Ei, se vede că una nu le ieșise. Dar Baker era evident vinovat de ceva aici.

– Deci, care-i chestia? întrebă Rhyme.

– Amelia, zise Baker privind-o pe Sachs în ochi. Am vrut neapărat să faci parte din echipa care se ocupă de cazul acesta. Tu și Lincoln sunteți oamenii de bază. Serios, și dați bine și în presă. Și am vrut să colaborez cu voi. Dar, după ce i-am convins pe șefi să te aducă în echipă, am auzit că ar fi o problemă.

– Ce problemă? întrebă ea dur.

– În geanta mea e o foaie de hârtie. Îi făcu semn lui Pulaski, care stătea lângă diplomatul ponosit. E împăturită. Pe capac, în partea stângă.

Bobocul deschise geanta și o găsi.

– E un e-mail, continuă Baker.

Sachs luă hârtia de la Pulaski. O citi o dată, încruntându-se. Rămase complet nemișcată pentru un moment. Apoi se apropie de Rhyme și așeză hârtia pe brațul lat al scaunului cu rotile. Rhyme citi

mesajul scurt, confidențial. Era de la un inspector superior de la Police Plaza. Zicea că Sachs avusese cu câțiva ani în urmă o relație cu un detectiv din NYPD, Nicholas Carelli, care fusese condamnat cu mai multe capete de acuzare, inclusiv jaf, mită și atac armat.

Sachs nu fusese implicată în incidente, dar Carelli fusese eliberat de curând și mai-marii poliției erau neliniștiți că s-ar putea ca Sachs să aibă din nou contacte cu el. Nu credeau că făcuse ceva ilegal, dar dacă ar fi văzută cu el acum, ar fi „jenant", scria în e-mail.

Sachs își drese glasul și nu zise nimic. Rhyme știuse totul despre Nick încă de la început – cum discutaseră să se căsătorească, cât de apropiați fuseseră, cât de distrusă fusese ea când aflase de viața lui secretă.

Baker clătină din cap.

– Îmi pare rău. Nu am știut ce altceva să fac. Mi s-a cerut să fac un raport complet. Detalii despre locurile unde te-am observat, lucrurile pe care le-am aflat despre tine. În timpul orelor de serviciu și în afara lor. Orice legătură cu acest Carelli sau cu vreunul din prietenii lui.

– De aceea ai venit să mă tragi de limbă despre ea, zise Ryhme nervos. Asta-i o porcărie.

– Cu tot respectul, Lincoln, eu îmi pun slujba în pericol aici. Au vrut s-o scoată din anchetă. N-au vrut s-o lase să lucreze la un caz atât de mediatizat, nu cu lucrurile astea în trecutul ei. Dar eu am refuzat una ca asta.

– Nu l-am mai văzut pe Nick de ani de zile. Nici măcar n-am știut că a ieșit din închisoare.

– Și exact asta am de gând să le spun și eu. Făcu un nou semn către geanta-diplomat. Notițele mele sunt acolo. Pulaski mai găsi niște hârtii. I le dădu lui Sachs și aceasta le citi pe toate, așezându-le apoi în așa fel, încât să le poată citi și Rhyme. Erau notițe despre momentele când o observase și întrebările pe care le pusese, ce văzuse în agenda și în carnețelul ei de adrese, ce spuneau oamenii despre ea.

– I-ai spart mașina, zise Sellitto.

– Recunosc. Am sărit calul cu asta. Îmi pare rău.

– De ce naiba n-ai venit la mine? se răsti Rhyme.

– Sau la oricare dintre noi, zise Sellitto.

– Ordinul ăsta a venit de sus de tot. Mi s-a cerut să nu zic nimănui nimic. Baker se întoarse spre Sachs. Ești supărată. Îmi pare rău. Dar, serios, am vrut să continui să te ocupi de caz. A fost singurul lucru la care m-am gândit. Le-am transmis deja concluziile mele. Toată treaba s-a stins deja. Uite, te rog, nu putem cumva să trecem peste asta și să ne facem meseria?

Rhyme se uită la Sachs și ceea ce îl durea cel mai tare era să-i vadă reacția. Nu mai era furioasă. Părea jenată că era cauza acestei controverse și că-și necăjise colegii, distrăgându-le atenția de la misiune. Era atât de neobișnuit – și deci atât de greu – s-o vadă pe Amelia Sachs îndurerată și vulnerabilă.

Sachs îi înapoie lui Baker e-mailul. Fără să rostească un cuvânt, își luă haina de pe spătarul scaunului și ieși, calmă, pe ușă, scoțându-și cheile de la mașină din buzunar.

Capitolul 22

Vincent Reynolds o studia pe femeia din restaurant, o brunetă subțire, de aproximativ treizeci de ani, îmbrăcată în trening. Avea părul scurt prins cu agrafe. O urmăriseră de la apartamentul ei vechi din Greenwich Village, prima dată la un bar și acum aici, la o cafenea aflată la câteva cvartale distanță. Era împreună cu o prietenă, o blondă de douăzeci și ceva de ani, și se distrau de minune, râzând și vorbind încontinuu.

Lucy Richter își savura puținele momente care-i rămăseseră de trăit.

Duncan asculta muzică clasică la sistemul audio al mașinii Buick. Era gânditor și calm, ca de obicei. Uneori pur și simplu nu puteai ghici ce-i trecea prin minte.

Vincent, pe de altă parte, simțea cum foamea se răscoală în el, ca o tornadă. Mâncă un baton de ciocolată, apoi încă unul.

„La naiba cu marele plan universal. Eu vreau o fată..."

Duncan își scoase ceasul de aur din buzunar și îl privi, răsucindu-i rotița cu blândețe.

Vincent mai văzuse ceasul de câteva ori, dar era întotdeauna impresionat de el. Duncan îi explicase că era fabricat de Breguet, un ceasornicar francez care trăise cu multă vreme în urmă („După părerea mea, cel mai talentat ceasornicar din toate timpurile".)

Ceasul era simplu. Avea un cadran alb, cifre romane și câteva cadrane mai mici care arătau fazele lunii și un calendar perpetuu. Avea, de asemenea, o „parașută", un sistem antișoc integrat, după cum îi explicase Duncan. Invenția personală a lui Breguet.

– Cât de vechi e ceasul tău? îl întrebă acum Vincent.

– A fost construit în anul 12.

– 12? Adică pe vremea romanilor?

Duncan zâmbi.

– Nu, scuze. Asta e data de pe factura originală de vânzare, deci aceasta este data la care mă gândesc eu ca fiind anul de fabricație. Voiam să spun anul 12 în calendarul revoluționar francez. După ce a căzut monarhia, republica a declarat un nou calendar, care a început în 1792. Era un concept foarte straniu. Săptămâna avea zece zile și fiecare lună – treizeci. La fiecare șase ani era un an bisect dedicat în întregime sporturilor. Dintr-un motiv de neînțeles, guvernul a considerat că va fi mai egalitarist decât calendarul tradițional. Dar era prea greoi. Nu a durat decât paisprezece ani. Ca multe alte idei revoluționare, de altfel – par bune pe hârtie, dar nu sunt foarte practice. Duncan studie discul de aur cu afecțiune. Îmi plac ceasurile din epoca aceea. Pe atunci un ceas însemna putere. Nu multă lume își putea permite un ceas. Proprietarul unui ceas era un om care controla timpul. *Tu* veneai la *el* și așteptai până la ora pe care o fixase el pentru întâlnire. S-au inventat lănțișoarele de ceas și buzunarele speciale pe vestă pentru ca să poți vedea că un om are ceas, chiar dacă îl purta în buzunar în momentul acela. Ceasornicarii erau zei pe vremea aceea. Duncan făcu o scurtă pauză. Vorbesc la figurat acum, dar într-un fel era adevărat.

Vincent ridică o sprânceană.

– A existat o mișcare filozofică în secolul al XVIII-lea care folosea ceasul ca metaforă. Spunea că Dumnezeu a creat mecanismul universului, apoi l-a întors și l-a lăsat să meargă. Un fel de ceas perpetuu. Dumnezeu era numit „Marele Ceasornicar". Poate nu-ți vine să crezi, dar mișcarea asta a avut o mulțime de adepți. Le-a dat ceasornicarilor un statut aproape asemănător cu cel al preoților.

Duncan se mai uită o dată la Breguet. Îl puse la loc. Făcu un semn către femei.

– Ar trebui să mergem, zise el. Imediat o să plece.

Băgă mașina în viteză, semnalizăși intră în stradă, lăsând în urmă victima care își va pierde în curând viața din cauza unuia din bărbați și, imediat după aceea, demnitatea, din cauza celuilalt. Nu putuseră să o facă în seara aceea, pentru că Duncan aflase că avea un soț care nu avea un program regulat de lucru și s-ar fi putut întoarce acasă în orice moment.

Vincent respira adânc, încercând să-și țină foamea în frâu. Mâncă o pungă de chipsuri.

– Cum o s-o faci? întrebă el. S-o omori, vreau să zic.

Duncan rămase tăcut pentru câteva momente.

– Mi-ai pus o întrebare înainte. Cât de mult timp le-a luat să moară primelor două victime.

Vincent încuviință.

– Ei bine, lui Lucy o să-i ia *mult* timp.

Deși pierduseră cartea de tortură, Duncan se pare că o învățase aproape toată pe de rost. Îi descrise acum tehnica pe care o va folosi pentru a o ucide. Se numea „scândura la apă". Suspenzi victima pe spate cu picioarele în sus. Apoi îi lipești cu o bandă adezivă gura și îi torni apă pe nas. Poți să ții o persoană așa cât de mult vrei ca s-o omori, dacă o lași să respire din când în când.

– Am de gând să o țin cam o jumătate de oră. Sau patruzeci de minute, dacă pot.

– O merită, hm? întrebă Vincent.

Duncan rămase tăcut câteva clipe.

– Întrebarea pe care mi-o pui de fapt este de ce îi omor pe acești oameni anume.

– Ăă... Era adevărat.

– Nu ți-am spus niciodată.

– Nu, nu mi-ai spus.

„Încrederea e aproape la fel de prețioasă ca timpul..."

Duncan îi aruncă lui Vincent o privire și apoi se uită iar la drum.

– Știi, toți suntem pe pământ pentru o anumită perioadă de timp. Poate numai câteva zile sau luni. Noi sperăm să fie mulți ani.

– Într-adevăr.

– Este ca și cum Dumnezeu – sau mă rog, în cine crezi tu – are o listă imensă cu toți oamenii de pe pământ. Când acele ceasului Lui ajung la o anumită oră, asta e. S-au dus.... Ei bine, și eu am lista mea.

– Zece oameni.

– Zece oameni... Diferența este că Dumnezeu nu are nici un motiv bun pentru a-i omorî. Eu am.

Vincent rămase tăcut. Pentru o clipă, nu se mai simți isteț și nici flămând. Era doar Vincent cel obișnuit, care îl asculta pe prietenul său împărtășindu-i ceva important.

– În sfârșit sunt suficient de împăcat cu ideea de a-ți spune care este acest motiv.

Și începu să i-l spună.

Luna era o dungă de lumină albă pe metalul mașinii, reflectându-i-se în ochi.

Amelia Sachs mergea în viteză în paralel cu East River, cu girofarul de urgență sclipind pe capotă, așezat într-o parte.

Se simțea copleșită de o povară imensă, consecințele tuturor întâmplărilor din ultimele câteva zile. Probabilitatea ca niște polițiști corupți să aibă legătură cu ucigașii care-l omorâseră pe Ben Creeley și pe Frank Sarkowski. Riscul ca inspectoarea Flaherty să-i ia cazul în orice moment. Faptul că Dennis Baker o spionase și votul de neîncredere dat de mai-marii poliției din cauza lui Nick. Criza de nervi a inspectorului adjunct Jefferies.

Și, în primul rând, vestea oribilă despre tatăl ei.

Așa că acum se gândea: „La ce bun să-ți faci bine meseria, să renunți la liniște și pace, să-ți riști viața, dacă meseria de polițist ajunge în cele din urmă să-ți distrugă orice urmă de decență?“.

Băgă în viteza a patra, ajungând brusc la o sută la oră. Motorul vui ca un lup la miezul nopții.

Nu existase un polițist mai bun ca tatăl ei, mai puternic, mai conștiincios. Și totuși, uite ce se întâmplase cu el... Și atunci își dădu seama că nu, nu, nu putea să gândească așa. Nu i se *întâmplase* nimic. Faptul că devenise corupt fusese alegerea lui.

Și-l amintea pe Herman Sachs ca pe un bărbat calm, hazliu, căruia îi plăcea să-și petreacă după-amiezile cu prietenii, urmărind cursele de mașini, rătăcind cu fiica lui prin cimitirele de mașini din comitatul Nassau după carburatori, garnituri de etanșare sau țevi de eșapament, ca la o vânătoare de comori care mereu le scăpau printre degete. Dar acum știa că acel personaj nu era decât o mască, dincolo de care se găsea o persoană mult mai întunecată, o persoană pe care nu o cunoscuse deloc.

În sufletul Ameliei Sachs exista ceva, care o făcea să se îndoiască și să-și pună întrebări, care o obliga să-și asume riscuri oricât de mari. Suferea din cauza aceasta. Dar recompensa era mulțumirea pe care o simțea când salva viața unei persoane nevinovate sau arestau un criminal periculos.

Acest „ceva“ o împingea într-o singură direcție; se pare că pe tatăl ei îl împinsese în alta.

Mașina derapă pe gheață. Sachs o redresă cu ușurință și continuă să șofeze cu mai multă atenție.

Traversă podul Brooklyn, luă o nouă curbă periculoasă, apoi ieși de pe autostradă. Mai coti de câteva ori, îndreptându-se tot mai spre sud.

În cele din urmă găsi debarcaderul pe care-l căuta și apăsă frânele cu putere, derapă aproximativ patru metri lăsând pe șosea dungi groase și negre de cauciuc. Se dădu jos din mașină, trântind ușa cu zgomot. Trecu prin micul părculeț, peste o baricadă de beton. Ignoră avertismentul de pericol și ieși pe debarcader, în bătaia vântului șuierător.

Doamne, da' frig mai era!

Se opri lângă balustrada joasă de lemn și se ținu cu amândouă mâinile. Amintirile o copleșiră:

Avea zece ani, era o seară caldă de vară și tatăl ei o ridicase sus în aer, în picioare pe pilonul care ieșea pe jumătate din debarcader, ținând-o strâns în brațele puternice. Nu-i era frică, pentru că o învățase chiar el să înoate la ștrandul din cartier și, chiar dacă o rafală de vânt ar fi aruncat-o de pe debarcader în East River, ar fi înotat pur și simplu amândoi spre scara de lemn, râzând și luându-se la întrecere și s-ar fi cățărat înapoi – sau poate chiar ar fi sărit din nou împreună, ținându-se de mână în timpul saltului de patru metri până în apa caldă și învolburată.

Avea paisprezece ani, tatăl ei stătea cu o cafea în mână, iar ea cu un suc, privind în depărtare peste ape, în timp ce-i vorbea despre Rose.

„Amie, maică-ta are toane, știi. Asta nu înseamnă că nu te iubește. Să nu uiți asta. Așa e ea. Dar e mândră de tine. Știi ce mi-a zis chiar zilele trecute?“

Și mai târziu, după ce devenise polițistă, stând în picioare chiar aici, lângă exact același Camaro cu care venise și în seara aceasta (deși vopsit galben pe vremea aceea, o nuanță frumoasă pentru o mașină puternică). Sachs era în uniformă, Herman în sacou de stofă și pantaloni de catifea.

„Am o problemă, Amie.“

„Problemă?“

„De sănătate.“

Sachs așteptase în liniște, simțindu-și unghiile cum îi lasă urme în palmă.

„E un pic de cancer. Nu e prea grav. O să trebuiască să fac tratament.“ Îi spuse amănuntele – întotdeauna vorbise deschis cu fiica lui – și apoi deveni neobișnuit de serios, clătinând din cap. „Dar problema cea mare... Tocmai am plătit cinci dolari să-mi tund părul și acuma o să-l pierd pe tot. Se frecă pe cap. Mai bine-mi țineam banii.“

Sachs simți cum îi curg lacrimile pe obraji.

– Oh, la naiba, murmură ea. Termină.

Dar nu putea. Lacrimile continuară să curgă și, de frig, o ustura fața.

Se întoarse la mașină, porni motorul și se întoarse acasă la Rhyme. Când ajunse acolo, el era deja sus, dormea.

Sachs intră în sala de gimnastică, unde Pulaski scrisese diagramele pentru cazurile Creeley/Sarkowski. Nu se putu abține să nu zâmbească. Bobocul sârguincios nu numai că ascunsese tabla aici, dar o acoperise și cu un cearșaf. Sachs trase pânza și studie notițele scrise cu atenție și apoi adăugă câteva și ea.

CAZUL BENJAMIN CREELEY

- Creeley, vârsta 56 de ani, aparentă sinucidere prin spânzurare. Frânghie de rufe. Dar avea degetul mare rupt, nu putea lega lațul.
- Bilet de sinucidere scris la calculator despre deprimare. Dar nu părea să aibă o depresie sinucigașă, nu are în trecut probleme mentale/emoționale.
- Aproximativ de Ziua Recunoștinței doi bărbați i-au spart casa și e posibil să fi ars probe. Bărbați de rasă albă, nu li s-a văzut fața. Unul mai înalt decât celălalt. Au stat înăuntru cam o oră.
- Probe din casa de la Westchester:
  - Încuietoare spartă; treabă de profesionist
  - Urme de mănuși de piele pe uneltele șemineului și pe biroul lui Creeley
  - Solul în fața șemineului are conținut de acizi mai ridicat decât solul din jurul casei și conține poluanți. Dintr-o zonă industrială?
  - Urme de cocaină arsă în șemineu
  - Cenușa din șemineu:
    - Înscrisuri financiare, bilanțuri, referindu-se la milioane de dolari.
    - Se verifică sigla de pe documente, se trimit copii expertului contabil.
    - Jurnal personal: schimbarea uleiului, programare la frizer și mers la St. James Tavern.
    - Analiza cenușii la laboratorul din Queens:
      - Sigla software-ului folosit în contabilitatea corporațiilor
      - Contabilul expert: sume standard de compensații ale directorilor executivi
      - Arse din cauza a ceea ce conțineau sau doar ca să inducă în eroare anchetatorii?
- St. James Tavern:
  - Creeley a venit aici de mai multe ori.
  - Aparent nu a consumat droguri în timp ce era aici.
  - Nu e sigur cu cine s-a întâlnit, dar poate cu polițiști de la Secția 118 a NYPD.
  - Ultima dată când a fost aici – chiar înainte de a muri – s-a certat cu persoane necunoscute.
  - S-au verificat banii de la polițiștii de la St. James – numerele de serie sunt curate, dar s-au găsit cocaină și heroină. Furate de la secție?
    - Nu lipsește o cantitate prea mare de droguri, doar 170-190 grame marijuana, 110 grame cocaină.
- Neobișnuit de puține cazuri de crimă organizată la Secția 118, dar nici o dovadă că polițiștii blochează cazurile intenționat.
- Două bande din East Village, suspecți posibili, dar improbabili.
- Întrevedere cu Jordan Kessler, asociatul lui Creeley, și cu soția lui.
  - S-a confirmat faptul că nu consuma în mod evident droguri.
  - Nu pare să fi avut o legătură cu infractori cunoscuți.
  - Bea mai mult decât de obicei, s-a apucat de jocuri de noroc; deplasări la Vegas și Atlantic City. Pierderi mari, dar nu semnificative pentru Creeley.
  - Nu e limpede de ce era deprimat.
  - Kessler nu a recunoscut înscrisurile arse.
  - Se așteaptă lista clienților.
  - Kessler nu pare să câștige de pe urma morții lui Creeley.
- Sachs și Pulaski urmăriți de un Mercedes AMG

CAZUL FRANK SARKOWSKI

- Sarkowski – 57 de ani, fără cazier judiciar, ucis pe 4 noiembrie anul acesta, avea soție și doi copii adolescenți.
- Victima deținea o clădire și o firmă în Manhattan. Activitatea firmei consta în prestarea de muncă de întreținere pentru alte companii și instituții.
- Art Snyder a fost detectivul care s-a ocupat de caz.
- Nici un suspect
- Crimă/jaf?
- A fost împușcat mortal într-un jaf aparent. Arma recuperată la scena crimei – imitație de Smith & Wesson, calibru special de .38, nu au fost amprente, arma rece. Detectivul cazului crede că e posibil să fi fost o execuție de profesionist.
- Afacere nereușită?
- Ucis în Queens – nu e sigur de ce era acolo.
- Zonă pustie a cartierului, lângă cisterne de gaz natural.
- Dosarul și probele lipsesc.
- Dosarul s-a dus la Secția 158 în data de /în jurul datei de 28 noiembrie. Nu s-a mai întors. Nu s-a consemnat numele polițistului care l-a cerut.
- Nu s-a consemnat unde s-a dus în 158.
- IA Jefferies nu e deloc cooperant
- Nu există nici o legătură cunoscută cu Creeley.
- Nici un cazier – Sarkowski sau compania lui.
- Zvonuri – bani care merg către polițiști de la Secția 118. Ajung undeva/la cineva cu o legătură cu Maryland. Să fie implicată Mafia din Baltimore?
- Nici o pistă

Sachs se uită la diagrame o jumătate de oră, până când simți că i se închid ochii. Se întoarse la etaj, se dezbrăcă, intră în cabina de duș și lăsă apa fierbinte s-o biciuiască. Se șterse, își luă pe ea un tricou și un șort de mătase și se întoarse în dormitor.

Apoi se urcă în pat alături de Rhyme și își rezemă capul pe pieptul lui.

– Ești bine? o întrebă el cu voce răgușită.

Sachs nu-i răspunse, ci se întinse și-l sărută pe obraz. Apoi se întinse la loc și rămase trează, uitându-se la ceasul de pe noptieră unde cifrele digitale se rostogoleau înainte. Minutele treceau încet, încet, până când, în cele din urmă, pe la 3 dimineața, adormi.

II

09.02 Miercuri

Timpul e focul în care ardem.
DELMORE SCHARTZ

Capitolul 23

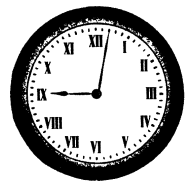

Lincoln Rhyme era treaz de mai bine de o oră. Un tânăr polițist de la Garda de Coastă adusese o haină găsită plutind în portul New York, o haină de bărbat mărimea 44. Căpitanul șalupei se gândise că probabil era a victimei dispărute; amândouă mânecile erau pătate de sânge, iar manșetele erau tăiate.

Haina avea marca Macy și nu conținea nici o altă urmă sau probă care ar fi putut duce la identificarea proprietarului.

Rhyme era acum în dormitor doar cu Thom, care tocmai îl ajutase să-și facă exercițiile de terapie fizică și ceea ce asistentul numea cu delicatețe „îndatoririle igienice". (Rhyme, în schimb, le spunea „rânirea treburilor mare și mică", de regulă doar când erau prezenți vizitatori ușor de șocat).

Amelia Sachs urcă scările și veni la el. Își lăsă haina pe un scaun, trecu pe lângă el și trase draperiile. Se uită afară pe fereastră, în Central Park.

Tânărul asistent simți imediat că aveau o problemă.

– Mă duc să fac niște cafea. Sau pâine prăjită. Sau ceva. Dispăru imediat, închizând ușa în urma lui.

„Oare ce se mai întâmplase?" se întrebă Rhyme nefericit. În ultima vreme avusese mult mai multe probleme personale decât și-ar fi putut dori cineva.

Sachs rămase în continuare cu privirea ațintită asupra zăpezii care acoperea totul în parc.

– Deci ce era atât de important, încât a trebuit să pleci atât de urgent? o întrebă el.

– Am trecut pe la Argyle Security.

Rhyme clipi de câteva ori și o privi cu atenție.

– Nu ei te-au sunat după ce s-a scris despre tine în *Times*, când am rezolvat cazul acela cu iluzionistul?

– Ba da, ei.

Argyle era o corporație internațională care se specializase în protecția directorilor de corporații și în negocierea în cazurile de răpire – o infracțiune extrem de răspândită în unele țări în străinătate. Îi oferiseră lui Sachs o slujbă de două ori mai bine plătită decât cea pe care o avea în poliție. Și îi promiseseră un permis de portarmă – o licență pentru o armă ascunsă – în majoritatea jurisdicțiilor, fapt neobișnuit pentru o companie de securitate. Acest lucru și promisiunea să o trimită în locuri exotice și periculoase îi atrăseseră atenția, deși îi refuzase imediat.

– Despre ce e vorba?

– Demisionez, Rhyme.

– Din poliție? Vorbești serios?

Sachs făcu semn din cap că da.

– De fapt, aproape m-am hotărât deja. Vreau să merg într-o altă direcție. Și acolo pot face lucruri bune. Să protejez familii, să păzesc copii. Au o mulțime de misiuni antitero.

Acum el era cel care se uita fix pe fereastră la copacii desfrunziți din Central Park. Se gândi la conversația pe care o purtase cu o seară înainte cu Kathryn Dance, despre primele sale zile de terapie. Un doctor tânăr și sclipitor care lucra pentru NYPD, Terry Dobyns, îi spusese: „Nimic nu durează o veșnicie". Era o aluzie la starea de deprimare în care se găsea Rhyme în momentul acela.

Acum cuvintele aveau un cu totul alt sens și Rhyme simțea că nu și le poate scoate din cap.

„Nimic nu durează o veșnicie..."

– Ah.

– Cred că trebuie s-o fac, Rhyme. Trebuie.

– Din cauza tatălui tău?

Sachs încuviință, își vârî degetele în păr și se scărpină. Se strâmbă de durere sau, poate, din alt motiv.

– Asta e o nebunie, Sachs.

– Nu cred că mai rezist, Rhyme. Să fiu polițistă.

– E foarte brusc, nu ți se pare?

– M-am gândit la chestia asta toată noaptea. În viața mea nu m-am gândit așa de mult la ceva.

– Ei bine, mai gândește-te. Nu poți lua asemenea decizii după ce ai primit niște vești proaste.

– *Vești* proaste? Tot ce am gândit despre tata a fost o minciună.

– Nu totul, replică Rhyme. Doar o parte.

– Dar partea cea mai importantă. Asta a fost în primul rând, Rhyme. Polițist.

– Asta a fost cu mult timp în urmă. Clubul de pe Sixth Avenue a fost închis pe vremea când tu erai bebeluș.

– Și asta îl face *mai puțin* corupt?

Rhyme nu răspunse nimic.

– Chiar vrei să-ți explici, Rhyme? Ca la probe? Adaugi câteva picături de reactiv și te uiți la rezultat? Eu nu pot face așa ceva. Tot ce știu este că am un gust cu adevărat oribil în gură. Că mi-a afectat complet modul în care privesc meseria asta.

– Sunt convins că ți-e greu, zise el cu blândețe. Dar orice ar fi făcut nu are legătură cu tine. Tot ce contează este că tu ești o polițistă bună și că mult mai puține cazuri ar fi rezolvate dacă pleci.

– Nu pot rezolva cazuri decât dacă pun suflet în asta. Și nu mai pot. A dispărut ceva. Pulaski se descurcă din ce în ce mai bine, adăugă ea. E mai bun decât eram eu când am început să lucrez cu tine.

– E mai bun, pentru că *tu* ai fost cea care l-a instruit.

– Nu face asta.

– Ce?

– Mă lingușești, îmi faci complimente neașteptate. Așa făcea mama cu tata. Nu vrei să plec, am înțeles asta, dar nu te juca așa cu mine.

Dar trebuia să joace această carte. Și oricare alta. După accident, Rhyme cochetase cu ideea sinuciderii. Și, deși de câteva ori ajunsese foarte aproape, renunțase de fiecare dată. Ceea ce voia acum Amelia Sachs să facă era o sinucidere psihică. Dacă demisiona acum din poliție, Rhyme știa foarte bine că asta îi va ucide sufletul.

– Dar Argyle? Nu e pentru tine. Clătină din cap. Nimeni nu ia în serios securitatea corporațiilor, nici măcar clienții lor, mai ales clienții lor.

– Nu, dar misiunile lor sunt bune. Și te trimit înapoi la școală. Înveți limbi străine... Au și un departament de criminalistică. Și se plătește bine.

– De când te interesează banii? zise el, pufnind în râs. Ai răbdare, Sachs, mai stai puțin. Ce te grăbești așa?

Sachs clătină din cap.

– Voi sta până rezolv cazul St. James. Și voi face tot ce e necesar ca să-l prindem pe Ceasornicar. Dar după aceea...

– Știi, dacă demisionezi, o să apară o mulțime de consecințe. O să te afecteze multă vreme, dacă te gândești vreodată să te întorci. Își întoarse privirea, simțind cum îi bubuie sângele în tâmple.

– Rhyme. Sachs își trase un scaun lângă el, se așeză și își puse palma peste mâna lui dreaptă, cea ale cărei degete puteau să simtă puțin și aveau oarecare mobilitate. Sachs îi strânse mâna. Orice aș face, asta nu ne va afecta pe noi, viața noastră. Îi zâmbi.

„Tu și cu mine, Rhyme...“

„Tu și cu mine, Sachs...“

Rhyme își întoarse privirea. Lincoln Rhyme era un om de știință, un bărbat cerebral, nu un sentimental. Se cunoscuseră cu câțiva ani în urmă, când se confrunta cu un caz foarte grav – o serie de răpiri înfăptuite de un ucigaș în serie obsedat de oase omenești. Nimeni nu putea să-l oprească, nimeni în afară de acești doi inadaptați – Rhyme, tetraplegicul pensionat și Sachs, boboaca deziluzionată,

trădată de iubitul ei polițist. Și totuși, împreună reușiseră cumva să făurească un întreg, care să astupe găurile zdrențuite din sufletul amândurora, și îl opriseră pe criminal.

Oricât de mult încerca el să nege acest lucru, acele cuvinte, „tu și cu mine", fuseseră busola lui în lumea precară pe care o creaseră împreună. El unul nu era chiar atât de sigur că Sachs avea dreptate și că relația nu se va deteriora din cauza acestei decizii. Faptul că nu vor mai avea un scop comun chiar nu îi va schimba?

Oare tocmai trecea prin momentul de tranziție dintre Înainte și După?

– Ai demisionat deja?

– Nu, zise ea, scoțând un plic alb din buzunar. Am scris scrisoarea de demisie. Dar am vrut să-ți spun mai întâi ție.

– Mai așteaptă câteva zile. Nu îmi datorezi acest lucru, dar te rog. Câteva zile.

Sachs se uită lung la plic.

– OK, zise ea în cele din urmă.

„Uite că avem un caz cu un om obsedat de ceasuri, se gândi Rhyme, și cel mai important lucru pentru mine în acest moment este s-o fac pe Sachs să-mi mai acorde puțin timp."

– Mulțumesc... Și acum hai să ne apucăm de treabă.

– Vreau să înțelegi...

– Nu e nimic de înțeles, zise el pe un ton care se dorea detașat. Avem de prins un ucigaș. Numai la asta ar trebui să ne gândim.

O lăsă singură în dormitor și luă micul lift până la parter, în laborator, unde Mel Cooper își începuse deja ziua de lucru.

– Sângele de pe haină e AB pozitiv. Se potrivește cu cel găsit pe debarcader.

Rhyme dădu din cap. Îl rugă apoi pe tehnician să sune la Laboratorul NASA Jet Propulsion în legătură cu informațiile RARETS – scanările termice – ca să găsească posibila proveniență a smoalei de acoperiș.

Era încă devreme în California, dar tehnicianul reuși să convingă pe cineva de acolo să găsească și să le transmită imaginile. În

scurt timp primiră fotografiile. Erau impresionante, dar nu foarte utile. Așa cum sugerase Sellitto, erau sute, poate chiar mii de clădiri care aveau indicații de căldură ridicată, și sistemul nu putea diferența între cele cărora li se repara acoperișul, cele care erau încă în stadiul de construcție, cele care erau încălzite de sistemele Consolidated Edison sau, pur și simplu, aveau coșuri de fum deosebit de fierbinți.

Singura idee care îi veni lui Rhyme fu să sune la centrală și să le spună să-l anunțe imediat ce au loc spargeri sau atacuri în sau în apropierea unei clădiri căreia i se repara acoperișul.

Dispecera ezită, dar fu de acord.

Tonul vocii ei sugera că se agăța de un fir de păr.

Ce putea să-i răspundă? Femeia avea dreptate.

Lucy Richter închise ușa apartamentului și o încuie.

Își agăță pe cuier haina și bluza de trening cu glugă, care avea pe față inscripția: *Divizia de Infanterie 4, Fort Hood*, și pe spate sloganul diviziei: *Neclintit și loial.*

O dureau mușchii. Alergase opt kilometri la sală, la viteză bună și cu înclinație de 9 la sută, pe banda de alergat, apoi timp de o jumătate de oră făcuse flotări și genuflexiuni. Armata o învățase să aibă grijă musculatura. Poți să-ți bați joc de fitness cât vrei, să zici că nu e decât o formă ridicolă de vanitate și o pierdere de vreme, dar e un lucru care te face puternic.

Puse apă pentru ceai și scoase o gogoașă presărată cu zahăr din frigider, gândindu-se la ce avea de făcut: să dea telefoane la prietenii și la cunoștințele cărora le promisese, să-și verifice e-mailurile, să coacă biscuiți de casă și să facă prăjitura ei specială cu brânză pentru recepția de joi. Sau poate să se ducă la cumpărături cu niște prietene și să cumpere un desert gata făcut de la o patiserie. Sau să ia masa cu mama ei.

Sau să se-ntindă în pat și să se uite la seriale la televizor. Să se răsfețe.

Era începutul unei perioade de vis – două săptămâni departe de tărâmul cețiii amare – și avea de gând să profite de fiecare minut.

Ceața amară...

Aceasta era o expresie pe care o auzise de la un polițist dintr-un orășel de lângă Bagdad, referitoare la fumul și gazele care apăreau după detonarea unui DEI – dipozitiv exploziv improvizat.

Exploziile din filme sunt doar niște flăcări imense de benzină care arde. Și după aceea dispar, nelăsând nimic în urmă decât reacția filmată pe chipul personajelor. În realitate ceea ce rămâne după un DEI este o ceață densă albăstrie care miroase oribil și-ți face ochii să lăcrimeze și să te usture, și-ți arde plămânii. Parțial praf, parțial păr și piele vaporizată, ea persistă la locul exploziei ore întregi.

Ceața amară este simbolul ororii acestui nou tip de război. Nu există aliați de încredere, în afara soldaților din propria armată. Nu există linii de luptă. Nu există fronturi. Și nu ai habar cine îți e, de fapt, dușmanul. Poate să fie traducătorul de lângă tine, un bucătar, un trecător, un om de afaceri, un adolescent, un bătrân. Sau cineva aflat la cinci kilometri distanță. Și armele? Nu Howitzer sau tancuri, ci pachețele mărunte care produc ceața amară, pachetul de TNT, de C4 sau C3, sau încărcătura furată din propriul arsenal, ascunsă atât de discret, încât nu ai văzut-o deloc până când... mă rog, chestia e că *nu* ai văzut-o.

Lucy căută într-un dulăpior cutia cu ceai.

Ceața amară...

Apoi rămase nemișcată. Ce era zgomotul ăsta?

Lucy își lăsă capul într-o parte și ascultă.

Ce-a fost asta?

Un ticăit. Auzindu-l, simți un nod în stomac. Nu aveau nici un ceas mecanic care să ticăie. Dar așa se auzise.

Ce naiba e?

Intră în dormitorul mic, pe care-l foloseau mai ales ca să-și depoziteze hainele. Lumina era stinsă. O aprinse. Nu, nu de aici venea sunetul.

Palmele începură să-i transpire, respira din ce în ce mai repede și inima îi bubuia în piept.

„Îmi imaginez numai sunetul... Îmi pierd mințile. DEI-urile nu ticăie. Chiar și aparatele cu cronometru au detonatoare eletronice."

Și, în plus, chiar era posibil să-i pună cineva o bombă în apartamentul ei din New York?

„Fată dragă, ai nevoie de terapie serioasă."

Lucy se duse la intrarea în dormitorul principal. Ușa de la șifonier era deschisă, împiedicând-o să vadă măsuța de toaletă. Poate era... Făcu un pas înainte. Dar se opri. Ticăitul venea de altundeva, nu de aici. Străbătu holul către sufragerie și se uită înăuntru. Nimic.

Se duse în baie. Izbucni în râs.

Lângă cadă, pe dulăpiorul de toaletă, se afla un ceas. Părea să fie un ceas de modă veche. Era negru și avea cadranul de sticlă cu o lună plină care se uita fix la ea. Oare de unde apăruse? Oare iar își făcuse mătușa ei curat în garaj? Sau poate Bob îl cumpărase cât timp fusese ea plecată și îl întorsese în această dimineață când ea era la sală?

Dar de ce în baie?

Fața ciudată de lună o privea cu o căutătură curioasă, aproape răutăcioasă. Îi amintea de chipurile copiilor văzuți de-a lungul drumului, cu gurile strâmbate într-o expresie care nu era chiar un zâmbet; nu puteai să-ți dai seama ce le trecea de fapt prin cap. Când se uitau la tine, oare își vedeau salvatorii? Dușmanii? Sau creaturi de pe altă planetă?

Lucy se hotărî să-l sune pe Bob sau pe mama ei și să-i întrebe despre ceas. Se duse în bucătărie. Își făcu ceaiul și se duse cu ceașca plină în baie, luând telefonul cu ea și dând drumul la apă fierbinte în cadă.

Se întrebă dacă prima baie cu spumă parfumată după luni de zile va reuși să spele cât de puțin ceața amară.

Pe stradă, în fața blocului de apartamente al lui Lucy, Vincent Reynolds se uita după două fete de școală care treceau pe lângă ei.

Le privi cu atenție, dar nu simți nici o intensificare a foamei care deja îi chinuia trupul. Erau doar fetițe de liceu și mult prea tinere pentru el. (Sally Anne fusese tot adolescentă, dar și el era pe atunci, așa că nu conta.)

La telefonul mobil, Vincent îl auzi pe Duncan șoptindu-i:

– Sunt în dormitorul ei. E în baie, își umple cada... Asta o să-mi fie de ajutor.

„Scândura la apă..."

Din cauză că blocul avea mulți locatari și ar fi putut fi observat ușor, Duncan se cățărase pe acoperișul unei clădiri învecinate și venise cu grijă până pe acoperișul casei lui Lucy, apoi pe scara de incendiu până în dormitorul ei. Era într-o formă fizică excelentă (alt lucru care-i deosebea pe cei doi prieteni).

– OK, acum o fac.

„Mulțumesc..."

Dar imediat auzi:

– Stai puțin.

– Ce? întrebă Vincent. S-a întâmplat ceva?

– E la telefon. Va trebui să așteptăm.

Vincent cel Flămând era nerăbdător. Așteptarea nu era punctul lui forte.

Trecură un minut, două, trei.

– Ce se-ntâmplă? șopti Vincent.

– Încă vorbește la telefon.

Vincent era furios.

„Naiba s-o ia... Își dorea să fie acolo cu Duncan să-l ajute s-o omoare. Ce naiba o apucase să dea telefoane tocmai acum?" Înfulecă o ciocolată.

În cele din urmă, Ceasornicarul spuse:

– O să încerc s-o fac să închidă telefonul. Mă duc înapoi pe acoperiș și cobor scările până pe coridor. O s-o fac să vină să deschidă ușa. Nu mai pot să aștept, zise el și Vincent distinse o emoție rară în vocea bărbatului.

„Nici nu-ți poți imagina ce înseamnă să nu mai poți de fapt“, se gândi Vincent cel Isteț, care ieși la suprafață pentru un moment, înainte să fie alungat de cealaltă jumătate hămesită.

În timp ce se dezbrăca pentru baie, Lucy Richter auzi un alt zgomot. Nu ticăitul ceasului cu lună. De undeva de aproape. De dinăuntru, din apartament? De pe coridor? Din stradă?

Un clic. Metalic.

„Ce-a fost?“

Viața unui soldat este plină de sunetul de metal pe metal. Încărcarea muniției în pușca mirosind a ulei, încărcarea cartușelor de rezervă, încărcarea și blocarea Coltului, închisul ușilor vehiculelor de transport, clinchetul cataramelor de la curele și a celor de pe vestă. Clinchetul unei glonț de AK-47, dansând în ricoșeu dintr-un Bradley sau Humvee.

Iar se auzi sunetul acela: *clic, clic.*

Apoi liniște.

Simți o rafală de aer rece, ca și cum s-ar fi deschis o fereastră. Unde? „În dormitor. Pe jumătate goală, se duse la ușa dormitorului și se uită înăuntru. Da, fereastra era deschisă. Dar când se uitase înainte, când auzise ticăitul, nu fusese oare închisă? Nu era sigură.

Lucy își ordonă: „Nu mai fi atât de paranoică, soldat. Ești penibilă. M-am săturat de toată aiureala asta. Nu e nici un DEI, nici un sinucigaș cu bombă, nici o ceață amară. Fii rațională.“

Acoperindu-și pieptul cu o mână – erau apartamente chiar peste drum – închise și încuie ferestrele. Se uită în jos în stradă. Nu văzu nimic.

În momentul acela cineva începu să bată cu pumnul în ușă. Lucy se răsuci pe loc și scoase un mic țipăt. Își luă pe ea un capot și se duse în holul întunecat.

– Cine-i acolo?

O clipă nu răspunse nimeni, apoi o voce de bărbat zise tare:

– Sunt ofițer de poliție. Totul e bine?

– Ce s-a întâmplat? zise ea.

– E o urgență. Vă rog, deschideți ușa. Totul e bine?

Alarmată, Lucy își legă mai strâns cordonul capotului și desfăcu zăvorul și încuietorile, gândindu-se la fereastra din dormitor și întrebându-se dacă nu cumva încercase cineva să dea o spargere. Desfăcu și lanțul.

Lucy răsuci închizătoarea, gândindu-se doar după ce ușa începuse deja să se deschidă că probabil ar fi trebuit să ceară să vadă o legitimație sau o insignă înainte. Fusese prinsă într-o lume diferită de atâta vreme, încât uitase că erau încă o mulțime de oameni extrem de periculoși și în țară.

Amelia Sachs și Lon Sellitto sosiră la blocul vechi de apartamente din Greenwich Village, situat în ciudata stradă Barrow.

– Asta e?

– Îhî, zise Sellitto. Avea degetele vinete de frig. Urechile îi erau roșii.

Se uitară la aleea de lângă clădire. Sachs o examină cu mare atenție.

– Cum o cheamă? întrebă ea.

– Richter. Cred că prenumele e Lucy.

– Care e fereastra ei?

– Al treilea etaj.

Sachs se uită în sus la scara de incendiu.

Urcară pe intrarea principală a blocului. Se adunase un grup de oameni care îi priveau curioși. Sachs le studie fețele, convinsă și acum că motivul pentru care Ceasornicarul măturase prima scenă era că voia să se reîntoarcă. Ceea ce însemna că poate era încă aici și de data aceasta. Dar nu văzu pe nimeni care să semene cu descrierile pe care le aveau ale Ceasornicarului și ale partenerului său.

– Suntem siguri că a fost Ceasornicarul? îi întrebă Sachs pe Frank Rettig și pe Nancy Simpson, care îi așteptau înfrigurați și

zgribuliți lângă dubița de intervenție rapidă la Scena crimei, parcată strâmb în mijlocul străzii Barrow.

– Da, a lăsat un ceas din acelea, răspunse Rettig. Cu fața de lună.

Sachs și Sellitto urcară scările.

– Încă ceva, zise Nancy Simpson.

Detectivii se opriră și se uitară la ea.

– Nu o să fie frumos deloc, zise polițista cu un gest către clădire, făcând o grimasă.

Capitolul 24

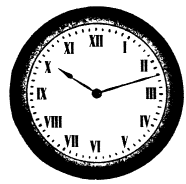

Sachs și Sellitto urcară scările încet. Casa scărilor era slab luminată și mirosea a purificator de aer cu esență de pin amestecat cu mirosul specific al sistemelor de încălzire pe petrol.

– Cum a intrat? se întrebă Sachs.

– Tipul ăsta e o fantomă. Intră cum dracu' vrea el.

Sachs se uită în sus pe scări. Se opriră în fața unei uși. Pe o plăcuță erau scris: „Richter/Dobbs".

„N-o să fie frumos deloc..."

– Hai să intrăm.

Sachs deschise ușa și intră în apartamentul lui Lucy Richter.

Aici fură întâmpinați de o tânără femeie musculoasă, cu părul prins, îmbrăcată în trening. Vorbea cu un polițist în uniformă și, când intrară Sachs și Sellitto, se întoarse imediat în direcția lor. Se uită la ei, le observă insignele aurii agățate de gât și chipul i se întunecă.

– Dumneata ești responsabilul aici? întrebă Lucy Richter nervoasă, apropiindu-se de Lon Sellitto.

– Sunt unul dintre detectivii care se ocupă de caz. Sellitto se prezentă. Sachs făcu la fel.

– Ce naiba credeți că faceți? strigă tânăra. *Știți* că un psihopat lasă ceasurile astea afurisite pe unde vrea să omoare oameni, și nu

spuneți la nimeni? Nu am supraviețuit atâtea luni de război în deșert, numai ca să vin acasă și să mă omoare un nenorocit, pentru că voi nu vă obosiți să informați populația, ce mama dracului!

Trecu ceva vreme până reușiră să o calmeze.

– Doamnă, modul lui de acțiune nu e de a livra aceste ceasuri înainte pentru a-i anunța pe oameni că are de gând să vină, îi explică Sachs. A fost *aici.* În acest apartament. Ați avut noroc.

Lucy Richter avusese, într-adevăr, mare noroc.

Cu aproximativ o jumătate de oră înainte, un trecător văzuse din întâmplare un bărbat cățărându-se pe scara de incendiu ca să ajungă pe acoperiș. Sunase la 911 ca să anunțe. Ceasornicarul se pare că se uitase în jos, își dăduse seama că fusese observat și fugise.

Controlaseră împrejurimile, dar nu găsiră nici o urmă și nici un martor nu văzuse pe nimeni care să se potrivească imaginii Ceasornicarului de pe portretul-robot realizat de calculator.

Sachs îi aruncă o privire lui Sellitto.

– Ne pare foarte rău pentru acest incident, doamnă Richter, zise Sellitto.

– Vă pare rău, pufni ea. Ar trebui să anunțați public ce se întâmplă.

Detectivii schimbară iar o privire. Sellitto dădu din cap.

– Așa vom face. Le vom spune celor de la Relații cu Publicul să dea un anunț în presa locală.

– Am dori să controlăm apartamentul, să descoperim vreo urmă. Și să vă punem câteva întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat.

– Într-un minut. Acum trebuie să dau câteva telefoane. Familia mea va auzi despre asta la știri. Nu vreau să se neliniștească.

– Este foarte important, zise Sellitto.

Lucy Richter își deschise telefonul.

– Cum am spus, într-un minut, le zise ea cu voce fermă.

– Rhyme, ești acolo?

– Spune, Sachs. Criminalistul era în laborator, comunicând prin radio cu Sachs.

Rhyme își aminti că luna următoare plănuiseră să încerce o cameră video performantă pe care Sachs să o poarte montată pe cap sau pe umăr, transmițând în direct în laboratorul lui, pentru ca astfel să poată vedea și el tot ce vedea ea. O numiseră în glumă „jucăria lui James Bond". Simți o strângere de inimă că nu va inaugura aparatul cu Sachs.

Apoi se sili să scape de acest sentiment. Își repetă ceea ce le spunea foarte des și celor care lucrau cu el: „Avem un criminal în libertate, nimic nu contează mai mult decât să-l prindem și nu poți face asta dacă nu te concentrezi sută la sută".

– I-am arătat lui Lucy portretul-robot al Ceasornicarului. Nu l-a recunoscut.

– Cum a intrat înăuntru de data asta?

– Nu suntem siguri. Dacă respectă de modul de operare de dinainte, a deschis ușa cu un șperaclu. Dar apoi cred că a urcat pe acoperiș și a coborât pe scara de incendiu până la fereastra victimei. A intrat înăuntru, a lăsat ceasul și a așteptat-o. Dar dintr-un motiv oarecare a ieșit afară. Atunci l-a văzut martorul și a lăsat totul baltă și a șters-o. A coborât pe scara de incendiu.

– În ce locuri din apartament a fost?

– A lăsat ceasul în baie. Ieșirea de incendiu e chiar lângă dormitorul principal, așa că a fost și acolo. Sachs făcu o pauză. Un moment mai târziu vorbi din nou. Au căutat martori, dar nimeni nu l-a văzut, nici pe el, nici mașina lui. Poate că acum merge pe jos, din moment ce le-am găsit SUV-ul. Sunt șase linii diferite de metrou care pornesc de la Greenwich Village și ar fi putut scăpa ușor pe una dintre ele.

– Nu cred.

Rhyme îi spuse că, după părerea lui, Ceasornicarul și asistentul său ar prefera o mașină. Alegerea de a folosi sau nu o mașină în timpul comiterii unei infracțiuni este un model constant în modul de operare al criminalilor. Rareori se schimbă.

Sachs controlă dormitorul, ieșirea de incendiu, baia și rutele pe care probabil le urmase pentru a ajunge în aceste locuri. Verifică, de

asemenea, și acoperișul. Nu fusese reparat de curând cu smoală, îi spuse ea lui Rhyme.

– Nimic, Rhyme. Parcă ar purta și el un costum Tyvek. Pur și simplu, nu lasă nimic în urmă.

Edmond Locard, faimosul criminalist francez, dezvoltase ceea ce el numea principiul schimbului, care afirma că oricând are loc o încălcare fizică a legii, are loc un transfer de probe între infractor și locul infracțiunii. Lasă ceva ce-i aparține la locul cu pricina și ia cu el ceva din locația respectivă când pleacă. Principiul este înșelător optimist, deoarece uneori proba este atât de mică, încât nu e observată, și alteori e ușor de localizat, dar nu oferă nici o pistă folositoare de investigație. Cu toate acestea, principiul lui Locard este adevărat, prin aceea că există întotdeauna măcar *puțin* transfer de materiale.

Totuși, Rhyme se întrebase deseori dacă exista vreun criminal care să fie la fel de inteligent – dacă nu chiar mai inteligent – decât Rhyme însuși, și dacă o asemenea persoană ar putea învăța suficiente lucruri despre știința criminalistică încât să comită o crimă și, în același timp, să își bată joc de principiul lui Locard – să nu lase nici o probă în urmă și să nu ia nimic cu el. Oare Ceasornicarul era această persoană?

– Gândește-te, Sachs... Trebuie să fie mai mult. Ne scapă ceva. Ce spune victima?

– E destul de zguduită. Nu prea se concentrează.

– Îți trimit acolo arma noastră secretă, zise Rhyme după o pauză.

Kathryn Dance se așeză în fața lui Lucy Richter în camera de zi din apartamentul acesteia din urmă.

Lucy stătea sub un poster cu Jimi Hendrix și o fotografie de la nuntă, cu ea și soțul ei, un bărbat vesel, cu chipul rotund, îmbrăcat în uniformă militară de ceremonie.

Dance observă că femeia era destul de calmă, având în vedere circumstanțele, deși, așa cum spusese și Amelia Sachs, în mod evident o deranja ceva. Dance avea impresia că acest ceva nu era atacul, cel puțin

în parte. Nu prezenta reacțiile de stres posttraumatic al unui atac ratat în ultima clipă; era tulburată de ceva mult mai profund.

– Dacă nu te superi, ai putea, te rog, să-mi povestești încă o dată detaliile?

– Dacă vă ajută să-l prindeți pe nemernicul acela, sigur.

Lucy le povesti cum se dusese la sala de gimnastică în acea dimineață. Venise acasă și atunci găsise ceasul.

– Eram supărată. Ticăitul... Chipul îi exprimă o reacție subtilă de frică. Fugă sau luptă. La îndemnul lui Dance, le explică despre bombe. M-am gândit că poate era un cadou sau așa ceva, dar totuși, nu știu de ce, m-a băgat în sperieți. Apoi am simțit un curent de aer rece și m-am dus să verific. Am găsit geamul de la dormitor deschis. Atunci a apărut poliția.

– Altceva neobișnuit?

– Nu. Nu-mi amintesc nimic.

Dance îi puse mai multe întrebări. Lucy nu îi cunoștea pe Theodore Adams sau pe Joanne Harper. Nu se putea gândi la nimeni care ar dori să-i facă vreun rău. Încercase să-și amintească orice altceva ca să ajute poliția, dar nu-i venea în minte absolut nimic.

Femeia era foarte curajoasă la suprafață („nemernicul acela"), dar Dance credea că exista ceva în mintea lui Lucy care o împiedica, în mod subconștient, să se concentreze asupra a ceea ce tocmai se întâmplase. Postura clasică de apărare – brațele încrucișate la piept și picioarele la glezne – era un semn nu de minciună, ci o barieră împotriva unei amenințări.

Agenta avea nevoie de o abordare diferită. Își puse carnețelul deoparte.

– Ce faci în oraș? o întrebă pe un ton de conversație obișnuită.

Lucy îi spuse că venise din Orientul Mijlociu în permisie. În mod normal s-ar fi întâlnit cu soțul ei Bob în Germania, unde aveau mai mulți prieteni, dar joi trebuia să primească o diplomă de merit.

– Oh, în timpul paradei organizate în sprijinul armatei?

– Imediat după paradă.

– Felicitări!

Pentru o clipă îi apăru un zâmbet pe buze. Dance observă reacția minusculă.

Și ea avu o reacție; soțul ei fusese decorat de FBI cu patru zile înainte să moară. Dar aceasta era doar un ecou irelevant pe care Dance și-l înăbuși imediat.

Clătinând din cap, agenta continuă:

– Te-ai întors în America și uite ce se întâmplă – dai de individul ăsta. Ce porcărie! Mai ales după ce ai fost în deșert.

– Nu e chiar așa de rău acolo. La știri pare mai rău decât este în realitate.

– Totuși... Dar se pare că faci față foarte bine.

Limbajul ei corporal însă spunea cu totul altceva.

– Oh, sigur. Faci ce trebuie să faci, știi. Nu e chiar așa mare lucru. Își încleștă degetele.

– Ce faci acolo?

– Mă ocup de furnizorii de carburanți. Altfel spus, controlez camioanele de aprovizionare.

– E o treabă importantă.

O ridicare din umeri.

– Mă rog...

– Pun pariu că te bucuri că ai venit în permisie.

– Ai fost vreodată înrolată?

– Nu, răspunse Dance.

– Ei bine, în armată, trebuie să-ți amintești regula numărul unu: Nu refuza niciodată ocazia de a avea un moment liber. Chiar și dacă nu e decât o serată cu punci, cot la cot cu șefii și o decorație inutilă, de pus pe perete.

Dance continuă să o facă să vorbească.

– Câți soldați vor fi prezenți la ceremonie?

– Optsprezece.

Lucy nu se simțea deloc în largul ei și Dance se întrebă dacă această stare nu se datora cumva faptului că va trebui să spună câteva

cuvinte în fața mulțimii. Vorbitul în public e mai sus pe scala fobiilor decât săritura cu parașuta.

– Și va participa multă lume la festivitate?

– Nu știu. O sută de oameni. Poate două.

– Și familia ta vine?

– Oh, da. Toți. După aceea vom avea o recepție aici .

– După cum zice fiică-mea, petrecerile sunt beton, zise Dance zâmbind. La ce meniu te-ai gândit?

– Oh, nici nu vreau să mă gândesc, glumi Lucy. Suntem în Village. Așa că o să fie mâncare italienească. Ziti copți, scampi, cârnați. Mama și mătușa mea o să gătească totul. Eu fac desertul.

– Punctul meu slab, zise Dance. Dulciurile... Deja mi se face foame. Apoi zise: Scuze, am deviat de la subiect. Lăsând carnețelul deoparte, se uită în ochii femeii. Să ne întoarcem la vizita pe care ai avut-o. Spuneai, așadar, că tocmai ți-ai pus apă de ceai. Că ai vrut să faci o baie. Ai simțit un curent rece. Ai mers în dormitor. Geamul era deschis. Ce te-am întrebat? Oh, da. Ai mai văzut ceva neobișnuit?

– Nu prea. Spuse asta repede, ca înainte, dar după aceea se încruntă ușor. Stai un pic. Știi... parcă mai era ceva.

– Da?

Dance făcuse ceea ce se numea „o inundare". Realizase că povestea cu Ceasornicarul nu era singurul lucru care o deranja pe Lucy, ci mai degrabă îndatoririle ei din Orient și, dintr-un anume motiv, ceremonia de decernare a medaliei de peste câteva zile. Dance se reîntorsese la subiect și o bombardase cu întrebări, în speranța că o va face să uite de agitație, permițând astfel celorlalte amintiri să iasă la lumină.

Lucy se ridică și se duse în dormitor. Fără un cuvânt, Dance o urmă. Amelia Sachs veni după ele.

Lucy se uită prin cameră.

„Ai grijă, își spuse Dance. Își aduce aminte de ceva." Agenta rămase tăcută. Foarte mulți anchetatori distrug un interviu pentru că

sunt prea insistenți. Regula amintirilor vagi este că poți să le lași să iasă la suprafață, dar nu poți aproape niciodată să le scoți intenționat.

„Privitul și ascultatul sunt cele mai importante părți ale unui interogatoriu. Vorbitul este ultimul."

– Era ceva care m-a deranjat, în afară de fereastra deschisă... Oh, știi? Mi-am adus aminte. Când am intrat data trecută în dormitor, ca să văd de unde venea ticăitul, ceva era schimbat – nu am văzut măsuța de toaletă.

– De ce te-a deranjat?

– Deoarece când m-am dus la sală m-am uitat înăuntru să văd dacă nu mi-am lăsat ochelarii de soare acolo. Erau și i-am luat. Dar când m-am uitat mai târziu în cameră, atunci când am auzit ticăitul, n-am mai văzut măsuța – pentru că ușa de la șifonier era pe jumătate deschisă.

– Deci după ce bărbatul a lăsat ceasul, probabil s-a ascuns în șifonier sau în spatele ușii, zise Dance.

– Da, s-ar putea, zise Lucy.

Dance se întoarse spre Sachs, care dădu din cap cu un zâmbet.

– E bine, zise ea. Mă pun chiar acum pe treabă. Și deschise ușa șifonierului cu mâna acoperită de mănușa de latex.

Dăduseră greș încă o dată.

Duncan conducea chiar mai atent ca de obicei, mai *meticulos*.

Era tăcut și perfect calm. Lucru care-l deranja pe Vincent chiar mai mult. Dacă Duncan ar fi dat cu pumnul de furie și ar fi urlat, așa ca tatăl său vitreg, Vincent s-ar fi simțit mai bine. („*Ce*-ai făcut?" urlase el turbat de furie, referindu-se la violul lui Sally Anne. „Grăsan pervers ce ești!") Era îngrijorat ca nu cumva Duncan să renunțe la tot planul.

Vincent nu voia ca prietenul lui să plece.

Dar Duncan pur și simplu conducea încet, rămânând mereu pe centrul bandei, fără să accelereze, fără să treacă pe lumina galbenă a semafoarelor.

Și nu spuse nici un cuvânt foarte mult timp.

În cele din urmă îi explică lui Vincent ce se întâmplase: cum încercase să urce pe acoperiș – plănuind să intre în clădire, să bată la ușa lui Lucy și s-o facă să închidă telefonul – aruncase o privire în jos și observase un bărbat în alee, uitându-se la el, scoțându-și telefonul din buzunar, strigându-i să se oprească. Ucigașul se grăbise să ajungă pe acoperiș, fugise spre stânga traversând mai multe acoperișuri, apoi coborâse în alee. După aceea o luase la goană către Buick.

Duncan conducea meticulos, într-adevăr, dar fără nici o destinație precisă. La început Vincent se gândise că făcea acest lucru pentru a deruta polițiștii care l-ar putea urmări, dar nu părea să fie pericol de așa ceva. Abia atunci își dădu seama că Duncan era ca pe pilot automat, conducând mașina în cercuri mari.

Ca și acele unui ceas.

Încă o dată șocul de a scăpa ca prin urechile acului se risipi treptat și Vincent simți cum foamea crește din nou în el, făcându-l să-l doară mușchii fălcii, capul, vintrele.

„Dacă nu mâncăm, murim."

Voia să fie iar în Michigan, acasă la sora lui, să ia cina cu ea, să se uite la televizor. Dar sora lui nu era aici, era mulți kilometri distanță, poate se gândea la el chiar în momentul acesta – dar asta nu era o consolare prea mare... Foamea era mult prea intensă. Nimic nu mergea așa cum trebuie! Îi venea să urle. Vincent ar fi putut avea mai mult noroc colindând mallurile din New Jersey sau așteptând vreo studentă sau secretară care făcea jogging singură într-un parc pustiu. Ce sens avea să...

– Îmi pare rău, zise Duncan abia șoptit.

– Ce...?

– Îmi pare rău.

Vincent se simți dezarmat. Furia i se topi și nu știu ce să spună.

– Tu m-ai ajutat și te-ai străduit atât de mult pentru mine. Și uite ce s-a întâmplat! Te-am dezamăgit.

Parcă era mama lui, care, când Vincent avea zece ani, îi spunea că îl dezamăgise cu Gus, apoi și cu al doilea ei soț, apoi cu Bart, apoi cu Rachel, care fusese un experiment, apoi cu al treilea ei soț.

Și, de fiecare dată, micul Vincent spunea exact ce spuse și acum:

– E în regulă.

– Nu, nu e... Îți tot vorbesc despre marele plan. Dar asta nu reduce dezamăgirile noastre. Îți sunt dator. Și o să mă revanșez.

Ceea ce mama lui nu-i spusese *niciodată,* darămite să și facă, lăsându-l pe Vincent să-și găsească orice consolare putea în mâncare, televizor, spionatul fetelor și în „legăturile sale de suflet".

Nu, era clar, prietenul său Duncan era absolut sincer în ceea ce spunea. Era plin de remușcări din pricină că Vincent nu reușise să o posede pe Lucy. Vincent simți că îi vine să plângă, dar pentru un cu totul alt motiv. Nu de foame, nu de frustrare. Se simți copleșit de o senzație ciudată. Oamenii nu-i spuneau aproape niciodată lucruri drăguțe. Niciodată nu se îngrijorau dacă el nu se simțea bine.

– Ascultă, zise Duncan. Cea care urmează pe listă. N-o s-o vrei.

– E urâtă?

– Nu chiar. E vorba doar de felul în care-o să moară... O s-o ard.

– Oh!

– În carte, îți amintești de tortura cu alcool?

– Nu chiar.

Imaginile din carte erau cu bărbați care erau torturați; deci Vincent nu le dăduse prea multă atenție.

– Torni alcool pe corpul cuiva de la brâu în jos și îi dai foc. Poți stinge rapid un foc de alcool, dacă încep să mărturisească. Bineînțeles, eu n-am de gând să sting focul.

„Are dreptate, se gândi Vincent, nu o mai voia după așa ceva."

– Dar am altă idee.

Duncan îi explică apoi la ce se gândise. Buna dispoziție a lui Vincent reveni cu fiecare cuvânt pe care-l auzea.

– Nu crezi că asta va funcționa de minune pentru toată lumea? întrebă Duncan.

„Ei, nu chiar pentru *toată lumea*“, se gândi Vincent cel Isteț, care își făcuse din nou apariția și era în toane foarte bune, dacă e să ne gândim la tot ce se întâmplase.

Stând în fața diagramelor cu probe, Rhyme o auzi pe Sachs vorbind din nou pe frecvența lui de radio.

– OK, Rhyme. Am descoperit că se ascundea în șifonier.

– În care?

– În cel din dormitorul lui Lucy.

Rhyme își închise ochii.

– Descrie-mi-l.

Sachs îi descrise întreaga scenă – holul care ducea la dormitor, dispunerea mobilelor în dormitor, apoi aspectul lor, tablourile de pe pereți, locul pe unde intrase Ceasornicarul, pe unde ieșise și alte detalii. Totul era descris amănunțit și obiectiv. Competența și experiența răzbăteau din fiecare cuvânt rostit. Dacă într-adevăr va demisiona, se întrebă cât timp îi va lua unui alt polițist să cerceteze o scenă la fel de bine ca ea.

„Niciodată“, se gândi el cu cinism.

Pentru un moment se simți cuprins de enervare. Apoi se forță să scape de sentiment și să se concentreze din nou asupra cuvintelor ei.

– O sută nouăzeci de centimetri lățime, descrise ea șifonierul. Plin de haine. Cele bărbătești la stânga, cele femeiești la dreapta, pe jumătate. Pantofii pe podea. Paisprezece perechi. Patru de bărbați, zece de femei.

„O proporție tipică pentru un cuplu căsătorit“, observă Rhyme, amintindu-și de propriul șifonier din urmă cu câțiva ani.

– Când s-a ascuns, stătea pe jos?

– Nu. Sunt prea multe cutii.

O auzi punând o întrebare. Apoi vorbi iar în microfonul radioului.

– Hainele sunt aranjate acum, dar cu siguranță le-a mutat. Văd câteva cutii mutate pe podea și câteva urme de la smoala aceea de acoperiș pe care am găsit-o și înainte.

– Între ce fel de haine s-a ascuns?

– Un costum. Și uniforma militară a lui Lucy.

– Ce bine! Anumite haine, cum ar fi uniformele, sunt deosebit de bune la adunat probe, datorită epoleților lor proeminenți, a nasturilor și a decorațiilor. A stat în fața sau în spatele uniformei?

– În față.

– Perfect. Controlează fiecare nasture, fiecare medalie, tresă sau decorație.

– OK. O să-mi ia câteva minute.

Urmară câteva minute de tăcere.

Fu cuprins din nou de nerăbdare amestecată cu furie. Se uită fix la tabla cu diagrame.

– Am găsit două fire de păr și câteva fibre, zise ea în cele din urmă.

Tocmai era pe punctul să-i spună să compare părul cu alte mostre din apartament, când își dădu seama că, evident, nu era necesar să-i spună nimic.

– Am comparat firele de păr cu ale ei. Nu se potrivesc.

Rhyme deschise gura să-i spună să găsească o mostră din firele de păr ale soțului femeii, când Sachs continuă:

– Dar am găsit peria de păr a soțului ei. Sunt nouăzeci și nouă la sută sigură că sunt ale lui.

„Foarte bine, Sachs. Foarte bine."

– Dar fibrele... Nu par să se potrivească cu nimic altceva de aici. Sachs făcu o pauză. Par a fi de lână, de culoare deschisă. Poate un pulover... Dar erau agățate de un nasture de la un buzunar, aproximativ la nivelul umărului unui bărbat de înălțimea Ceasornicarului. Ar putea fi un guler de blană.

O deducție rezonabilă, deși vor trebui să examineze fibrele mai atent în laborator.

– Cam asta e tot, Rhyme, zise ea după alte câteva minute. Nu e prea mult, dar tot e ceva.

– OK, adu totul la laborator. O să le examinăm aici. Deconectă legătura.

Thom scrise informațiile pe care i le dăduse Sachs. După ce asistentul ieși din cameră, Lincoln Rhyme se uită din nou la diagrame. Se întrebă dacă notițele la care se uita acum nu erau mai mult decât simple indicii într-un caz de omucidere, dacă nu cumva erau probele unei crime complet diferite: cadavrul ultimei scene a crimei la care va lucra vreodată împreună cu Amelia Sachs.

Lon Sellitto plecase și Sachs tocmai termina de împachetat probele în apartamentul lui Lucy Richter. Se întoarse spre Kathryn Dance și îi mulțumi.

– Sper că va fi de folos, îi răspunse Dance.

– Asta e toată munca la o scenă a crimei. Nu găsești decât niște fibre, dar e posibil să fie suficiente pentru o condamnare. Va trebui pur și simplu să vedem, adăugă Sachs. Mă duc înapoi acasă la Rhyme. Ascultă, nu vreau să te superi, dar n-ai vrea să cauți niște martori prin împrejurimi? Am văzut că ești cu adevărat expertă în legătură cu martorii.

– Sigur că da.

Sachs îi dădu niște copii xerox cu portretul-robot al Ceasornicarului și plecă la Rhyme.

– Te descurci? O să fii bine? o întrebă Dance pe Lucy Richter.

– Da, sigur, răspunse tânăra și îi oferi un zâmbet stoic. Intră în bucătărie și puse un ceainic pe aragaz. Nu vrei niște ceai? Sau cafea?

– Nu. Mă duc afară să caut martori oculari.

Lucy se uita fix la podea, un semnal clar pentru un expert kinezic. Dance nu spuse nimic.

– Ai zis că ești din California. Când te întorci?

– Mâine, probabil.

– Mă întrebam dacă n-ai avea timp de o cafea sau așa ceva. Lucy se jucă distrată cu un suport de pahare pe care scria „Divizia de Infanterie 4. Neclintit și loial".

– Sigur. Aranjăm noi ceva. Dance găsi o carte de vizită în poșetă și scrise pe ea numele hotelului unde stătea, apoi încercui numărul ei de mobil.

Lucy o luă.

– Sună-mă, zise Dance.

– O să te sun.

– Totul e în regulă?

– Oh, sigur. Totul e bine.

Dance dădu mâna cu femeia și plecă, reamintindu-și o regulă importantă în analiza kinezică: Uneori nu e nevoie să descoperi adevărul din spatele fiecărei minciuni care ți se spune.

Capitolul 25

Amelia Sachs se întoarse la Rhyme cu o cutie mică de carton în care pusese probele.

– Ce avem? întrebă el.

Sachs trecu din nou în revistă tot ce găsise la scenă, apoi adăugă noile amănunte pe tablă.

Introduseră informațiile în baza de date NYPD și descoperiră că fibrele găsite pe uniforma lui Lucy proveneau într-adevăr de la un guler de blană, mai precis de la un gen de jachetă de piele cum purtau mai demult piloții. Sachs controlase ceasul de nitrați pe teren – nici acesta nu era exploziv – și era identic cu celelalte trei, neavând pe el nici o urmă, în afară de o pată recentă care se dovedi a fi metanol, tipul de alcool folosit ca antiseptic sau pentru curățat. Ca și în cazul depozitului florăresei, Ceasornicarul sau nu avusese timp, sau intenționat hotărâse să nu lase un alt poem.

Rhyme fu se acord ca publicul să fie anunțat despre cartea de vizită pe care o constituia ceasul, deși era convins că singurul lucru pe care-l vor obține în urma acestui anunț va fi acela că ucigașul nu va mai lăsa nici un ceas până nu va fi sigur că victima nu mai era în stare să strige după ajutor.

Urmele găsite de Sachs de-a lungul rutei pe care probabil că o apucase infractorul după ce fugise pe geam nu le oferiseră nici o informație utilă.

– Nu mai era nimic altceva, explică ea.

– Nimic? întrebă Rhyme. Clătină din cap.

„Principiul lui Locard...“

Sosi și Ron Pulaski, își dădu jos haina și și-o agăță în cuier. Rhyme observă că ochii lui Sachs se îndreptară imediat asupra bobocului.

Celălalt Caz...

– Ai avut noroc cu chestia aia despre Maryland? întrebă Sachs.

– Sunt în desfășurare trei anchete federale de corupție în zona Maryland, răspunse bobocul. Una dintre ele are o legătură cu zona metropolitană New York, dar numai cu portul din Jersey. Și nu are nimic de-a face cu drogurile. Se investighează cazuri de dare de mită și de documente de transport falsificate. Aștept să primesc un răspuns de la poliția Baltimore despre ancheta de stat. Nici Creeley, nici Sarkowski n-au deținut proprietăți în Maryland și nici unul din ei nu s-a dus acolo cu afaceri, cel puțin eu n-am descoperit nici o probă în sensul ăsta. Locația cea mai apropiată unde a ajuns Creeley a fost la o întâlnire obișnuită de afaceri în Pennsylvania, cu un client care locuia acolo. Iar Sarkowski nu a călătorit deloc. Oh, și încă n-am primit nici o listă cu clienți de la Jordan Kessler. Am mai lăsat un mesaj, dar n-a răspuns. Am găsit câțiva oameni care lucrează la 118 care s-au născut în Maryland, dar acum nu mai au nici o legătură acolo. I-am verificat pe toți angajații Secției 118 în baza de date privind impozitele pe proprietate imobiliară din Maryland și...

– Stai o secundă, îl întrerupse Sachs. Ce-ai făcut?

– Am greșit?

– Ăă, nu, Ron. N-ai greșit. Bine gândit.

Sachs schimbă un zâmbet cu subînțeles cu Rhyme. Acesta ridicase o sprânceană, impresionat.

– Poate. Dar n-a ieșit nimic.

– Ei bine, continuă să cauți.

– Sigur că da.

Sachs se duse lângă Sellitto și îi zise:

– Am o întrebare. Îl știi pe Halston Jefferies?

– Inspector adjunct la Secția 158?

– Exact. Ce problemă are? Își pierde cumpătul instantaneu.

– Da, da, zise Sellitto, râzând. Spumegă de furie tot timpul.

– Deci nu sunt singura cu care se poartă așa?

– Nu. Face un circ monstru din nimic. Cum de-ai avut de-a face cu el? Aruncă o privire către Rhyme.

– Nu, răspunse vesel criminalistul. Asta s-a întâmplat în cazul *ei.* Nu într-al *meu.*

Privirea ei exasperată nu-l tulbură deloc. Rhyme se gândi că în anumite circumstanțe meschinăria poate fi într-adevăr revigorantă.

– Am avut nevoie de un dosar și m-am dus direct la sursă. El a fost de părere că trebuia să mă duc să-i cer întâi lui aprobarea.

– Dar tu n-ai vrut să spui nimic despre ce se întâmplă la 118.

– Exact.

– Așa e el, pur și simplu. A avut niște probleme mai demult. Nevastă-sa era o doamnă de societate...

– Ce expresie grozavă, întrerupse Pulaski. De „societate", ca și „socialist". Atâta că sunt, de fapt, antonime. Într-un fel.

Sellitto îi aruncă o privire rece și bobocul tăcu.

– Am auzit că Jefferies și nevastă-sa au pierdut o grămadă de bani, continuă detectivul. Vreau să spun cu adevărat o *grămadă* de bani. Sume din alea la care noi, ăștia de aici, nici măcar nu știm să calculăm pe unde vin zecimalele. Nu știu ce afacere avea nevastă-sa. El spera să candideze – cred că-n Albany. Dar nu poți să ajungi acolo, dacă n-ai bani mulți. Așa că imediat ce au pierdut afacerea, nevastă-sa l-a părăsit. Deși, la ce nervi are, m-aș mira să nu fi avut ei probleme și-nainte.

Sachs dădea din cap auzind informațiile. Îi sună telefonul. Răspunse.

– Da, exact, eu sunt... Oh, nu. Unde?... Ajung acolo în zece minute. Se repezi către ușă, cu chipul grav și palid, strigând în urmă: Problemă. Mă întorc într-o jumătate de oră.

– Sachs! începu Rhyme. Dar singurul răspuns fu ușa de la intrare trântită în goană.

Mașina Camaro trecu peste bordura de pe West Forty-fourth Street, nu departe de West Side Highway.

Un bărbat înalt, cu un palton și o căciulă de blană, se încruntă la Sachs, care tocmai ieșea din mașină. Nu îl cunoștea, și nici el pe ea, dar felul hotărât în care parcase mașina și placuța cu inscripția NYPD de pe bord arătau clar că ea era persoana pe care o aștepta.

Tânărul avea nasul și urechile roșii și îi ieșea abur pe nări. Tropăia din picioare ca să nu înghețe.

– Uuf, ce frig e. M-am săturat până peste cap de iarnă. Ești detectiv Sachs?

– Da. Dumneata ești Coyle?

Dădură mâna. Bărbatul i-o strânse cu putere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Haide. O să-ți arăt.

– Unde?

– Dubița. În parcarea de mai sus, de pe stradă.

În timp ce mergeau rapid din cauza frigului, Sachs îl întrebă:

– De la ce secție ești? Coyle îi spusese că era polițist la telefon.

Era foarte mult zgomot de la trafic. Omul n-o auzi. Sachs repetă întrebarea:

– De la ce secție ești? Midtown South?

Bărbatul clipi nedumerit.

– Da. Își șterse nasul.

– Am lucrat acolo o vreme, îi zise Sachs.

– Hmm, zise Coyle și nimic altceva. O conduse într-o parcare mare. În capătul cel mai îndepărtat al parcării, Coyle se opri lângă o dubiță Windstar cu ferestre fumurii și cu motorul pornit.

Bărbatul se uită o clipă în jur. Apoi deschise ușa.

Cercetând blocurile și magazinele din Greenwich Village, în jurul apartamentul lui Lucy Richter, Kathryn Dance reflecta la relația simbiotică dintre kinezie și științele criminalistice.

Un specialist în kinezie are nevoie de o ființă umană – un martor, un suspect – în același fel în care un criminalist are nevoie de probe fizice. Și totuși, acest caz se deosebea de altele printr-o surprinzătoare absență atât a oamenilor, cât și a indiciilor fizice.

O frustra. Nu mai fusese niciodată implicată într-o anchetă în acest mod.

„Mă scuzați, domnule, doamnă, hei, tu de colo, tinere, azi a avut loc o acțiune a poliției în apropiere, ați auzit despre asta, ah, ce bine, mă întrebam dacă nu cumva ați văzut pe cineva în zonă, îndepărtându-se foarte grăbit. Sau poate ați văzut ceva suspect, orice lucru ieșit din comun? Uitați-vă la această fotografie..."

Dar nimic.

Dance nu recunoscu nici măcar „martorita" cronică, boala oamenilor care evident știu ceva, dar pretind că nu știu, de teamă pentru siguranța lor și a familiile lor. Nu, după patruzeci de minute în care înghețase în stradă, își dădu seama că nimeni nu văzuse nimic.

„Scuzați-mă, domnule, da, e o legitimație de California, dar lucrez în colaborare cu poliția newyorkeză, puteți suna la acest număr să verificați. Acum, ce voiam să vă întreb, n-ați văzut cumva..."

Zero.

Dance fu bulversată, de-a dreptul șocată, când, la un moment dat, se apropie de un bărbat ce tocmai ieșea dintr-un apartament. Clipi de uimire și simți că împietrește uitându-se la el – semăna leit cu soțul ei mort. Se controlă și își recită litania. Bărbatul sesizase totuși că ceva nu era în regulă, căci se încruntă îngrijorat și o întrebă dacă se simțea bine.

„Doamne, cât de neprofesionistă pot să fiu!" se gândi Dance furioasă pe ea însăși.

– Sunt bine, zise ea cu un zâmbet fals.

Însă asemenea vecinilor săi, nici acest om de afaceri nu văzuse nimic neobișnuit, așa că în curând se îndepărtă. Dance îl urmări cu privirea câteva momente, apoi își continuă cercetarea.

Voia să găsească o pistă, voia neapărat să ajute la prinderea acestui ucigaș. Ca orice alt polițist, voia, desigur, să-l vadă închis pe acest nebun periculos. Dar voia, de asemenea, să-l interogheze după ce va fi arestat. Ceasornicarul era diferit de orice alt criminal cu care se confruntase ea până acum. Kathryn Dance era extrem de curioasă să

afle cum îi mergeau rotițele – și izbucni în râs la alegerea neintenționată a expresiei.

Continuă să oprească oameni și pe altă stradă, dar nu găsi pe nimeni care să poată să-i ajute.

Până îl întâlni pe cumpărător.

Pe trotuar, la câteva blocuri distanță de blocul lui Lucy, Dance opri un bărbat care împingea un cărucior de cumpărături plin cu alimente. Acesta aruncă o privire rapidă pe portretul-robot al Ceasornicarului și zise impulsiv:

– Oh, da, cred că am văzut pe cineva care semăna cu el... Apoi șovăi. Dar n-am fost foarte atent. Începu să se îndepărteze.

Kathryn Dance își dăduse seama instantaneu că văzuse mai mult de atât.

„Martorita."

– Este extrem de important.

– Tot ce-am văzut a fost un om alergând pe stradă. Asta-i tot.

– Ascultați, am o idee. Este ceva ce se poate strica aici? Arătă cu un gest căruciorul plin de pachete.

Bărbatul ezită din nou, încercând să ghicească ce anume voia.

– Nu chiar.

– Ce-ați zice să mergem la o cafea și să vă pun câteva întrebări? Vă deranjează?

Dance vedea că îl deranjează, dar chiar în clipa aceea o rafală de vânt rece îi lovi cu forță, gata să-i dărâme de pe picioare și omul părea foarte dispus să scape de gerul acela.

– Să zicem. Dar, serios, nu-mi amintesc nimic altceva să vă spun.

„Oh, mai vedem noi asta."

Amelia Sachs se așeză pe bancheta din spate a dubiței.

Cu ajutorul lui Coyle, se chinui să-l facă pe Art Snyder, detectivul pensionat, să se ridice de pe banchetă. Era doar pe jumătate conștient, murmurând cuvinte pe care Sachs nu le putea auzi.

Când Coyle deschise ușa, Snyder zăcea întins pe spate, cu capul lăsat în jos, inconștient, și Sachs se gândi pentru o clipă – oripilată –

că se omorâse. Dar își dădu seama imediat că era de fapt mort de beat. Îl scutură cu blândețe.

– Art?

Detectivul își deschise ochii, încruntându-se dezorientat.

Sachs și Coyle îl ajutară să stea într-o poziție mai comodă.

– Nu, vreau să dorm. Lăsați-mă în pace. Vreau să dorm.

– Asta e dubița lui?

– Da, răspunse Coyle.

– Ce s-a întâmplat? Cum a ajuns aici?

– Era la bar la Harry's. N-au mai vrut să-l servească – era deja beat – și a ieșit afară. Eu am intrat să-mi cumpăr niște țigări chiar atunci. Barmanul știa că sunt polițist și mi-a spus de el. N-a vrut să îl lase să conducă și să se omoare pe el sau pe altcineva. L-am găsit aici, pe jumătate înăuntru. Avea cartea ta de vizită în buzunar.

Art Snyder se mișcă aproape adormit.

– Lăsați-mă-n pace. Avea ochii închiși.

– Mă descurc eu de-acum încolo, zise Sachs aruncându-i o privire rapidă lui Coyle.

– Ești sigură?

– Da. Un singur lucru te-aș ruga, n-ai putea să oprești un taxi și să-l trimiți aici?

– Sigur.

Polițistul ieși din dubiță și plecă. Sachs se ghemui pe podeaua mașinii și îi atinse brațul.

– Art?

Acesta își deshise ochii, încruntându-se în momentul în care o recunoscu.

– Tu...

– Art, o să te duc acasă.

– Lasă-mă-n pace. Lasă-mă naibii în pace!

Avea o tăietură pe frunte și mâneca îi era sfâșiată. Probabil căzuse. Vomitase de curând.

– N-ai făcut suficient? se răsti el. Nu mi-ai nenorocit viața de-ajuns? O privi cu ochii holbați. Pleacă. Vreau să fiu singur. Lasă-mă-n pace!

Se ridică în genunchi pe banchetă, încercând să urce în scaunul șoferului. Pleacă de-aici!

Sachs îl trase înapoi. Nu era mic de statură, dar alcoolul îl făcuse mai neputincios și nu reuși să opună prea multă rezistență. Încercă să se ridice, dar căzu la loc pe banchetă.

– Ți-o nenoroceai tu singur foarte bine, zise ea, arătând sticla de jumătate de litru de pe podea. Era goală.

– Ce te interesează pe tine? Ce naiba te interesează pe tine?

– Ce s-a întâmplat? insistă ea.

– Nu pricepi? Tu. *Tu.*

– Eu?

– De ce oare m-am gândit că o să rămână secret? Nu există nici un nenorocit de secret în departament. Pun și eu câteva întrebări pentru tine, unde-i porcăria aia de dosar, ce s-a întâmplat cu el... Și nici că te pomenești că amicul cu care trebuia să mă-ntâlnesc să jucăm biliard – ți-aduci aminte de el? – nu mai vine. Și nu-mi răspunde la telefon... Se șterse la gură cu mâneca. Apoi primesc un telefon – tipul ăsta mi-a fost partener trei ani, trebuia să mergem împreună cu nevestele noastre în vacanță într-o croazieră. Ghici cine zice că nu mai poate veni? Ei?... Și asta numai pentru că m-a pus dracu' să pun întrebări. Un polițist pensionat care se apucă să pună întrebări... Ar fi trebuit să-ți spun să te duci învârtindu-te în momentul când mi-ai intrat în casă.

– Art, eu n-am...

– Oh, nu-ți face griji, domnișoară. Nu le-am spus numele tău. Nu le-am spus nimic. Pipăi pe podea după sticlă. Observă că era goală. O aruncă înapoi pe jos.

– Uite, știu un consilier bun. Poți să...

– Consilier? La ce naiba să mă consilieze? Cum mi-am distrus viața?

Sachs aruncă o privire spre sticlă.

– Te-ai împiedicat. Toată lumea se împiedică.

– Nu despre asta vorbeam. Asta e *din cauză* că mi-am distrus viața.

– Ce vrei să spui, Art?

– Pentru că am fost polițist. Mi-am irosit viața. Am irosit totul.

Sachs simți un fior de gheață în inimă; cuvintele lui erau exact ecoul sentimentelor ei. Snyder exprimase chiar motivul pentru care voia să iasă din poliție.

– Art, hai să te duc acasă, zise ea.

– Aș fi putut face o mie de alte lucruri. Frate-meu e instalator. Soră-mea s-a dus la postliceală și acuma lucrează la o agenție de publicitate. Ea a făcut reclama aceea cu fluturii pentru chestiile alea femeiești. E faimoasă. Și eu aș fi putut să fac ceva.

– Pur și simplu te simți...

– Nu, termină, se răsti el, îndreptând un deget acuzator spre ea. Nu mă cunoști destul de bine să-ți permiți să-mi vorbești așa. N-ai nici un drept.

Sachs tăcu. Adevărat. Nu avea nici un drept.

– Orice se întâmplă acuma din cauza anchetei tale, pe mine mă nenorocește. Fie că-ți iese bine, fie că nu, pe mine m-ai distrus.

Sachs simți că i se rupe inima văzându-i durerea și furia; își puse brațele în jurul lui.

– Art, ascultă...

– Ia-ți mâinile de pe mine. Își rezemă capul de geam.

Coyle veni înapoi după un moment, dirijând un taxi galben până în dreptul dubiței. Împreună, Coyle și Sachs îl ajutară pe Snyder să coboare și să urce în taxi. Sachs îi dădu șoferului adresa lui Snyder, apoi își goli portmoneul, dându-i aproape cincizeci de dolari și cheile de la mașina detectivului.

– O voi suna pe nevastă-sa, să știe că vine acum, îi zise ea taximetristului. Taxiul intră în traficul dens din Midtown.

– Mulțumesc, îi zise ea lui Coyle, care dădu din cap și plecă. Sachs îi era recunoscătoare că nu pusese nici o întrebare.

După ce plecase, Sachs își băgă mâna în buzunar și scoase pistolul lui Snyder, pe care i-l luase din tocul de revolver de la spate, de pe curea, în momentul când îl ajutase să iasă din dubiță. Poate că mai avea o armă acasă, dar cel puțin nu o va folosi pe aceasta pentru a se sinucide. Descărcă revolverul, păstră gloanțele, și-l ascunse între

arcurile de sub scaunul din față al pasagerului. Apoi încuie ușa și se întoarse la mașina ei.

Degetele i se încleștară involuntar. Simțea furnicături pe piele. Furia îi crescu exponențial când își dădu seama că, în afară de extorcări și furturi de probe, mai erau și alte nelegiuri pe care tatăl ei – și toți polițiștii corupți – le făceau. Simpla încercare de a afla adevărul se transformase în ceva dur și periculos, care îi afecta chiar și pe nevinovați. Viața de pensionar la care visase Snyder ani de zile se năruia. Și asta numai din cauza celor întâmplate la Secția 118.

Exact ca în cazul familiilor polițiștilor condamnați din Clubul de pe Sixteenth Avenue, cărora întreaga viață li se schimbase din cauza a ceea ce făcuseră tatăl ei și prietenii lui. Soții și copii care fuseseră obligați să se mute din casele confiscate de bănci, să renunțe la școală pentru a-și găsi slujbe; fuseseră, de asemenea, ostracizați, marcați pentru totdeauna de scandal.

Ea încă mai avea vreme să iasă – să renunțe la munca de detectiv, și să scape. Să meargă la Argyle, să nu mai aibă nimic de-a face cu toate porcăriile și nici cu politica, să-și construiască o viață nouă. Mai avea timp. Dar pentru Art Snyder, era prea târziu.

„De ce, tată? De ce ai făcut-o?"

Amelia Sachs nu va afla niciodată.

Timpul trecuse și luase cu el orice șansă să descopere vreodată răspunsul la această întrebare.

Tot ce putea face era să speculeze, dar asta nu rezolvă nimic, lasă doar o rană adâncă în suflet care doare atât de mult, încât ai impresia că nu se va vindeca niciodată.

Singurul răspuns ar fi să întorci timpul înapoi, și ăsta, bineînțeles, nu era deloc un răspuns.

Tony Parsons stătea la masă în fața lui Kathryn Dance într-o cafenea, cu căruciorul de cumpărături lângă ei.

Se încruntă ușor și clătină din cap.

– Am încercat să-mi amintesc, dar serios că nu mă pot gândi la nimic altceva. Rânji. Cred că ți-ai cheltuit banii de pomană. Luă în mâini ceașca de cafea.

– Ei, oricum, hai să încercăm, totuși.

Dance știa că mai avea și alte informații. După părerea ei vorbise fără să se gândească – oh, cum le plac anchetatorilor subiecții impulsivi – și apoi își dăduse seama că bărbatul pe care-l văzuse putea fi un ucigaș, poate chiar cel care comisese deunăzi acele crime oribile de la debarcader și din alee. Dance știa că oamenii care sunt încântați să dea declarații despre vecinii care-și înșală nevestele sau despre adolescenții care fură din magazine devin foarte uituci când e vorba de crime capitale.

„Ei, o fi el mai greu de tras de limbă", se gândi Dance, dar de fapt nu asta o deranja. Adora provocările – încântarea pe care o simțea deseori când, în sfârșit, subiectul mărturisea era întotdeauna umbrită de gândul că semnătura pe declarația oficială marca sfârșitul unei alte confruntări.

Își turnă lapte în cafea și se uită cu jind la o plăcintă cu mere așezată în vitrină, pe tejghea. Patru sute cincizeci de calorii. Oh, mă rog. Se întoarse înapoi spre Parsons.

Acesta își mai turnă o porție de zahăr în cafea și o amestecă.

– Știi, poate dacă am vorbi pur și simplu despre asta, *aș putea* să-mi amintesc și altceva.

– Asta e o idee grozavă.

– Așa, deci, dădu el din cap. Hai să închegăm o bună legătură sufletească.

Și îi zâmbi cu toată gura.

Capitolul 26

Era premiul lui de consolare.

Era cadoul lui din partea lui Gerald Duncan.

Era felul ucigașului de a spune că îi părea rău și să simtă cu adevărat acest lucru, nu ca mama lui Vincent.

Era, de asemenea, o bună metodă de a încetini poliția – violând-o și ucigând-o pe una de-a lor. Duncan se gândise la polițista roșcată care lucrase la locul celei de-a doua crime și îi sugerase lui Vincent s-o ia pe ea („Oh, da, te rog... roșcată, ca Sally Anne"). Dar, urmărindu-i cu privirea din Buick pe polițiștii veniți la apartamentul lui Lucy Richter din Greenwich Village, el și cu Duncan își dăduseră seama că nu aveau cum să o prindă pe roșcată; nu era niciodată singură. Dar cealaltă femeie, îmbrăcată în haine obișnuite, o detectivă sau așa ceva, se plimba singură pe stradă, după toate aparențele, căutând martori.

Duncan și Vincent intrară într-un magazin cu reduceri și cumpărară un cărucior de mână, o geacă nouă de iarnă, săpun, mâncare și suc în valoare de cincizeci de dolari cu care să umple căruciorul. (Cineva care împinge un cărucior de cumpărături nu dă de bănuit – părerea prietenului lui care se gândea la toate, ca întotdeauna). Planul era ca Vincent să se plimbe pe străzile din Greenwich Village până o găsea pe această polițistă, sau până îl găsea ea, apoi s-o conducă

într-o clădire abandonată la un cvartal distanță de apartamentul lui Lucy Richter.

O va duce în beci și va putea s-o violeze acolo când de mult timp voia, iar între timp Duncan va avea grijă de cealaltă victimă.

Duncan îi studie atunci fața.

„Te-ar deranja s-o omori pe polițistă?"

Fiindu-i frică să nu-și dezamăgească prietenul, care îi făcea o favoare atât de minunată, Vincent spuse:

„Nu."

Dar Duncan evident știa că nu era adevărat.

„Uite cum facem, pur și simplu o lași în beci. Leag-o. După ce termin în Midtown, o să vin aici cu mașina și o s-o aranjez eu."

Vincent se simți mult mai bine auzind asta.

Foamea se dezlănțuise ca un uragan în el, privind-o pe Kathryn Dance, care stătea la doar un metru, doi de el. Codița împletită, gâtul neted, degetele lungi. Nu era masivă, dar era bine făcută, nu ca modelele alea slăbănoage pe care le vedeai atât de des prin oraș. Cine și-ar dori *așa* ceva?

Silueta ei îl făcea să-i fie foame.

Ochii ei verzi îl făceau să-i fie foame.

Chiar și numele ei, Kathryn, îl făcea să-i fie foame. Dintr-un motiv ciudat i se părea că seamănă cu Sally Anne. Nu putea spune de ce. Poate era de modă veche. De asemenea, îi plăcea cum se uita pofticioasă la deserturi. E exact ca mine! De-abia aștepta s-o trântească cu fața în jos în clădirea părăsită.

Sorbi din cafea.

– Deci, ziceai că ești din California? întrebă Vincent – mă rog, Tony Parson cel Săritor.

– Exact.

– Pun pariu că e frumos acolo.

– Da, este, în unele părți. Acum gândește-te la ce ai văzut de fapt. Bărbatul acela care alerga? Vorbește-mi despre el.

Vincent știa că trebuie să se concentreze – cel puțin până vor fi singuri în clădirea abandonată.

„Fii atent, îi spusese ucigașul, instruindu-l ce să facă. Fii timid. Prefă-te că știi ceva despre mine, dar că nu vrei să vorbești. Fii șovăitor. Așa se poartă un martor adevărat."

Așa că acum îi spuse – pe un ton timid și ezitant – câteva lucruri în plus despre bărbatul pe care-l văzuse fugind pe stradă și adăugă o descriere vagă a lui Gerald Duncan, deși în mare măsură era ceea ce poliția știa deja oricum, din moment ce aveau imaginea aceea pe calculator (va trebui să-i spună lui Duncan despre asta). Polițista lua notițe.

– Ai remarcat ceva neobișnuit?

– Hm. Nu-mi amintesc. Cum am spus deja, nu a fost prea aproape.

– Arme?

– Nu cred. Dar ce-a făcut exact?

– A fost un atentat.

– Oh, nu! A fost rănit cineva?

– Nu, din fericire.

„Sau *ne*-", completă în gând Vincent/Tony cel Isteț.

– Purta ceva în mână? întrebă agenta Dance.

„Nu te complica, își reaminti. N-o lăsa să te prindă în capcană."

Se încruntă gânditor și ezită.

– Știi, zise el după câteva clipe. Se poate să fi avut ceva. În mână, adică. O geantă, cred. N-am văzut prea bine. Mergea foarte repede... Se opri.

Kathryn își înclină capul într-o parte.

– Voiai să mai spui ceva?

– Îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult. Știu că e important.

– Nu-i nici o problemă, zise femeia consolându-l, și pentru o clipă Vincent se simți vinovat pentru ceea ce urma să i se întâmple peste în doar câteva minute.

Dar foamea îi spuse să nu se simtă vinovat. Era normal să aibă acest impuls.

„Dacă nu mâncăm, murim... Nu ești de acord, agent Dance?"

Își sorbiră amândoi cafelele. Vincent îi mai spuse câteva fleacuri despre suspect.

Femeia pălăvrăgea cu el ca o prietenă. În cele din urmă, Vincent se hotărî că acesta era momentul.

– Uite, mai *este* ceva, îi spuse el. Am fost destul de speriat înainte. Știi, locuiesc în împrejurimi. Ce mă fac dacă vine înapoi? S-ar putea să-și dea seama că am spus ceva despre el.

– Putem păstra informația anonimă. Și te vom proteja. Îți promit.

O ezitare plină de istețime.

– Serios?

– Sigur. Vom pune un polițist de gardă.

„Ei, acum, asta *chiar* că e o idee interesantă. Pot s-o am pe roșcată?"

– OK, îi spuse lui Dance. Am văzut încotro a fugit. Era ușa din spate a unei clădiri pe strada asta. A fugit înăuntru.

– Ușa era încuiată? Sau avea o cheie?

– Cred că era încuiată. Îți arăt dacă vrei.

– Asta ne-ar fi de mare folos. Ești gata? arătă către ceașcă.

Vincent își termină cafeaua dintr-o sorbitură.

– Acum sunt.

Agenta își închise carnețelul, pe care trebuia să-și amintească să i-l ia după ce va termina.

– Mersi, agent Dance.

– Cu mare plăcere.

În timp ce el împingea căruciorul plin afară, agenta plăti nota de plată. I se alătură într-un minut și porniră amândoi pe trotuar în direcția arătată de el.

– Întotdeauna e atât de rece în New York în decembrie?

– De multe ori, da.

– Îngheț.

„Serios? Mie mi se pare că pari fierbinte de tot."

– Unde mergem? întrebă ea, încetinind și uitându-se la indicatoarele cu numele străzilor. Își miji ochii să vadă mai bine în lumina felinarelor de stradă. Se opri în drum și începu să-și noteze în carnețel, recitând cu voce tare în timp ce scria: „Suspectul a fost recent în această locație, Sherman Street din Greenwich Village". Se uită împrejur. „A mers pe aleea dintre Sherman și Barrow..." O privire

scurtă către Vincent. Pe care parte a străzii e aleea? Nord, sud? Trebuie să știu exact.

„Ah, și *ea* e meticuloasă."

Vincent se gândi un moment, derutat mai mult din cauza foamei decât a gerului amarnic.

– Cred că la sud-est.

Femeia se uită în carnețel, râzând.

– Aproape că nu pot citi ce-am scris – din cauza tremuratului. E groaznic de frig. De-abia aștept să ajung înapoi în California.

Atunci poți s-aștepți mult și bine, duduiță...

Porniră din nou.

– Ai familie? întrebă ea.

– Da. O soție și doi copii.

– Eu am doi copii. Un fiu și o fiică.

Vincent încuviință din cap, întrebându-se: „Oare cât de mare i-o fi fata?".

– Deci asta e aleea? întrebă ea.

– Da. Pe aici a fugit. Trăgând căruciorul după el, începu să coboare pe aleea care îi va conduce la cuibușorul lor de dragoste, clădirea abandonată. Se simți dureros de excitat.

Vincent își vârî mâna în buzunar și apucă mânerul cuțitului. Nu, nu putea s-o omoare. Dar dacă se va împotrivi, va trebui să se protejeze.

„Spintecă-i ochii..."

Ar fi scârbos, dar o față plină de sânge nu ar fi o problemă pentru Vincent; oricum le prefera culcate pe burtă.

Înaintau tot mai mult în pasaj. Vincent se uită în jur și văzu clădirea, la doisprezece sau treisprece metri în față.

Dance se opri din nou, își deschise carnețelul. Rostea cu voce tare ceea ce scria:

– Aleea are șase, nu, șapte clădiri de locuințe. Sunt patru lăzi de gunoi. Suprafața aleii este asfalt. Suspectul a alergat în această direcție, mergând înspre sud. Își puse la loc mănușile, peste degetele tremurânde, cu unghii vopsite într-o minunată nuanță de roșu.

Vincent era lihnit de foame. Simțea că se topește de dorință. Strânse cuțitul în mâna încordată, respirând sacadat.

Dance se opri din nou.

„Acum! Înșfac-o."

Dădu să-și scoată cuțitul din buzunar.

Dar sunetul brusc al unei sirene sfâșie aerul, venind din partea cealaltă a aleii. Se uită surprins într-acolo.

Și atunci simți vârful pistolului atingându-i ceafa.

Agent Dance strigă:

– Mâinile sus! Acum! Și-l prinse de umăr.

– Dar...

– Acum.

Agenta îi împinse arma și mai tare în cap.

„Nu, nu, nu!" Lăsă cuțitul să cadă și își ridică mâinile.

Ce se întâmpla?

O mașină de poliție opri brusc în fața lor, cu scrâșnet de frâne, urmată de o a doua, imediat după ea. Patru polițiști imenși săriră afară.

„Nu... Oh, nu..."

– Pe burtă, îi ordonă unul dintre ei. Acum!

Dar nu se putea mișca, atât era de șocat.

Apoi Dance se trase în spate, și polițiștii îl înconjurară, punându-l la pământ.

– N-am făcut nimic! N-am făcut nimic!

– Tu! strigă unul dintre polițiști. Pe burtă – *acum!*

– Dar e rece, e murdar! Și n-am *făcut* nimic!

Îl trântiră pe pământul dur. I se tăie răsuflarea și gemu.

Era exact așa cum fusese și cu Sally Anne, exact așa.

„Hei, grăsanule, să nu te pună dracu' să te miști! Perversule!..."

„Nu, nu, nu!"

Simți mâini pe el, apucându-l cu brutalitate. Simți durere când îi traseră brațele la spate și îi puseră cătușe. Îl percheziționară, golindu-i buzunarele.

– Are un act de identitate, un cuțit.

Se întâmpla acum, se întâmpla acum treisprezece ani, Vincent aproape nu era în stare să-și dea seama.

– N-am făcut nimic! Ce înseamnă toate astea?

Unul dintre polițiști îi spuse agentei Dance:

– Te-am auzit foarte clar. Nu era necesar să intri pe alee cu el.

– M-am temut să nu fugă. Am vrut să stau cu el cât de mult posibil.

„Ce se întâmpla? se întrebă Vincent. Ce voia să zică?"

Agenta Dance se uită la polițist și i-l arătă cu capul pe Vincent.

– S-a descurcat bine până am intrat în cafenea. Odată ce ne-am așezat la masă, am știut că se preface.

– Nu, ești nebună...

– Accentul și expresiile tale nu erau aceleași tot timpul și din limbajul corporal mi-am dat seama că, în realitate, nici nu purtai propriu-zis o conversație cu mine. Aveai cu totul alte planuri, încercai să mă manipulezi dintr-un motiv oarecare... Care s-a dovedit a mă face să vin singură cu tine în aleea asta.

Îi explică în continuare că atunci când achitase nota de plată în cafenea, își scosese telefonul din buzunar și apăsase REDIAL, sunând la numărul unui polițist NYPD cu care lucra. Șoptise pe scurt în telefon la ce concluzie ajunsese și îi spuse să trimită polițiști în zonă. Lăsase telefonul deschis, ascuns sub carnețel.

De aceea recitase numele străzilor cu voce tare; le dădea instrucțiuni unde să vină.

Vincent se uită apoi la mâinile ei. Dance îi surprinse privirea și ridică pixul cu care notase în carnet.

– Da. Ăsta mi-era pistolul.

Vincent se uită la ceilalți polițiști.

– Nu știu ce se întâmplă aici. E o prostie ce spuneți voi.

– Ascultă, zise unul dintre ei. Hai, nu te mai obosi. Chiar înainte să ne sune ea, am fost anunțați că șoferul de la atacul de mai înainte a fost văzut în zonă cu un cărucior de cumpărături. Un tip alb și gras.

„O cheamă Sally Anne, grăsanule. A scăpat și a sunat la poliție, și ne-a spus tot ce-ai făcut..."

– Nu sunt eu acela! Eu n-am făcut nimic. Vă înșelați. Vă înșelați amarnic.

– Da, sigur că da, zise unul dintre polițiștii în uniformă cu o expresie amuzată. Auzim asta foarte des. Hai să mergem!

Îl apucară de brațe și-l traseră cu brutalitate către mașina poliției. Auzi vocea lui Gerald Duncan în minte.

„Îmi pare rău. Te-am dezamăgit. Mă voi revanșa..."

Și Vincent Reynolds cel moale și gras se hotărî să nu-și trădeze prietenul, orice s-ar întâmpla.

Bărbatul masiv era așezat în fața ferestrei din laboratorul lui Lincoln Rhyme, cu mâinile încătușate la spate.

Permisul lui de conducere și datele din baza de date arătau că nu era Tony Parsons, ci Vincent Reynolds, secretar, în vârstă de douăzeci și opt de ani, că locuia în New Jersey și lucra pentru șase agenții de slujbe temporare, care nici una nu știa prea multe lucruri despre el, în afară de ceea ce aflaseră prin verificările de rutină ale angajărilor anterioare și a datelor din curriculumul vitae; era un angajat model, deși ușor de uitat.

Cu un amestec de furie și neliniște, Vincent se uita pe rând la podea și la polițiștii din jurul lui – Rhyme, Sachs, Dance, Baker și Sellitto.

Nu avea antecedente penale în cazier și nici nu avea vreun mandat pe numele lui. Îi percheziționară apartamentul sărăcăcios din New Jersey, dar nu descoperiră nici o legătură evidentă cu Ceasornicarul. Nici o dovadă că ar avea vreo iubită, sau prieteni apropiați, sau rude. Polițiștii găsiră o scrisoare pentru sora lui din Detroit. Sellitto îi obținu numărul de la Poliția Statului Michigan și îi telefonă. Îi lăsă un mesaj ca să-i sune ea.

Vincent Reynolds lucrase în seara de luni, când avusese loc crima de la debarcader și cea de pe alee, dar își luase liber de atunci.

Mel Cooper îi trimise Joannei Harper un e-mail cu o fotografie digitală a lui, la florărie. Femeia le răspunse că semăna într-adevăr cu bărbatul care se uitase la ea prin geam, dar nu putea fi sigură, din

cauza soarelui care bătea în fereastră, a geamului murdar de la ușa din față a depozitului și a ochelarilor lui de soare.

Deși bănuiau că el este complicele Ceasornicarului, probele care îl legau de scene erau foarte slăbuțe. Urma de pantof din parcarea subterană unde fusese abandonat SUV-ul era de aceeași mărime cu pantofii lui, patruzeci și șase, dar nu aveau nici un semn distinctiv ca să poată fi identificați fără nici o urmă de îndoială. Printre lucrurile din cărucior – pe care Rhyme bănuia că le cumpărase doar ca să se poată apropia de Dance sau de alt anchetator – erau chipsuri, biscuiți și alte gustări nesănătoase. Dar aceste pachete nu erau desfăcute și când îi cercetară hainele nu găsiră nici o firimitură care să se potrivească exact cu cele găsite în SUV.

Îl rețineau acum doar pentru deținere ilegală de armă albă și intervenție într-o operațiune a poliției – motivul principal de detenție când apare un martor fals.

Totuși, o mare parte a șefilor din primărie și a celor de la Police Plaza voiau să i se aplice același tratament ca lui Abu Ghraib și să-l amenințe sau terorizeze până va ciripi tot. Aceasta era și opțiunea lui Dennis Baker, locotenentul fusese foarte presat de primărie să găsească ucigașul cât mai repede.

– Nu va merge, zise Kathryn Dance. Se închid în sine ca niște arici și-ți servesc gunoaie. Numai așa, pentru informarea voastră, tortura e foarte ineficientă dacă vrei informații exacte, adăugă ea.

Așa că Rhyme și Baker o rugară să se ocupe ea de interogatoriul lui Vincent. Trebuiau să-l găsească pe Ceasornicar cât mai repede posibil și, dacă nu puteau să folosească furtunul cu apă sub presiune, voiau un expert.

Agenta specială din California trase draperiile la geam și se așeză în fața lui Vincent, nelăsând nimic între ei. Își trase scaunul mai în față, până când fu la mai puțin de un metru distanță de el. Rhyme presupuse că făcea asta pentru a-i invada spațiul personal și pentru a reuși astfel să-i înfrângă mai ușor rezistența. Dar își dădu seama, de asemenea, că, dacă Vincent și-ar pierde brusc cumpătul, ar putea să se repeadă înainte și s-o rănească grav cu capul sau cu dinții.

Cu siguranță era și ea conștientă de acest lucru, dar nu arăta că s-ar simți în pericol. Îi oferi un zâmbet și îi vorbi cu blândețe.

– Bună, Vincent. Știu că ai fost informat asupra drepturilor pe care le ai și că ai fost de acord să vorbești cu noi. Îți suntem recunoscători.

– Sigur că da. Orice pot să fac. Aceasta e doar o mare... ridică din umeri... neînțelegere, știi.

– Atunci vom descurca totul imediat, nici o problemă. Dar mai întâi am nevoie de niște informații preliminare.

Îl întrebă numele întreg, adresa, vârsta, unde lucra, dacă mai fusese vreodată arestat. Vincent se încruntă.

– I-am spus deja lui toate lucrurile astea, zise el, aruncându-i o privire lui Sellitto.

– Îmi pare rău. Mâna stângă nu știe ce face mâna dreaptă, știi cum e. Dacă nu te superi să mai spui o dată.

– Oh, OK, bine.

Rhyme își dădu seama că, din moment ce acum îi spunea fapte verificate, Dance construia probabil linia de bază kinezică. Cum Kathryn Dance reușise să-i schimbe părerea criminalistului despre interogatorii și martori, Rhyme era foarte interesat de felul cum se desfășura interogatoriul.

Dance dădea aprobator din cap și nota răspunsurile lui Vincent, mulțumindu-i din când în când pentru cooperare. Politețea ei îl deruta pe Rhyme. El personal ar fi acționat mult mai dur.

Vincent se strâmbă.

– Ascultă, eu pot, știi, să vorbesc cu tine cât de mult vrei. Dar sper că ați trimis pe cineva să-l caute pe omul acela pe care l-am văzut. Nu vreau să scape. Sunt îngrijorat din cauza asta. Eu încerc să vă ajut și uite ce se-ntâmplă – asta-i povestea vieții mele.

Evident, ceea ce le spusese lui Dance și polițiștilor despre suspect nu era folositor. Clădirea în care pretindea că dispăruse ucigașul nu prezenta nici un semn că ar fi fost cineva înăuntru de curând.

– Acum, dacă vrei, te rog să mai treci o dată prin toate faptele. Spune-mi ce s-a întâmplat. Numai că, de data asta, aș vrea să-mi spui totul în ordine inversă.

– Cum?

– În ordine cronologică inversă. E o metodă bună de a forța memoria. Începi cu ultimul lucru care s-a întâmplat și mergi înapoi în timp de acolo. Suspectul – intră pe ușa acelei clădiri vechi din alee... Hai să începem cu niște lucruri mai amănunțite. Culoarea ușii.

Vincent se foi în scaun, se încruntă. După o clipă începu să povestească, începând cu bărbatul împingând ușa (nu-și amintea culoarea ușii). Apoi povesti ce se întâmplase exact înainte de asta – bărbatul alergând în jos pe alee. Apoi cum a intrat în alee. Și înainte de asta alerga pe stradă. În cele din urmă Vincent le spuse despre cum a observat el un om pe strada Barrow, uitându-se în jur neliniștit, și apoi luând-o la goană.

– OK, zise Dance, luând notițe. Mulțumesc, Vincent. Se încruntă ușor. Dar de ce mi-ai spus că te cheamă Tony Parsons?

– Pentru că mi-a fost frică. Am făcut o faptă bună, ți-am spus ce-am văzut, dar m-am temut că ucigașul o să mă omoare dacă află cum mă cheamă. Îi tremura bărbia. Mai bine nu vă spuneam nimic. Dar v-am spus și m-am speriat. Ți-am *spus* că mi-e frică.

Văicăreala aceasta îl enerva la culme pe Rhyme. „Ia-l din scurt", o îndemnă în gând pe Dance.

Dar ea îl rugă pe un ton extrem de amabil:

– Vorbește-mi despre cuțit.

– OK, nu trebuia să-l am la mine. Dar am fost jefuit acum câțiva ani. A fost îngrozitor. Sunt așa de prost. Ar fi trebuit pur și simplu să-l las acasă. De obicei așa fac. Pur și simplu nu mă gândesc. Și apoi am necazuri.

Dance își dădu jos haina și o puse pe spătarul scaunului de lângă ea.

Vincent continuă:

– Toți ceilalți oameni sunt suficient de deștepți să nu se implice. Eu zic ceva și uite ce se întâmplă. Se holbă la podea, cu o expresie scârbită pe chip.

Dance îi ceru detalii despre cum aflase despre crimele Ceasornicarului și unde se afla în timpul celorlalte atacuri.

Întrebările i se păreau foarte ciudate lui Rhyme. Superficiale. Nu încerca să pătrundă în amănunțite așa cum ar fi făcut el, cerând alibiuri și demontându-i povestea. Dacă dădea peste ceva care părea să ducă la o pistă bună, Dance o lăsa baltă. Nici măcar o dată nu-l întrebă dacă mai avusese vreun motiv s-o ducă acolo în alee, unde ei toți bănuiau că voia să o omoare – poate chiar s-o tortureze ca să-i spună ce știa poliția despre Ceasornicar.

Agenta nu avea nici o reacție la răspunsurile lui, ci pur și simplu își nota răspunsurile. În cele din urmă Dance se uită în spatele lui Vincent la Sachs.

– Amelia, vrei să-mi faci o mică favoare, te rog?

– Da, sigur.

– Nu vrei să-i arăți lui Vincent urma de picior pe care am găsit-o?

Sachs se ridică și o aduse. O ținu ca să se poată uita la ea Vincent.

– Ce-i cu asta? întrebă el.

– Asta-i mărimea ta de pantof, nu-i așa?

– Aproximativ.

Dance continuă să se uite fix la el, fără să spună nimic. Rhyme simți că-i întinde o capcană. Îi privi pe amândoi cu mare atenție...

– Mersi, zise Dance către Sachs, care se așeză la loc.

Agenta se aplecă în față, invadând și mai mult spațiul personal al suspectului.

– Vincent, sunt curioasă. Unde ai făcut cumpărăturile?

O scurtă ezitare.

– Ăă, la Food Emporium.

Rhyme înțelese în sfârșit. Avea de gând să-l facă să vorbească despre cumpărături și apoi să-l întrebe de ce le-a luat din Manhattan, dacă locuia în New Jersey – din moment ce tot ce avea în cărucior se găsea și mai aproape de casă și, probabil, mai ieftin. Dance se aplecă înainte, dându-și jos ochelarii.

Acum – o să-l prindă în laț.

Kathryn Dance zâmbi și zise:

– Mulțumesc, Vincent. Cred că asta e tot. Hei, ți-e sete? adăugă agenta. Vrei un suc?

– Da, mersi, zise Vincent dând din cap.

Dance îi aruncă o privire lui Rhyme.

– Putem să-i oferim ceva de băut?

Rhyme clipi și-i aruncă o privire perplexă lui Sachs, care se încruntă. „Ce naiba făcea Dance? Nu obținuse nici măcar o informație de la el. Ce pierdere totală de vreme, se gândea criminalistul. Asta-i tot ce are de gând să-l întrebe? Și acum face pe gazda?“ Fără prea multă tragere de inimă, Rhyme îl chemă pe Thom, și acesta îi aduse lui Dance o coca-cola.

Dance puse un pai în ea și i-o ținu în față bărbatului cu cătușe, pentru a putea bea. Acesta goli paharul în câteva secunde.

– Vincent, nu te supăra dacă ne lași câteva minute singuri, și apoi vom rezolva toată treaba asta.

– OK, sigur.

Agenții de poliție îl escortară afară. Dance închise ușa în urma lui.

Dennis Baker clătină din cap, uitându-se nefericit la agentă.

– Pierdere de vreme, murmură Sellitto.

– Nu, nu, zise Dance încruntându-se. Merge bine.

– Bine? întrebă Rhyme.

– Exact așa cum trebuie... Acum, uite cum vine treaba. I-am citit linia de bază și apoi i-am zis să-mi povestească evenimentele în ordine inversă – e o metodă bună de a prinde subiecții mincinoși care improvizează. Oamenii pot descrie un șir de evenimente care s-a întâmplat cu *adevărat* în orice ordine – de la început la sfârșit și invers – fără nici o problemă. Dar oamenii inventează evenimente, doar într-o direcție, de la început la sfârșit. Când încearcă să o reconstruiască invers, nu mai au indiciile pe care le-au folosit ca să inventeze scenariul și se încurcă. Deci, chiar de la început, am știut că el este asistentul Ceasornicarului.

– Serios? izbucni Sellitto în râs.

– Oh, asta a fost evident. Reacțiile lui de recunoaștere au fost cu totul în afara limitelor martorilor obișnuiți. Și nu-i e frică pentru

siguranța lui personală, așa cum a pretins. Nu, îl cunoaște pe Ceasornicar și este implicat în crime, dar nu înțeleg deocamdată cum. Mai mult decât doar ca șofer, în orice caz.

– Dar nu l-ai întrebat nimic despre asta, sublinie Baker. Nu ar trebui să-l luăm la bani mărunți să ne spună unde a fost în momentul atacurilor de la florărie și din apartamentul din Greenwich Village?

Aceasta era și părerea lui Rhyme.

– Oh, nu. Asta ar fi cel mai rău lucru. Dacă aș proceda așa, astea ar fi subiectele care l-ar face instantaneu să tacă mâlc. E o persoană complicată, continuă ea. Are multe sentimente în conflict și am senzația că a ajuns în stadiul al doilea de reacție la stres, depresia. În esență asta e o furie întoarsă spre sine. Și e foarte dificil să-i faci față. Având în vedere tipul lui de personalitate, trebuie să creez o legătură de simpatie între noi, iar cu metodele tradiționale de interogare, asta ar dura zile întregi, poate chiar săptămâni. Dar nu avem zile întregi. Singura noastră șansă e ceva radical.

– Ce anume?

Dance arătă cu un gest paiul pe care-l folosise Vincent.

– Poți comanda un test ADN? îl întrebă ea pe Rhyme.

– Da. Dar ne va lua ceva timp.

– Nu contează, câtă vreme putem spune cu sinceritate că a fost comandat. Zâmbi. Nu trebuie niciodată să minți. Dar nu e cazul să-i spui totul unui suspect.

Rhyme își îndreptă scaunul cu rotile spre locul din laborator, unde Mel Cooper și Pulaski lucrau încă la probe. Le explică de ce anume aveau nevoie și Cooper împachetă paiul în plastic și completă o cerere de analiză de ADN.

– Gata. Tehnic, testul e comandat deja. Atâta doar că laboratorul nu știe încă, zise el, pufnind în râs.

– Există ceva extrem de important și pe care nu vrea să îl spună, explică Dance. Ceva care îl sperie foarte tare. Când l-am întrebat dacă a mai fost arestat, reacția lui a fost nesinceră, dar și foarte bine repetată. Cred că a fost arestat, dar acum multă vreme. Nu are amprente la dosar, așa că s-a pierdut cumva prin sistem – poate dintr-o greșeală

de laborator, poate era minor. Dar am știut că a mai avut de-a face cu legea și înainte. Și, în sfârșit, am senzația că știu ce poate fi. De aceea mi-am dat jos haina și am rugat-o pe Amelia să se plimbe prin fața lui. Ne mănâncă pe amândouă din priviri. Încearcă să n-o facă, dar nu se poate abține. Ceea ce mă face să cred că are la activ un atac sexual sau mai multe. Vreau să-i întindem o capcană. Problema e însă că s-ar putea să se prindă. Și atunci ne pierdem puterea de negociere cu el și o să ne ia multă vreme până să scoatem ceva util de la el.

– Știu în ce direcție bați tu, îi zise Sellitto lui Rhyme.

„Ba bine că nu", se gândi Rhyme.

– Riscă.

– Și tu, Dennis? întrebă Sellitto.

– Ar trebui să sun la centru. Dar ne-am trage palme după aceea, dacă nu sunt de acord. Dă-i drumul și fă-o.

– Mai este ceva ce trebuie să fac, zise Dance. Trebuie să mă scot pe mine însămi din ecuație. Orice a plănuit să-mi facă în alee trebuie să uităm. Dacă aduc vorba despre asta, va muta relația în cu totul alte limite și nu o să mai vorbească deloc cu mine, va trebui să o luăm de la început.

– Dar știi ce voia să-ți facă? întrebă Sachs.

– Oh, da, bineînțeles că știu ce plănuia. Dar trebuie să ne concentrăm asupra scopului nostru – să-l descoperim pe Ceasornicar. Câteodată trebuie să lași alte lucruri în umbră.

Sellitto se uită la Rhyme și încuviință din cap.

Agenta se duse la cel mai apropiat calculator și tastă câteva comenzi, apoi un nume de utilizator și o parolă. Studie cu atenție pagina de web care apăru și tastă iar câteva comenzi. Pe ecran apăru o pagină cu ADN-ul unui suspect.

Dance își deschise poșeta și înlocui ochelarii de oiță cu cei de lup.

– Acum e timpul să începem distracția. Se duse la ușă și o deschise, rugând să fie adus înapoi Vincent.

Bărbatul masiv, cu pete de sudoare la subsuori, intră în cameră târșâindu-și picioarele și se trânti pe scaunul care scârțâi sub greutatea lui. Se arăta foarte prudent.

– Mă tem că avem o problemă, Vincent, sparse Dance tăcerea.

Bărbatul își îngustă ochii.

Dance ridică punga de plastic de probe conținând paiul cu care băuse.

– Ai auzit despre ADN, nu?

– Ce tot zici acolo?

„Oare o să țină figura? se întrebă Rhyme. Oare n-o să se prindă? Oare Vincent va pune capăt interogatoriului, se va închide în sine și va insista să aibă un avocat de față?“ Avea dreptul să pretindă asta. Cacealmaua s-ar sfârși în dezastru și s-ar putea să nu mai obțină nici o informație de la el până când Ceasornicarul va ucide altă victimă.

– Ai văzut vreodată o analiză de ADN, Vincent? îl întrebă calmă.

Dance întoarse monitorul calculatorului către Vincent. Nu știu dacă ai auzit despre Sistemul Combinat de Indexare a ADN-ului al FBI-ului. Noi îi spunem CODIS. Ori de câte ori are loc un viol sau un atac sexual și infractorul nu este prins, se colectează fluidele sale, piele și păr. Chiar și atunci când se folosește un prezervativ, de obicei rămâne o cantitate suficientă de material lângă sau pe victimă care să conțină ADN. Profilul ADN-ului se păstrează pe calculator și, când poliția prinde un suspect, profilul lui este comparat cu indexul acesta de ADN-uri. Uită-te și tu.

Sub titlul CODIS erau câteva zeci de rânduri de numere, litere, liniuțe și puncte vagi, practic imposibil de înțeles pentru o persoană nefamiliarizată cu sistemul.

Bărbatul rămase complet nemișcat, respirând greu. Lui Rhyme i se păru că ochii îi erau sfidători.

– Asta-i o minciună.

– Știi, nu-i așa, Vincent, că nimeni nu poate câștiga un caz bazat pe probe solide de ADN. Și am reușit să obținem condamnări pentru viol la ani buni după săvârșirea lor.

– Nu puteți... Nu am zis că puteți să faceți chestia asta. Se uită încremenit la paiul sigilat.

– Vincent, zise Kathryn Dance. Ai probleme mari.

Adevărat din punct de vedere pur tehnic, se gândi Rhyme. Îl găsiseră în posesia unei arme mortale.

„Nu minți niciodată..."

– Dar știu ceva de ce avem nevoie. Tăcu o clipă, apoi continuă: Nu știu care e procedura în New York, dar la noi, în California, procurorii au foarte mare libertate când au de-a face cu suspecții cooperanți.

Se uită la Sellitto, care preluă pasa imediat.

– Da, Vincent, așa e și aici. Procuratura va ține seama de recomandările noastre.

Pierdut în studierea imaginilor de pe ecranul calculatorului, strângând din dinți, Vincent rămase tăcut.

– Uite cum e înțelegerea, continuă Baker negocierea. Dacă ne ajuți să-l prindem pe Ceasornicar și mărturisești atacurile sexuale anterioare, îți obținem imunitate în ce privește crimele și atacurile împotriva celor două victime recente. Și vom face în așa fel, încât să ai acces la un centru de tratament. Și vei fi izolat de restul deținuților.

– Dar trebuie să ne ajuți, zise Dance pe un ton ferm. Chiar acum, Vincent. Ce zici?

Bărbatul aruncă o privire la monitorul pe care se afla o analiză de ADN care nu avea absolut nimic de-a face cu el. Lovea ușor cu un picior în pământ – semn că dezbătea o problemă extrem de gravă în sinea sa.

Își întoarse ochii sfidători spre Kathryn Dance.

„Da sau nu? Ce-o să fie?"

Trecu un minut întreg. Rhyme nu auzea decât ticăitul ceasurilor Ceasornicarului.

Vincent se strâmbă. Se uită la ei cu ochi reci.

– E un om de afaceri din Midwest. Îl cheamă Gerald Duncan. Stă într-o biserică din Manhattan. Mai îmi dați o coca-cola?

Capitolul 27

– Unde e acum? strigă Dennis Baker.

– Mai era cineva pe care avea de gând să... Vocea lui Vincent păli.

– Omoare?

Suspectul încuviință din cap.

– Unde?

– Nu știu exact. Midtown, cred. Nu mi-a spus. Serios.

Se uitară toți la Kathryn Dance, care se pare că nu detectase nici o minciună și încuviință.

– Nu știu dacă e acolo acum sau la biserică.

Le dădu adresa.

– O știu, zise Sachs. Au închis-o mai demult.

Sellitto apelă sistemul LUV și îi spuse lui Haumann să organizeze niște echipaje tactice.

– Trebuia să se întâlnească cu mine în Village acum o oră sau așa ceva. Lângă clădirea aceea din alee.

„Unde Vincent urma să o violeze și-apoi s-o omoare pe Kathryn Dance“, se gândi Rhyme. Sellitto trimise niște mașini nemarcate să staționeze lângă clădire.

– Cine e următoarea victimă? întrebă Baker.

– Nu știu. Serios nu știu. Nu mi-a spus nimic despre ea pentru că...

– De ce? întrebă Dance.

– Eu nu urma să-i fac nimic.

„Să-i fac...“

Rhyme înțelese.

– Deci tu îl ajutai pe el și, în schimb, el te lăsa să iei victimele.

– Numai femeile, zise grăbit Vincent, scuturându-și capul cu dezgust. Nu și bărbații. Doar nu sunt un ciudat sau mai știu eu cum... Și numai după ce au murit, așa că nu ar fi fost cu adevărat viol. *Nu* e. Mi-a spus mie Gerald. A verificat el într-o carte.

Dance și Sellitto nu reacționară în nici un fel, dar Baker clipi. Sachs încerca să-și controleze nervii.

– De ce nu urma să-i *faci* ceva următoarei victime?

– Pentru că... avea de gând s-o ardă de vie.

– Dumnezeule! murmură Baker.

– Este înarmat? întrebă Rhyme.

Vincent dădu din cap că da.

– Are o armă. Un pistol.

– Calibru .32?

– Nu știu.

– Ce mașină conduce?

– Un Buick bleumarin. Furat. Vechi de câțiva ani.

– Numărul?

– Nu știu. Serios. Pur și simplu l-a furat.

– Transmiteți un apel de urgență, zise Rhyme. Sellitto sună imediat.

Dance interveni brusc:

– Și ce altceva? Simțise și altceva.

– Ce vrei să spui?

– Ce te deranjează în legătură cu mașina?

Vincent își aținti privirea în podea.

– Cred că l-a omorât pe proprietarul mașinii. N-am știut că avea de gând. Serios n-am știut.

– Unde?

– Nu mi-a spus.

Cooper ceru telefonic să primească orice informații despre furturi de mașini, omucideri sau persoane dispărute recent.

– Și... Vincent înghiți în sec. Începu să lovească din nou ușor cu piciorul în pământ.

– Ce? întrebă Baker.

– A mai omorât pe cineva. Student, cred. Un băiat. Într-o alee de după colț de biserică, lângă Tenth Avenue.

– De ce?

– Ne-a văzut ieșind din biserică. Duncan l-a înjunghiat și i-a aruncat cadavrul într-o ladă de gunoi.

Cooper telefonă la secția locală de poliție să verifice și acest lucru.

– Hai să-l punem să-l sune pe Duncan, zise Sellitto, arătându-l pe Vincent. Putem să-i punem sub urmărire mobilul.

– N-o să-i funcționeze telefonul. Scoate bateria și cipul SIM afară când nu... lucrăm efectiv, știți.

„Lucrăm...“

– Zicea că nu puteți să-l dați sub urmărire așa.

– Telefonul e pe numele lui?

– Nu. E un telefon cu cartelă preplătită. Își cumpără unul nou tot la câteva zile și-l aruncă pe celălalt.

– Ia numărul, zise Rhyme. Verifică-l la companiile de telefonie.

Mel Cooper sună la toate companiile importante de telefonie mobilă din zonă și vorbi cu fiecare pe scurt. După ce închise în sfârșit, zise:

– East Coast Communications. Preplătită, așa cum a zis. Plătită cu bani gheață. Nu-i poate nicicum da de urmă dacă i se termină bateria.

– Fir-ar să fie, murmură Rhyme.

Sună telefonul lui Sellitto. Echipajele de intervenție de urgență conduse de Bo Haumann porniseră deja. Aveau să ajungă la biserică în câteva minute.

– Asta pare a fi singura noastră speranță, zise Baker.

Sachs, Pulaski și Baker se repeziră afară să meargă și ei acolo.

Rhyme, Dance și Sellitto rămaseră în laborator, încercând să afle mai multe despre Gerald Duncan de la Vincent, în timp ce Cooper căută în toate bazele de date orice informații despre el.

– De ce este interesat de ceasuri, timp și de calendarul lunar? întrebă Rhyme.

– Colecționează ceasuri vechi. Chiar a fost ceasornicar – un hobby, știți. Adică nu a avut un magazin sau așa ceva.

– Dar e posibil să fi lucrat într-unul la un moment dat, zise Rhyme. Află ceva despre organizațiile profesionale ale ceasornicarilor. Și ale colecționarilor.

Cooper tastă la calculator.

– Numai în America?

– Ce naționalitate are? îl întrebă Dance pe Vincent.

– E american, cred. Adică n-are accent străin.

Cooper verifică pe mai multe website-uri și după aceea clătină din cap.

– E o meserie foarte căutată, se pare. Cele mai importante organizații par a fi Asociația Ceasornicarilor, a Bijutierilor și a Aurarilor din Geneva, Association Interprofesssionnelle de la Haute Horlogerie din Elveția, Institutul American al Ceasornicarilor, Asociația Elvețiană de Vânzători de Ceasuri și Bijuterii, tot în Elveția, Asociația Britanică a Colecționarilor de Ceasuri, Institutul Orologic Britanic, Asociația Angajatorilor din Industria de Ceasuri din Elveția și Federația Industriilor Fabricante de Ceasuri din Elveția... dar mai sunt câteva zeci.

– Trimite-le e-mailuri, zise Sellitto. Întreabă-i dacă Duncan e ceasornicar sau colecționar.

– Și la Interpol, zise Rhyme. Apoi către Vincent: Cum v-ați întâlnit?

Bărbatul începu să povestească foarte dezlânat cum s-au cunoscut absolut întâmplător. Kathryn Dance îl ascultă și cu voce perfect calmă îi puse câteva întrebări și apoi trase concluzia că mințea.

– Înțelegerea a fost să fii cinstit cu noi, zise ea, aplecându-se în față. Îl privea rece prin ochelarii ei de prădător.

– OK, pur și simplu am făcut un... Ăă, știi, rezumat.

– Nu vrem rezumate, zise Rhyme supărat. Vrem să știm cum naiba l-ai întâlnit.

Violatorul recunoscu în cele din urmă că, deși *fusese* o coincidență, întâlnirea nu fusese chiar așa de nevinovată. Le povesti cu amănunte cum se cunoscuseră într-un restaurant aflat în apropiere de biroul unde lucra Vincent. Duncan îl verifica pe unul din bărbații care urmau să fie uciși, iar Vincent se uita la o chelneriță.

„Ce pereche ăștia doi", se gândi Rhyme.

Mel Cooper își ridică privirea de pe monitorul calculatorului.

– Am găsit niște lucruri aici... Sunt șaizeci și opt de persoane cu numele Gerald Duncan în cincisprezece state din Vestul Mijlociu. Prima dată le compar cu listele de mandate de arestare și VICAP și apoi o să aflu vârsta aproximativă și profesiile. Nu poți spune mai exact de unde vine?

– V-aș spune dac-aș ști. Nu vorbea niciodată despre el.

Dance încuviință din cap. Îl credea.

Lon Sellitto puse întrebarea pe care tocmai se pregătea să o pună și Rhyme.

– Știm că atacă anumite victime, le verifică dinainte. De ce? Ce vrea?

– Soția sa, răspunse violatorul.

– E căsătorit?

– A fost.

– Spune!

– A venit cu soția lui la New York acum câțiva ani. El era la o cină de afaceri undeva și nevastă-sa s-a dus singură la un concert. A venit înapoi la hotel pe o stradă pustie și a fost lovită de o mașină sau de un camion. Șoferul a fugit. A strigat după ajutor, dar nimeni n-a venit s-o salveze, nici măcar n-a sunat cineva după poliție sau ambulanță. Doctorii au zis că probabil a mai trăit zece sau cincisprezece minute după ce a fost lovită. Și chiar și cineva care nu era doctor ar fi putut opri sângerarea, așa a zis doctorul. Nu trebuia decât să apese pe venă sau așa ceva. Dar nimeni n-a ajutat-o deloc.

– Verifică toate spitalele pentru internări sub numele Duncan, între optsprezece și treizeci și șase de luni în urmă, ordonă Rhyme.

– Nu vă obosiți, zise Vincent. Anul trecut a dat o spargere la spital și i-a furat fișa. Și a furat și dosarul de la poliție. A mituit un funcționar de acolo. A plănuit asta încă de atunci.

– Dar de ce alege *aceste* victime?

– Când poliția a făcut anchetă, s-au aflat numele celor zece oameni care erau în apropiere când a murit nevastă-sa. Eu unul nu știu dacă ăștia ar fi putut s-o salveze sau nu. Dar Gerald e convins că ar fi putut. A petrecut tot anul trecut încercând să descopere unde locuiesc și ce program au. Vrea să-i prindă când sunt singuri ca să poată să-i omore încet. Ăsta e cel mai important lucru pentru el. Așa a murit și nevastă-sa. Încet.

– Bărbatul de pe debarcader de marți? E mort?

– Precis că e. Duncan l-a pus să se țină de scânduri și apoi l-a tăiat pe mâini și a stat acolo și s-a uitat la el până a picat în râu. Mi-a zis că a încercat să înoate un pic, dar apoi pur și simplu nu s-a mai mișcat și a plutit pe apă până sub debarcader.

– Cum îl chema?

– Nu-mi amintesc. Walter nu știu cum. Nu l-am ajutat cu primii doi. Serios că nu, nu mint. Se uită la Dance cu frică în ochi.

– Ce mai știi despre Duncan? îl întrebă ea.

– Cam asta-i tot. Singurul lucru despre care îi place cu adevărat să vorbească este timpul.

– Timpul? Cum adică?

– Orice, totul. Istoria timpului, cum funcționează ceasurile, despre calendare, cum percep oamenii timpul în mod diferit. Mi-a spus de exemplu că expresia „se scurge timpul“ vine de la clepsidră, un fel de ceas primitiv pe care-l foloseau în antichitate. Era o sticlă de formă ciudată în care se pune nisip să se scurgă. Cât nisip se scurge prin gâtul clepsidrei, atâta timp trece... Dacă oricine altcineva mi-ar fi povestit chestii din astea, ar fi fost plictisitor. Dar felul în care povestea el, nu știu, pur și simplu te captiva.

Cooper își ridică privirea din calculator.

– Am primit niște răspunsuri de la asociațiile de ceasornicari. Nu au nici un Gerald Duncan în baza lor de date... Stați, acum primesc

răspuns de la Interpol... Nu, nimic nici de aici. Și nu găsesc nimic nici în VICAP.

Sună telefonul lui Sellitto. Îl scoase din buzunar și avu o conversație de câteva minute. Cât timp dură discuția, îl privi pe violator cu ochi plini de răceală. Apoi închise telefonul.

– Am vorbit cu soțul surorii tale, îi zise el lui Vincent.

Acesta se încruntă.

– Cu cine?

– Soțul surorii tale.

Vincent clătină din cap.

– Nu, cred că ai vorbit cu altcineva. Sora mea nu e măritată.

– Ba da, este.

Violatorul făcu ochii mari.

– Sally Anne s-a măritat?

Aruncându-i încă o privire scârbită lui Vincent, Sellitto i se adresă apoi lui Rhyme și Dance.

– Ea a fost prea tulburată ca să poată răspunde personal la telefon. A răspuns soțul ei. Acum treisprezece ani a încuiat-o în beciul casei lor o săptămână întreagă, cât timp mama lor și tatăl lor vitreg erau în luna de miere. Propria soră... A legat-o acolo și a molestat-o sexual în mod repetat. El avea cincisprezece ani, ea treisprezece. A fost închis la școala de corecție și a fost eliberat după terapie psihologică. Cazierul a fost sigilat. De aceea nu am găsit nimic pe IAFIS.

– Căsătorită, șopti Vincent, pământiu la față.

– Sora lui a făcut terapie pentru depresie sinucigașă și dezechilibre alimentare de multe ori de atunci. L-au prins urmărind-o de vreo douăsprezece ori, așa că au obținut un ordin de restricție. Singurul contact dintre ei în ultimii trei ani au fost niște scrisori pe care i le-a trimis el.

– O amenință? întrebă Dance.

– Nu, zise Sellitto cu voce răgușită. Sunt scrisori de dragoste. O roagă să se mute aici și să trăiască împreună cu el.

– Doamne sfinte! murmură Mel Cooper, care de obicei era complet imperturbabil.

– Câteodată îi scria rețete de mâncare pe margine. Câteodată desena imagini pornografice. Cumnatul a zis că sunt dispuși să facă tot ce le stă în putință pentru a se asigura că va rămâne închis pentru totdeauna de data aceasta. Sellitto se uită la cei doi agenți de poliție care așteptau în spatele lui Vincent. Luați-l de aici.

Polițiștii îl ajutară pe tânărul masiv să se ridice din scaun și porniră încet spre ușă. Vincent Reynolds abia putea păși, atât de zguduit era.

– Cum a putut Sally Anne să se mărite? Cum a putut să-mi facă așa ceva? Trebuia să fim împreună pentru totdeauna... Cum a putut?

Capitolul 28

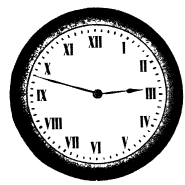

Parcă luau cu asalt un castel medieval.

Sachs, Baker și Pulaski se întâlniră cu Bo Haumann 7n apropiere de biserică, în Chelsea. Trupele ESU se desfășuraseră în liniște pe străzile din jur, menținându-se cât mai ascunse.

Biserica avea doar atâtea uși cât să respecte codul împotriva incendiilor, și majoritatea ferestrelor aveau grilaje. Asta însemna, desigur, că lui Gerald Duncan nu-i va fi prea ușor să scape, dar însemna și că trupele ESU nu aveau prea multe posibilități de acces. Exista riscul ca ucigașul să fi pus capcane la puținele intrări existente sau să îi aștepte înarmat, iar din cauza pereților de piatră, de aproape un metru grosime, echipamentul de receptare termică și sonoră al echipajului de Cercetare și Supraveghere era în mare măsură inutilizabil; pur și simplu nu puteau să-și dea seama dacă se afla înăuntru.

– Care e planul? întrebă Amelia Sachs, care stătea lângă Bo Haumann în aleea din spatele bisericii. Dennis Baker era lângă ea, cu mâna lângă pistol. Privirile îi fugeau în toate direcțiile pe străzi și trotuare, ceea ce o făcu pe Sachs să-și dea seama că nu mai participase la acțiunile unei echipe tactice de multă vreme. Era încă foarte supărată pe el din cauză că o spionase, așa că nu îi era milă deloc văzându-l cum transpiră de frică.

Ron Pulaski era și el în apropiere, cu mâna pe revolverul Glock. Și el se legăna agitat pe călcâie, uitându-se la structura impunătoare, pătată de funingine.

Haumann le explică planul: echipajele vor executa o intrare dinamică simplă pe toate intrările, după ce vor arunca în aer ușile cu explozibili. Nu aveau nici o altă alternativă – ușile erau prea groase pentru a le sparge cu un berbec – dar exploziile le vor anunța foarte clar prezența și îi vor da lui Duncan posibilitatea să-și pregătească apărarea în interiorul clădirii. Oare ce va face când va auzi exploziile și pașii polițiștilor năpustindu-se înăuntru?

Se va preda?

Mulți infractori fac asta.

Dar unii nu. Intră în panică sau se agață de ideea nebunească de a-și face drum cu forța printr-un zid de doisprezece polițiști înarmați. Rhyme îi explicase că Duncan era într-o misiune de răzbunare, și Sachs se gândea că o persoană atât de obsedată nu pare genul de om care se predă imediat.

Sachs luă poziție în echipajul de la intrarea laterală, iar Baker și Pulaski rămaseră la postul de comandă cu Haumann.

– Explozivii de la intrare sunt amorsați, îl auzi ea în căști pe comandantul ESU. Echipaje, raportați, OK.

Echipajele A, B și C raportară că erau pregătite.

– La numărătoarea mea, zise Haumann cu vocea sa răgușită. Cinci, patru, trei, doi, unu!

Ușile explodară simultan cu trei zgomote puternice, răsunătoare, declanșând alarme de mașină și făcând să vibreze toate ferestrele din împrejurimi. Polițiștii se năpustiră înăuntru.

Îngrijorarea lor în legătură cu eventuale poziții fortificate sau capcane se dovedi nefondată. Vestea cea rea era însă că după o verificare rapidă a bisericii văzură că fie Ceasornicarul era unul dintre cei mai norocoși oameni de pe pământ, fie le anticipase încă o dată mișcarea. Nu se afla acolo.

– Uite aici, Ron.

Amelia Sachs stătea în ușa unui depozit mic de la etajul bisericii.

– Sinistru, zise tânărul polițist.

Era un cuvânt potrivit.

Se uitau la mai multe ceasuri aranjate lângă un perete de piatră. Fețele de lună de pe cadrane se holbau cu ochi enigmatici, cu o expresie stranie, care nu era întru totul un zâmbet, dar nici un rânjet, de parcă știau exact cât timp aveai alocat să trăiești și erau încântate să-ți numere ultimele secunde.

Toate ticăiau, cu un sunet pe care Sachs îl găsi cu totul demoralizant.

Le numără. Erau cinci. Ceea ce însemna că unul se afla la el.

„S-o ardă de vie..."

Pulaski își trase fermoarul de la costumul Tyvek și își prinse centura cu revolverul pe deasupra salopetei. Sachs îi spuse că ea va cerceta etajul, unde zicea Vincent că au locuit. Bobocul urma să verifice parterul bisericii.

Pulaski încuviință din cap, uitându-se neliniștit la coridoarele întunecate. Lovitura pe care o primise la cap cu un an în urmă fusese foarte gravă și unul dintre șefi voise să-l pună pe tușă, să lucreze doar la birou. Pulaski făcuse eforturi mari să-și revină după leziunile la cap și pur și simplu nu lăsase să se întâmple una ca asta. Sachs știa că uneori își pierdea sângele rece. Se vedea în ochii săi că deseori trebuia să se hotărască dacă să meargă sau nu să îndeplinească sarcina pe care o avea. Și deși alegea întotdeauna îndeplinirea datoriei, ea știa că existau mulți polițiști care nu ar fi dorit să facă echipă cu el. Sachs însă prefera să lucreze cu cineva care își confrunta demonii de fiecare dată când ieșea în stradă. Acesta era adevăratul curaj.

Ea una n-ar ezita să-l aibă partener.

Apoi își dădu seama ce gândise și completă: „*Dacă* aleg să rămân în poliție".

În ciuda frigului, Sachs văzu că îi transpiraseră palmele, dar Pulaski se șterse și își puse mănușile de latex.

Împărțiră între ei echipamentul de colectare a probelor.

– Hei, am auzit că ai fost atacat în parcare, când ai cercetat scena Explorerului, zise ea.

– Da.

– Urăsc când se întâmplă asta.

Pulaski izbucni în râs, arătându-i că pricepuse că prin asta ea voise să-i transmită că era normal să aibă emoții. Se îndreptă spre ușă.

– Hei, Ron!

Pulaski se opri.

– Apropo, Rhyme mi-a zis că te-ai descurcat de minune.

– Serios?

„Ei, nu chiar în cuvintele astea. Doar vorbeau de Rhyme, nu?"

– Sigur că da, zise Sachs. Hai, du-te și apucă-te de treabă. Vreau să-l prindem pe nemernicul ăsta.

– Absolut, încuviință el rânjind.

– Ăsta nu e un cadou de Crăciun, zise Sachs. E o misiune.

Și îi făcu semn să se ducă la parter.

Sachs nu descoperi nimic care să sugereze cine urma să fie următoarea victimă, dar cel puțin găsi o cantitate semnificativă de probe.

Sachs colectă mostre din câteva zeci de feluri de chipsuri, biscuiți, snackuri și sucuri în camera lui Vincent Reynolds. Găsi de asemenea dovezi ale poftelor lui mai întunecate: prezervative, bandă adezivă și cârpe, pe care probabil avea de gând să le folosească pe post de căluș. Camera era într-o dezordine infernală. Mirosea a haine nespălate.

În camera lui Duncan, Sachs găsi reviste de orologerie (fără etichete de abonat), instrumente de ceasornicar, tot felul de unelte (inclusiv cleștii pe care îi folosise probabil la tăierea gardului de sârmă de la prima scenă) și haine. Spre deosebire de camera lui Vincent, aceasta era extrem de curată și ordonată. Patul era făcut așa de bine, încât orice sergent de instrucție ar fi fost încântat. Hainele atârnau perfect în dulap (observă că etichetele fuseseră îndepărtate), și exista aceeași distanță între umerașe. Obiectele de pe birou erau aliniate în unghiuri exacte unele față de celelalte. Avusese grijă să nu lase aproape

nici un obiect personal; două programe de muzeu, de la Boston și Tampa, erau ascunse sub coșul de gunoi, dar, cu toate că sugerau că Ceasornicarul trecuse prin aceste orașe, erau departe de locul de unde spusese Vincent că locuia de fapt, anume în Midwest. Avea, de asemenea, un rulou pentru curățat părul de animale de pe haine.

„Parcă ar purta și el un costum Tyvek..."

Găsi și niște obiecte care i-ar fi putut fi de ajutor la primele scene ale crimei – o rolă de bandă adezivă care probabil se potrivea cu cea din alee și pe care o folosise să-i pună căluș victimei de pe debarcader. Găsi o mătură veche care avea încă urme de pământ, nisip fin și particule de sare. Presupunea că aceasta fusese folosită la scena morții lui Teddy Adams.

Mai existau și alte probe, iar Sachs spera că ele vor dezvălui locul unde se afla în prezent sau ceva care să le ofere indicii în legătură cu victimele următoare. Într-un mic container de plastic cu capac erau niște monede, trei pixuri marca Bic, chitanțe de la o parcare subterană din centru și de la o farmacie din Upper West Side, o cutie de chibrituri (din care lipseau trei) de la un restaurant din Upper West Side. Pe nici unul dintre aceste obiecte nu existau amprente. Găsi o pereche de pantofi cu șireturile pătate cu o vopsea de un verde țipător și un borcan gol de patru litri în care fusese alcool metilic.

Nu exista nici o amprentă, în schimb, găsi o mulțime de fibre de bumbac de aceeași culoare ca cele din Explorer. Dădu și peste o pungă de plastic cu douăsprezece perechi din același tip de mănuși, fără etichetă de magazin sau chitanțe. Punga nu avea scris nimic pe ea.

Ron Pulaski nu găsi prea multe probe la parter, dar făcu o descoperire ciudată: într-una dintre toalete se găsea un strat de pulbere albă. Nu putea fi sigur până după efectuarea testelor, dar avea senzația că provenea de la un stingător de incendiu, din moment ce dăduse și peste o pungă de gunoi menajer lângă ușa din spate, unde se afla cutia de carton în care fusese vândut extinctorul. Bobocul o examină cu atenție, dar nu găsi nici o etichetă care să le indice magazinul de unde îl cumpărase.

Nu era clar de ce golise extinctorul. Nu există nici un semn de incendiu în baie.

Sachs îl sună pe Rhyme și îi ceru să i-l dea la telefon pe Vincent Reynolds. Acesta îi spuse că Duncan cumpărase de curând extinctorul. Nu știa de ce îl golise.

După ce completară formularele de custodie, Sachs și Pulaski se întâlniră cu Baker, Haumann și ceilalți polițiști la intrarea din față a bisericii, unde aceștia îi așteptaseră cât timp își făcuseră ei treaba. Sachs îl sună pe Rhyme și le spuse, lui și lui Sellitto, ce anume descoperiseră.

În timp ce ea înșira lista cu probele găsite, îl auzea pe Rhyme instruindu-l pe Thom să le includă în diagrame.

– Boston și Tampa? întrebă criminalistul, referindu-se la programele de muzeu. Poate că Vincent a greșit. Stai o clipă.

Îi spuse lui Cooper să caute în datele Stării Civile și ale DMV dacă existau bărbați pe care-i chema Gerald Duncan în acele orașe. Deși erau locuitori cu acest nume acolo, vârsta nu se potrivea cu cea a criminalului.

Criminalistul rămase tăcut o clipă.

– Stingătorul de incendiu, zise el în cele din urmă, și făcu din nou o pauză. Pun pariu că a făcut un fel de dispozitiv de incendiere din el. A folosit alcool ca accelerator. Era puțin și pe ceasul de acasă de la Lucy Richter. Așa are de gând s-o ardă de vie pe următoarea victimă. Știi care este caracteristica principală a stingătoarelor de incendiu?

– Mă dau bătută, răspunse Sachs.

– Sunt invizibile. Poți să stai lângă unul și să nu-l bagi deloc în seamă.

– Eu zic să luăm toate probele pe care le-am găsit aici și să le împărțim, zise Baker. Să sperăm că măcar una dintre ele ne va conduce la următoarea victimă; avem chitanțe, chibriturile alea, pantofii.

Vocea lui Rhyme se auzi distorsionată pe fir:

– Faceți ce faceți, dar grăbiți-vă. Din ce-a zis Vincent, dacă nu e la biserică, atunci e în drum spre următoarea victimă. Poate e deja acolo.

CEASORNICARUL

SCENA CRIMEI UNU

Locația:
- Debarcader de reparații pe râul Hudson, 22nd Street

Victima:
- Identitate necunoscută
- Sex masculin
- Posibil de vârstă mijlocie sau mai bătrân și poate avea probleme cardiace (prezența anticoagulanților în sânge)
- Nici o urmă de droguri, infecție sau boală în sânge
- Garda de Coastă și scafandri ESU caută cadavrul și probe în Portul New York.
- Se verifică și rapoartele de persoane date dispărute.
- S-a recuperat o haină în portul New York. Mâneci însângerate. De la Macy's, mărimea 44. Nici un alt indiciu, nici o urmă de cadavru.

Criminalul:
- A se vedea mai jos

Modul de operare:
- Criminalul a forțat victima să se țină de punte, peste apă, crestându-i degetele sau încheieturile mâinilor până a căzut.
- Timpul atacului: între 6 p.m. luni și 6 a.m. marți

Probe:
- Sânge de grupa AB pozitiv
- Unghie ruptă, fără lac de unghii, lată
- Porțiune din gardul de plasă de sârmă, tăiat cu clește obișnuit de tăiat sârma, care nu este identificabil.
- Ceas. A se vedea mai jos
- Poezie. A se vedea mai jos
- Urme de zgârieturi de unghii pe puntea debarcaderului
- Nici o probă identificabilă, nici o amprentă, nici o urmă de picioare, nici o urmă de cauciucuri de mașină

SCENA CRIMEI DOI

Locația:
- Alee din Cedar Street, lângă Broadway, în spatele a trei clădiri comerciale (ușile din spate încuiate între 8.30 și 10 p.m.) și o clădire administrativă guvernamentală (ușa din spate încuiată la 6 p.m.)
- Aleea este o fundătură. Lată de patru metri jumătate și lungă de treizeci și doi de metri și acoperită cu pietre de pavaj, cadavrul era la patru metri jumătate de Cedar Street.

Victima:
- Theodore Adams
- Locuia în Battery Park
- Scriitor independent
- Fără dușmani cunoscuți
- Nici un mandat împotriva lui, de stat sau federal
- S-a verificat o legătură cu clădirile din jurul aleii. Nu s-a găsit nici una.

Criminalul:
- Ceasornicarul
- Sex masculin
- Ceasornicarul nu apare în nici una dintre bazele de date.

Modul de operare:
- Târât din vehicul pe alee, unde a fost suspendată deasupra lui o bară de fier. În cele din urmă aceasta i-a zdrobit gâtul.
- Se așteaptă raportul medicului legist pentru confirmare.
- Nici o dovadă de activitate sexuală.
- Ora morții: aproximativ între 10.15 p.m. și 11 p.m. luni noaptea. Se așteaptă confirmarea medicului legist.

Probe:
- Ceas
  - Nici un explozibil, agent chimic sau biologic
  - Identic cu ceasul de pe debarcader
  - Nici o amprentă, urme minime
  - Arnold Products, Framingham, MA

  - Vândut de magazinul Hallerstein's Timepieces, Manhattan
- Poezie lăsată de criminal la ambele scene.
  - Imprimantă de calculator, hârtie obișnuită, tuș HP LaserJet
  - Text:

    A răsărit Luna Rece și plină,
    luminând cadavrul pământului,
    arătându-i morții ora să vină
    să pună capăt vieții și drumului.
    – Ceasornicarul
  - Nu apare în nici o bază de dată de poezie; probabil creație proprie.
  - Luna Rece este o lună din calendarul lunar, luna morții.
- 60 de dolari în buzunar, numerele de serie nu sunt date în urmărire; amprente, negativ.
- Nisip fin folosit ca „agent obscurizant". Nisip obișnuit. Din cauză că vrea să se întoarcă la scenă?
- Bară metalică, de 36 de kilograme, lonjeron cu ureche de ac. Nu este folosit în șantierul de vizavi de alee. Nici o altă sursă găsită.
- Bandă adezivă, obișnuită, dar tăiată cu precizie, în mod neobișnuit. Bucăți de exact aceeași lungime.
- Sulfat de talium (otravă de rozătoare) găsită în nisip
- Sol conținând proteină de pește găsită în interiorul jachetei victimei
- Foarte puține urme găsite
- Fibre maro, probabil covoraș de mașină

Altele:
- Vehicul
  - Ford Explorer, de aproximativ trei ani vechime. Covor maro.
  - Verificarea numerelor de înmatriculare a mașinilor din zonă de marți dimineața rezultă că nu au nici un mandat. Nu s-a dat nici o amendă în seara de luni în zonă.
- A se verifica la divizia Moravuri despre prostituate, în legătură cu martorul.
- Nici o pistă

INTERVIU CU HALLERSTEIN

Criminalul:
- Portret-robot TIFE al Ceasornicarului – între 45 și 55 de ani, față rotundă, bărbie dublă, nas gros, ochi albaștri neobișnuit de deschiși la culoare. Înalt de peste 1,80 metri, slab, păr negru, lungime medie, fără bijuterii, haine închise la culoare. Nici un nume.
- Știe foarte multe lucruri despre ceasuri, ceasornice și aparatele de măsurat timpul vândute la licitațiile recente și este la curent cu expozițiile de orologerie din oraș.
- A amenințat vânzătorul să păstreze tăcerea.
- A cumpărat 10 ceasuri. Pentru 10 victime?
- A plătit cu bani gheață.
- A vrut cadran cu lună pe ceas, a vrut ticăit zgomotos.

Probe:
- Sursa ceasurilor a fost Hallerstein's Timepieces, Flatiron District.
- Nu există amprente pe banii plătiți pentru ceasuri, numerele de serie nu au fost date în urmărire. Nu există nici o urmă pe bani.
- A sunat de la un telefon public.

SCENA CRIMEI TREI

Locația:
- Spring Street, numărul 481

Victima:
- Joanne Harper
- Nici un motiv aparent
- Nu o cunoștea pe a doua victimă, Adams.

Criminalul:
- Ceasornicarul
- Asistent
  - Probabil bărbatul observat mai devreme de victimă, lângă depozitul ei.
  - Alb, solid, ochelari de soare, geacă de culoare crem și șapcă. Conducea un SUV.

Modul de operare:
- A intrat înăuntru cu șperaclul.
- Metoda intenționată de atac necunoscută. Posibil plănuia să folosească sârma de florărie.

Probe:
- Proteina de pește provenea de la depozitul lui Joanne (îngrășământ de orhidee).
- Sulfat de taliu în apropiere

- Sârmă de florărie, tăiată în lungimi exacte (Pentru a fi folosite ca armă a crimei?)
- Ceas
  - Identic cu celelalte. Fără urme de nitrați
  - Nici o probă
- Nu există bilet sau poezie.
- Nu există amprente, urme de pași, arme sau orice altceva lăsat în urmă.
- Fulgi negri – smoală de acoperiș.
  - A se verifica imaginile termice RARETS din New York pentru posibile surse.
    - Rezultate neconcludente.

Altele:
- Criminalul a verificat victima înaintea atacului. A ales-o pentru un motiv anume. Care?
- Are stație radio de poliție; a se schimba frecvența.
- Vehicul:
  - SUV maro
  - Nu se știe numărul de înmatriculare.
  - Se anunță Localizatorul de Urgență al Vehiculelor.
  - 423 proprietari de Explorer maro în zonă. Dintre ei doi au și cazier. Un proprietar prea bătrân; celălalt în închisoare pentru trafic de droguri.
    - În proprietatea bărbatului din închisoare.

EXPLORERUL CEASORNICARULUI

Locația:
- Găsit în parcare, între râul Hudson și Houston Street.

Probe:
- Explorerul e proprietatea bărbatului din închisoare. A fost confiscat și furat din lotul de sechestru, unde aștepta licitația.
- Parcat la loc deschis. Nu lângă o ieșire.
- Firimituri de la pufuleți, chipsuri, batoane de ciocolată. Bucăți de biscuiți cu arahide. Pete de suc obișnuit, nu dietetic.
- Cutie de muniție de pistol automat calibrul .32, șapte gloanțe lipsă. Arma e posibil să fie o Autauga Mk II.
- Cartea – *Tehnici extreme de interogare*. Planuri pentru crimele sale viitoare? Nu s-a obținut nici o informație folositoare de la editură.
- Șuviță de păr negru-cărunt, probabil de femeie
- Nici o amprentă, în întreg vehiculul
- Fibre de bumbac bej de la mănuși
- Nisip care se potrivește cu cel folosit în alee.
- Urmă de pantofi mărimea 46 cu tălpi netede.

SCENA CRIMEI PATRU

Locația:
- Barrow Street, Greenwich Village

Victima:
- Lucy Richter

Criminalul:
- Ceasornicarul
- Asistent

Modul de operare:
- Metoda intenționată de ucidere necunoscută
- Ruta de intrare/ieșire nedeterminată

Probe:
- Ceas
  - Identic cu celelalte
  - Lăsat în baie
  - Nici un explozibil
  - Pete de alcool metilic, nici o altă urmă
- Nu există bilet sau poezie.
- Nu s-a pus recent smoală pe acoperiș
- Nu există amprente, urme de pași.
- Nici o urmă deosebită
- Fibre de lână de la geacă sau palton cu guler de lână.

INTERVIU CU VINCENT REYNOLDS ȘI CERCETAREA BISERICII

Locația:
- 10th Avenue și 24th Street

Criminalul:
- Ceasornicarul
  - Numele este Gerald Duncan.
  - Om de afaceri din „zona Midwest", nu se cunosc detalii.

- Soția a murit în NY; ucide din răzbunare.
- Înarmat cu un pistol și un cuțit cu lamă retractabilă.
- Nu i se poate depista telefonul.
- Colecționează ceasuri vechi.
- A se verifica organizațiile de ceasornicari și orologerie.
  - Nici o descoperire imediată
- Nici o informație de la Interpol sau în bazele de date criminalistice.

- Asistent:
  - Vincent Reynolds
  - Angajat temporar
  - Locuiește în New Jersey.
  - A comis violuri.

Probe:
- Cinci ceasuri în plus, identice cu celelalte. Unul lipsește.
- În camera lui Vincent:
  - Mâncare ieftină, sucuri
  - Prezervative
  - Bandă adezivă
  - Cârpe (căluș?)
- În camera lui Duncan:
  - Reviste de orologerie
  - Unelte
  - Haine
  - Programe de muzee de artă din Boston și Tampa
  - Altă bandă adezivă
  - Mătură veche cu pământ, nisip și sare.
  - Trei pixuri Bic
  - Monede
  - Tichet de la o parcare subterană din centru
  - Chitanță de la o farmacie din Upper West Side
  - Cutie de chibrituri de la un restaurant din Upper West Side
  - Pantofi cu vopsea verde aprins
  - Borcan de patru litri gol, conținea alcool.
  - Rolă de păr de animale
  - Mănuși bej
- Nici o amprentă
- Urme de substanță din stingătorul de incendiu
- Stingătorul transformat în dispozitiv incendiator cu alcool?

Altele:
- A ucis un student lângă biserică, acesta era martor.
  - Secția locală verifică.
- Vehiculul este furat, Buick bleumarin.
  - Șoferul ucis
  - A se verifica – jafuri de mașini, omucideri, persoane dispărute
  - Localizator de Urgență al Vehiculului, nu s-a descoperit încă nimic.

Sarah Stanton păşea grăbită pe trotuarul îngheţat spre clădirea din centru unde lucra, strângând la piept cafeaua cu lapte de la Starbucks şi biscuiţii cu ciocolată – o plăcere vinovată, dar o recompensă pentru ziua care se anunţa a fi foarte lungă la birou.

Nu că ar fi avut neapărat nevoie de un stimulent suplimentar ca să se întoarcă la terminalul ei. Sarah era estimator pentru o companie mare de parchetare şi decoraţiuni interioare. Era mama unui băieţel de opt ani şi, pentru că divorţase între timp, se întorsese la lucru cu câţiva ani mai repede decât plănuise. Începuse ca recepţionistă şi avansase rapid, astfel că acum era estimator-şef.

Munca era foarte solicitantă, foarte multe numere – dar era o firmă bună şi îi plăceau oamenii cu care lucra (mă rog, majoritatea).

Și avea un program flexibil, din moment ce era deseori pe teren, la întâlniri cu clienții. Acesta era un aspect foarte important, pentru că trebuia să-și îmbrace și să-și pregătească fiul pentru școală, apoi să-l ducă până pe 95 Street înainte de 9 dimineața, și după aceea să se întoarcă în centru la serviciu, programul de lucru fiind întotdeauna supus capriciilor conducerii de la Metropolitan Transit. Astăzi, de pildă, va lucra mai mult de zece ore; mâine își lua ziua liberă în întregime, ca să meargă la cumpărături cu fiul ei.

Sarah își trecu cardul de intrare prin aparat și deschise ușa din spate a clădirii, apoi își făcu gimnastica de după-amiaza – urcă scările pe jos, nu cu liftul. Compania ocupa tot etajul al doilea, dar biroul ei era o încăpere mai mică de la etajul întâi. Biroul era liniștit, neavând decât patru angajați, dar lui Sarah îi convenea acest lucru. Șefii nu veneau aici decât rareori, așa că putea să-și îndeplinească sarcinile de lucru fără să fie întreruptă mereu.

Urcă treptele până la etajul întâi și se opri. Își întinse mâna spre clanța ușii, întrebându-se din nou de ce oare ușile nu aveau nici un fel de încuietoare dinspre casa scărilor? Ar fi fost extrem de ușor pentru cineva să...

Tresări brusc, auzind un clinchet metalic slab. Răsucindu-se pe loc, Sarah nu văzu însă pe nimeni.

Și... auzea oare un sunet de respirație?

Era cineva rănit?

Oare ar trebui să meargă să vadă? Sau să cheme paza?

– E cineva acolo? Alo?

Nu se auzi nimic.

„Poate că n-a fost nimic“, se gândi ea. Și intră pe coridorul care ducea la ușa din spate a biroului ei. Sarah o descuie și traversă coridorul lung al companiei.

Își dădu jos haina, își lăsă cafeaua și biscuiții pe birou și se așeză în fața calculatorului, aruncând o privire pe monitor.

Ce ciudat. Pe ecran era o fereastră în care scria: „Proprietăți: Data și ora.“

Aceasta era programul sistemului de operare Windows XP pe care-l foloseai ca să setezi data, ora și zona geografică a fusului orar pe calculator. Arăta un calendar cu ziua din lună și alături, la dreapta, atât un ceas analog cu ace indicatoare, cât și un ceas digital mai jos, amândouă indicând trecerea secundelor.

Dar când plecase la Starbucks această fereastră nu era deschisă.

„Oare se deschisese singură? se întrebă ea. De ce?“ Poate îi folosise cineva calculatorul cât lipsise, deși nu-și putea închipui cine ar face asta sau de ce.

Nu conta. Închise fereastra de pe monitor și își trase scaunul mai aproape de masă.

Se uită în jos. „Ce-i asta?“

Sarah văzu un stingător de incendiu lângă birou. Nici acesta nu fusese acolo înainte. Compania făcea mereu chestii din acestea bizare. Punea lumini noi în locuri neașteptate, inventa planuri de evacuare, rearanja mobilierul, fără nici un motiv aparent.

Acum, stingătoare de incendiu.

Probabil încă un lucru pentru care trebuia să le fie recunoscători teroriștilor.

Aruncând o ultimă privire spre fotografia fiului ei și simțindu-se mai bine numai văzându-i zâmbetul, își așeză poșeta sub masă și își desfăcu pachetul de biscuiți.

Locotenentul Dennis Baker mergea încet pe strada pustie. Era la sud de Hell's Kitchen, într-o zonă industrială din partea de vest a orașului.

Așa cum sugerase el, polițiștii împărțiseră pistele găsite la biserică. Le spuse lui Sachs și Haumann că își amintea de un depozit care era vopsit în aceeași nuanță de verde țipător găsit pe pantofii din camera Ceasornicarului. Restul echipei era pe urmele celorlalte piste găsite, iar el venise aici.

Clădirea masivă se întindea de-a lungul străzii, întunecată, abandonată, mohorâtă chiar și în lumina orbitoare. Partea de jos a peretelui mizerabil de cărămidă, aproximativ doi metri, era acoperită de

graffiti și jumătate dintre ferestre erau sparte – câteva erau, de fapt, împușcate. Pe acoperiș se afla un semn vechi și spălăcit pe care scria *Preston – Mutări și Depozitare* cu litere de modă veche.

Ușile din față, vopsite cu verde țipător, erau încuiate și legate cu lanț, dar Baker găsi o intrare laterală, ascunsă pe jumătate în spatele unei lăzi de gunoi. Era deschisă. Se uită în amândouă direcțiile pe stradă și intră. Înaintă în încăperea întunecoasă, iluminată doar de raze piezișe de lumină. Mirosea a carton putred, a mucegai și a petrol. Își scoase revolverul. Îl simțea straniu în mână. Nu trăsese niciodată nici măcar un foc la datorie.

Mergând în liniște de-a lungul coridorului, Baker se apropie de zona principală de depozitare a clădirii, un spațiu imens și gol. Din loc în loc pe jos se găseau bălțoace de apă uleioasă și mizerie. De asemenea, o mulțime de prezervative, observă el cu scârbă. Acesta era probabil cel mai puțin romantic loc pentru o aventură amoroasă pe care ți l-ai putea imagina.

Îi atrase atenția o lumină dintr-unul din birourile aliniate de-a lungul zidului. I se mai obișnuiseră ochii cu întunericul și, când se apropie, văzu o veioză de birou aprinsă într-o încăpere micuță. Și mai observă un lucru.

Unul dintre ceasurile negre cu cadranul cu lună – cărțile de vizită ale Ceasornicarului.

Baker se apropie.

Un moment mai târziu însă, călcă într-o bălțoacă cu apă unsuroasă, pe care n-o văzuse în întuneric și se prăbuși la pământ, lovindu-se și aproape simțind că i se taie răsuflarea din cauza șocului. Își scăpă pistolul din mână și îl văzu alunecând pe cimentul murdar. Baker se strâmbă de durere.

Un bărbat se apropie în fugă de el dintr-unul din coridoarele laterale din spatele lui.

Baker se uită în sus în ochii lui Gerald Duncan, Ceasornicarul.

Ucigașul se aplecă, și îi oferi mâna, ajutându-l pe Baker să se ridice.

– Ești bine?

– M-am speriat, asta-i tot. N-am fost atent. Mersi, Gerry.

Duncan se îndepărtă, ridică pistolul lui Baker și i-l înapoie.

– Nu era cazul să-l iei cu tine, zise el râzând.

Baker își puse pistolul înapoi în toc.

– Nu am fost sigur peste cine s-ar putea să mai dau aici, în afară de tine. Ce loc sinistru!

Ceasornicarul îi făcu semn spre biroul luminat.

– Hai înăuntru. O să-ți spun exact ce-o să i se întâmple.

Ceea ce urma să se întâmple era crima pe care cei doi urmau să o comită.

Și persoana la care se referea Ceasornicarul era o detectivă din NYPD pe nume Amelia Sachs.

Capitolul 29

Dennis Baker se așeză pe un scaun din biroul depozitului și își verifică pantalonii, care aveau o pată mare de unsoare pe ei.

Italienești, scumpi. „La naiba".

– Vincent Reynolds e în custodia noastră și am aflat de biserică, îi zise el lui Duncan.

Duncan știa asta, bineînțeles, din moment ce el însuși sunase la poliție să-i anunțe că partenerul Ceasornicarului împingea un cărucior de cumpărături prin West Village (Baker fusese surprins, dar și impresionat, când Kathryn Dance îl dibuise pe Vincent încă înainte ca Duncan să-și trădeze așa-zisul partener).

Și Duncan anticipase că violatorul va dezvălui amănuntele despre biserică sub presiunea poliției.

– I-a luat mai mult timp decât m-am gândit eu, dar până la urmă s-a dat bătut, zise Baker.

– Bineînțeles că s-a dat bătut, încuviință Duncan. E un vierme.

Duncan plănuise captura maniacului scârbos de la bun început; era necesar să le dea polițiștilor aceste informații ca să-i facă să creadă că Ceasornicarul era un psihopat răzbunător, și nu ucigașul plătit care era de fapt. Și Vincent era cheia prin care Duncan punea poliția pe o pistă greșită, ca să-și poată duce la îndeplinire planul.

Acest plan era tot atât de minuțios și de rafinat ca cel mai complex mecanism de ceas. Scopul era de a opri ancheta Ameliei Sachs, care amenința să descopere grupul de polițiști de la Secția 118 conduși de Baker și care se ocupau cu extorcarea.

Baker provenea dintr-o familie de polițiști. Tatăl lui fusese polițist de tranzit și se pensionase pe caz de boală după ce căzuse pe scările unei stații de metrou. Un frate mai mare lucra la Departamentul de Corecții, iar unchiul lui Baker era polițist într-un orășel din comitatul Suffolk, de unde se trăgea familia lui. Inițial nu avusese nici un interes față de această profesie – tânărul chipeș și bine făcut voia o meserie bănoasă. Dar, după ce își pierdu și ultima para într-o afacere falimentară de reciclare, Baker se hotărî să intre în poliție. Se mută din Long Island în New York și deveni polițist.

Dar faptul că intrase în meserie mai târziu în viață – și stilul de polițist arogant, ca la televizor, pe care-l adoptase – nu-i fuseseră de folos, înstrăinându-l atât de conducere, cât și de colegi. Nu-l ajută nici faptul că atât de mulți membri ai familiei sale erau polițiști (rudele lui era foarte jos situate în ierarhia celor cu sânge albastru în poliție). Baker putea să trăiască din salariul de polițist, dar nu avea să ajungă niciodată într-unul din birourile simandicoase din Casa Mare.

Așa că se hotărî să pună mâna măcar pe bani, așa cum își dorise la început. Atâta doar că nu prin afaceri, ci folosindu-se de insigna de polițist.

Când extorcase prima dată câțiva oameni de afaceri se întrebase dacă se va simți vinovat din cauza asta.

Ei, na. Nici măcar un pic.

Singura problemă era că pentru a-și menține stilul de viață – care includea vinuri de calitate, mâncare de gurmand și femei frumoase – avea nevoie de mai mult decât cei o mie și ceva pe săptămână pe care-i obținea de la vânzătorii coreeni angrosiști sau proprietari grăsani de pizzerii din Queens. Așa că Baker, un fost partener și câțiva polițiști de la 118 puseră la cale un proiect de extorcare eficient și

profitabil. Amicii lui Baker furau o cantitate mică de droguri din depozitele de probe sau făceau rost de niște cocaină sau heroină de pe străzi. Puneau ochii pe copiii unor oameni de afaceri bogați care se distrau prin cluburile din Manhattan și „plantau" asupra lor drogurile. Baker vorbea apoi cu părinții și le spunea că pentru o sumă de șase cifre, rapoartele de arest vor dispărea. Dacă nu plăteau, copiii mergeau la închisoare. Ocazional „planta" drogurile chiar asupra oamenilor de afaceri.

Dar Dennis Baker făcuse o greșeală. Se lenevise. Nu era ușor să găsești țintele potrivite pentru extorcări și se gândise să se întoarcă la câteva dintre țintele de dinainte, pentru o nouă tranșă de bani.

Câțiva mai plătiră o dată. Dar doi dintre ei – Sarkowski și Creeley – erau oameni de afaceri suficient de duri și, deși fuseseră dispuși să plătească o dată pentru a scăpa de Baker și de amenințările lui, refuzară cu încăpățânare să mai plătească încă o dată. Unul din ei amenință că va merge la poliție și celălalt la presă. La începutul lui noiembrie, Baker și un polițist de la 118 îl răpiră pe Sarkowski și îl duseră într-o zonă industrială din Queens, lângă fabrica unui client de-al lui. Îl împușcară și aranjară să pară că a fost vorba de un jaf. Câteva săptămâni mai târziu, Baker și același polițist dădură o spargere în apartamentul lui Creeley, îi fixară o frânghie pe după gât și-l aruncară afară pe balcon.

Apoi furară și distruseră toate dosarele, carnetele și jurnalele personale ale celor doi bărbați – orice ar fi putut să-i conducă pe investigatori la Baker și la schema lui de extorcări. Cât despre rapoartele de poliție, practic nu era nimic în dosarul lui Creeley care să fie incriminant, dar dosarul lui Sarkowski conținea referințe la niște probe din care un anchetator mai inteligent ar fi putut trage concluzii foarte supărătoare. Așa că unul dintre polițiștii implicați făcuse ca dosarul să dispară.

Baker credea că cele două morți vor trece neobservate și continuară extorcările – asta până apăru în scenă o tânără polițistă. Detectivul Amelia Sachs nu credea că Benamin Creeley se omorâse și începu să-i ancheteze moartea mai amănunțit.

Femeia se dovedi de neoprit. Nu aveau altă opțiune decât s-o ucidă. Dacă Sachs ar fi murit sau ar fi fost foarte grav rănită, Baker se îndoia că altcineva s-ar mai fi ocupat de caz cu atâta zel cum o făcea ea. Însă dacă *murea,* Lincoln Rhyme avea să-și dea imediat seama că moartea ei avea o legătură cu ancheta de la St. James și atunci *nimic* nu avea să-l mai oprească pe el și pe Sellitto să-i prindă pe ucigași.

Așa că Baker trebuia să facă în așa fel încât moartea lui Sachs să pară că nu are nici o legătură cu crimele de la Secția 118.

Baker trimise vorbă în cercurile câtorva mafioți pe care-i cunoștea și prin intermediul acestora auzi de Gerald Duncan, un asasin profesionist care știa să manipuleze scenele crimei și să inventeze mobiluri false pentru a îndrepta bănuielile în cu totul alte direcții decât ale oamenilor care îl angajaseră. „Mobilul este cea mai sigură metodă de a fi prins, explicase Duncan. Elimină mobilul și vei elimina bănuiala."

Căzură de acord asupra unui preț – Sfinte Sisoie, tipul ăsta nu era ieftin deloc – și Duncan se apucă de lucru. Duncan dădu de urma unui nenorocit imbecil pe care urma să-l folosească pentru a transmite informații poliției despre Ceasornicar. Vincent Reynolds se dovedi a fi fraierul perfect, înghițind pe nerăsuflate gogoșile pe care i le servise Duncan – despre psihopatul care-și pierduse mințile din cauza morții soției sale și acum omora cetățenii apatici.

Apoi, Duncan își puse în aplicare planul. Ceasornicarul ucise primele două victime, alese la întâmplare – un individ pe care-l răpise de pe West Street, din Greenwich Village și pe care-l omorâse pe debarcader și unul într-o alee câteva ore mai târziu. Mai existau două atentate comise de același ucigaș – faptul că nu reușiseră era irelevant. Pentru toată lumea era limpede că acest Ceasornicar era un criminal absolut sinistru care trebuia oprit cât mai repede.

Apoi Duncan făcu următoarea mutare: îl trimise pe Vincent să o atace pe Kathryn Dance, pentru ca poliția să creadă că era dispus să omoare polițiști și înscenă capturarea lui Vincent pentru ca acesta să-l vândă pe Ceasornicar.

Acum venise vremea să dea lovitura finală: Ceasornicarul va omorî o polițistă, pe Amelia Sachs, făcând astfel ca moartea ei să pară în întregime opera unui ucigaș psihopat și răzbunător, fără nici o legătură cu anchetarea Secției 118.

– A aflat că ai spionat-o? îl întrebă acum Duncan.

– Exact așa cum ai spus, zise Baker, dând din cap. E o cățea deșteaptă. Dar am făcut ceea ce mi-ai sugerat tu.

Duncan anticipase că va bănui pe toată lumea, în afară de oamenii pe care-i cunoștea personal. Îi explicase că atunci când oamenii te suspectează, trebuie să le oferi un alt motiv pentru comportamentul tău – unul inofensiv. Pur și simplu mărturisești o infracțiune mai puțin gravă, te porți ca și cum ai fi plin de remușcări, ei sunt satisfăcuți, iar tu ai fost șters de pe lista suspecților.

La sugestia lui Duncan, Baker pusese întrebări mai multor polițiști despre Sachs. Auzise zvonuri că avusese o relație cu un polițist corupt și scrise un e-mail, trimis, chipurile, de cineva din Casa Mare, și îl folosi ca pretext să o spioneze. Sachs nu fusese prea încântată, dar nici nu-l suspectă de ceva mai grav.

– Uite cum e planul, îi zise acum Duncan, arătându-i diagrama unei clădiri de birouri din centru. Aici lucrează ultima victimă. O cheamă Sarah Stanton. Are o nișă într-un birou la etajul unu. Am ales locul ăsta din cauza așezării sale. Va fi perfect. Nu am pus nici un ceas acolo, pentru că poliția a anunțat deja public că le folosește un ucigaș în serie – dar am afișat pe calculator o fereastră cu ora și data.

– Frumos detaliu.

Duncan zâmbi.

– Și eu m-am gândit.

Vocea ucigașului era joasă, cuvintele îi erau precise, dar tonul îi era plin de plăcerea modestă a unui artizan care își prezintă o piesă terminată de mobilier sau un instrument muzical... sau un ceas, se gândi Baker.

Duncan îi explică, de asemenea, că se îmbrăcase în salopetă de muncitor, așteptase până ieșise Sarah din birou și pusese lângă

terminalul ei extinctorul plin cu alcool inflamabil. În câteva minute Baker trebuia să-l sune pe Rhyme sau pe Sellitto și să raporteze cădescoperise probe despre locul unde urma să fie pusă bomba artizanală din stingător. Echipajele de intervenție de urgență și brigada de genișți se vor repezi la birou, și tot așa și Amelia Sachs.

– L-am făcut în așa fel încât, dacă mută extinctorul, o va stropi cu alcool și se va aprinde. Alcoolul arde extrem de repede. O va ucide sau o va răni grav, dar nu va incendia tot biroul. De fapt, poate poliția va reuși chiar să dezamorseze dispozitivul la timp și să o salveze pe femeie, continuă el.

Dar asta nu conta câtuși de puțin. Tot ce îl interesa pe Duncan era să o aducă pe Amelia Sachs în birou să cerceteze zona.

Nișa lui Sarah era la capătul unui coridor îngust. Sachs va singură, așa cum o făcea întotdeauna. Când se va întoarce cu spatele, Baker, care va aștepta în apropiere, o va împușca pe ea și pe oricine altcineva ar fi prezent acolo. Va folosi arma automată a lui Duncan, de calibru .32, încărcată cu gloanțe din cutia pe care o lăsase intenționat în SUV, pentru a fi găsită de poliție. După ce o împușca pe Sachs, Baker urma să spargă o fereastră care se afla la patru metri și jumătate deasupra unei alei. Va arunca arma afară, făcând astfel să pară că Ceasornicarul sărise pe geam și fugise, scăpând pistolul din mâini. Arma crimei și gloanțele identice cu cele găsite în Explorer nu vor lăsa nici o umbră de îndoială că ucigașul fusese Ceasornicarul.

Sachs va muri și ancheta de corupție de la Secția 118 va fi oprită definitiv.

– Lasă-i pe alți polițiști să ajungă primii la cadavru, îl sfătui Duncan. Dar ar fi un gest foarte drăguț dacă i-ai împinge la o parte și ai încerca să o resuscitezi personal.

– Te gândești la toate, nu? zise Baker.

– Ceea ce e de-a dreptul fascinant în legătură cu ceasurile e faptul că ele nu au mai multe sau mai puține părți decât sunt absolut necesare pentru a face ceea ce intenționează ceasornicarul,

zise Duncan, uitându-se atent la ceasul cu cadran cu lună. Nu lipsește nimic, dar nu e nimic de prisos. E perfecțiunea pură, nu crezi? întrebă el, cu voce blândă.

Amelia Sachs și Ron Pulaski înaintau cu greu pe străzile reci din sudul Manhattanului, și Sachs se gândea că deseori cele mai mari obstacole într-un caz nu se datorau criminalilor, ci trecătorilor, martorilor și victimelor.

Urmăreau una dintre pistele descoperite la biserică, chitanțele de la o parcare aflată nu departe de debarcaderul unde murise prima victimă. Dar îngrijitorul de acolo nu le fusese de nici un folos. „Doamnă, nu, el nu cunoscut. Nimeni nu arată ca el care îmi amintesc eu. Ahmed – poate el a văzut pe el... Oh, nu, el nu aici azi. Nu, eu nu știu numărul de telefon la Ahmed...“

Și așa mai departe.

Frustrată, Sachs arătă cu un gest din cap un restaurant aflat nu departe de parcare.

– Poate s-a oprit acolo. Hai să încercăm.

Chiar în clipa aceea o sună Sellitto.

– Amelia, mă auzi?

Sachs îl prinse pe Pulaski de braț și mări volumul, ca să poată auzi amândoi.

– Dă-i drumul, te aud.

– Unde sunteți?

– În partea de sud. N-am avut noroc în parcare, n-a dat nici un rezultat. Mergem să căutăm martori prin câteva restaurante.

– Las-o baltă. Duceți-vă la intersecția dintre 32 Street și Seven Avenue. Urgent. Dennis Baker a găsit o pistă. Se pare că următoarea victimă se află într-o clădire de birouri de acolo.

– Cine e?

– Nu suntem încă siguri. Probabil va trebui să verificăm toată clădirea. Am trimis deja brigada de geniști și pompierii acolo –

e femeia pe care o s-o ardă de vie. Doamne, sper să ajungem la timp. Oricum, du-te acolo acum!

– Ajungem în cincisprezece minute.

Departamentul de pompieri trimisese douăzeci și patru de oameni în clădirea din centru de douăzeci și șapte de etaje. Și Bo Haumann convocase cinci echipaje de intervenție de urgență – echipaje mai mari, de câte șase polițiști fiecare, în loc de patru – ca să verifice clădirea etaj cu etaj.

Din cauza traficului de sărbători, dură aproape o jumătate de oră ca Sachs să ajungă acolo. Nu era o întârziere prea mare, dar cele cincisprezece minute o împiedicară să facă parte din echipajele care intraseră primele în clădire. Amelia Sachs era detectiv la locul crimei, dar tânjea să se bucure de privilegiul echipajelor tactice, cele care intrau primele pe ușile criminalilor.

Dacă îl găseau aici pe Ceasornicar, ar fi fost ultimul moment de glorie înainte să iasă din poliție. Se gândea că și noua slujbă la Argyle îi va oferi posibilitatea de a avea parte de situații palpitante, dar nu ca în poliție.

Sachs și Pulaski alergară de la mașină spre postul de comandă de la ușa din spate a clădirii de birouri.

– Ați găsit ceva? îl întrebă ea pe Haumann.

Bărbatul încărunțit clătină din cap.

– Încă nu. Camera de supraveghere din hol a surprins un bărbat care pare să semene cu portretul-robot, și care purta o geantă. Dar nu știm dacă acesta a plecat sau nu. Ușile din spate și din lateral nu sunt prevăzute cu sisteme de alarmă, și nici cu camere de luat vederi.

– Evacuați clădirea? întrebă o voce de bărbat.

Sachs se întoarse. Era detectivul Dennis Baker.

– Acum începem, explică Haumann.

– Cum l-ai găsit? întrebă Sachs.

– Depozitul cu vopsea verde, zise Baker. A fost acolo. Am găsit niște notițe și o hartă a clădirii.

Polițista era încă supărată pe el din cauză că o spionase, dar faptul că-și făcuse bine treaba merita credit, așa că dădu aprobator din cap și-i spuse:

– Te-ai descurcat bine.

– N-a fost nimic spectaculos, răspunse el cu un zâmbet. Pur și simplu am mers și eu înainte. Am avut un pic de noroc. Baker își înălță privirea spre etajele superioare ale clădirii, în timp ce își trăgea pe mâini o pereche de mănuși.

Capitolul 30

În timp ce stătea în fața calculatorului, Sarah Stanton auzi un pârâit în difuzorul situat chiar deasupra capului ei.

Circula o glumă printre angajați care spunea că șefii dăduseră ordin să se pună filtre în difuzoare pentru a face transmisiile complet ininteligibile. Se întoarse înapoi spre monitor întrebând cu voce tare:

– Ce zice? Nu înțeleg o iotă.

– Se anunță ceva, răspunse una dintre colegele ei.

Ei na.

– Mereu fac chestia *asta.* Ce mă enervează! E simulare de incendiu?

– Habar n-am.

Un moment mai târziu auzi urletul alarmei de incendiu.

Se pare că da.

După 11 septembrie se dăduse alarma cam o dată pe lună. De câteva ori se năpustise și ea imediat afară cu toți ceilalți. Dar azi temperatura era de minus zece grade și, oricum, avea mult prea multă treabă. În plus, dacă era într-adevăr un incendiu și intrările erau blocate, putea pur și simplu să sară pe fereastră. Biroul ei se afla la etajul unu.

Își îndreptă din nou atenția asupra calculatorului.

Dar imediat după aceea Sarah auzi mai multe voci la capătul celălalt al coridorului care ducea la nișa ei. Vocile erau încordate, ca

într-o situație de urgență. Și mai era ceva – zăngănit metalic. „Echipament de pompieri?“ se întrebă ea.

Poate chiar se întâmpla ceva.

În spatele ei se auziră pași grei apropiindu-se. Se întoarse și văzu mai mulți polițiști în uniforme negre, cu arme în mâini. „Poliția? Oh, Doamne, oare era un atac terorist?“ Singurul lucru la care se putea gândi era să ajungă la școală la fiul ei și să-l ducă acasă.

– Evacuăm clădirea, anunță polițistul.

– Teroriști? întrebă cineva. A mai fost un atac?

– Nu. Dar nu le mai dădu nici o explicație. Toată lumea, ieșiți în liniște și ordine. Luați-vă hainele, dar nimic altceva.

Sarah se mai calmă. Nu era necesar să-și facă griji din cauza fiului ei.

– Căutăm stingătoare de incendii, zise un alt polițist. Este vreun stingător aici? Nu le atingeți. Numai spuneți-ne. Vă repet, nu le atingeți!

„Deci chiar *era* un incendiu“, se gândi ea, luându-și haina pe ea.

Apoi își spuse că era ciudat că pompierii voiau să folosească stingătoarele companiei. Nu le aveau pe ale lor? Și de ce să se îngrijoreze atât de tare dacă le foloseau ei? Nu-ți trebuie cine știe ce instrucție specială pentru asta.

– Vă repet, nu le atingeți!...

Polițistul se uită într-un birou de lângă nișa unde era Sarah.

– Ăă, domnule polițist? Vreți un stingător? întrebă ea. Am unul chiar aici.

Și ridică cilindrul roșu și greu de pe podea.

– Nu! strigă bărbatul și sări către ea.

Sachs făcu o grimasă când radioul se porni brusc cu un pârâit puternic.

– Echipele de pompieri și de geniști, etajul unu, biroul de pe colț, la sud-est. Compania de Decorațiuni Interioare Lanam. Acum! Hai, mișcarea, mișcarea!

Doisprezece pompieri și polițiști din brigada de genistică își luară pe umeri echipamentul și se năpustiră prin ușa din spate.

– Situația? strigă Haumann în microfon.

Nu se auzea decât o învălmășeală de voci grăbite acoperind urletul alarmei de incendiu.

– A avut loc o explozie? repetă agitat șeful echipajelor de intervenție.

– Nu văd fum deloc, zise Pulaski.

Dennis Baker se uită în sus la etajul unu. Clătină și el din cap.

– Dacă e alcool, atunci nu va apărea fum până nu se aprind și materialele secundare, explică un polițist. Adăugă pe un ton blând: Sau părul și pielea ei.

Sachs continuă să studieze cu atenție toate ferestrele, încleștându-și pumnii. Oare femeia aceea murea în agonie chiar acum? Împreună cu polițiștii și pompierii care se găseau în apropiere?

– Hai odată, șopti Baker.

– Am găsit dispozitivul... se auzi brusc o voce în căștile stației radio. Am... Da, l-am luat. Nu a explodat.

Sachs își închise ochii.

– Slavă Domnului, zise Baker.

Oamenii ieșeau acum în valuri din clădire, fiind verificați la ieșire de agenții de poliție sau de cei din echipajele de intervenție care îl căutau pe Duncan, comparând portretul-robot cu fețele funcționarilor.

Un polițist conduse o femeie la Sachs, Baker și Pulaski, chiar în momentul în care sosi și Sellitto.

Potențiala victimă, Sarah Stanton, povesti că găsise un stingător de incendii sub biroul ei; nu fusese acolo înainte și nici nu văzuse cine i-l lăsase acolo. Cineva din birou își amintea că observase un muncitor în uniformă prin apropiere, dar nu-și amintea nici un detaliu, nu recunoscu portretul-robot, și nici nu-și amintea unde plecase.

– Care e situația cu explozibilul? întrebă Haumann.

Un polițist răspunse prin stația radio.

– N-am văzut nici un cronometru atașat, dar regulatorul de presiune din capăt nu arată nimic. S-ar putea ca acestea să fie detonatorul.

Și se simte miros de alcool. Echipajul de geniști l-a sigilat într-un vas de reținere. Îl duc acum la Rodman's Neck. Noi continuăm să-l căutăm pe suspect.

– Aveți vreo urmă? întrebă Baker.

– Negativ. Sunt două scări de incendiu și lifturile. Putea să fi ieșit pe-acolo. Și mai sunt încă patru sau cinci companii la etajul ăsta. Poate a intrat într-unul dintre birourile lor. O să le verificăm în câteva minute, de îndată ce primim confirmarea că nu există alte dispozitive explozibile.

După zece minute polițiștii raportară că nu se mai găseau alte bombe în clădire.

Sachs îi puse întrebări lui Sarah și apoi îl sună pe Rhyme să-l pună la curent. Femeia nu le cunoștea pe celelalte victime și nu auzise niciodată de Gerald Duncan. Era mâhnită că soția lui fusese ucisă chiar lângă apartamentul ei, dar nu își amintea de nici un accident mortal care să fie avut loc în zona aceea.

În cele din urmă Haumann le spuse că polițiștii terminaseră verificarea, dar Ceasornicarul scăpase.

– La naiba! murmură Dennis Baker. Și eram așa de aproape!

Descurajat, Rhyme spuse:

– Cercetează scena și spune-mi ce găsești.

Încheiară transmisia. Haumann trimise două echipaje să supravegheze depozitul pe care Duncan îl folosise pentru a se pregăti de atac, în caz că ucigașul avea de gând să se întoarcă acolo, iar Sachs își îmbrăcă salopeta Tyvek și își luă valiza de metal care conținea echipamentul de bază pentru colectarea și păstrarea probelor.

– Vă ajut și eu, zise Pulaski, îmbrăcând și el salopeta albă.

Sachs îi dădu lui valiza și ea luă alta.

La etajul întâi se opri și se uită cu atenție la hol. Făcu niște fotografii, după care intră în biroul Companiei de Decorațiuni Lanam și se îndreptă spre nișa unde lucra Sarah Stanton.

Desfăcură amândoi valizele și scoaseră echipamentul: pungulițe, eprubete, bețișoare, role adezive, foi electrostatice pentru

evidențierea urmelor de pași, substanțe chimice pentru prelevarea amprentelor latente și multe altele.

– Eu ce să fac? întrebă Pulaski. Să mă duc să verific casa scărilor?

Sachs nu era sigură. În cele din urmă vor trebui să meargă și acolo, dar hotărî că ar fi mai bine să le verifice ea însăși; era ruta cea mai logică de intrare și ieșire a Ceasornicarului și voia să fie absolut sigură că nu ratau nici o urmă. Sachs studie structura nișei lui Sarah și apoi observă una goală chiar lângă ea. Ceasornicarul așteptase probabil acolo până apăruse momentul perfect pentru a pune bomba.

– Vezi ce e cu nișa aceea, îi zise ea bobocului.

– Imediat. Pulaski intră în nișa goală, scoase lanterna și începu să facă un caroiaj perfect. Sachs îl observă adulmecând aerul, o altă regulă de-a lui Rhyme în cercetarea unei scene a crimei. „Băiatul ăsta o să ajungă departe", se gândi ea.

Sachs intră în nișa unde găsiseră extinctorul. Auzi un zgomot și se uită în spate. Nu era decât Dennis Baker. Aceasta se apropie pe coridor și se opri la aproximativ șase metri de birourile izolate în nișe, suficient de departe să nu existe nici un risc de contaminare a scenei.

Nu era foarte sigură de ce venise, dar, din moment ce încă nu erau pe deplin siguri că Ceasornicarul plecase, îi era recunoscătoare pentru prezență.

„Verifică atent, dar ai grijă și de tine..."

Aceasta era diferența:

Detectivul Dennis Baker – împreună cu un polițist de la 118 – îi omorâseră pe Benjamin Creeley și pe Frank Sarkowski. „Nu fusese ușor, dar o făcuseră fără nici o ezitare. Și era pregătit să omoare pe oricine i-ar fi putut demasca sau pune în pericol afacerile. Nici o problemă. Cele cinci milioane de dolari bani gheață – prada lor de până acum – te pot scuti de remușcări."

Dar Baker nu mai omorâse niciodată un alt polițist.

Încruntându-se, foindu-se, o privea pe Amelia Sachs și pe puști, pe Pulaski, care era și el o țintă ușoară.

Dar mai era ceva.

Era ca și cum ți-ai omorî membrii familiei sau pe colegii tăi.

Dar, din nefericire, Sachs și Pulaski îi puteau distruge viața.

Așa că nu avea de ales.

Acum pur și simplu studia scena. Da, Duncan plănuise totul perfect. Uite fereastra. Aruncă o privire afară. Aleea, la patru metri jumătate mai jos, era pustie. Și lângă el se afla scaunul cenușiu de metal despre care îi vorbise ucigașul, cel pe care trebuia să-l arunce prin geam după ce îi omora pe cei doi. Iată ventilatorul imens al aparatului de aer condiționat, căruia va trebui să-i scoată grilajul după împușcături, ca să pară că Ceasornicarul se ascunsese înăuntru.

Respiră o dată adânc.

Venise timpul. Trebuia să acționeze rapid, înainte să mai apară și altcineva acolo. Amelia Sachs îi trimisese pe ceilalți polițiști în holul principal, dar, în orice moment, era posibil ca vreunul dintre ei să se întoarcă.

Scoase pistolul de calibru .32 și trase cu grijă piedica pentru a verifica dacă avea glonț pe țeavă. Ținând arma la spate, se apropie. Se uita țintă la Sachs, care se mișca aproape ca o dansatoare. Sigură pe ea, grațioasă, concentrată la ce avea de făcut. Era o adevărată plăcere să o privești.

Baker se strădui să iasă din starea de reverie.

„Pe care din ei să-l împușc prima dată?“ se întrebă.

Pulaski era la trei metri de el, Sachs la șase, amândoi cu spatele la el.

Pentru că se afla mai aproape, logic ar fi fost ca Pulaski să fie primul, dar Baker aflase de la Lincoln Rhyme că Sachs era o trăgătoare de elită. Putea scoate pistolul din toc și să țintească în cinci secunde. Puștiul nu trăsese probabil niciodată cu arma în situație reală de luptă. Poate că va reuși să-și ducă mâna la pistol după ce

Baker o va omorî pe Sachs, dar bobocul va muri înainte să apuce să scoată pistolul din toc.

Mai respiră de câteva ori.

Amelia Sachs îi ușură misiunea fără să-și dea seama. Se ridică în picioare de unde stătuse ghemuită până atunci. Spinarea ei prezenta o țintă perfectă. Baker ochi și se pregăti să tragă.

Capitolul 31

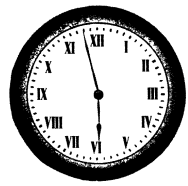

Pentru majoritatea oamenilor sunetul acesta nu este decât un simplu declic metalic, pierdut în zecile de alte sunete ambientale ale unei clădiri de birouri dintr-un mare oraș.

Amelia Sachs însă știa foarte bine că era cuiul de tragere activat de arc al unei arme automate lovind capătul unui glonț defect sau cineva care trăgea o armă neîncărcată. Auzise acest sunet distinctiv de sute de ori.

Clicul fu urmat de ceea ce se întâmpla de obicei după aceea – cineva trase glisiera ca să scoată glonțul defect și să-l încarce pe următorul. În multe cazuri – ca acum – manevra era efectuată într-o adevărată frenezie, trăgătorul trebuind să golească arma instantaneu și să încarce următorul glonț extrem de rapid. Putea fi o chestiune de viață și de moarte.

Sachs sesiză toate acestea într-o fracțiune de secundă. Lăsă să cadă la pământ liniarul cu care colecta probe. Mâna dreaptă i se repezi imediat la șold – întotdeauna știa exact locul unde îi era tocul pistolului – și o clipă mai târziu se răsuci pe loc, ghemuită în poziția de tragere în situație de luptă, cu Glockul în mână, îndreptat spre locul de unde auzise sunetul.

Îl văzu periferic, la dreapta, pe Ron Pulaski ridicându-se în picioare în nișa vecină, uitându-se alarmat la arma ei și întrebându-se ce făcea.

La șase metri distanță era Dennis Baker cu ochii măriți. În mâna înmănușată avea un pistol micuț, de calibru .32 îndreptat spre ea și trăgea glisiera. Observă că arma era Autauga Mk II, tipul de armă pe care îl avea Ceasornicarul, după părerea lui Rhyme.

Baker clipi. P emoment, nu putu să rostească nici un cuvânt.

– Am auzit ceva, zise el rapid. Am crezut că s-a întors Ceasornicarul.

– Ai apăsat trăgaciul.

– Nu, am pus numai un glonț pe țeavă.

Sachs aruncă o privire pe podea, unde văzu cartușul defect. Singurul motiv să fie acolo era fiindcă Baker încercase să tragă și apoi ejectase glonțul defect.

Baker își mută micul pistol .32 în mâna stângă și își coborî mâna dreaptă spre șold.

– Trebuie să avem grijă. Cred că s-a întors.

Sachs centră ținta exact în mijlocul pieptului lui Baker.

– Nu face asta, Dennis, zise ea, făcând un gest către șoldul lui, unde avea pistolul regulamentar. *Voi* trage. Presupun că ai vestă antiglonț pe sub costum. Îți voi trage primul glonț în piept, dar pe al doilea și pe al treilea le voi ținti mai sus. Nu va fi o chestie plăcută.

– Eu... Nu înțelegi. Avea ochii mari, panicați. Trebuie să mă crezi.

Nu aceasta era una dintre expresiile-cheie care semnalau o minciună, după Kathryn Dance?

– Ce se întâmplă? întrebă Pulaski.

– Stai unde ești, Ron, îi comandă Sachs. Nu asculta nimic din ce-ți spune. Scoate-ți arma.

– Pulaski, zise Baker. A înnebunit. Se întâmplă ceva cu ea.

Dar cu coada ochiului Sachs îl văzu pe boboc scoțându-și pistolul și țintindu-l spre Baker.

– Dennis, pune treizeci și doiul pe masă. Apoi cu mâna stângă apucă-ți pistolul de serviciu de mâner – numai cu arătătorul și cu degetul mare. Pune-l și pe el pe masă și apoi dă-te înapoi cinci pași. Culcă-te pe burtă. OK. Ai înțeles ce-am spus?

– Nu înțelegi.

– Nu trebuie să înțeleg, zise ea calm. Tu trebuie să faci ce-ți spun eu.

– Dar...

– Și trebuie s-o faci chiar acum.

– Ești nebună! se răsti Baker. Ți s-a pus pata pe mine de când ai aflat că te-am verificat pe tine și pe iubitul tău. Și acum încerci să mă discreditezi... Pulaski, vrea să mă omoare. Iese din poliție. N-o lăsa să te tragă și pe tine-n jos.

– Ați fost informat care sunt intențiile doamnei detectiv Sachs, zise Pulaski. Vă voi dezarma, dacă va fi necesar. Acum, domnule, ce alegeți?

Trecură câteva secunde. Li se părură ore întregi. Nimeni nu se mișcă.

– La naiba! exclamă Baker și puse pistoalele pe masă unde îi spusese Sachs, întinzându-se apoi pe podea. Amândoi ați încurcat-o, ascultați aici la mine.

– Pune-i cătușele, îi zise Sachs lui Pulaski.

Sachs continuă să țină arma îndreptată spre Baker cât timp, fără să-și dea bine seama ce se întâmplase, bobocul îi puse cătușele.

– Percheziționează-l.

Sachs își scoase telefonul Motorola.

– Detectiv cinci opt opt cinci către Haumann. Răspunde.

– Spune.

– Avem o situație nouă aici. Am pus pe cineva în cătușe și e nevoie să fie escortat jos.

– Ce s-a întâmplat? întrebă șeful echipei de intervenție. E criminalul?

– Asta e o întrebare foarte bună, răspunse ea, punându-și pistolul în toc.

Cu această nouă perspectivă asupra cazului, în fața clădirii de birouri din centrul Manhattanului, unde detectivul Dennis Baker se părea că tocmai încercase să-i ucidă pe Amelia Sachs și pe Ron Pulaski, își făcu apariția un individ necunoscut.

Folosind comanda cu senzori de atingere, Lincoln Rhyme manevră scaunul roșu cu rotile marca Storm Arrow de-a lungul trotuarului până la intrarea în clădire. Baker stătea pe bancheta din spate a unei mașini de poliție din apropiere, în cătușe cu lanțuri. Avea fața albă ca varul. Se uita drept înainte, nemișcat.

La început pretinse că Sachs îi purta ranchiună din cauză că aflase de Nick Carelli. În acel moment Rhyme se hotărî să sune la conducerea poliției. Discută cu funcționarul superior din NYPD care trimisese e-mailul. Se dovedi că *Baker* era cel care își exprimase îngrijorarea în legătură cu o posibilă legătură dintre Sachs și un polițist corupt și că nimeni din conducerea poliției nu trimisese acel e-mail; Baker îl scrisese el însuși. Inventase tot acest scenariu ca acoperire în caz că Sachs l-ar prinde urmărind-o sau verificând-o.

Folosind aceeași comandă cu senzori, Rhyme se apropie de clădirea unde se aflau Sellitto și Haumann. Blocă roțile scaunului, iar Sellitto îi explică ce se întâmplase la etaj.

– Nu înțeleg, adăugă Sellitto la sfârșit. Pur și simplu nu înțeleg! Detectivul își frecă mâinile fără mănuși una de alta. Își ridică privirea în sus, spre cerul senin și geros, părând să-și dea seama de-abia în clipa aceea că era una dintre cele mai reci luni din istoria New Yorkului. Când era concentrat asupra unui caz, nu băga de seamă căldura sau frigul.

– Ai găsit ceva asupra lui? întrebă Rhyme.

– Numai pistolul calibrul .32 și mănușile de latex, zise Pulaski. Și niște obiecte personale.

Un moment mai târziu li se alătură și Amelia Sachs, care ținea în mâini o cutie de carton cu douăsprezece pungi de plastic cu probe. Percheziționase și mașina lui Baker.

– E din ce în ce mai interesant, Rhyme. Uite aici. Le arătă lui Rhyme și lui Sellitto pungile una după alta. Conțineau cocaină, cincizeci de mii de dolari bani gheață, niște haine vechi, chitanțe de la cluburi și baruri din Manhattan, inclusiv de la St. James. Ridică o pungă care părea goală. La o examinare mai atentă însă, văzură niște fibre subțiri.

– Dintr-un covor? întrebă el.

– Da. Maro.

– Pun pariu că se potrivesc cu cele din Explorer.

– La asta m-am gândit și eu.

Încă o legătură cu Ceasornicarul.

Rhmye încuviință din cap, uitându-se fix la punga de plastic. Simți o senzație de satisfacție pe care o trăia doar când piesele unui puzzle cu adevărat complicat începeau să se potrivească. Își întoarse scaunul spre mașina de poliție unde se afla Baker și îi strigă prin fereastra pe jumătate deschisă:

– Când ai lucrat la Secția 118?

Bărbatul îl privi pe criminalist în ochi.

– Du-te naibii! Doar nu crezi c-o să vorbesc ceva cu voi, nenorociților! Asta e o porcărie. Cineva mi-a pus toate chestiile alea în mașină.

– Sună la Personal, îi zise Rhyme lui Sellitto. Vreau să știu unde a lucrat înainte.

Sellitto sună și după o conversație scurtă se uită la Rhyme și-i spuse:

– Bingo. A lucrat doi ani la 118. Narcotice și Omucideri. A fost promovat la Casa Mare acum trei ani.

– Cum l-ai cunoscut pe Duncan?

Baker se chirci în scaun și se holbă cu ochi goi înainte.

– Ei, ia uite ce confluență frumoasă există între cazurile noastre, zise Rhyme binedispus.

– Ce anume? strigă Sellitto.

– Confluență. O unire, Lon. O contopire. Tu nu faci rebusuri?

Sellitto bombăni ceva ininteligibil.

– Ce cazuri?

– Evident, cazul lui Sachs de la 118 și cazul Ceasornicarului. Nu sunt separate deloc. Laturile opuse ale aceleiași lame de cuțit, ai putea spune.

Era foarte încântat de metafora sa.

„Cazul Lui și Cazul Celălalt...“

– Nu vrei să explici mai clar?

„Chiar e necesar?“

– Baker e și el implicat în cazul de corupție de la Secția 118, zise Amelia Sachs. L-a angajat pe Ceasornicar – mă rog, pe Duncan – să mă elimine pe mine pentru că m-am apropiat prea tare de el.

– Ceea ce dovedește foarte clar că, într-adevăr, este ceva putred în Danemarca.

De data aceasta, fu rândul lui Pulaski să nu se prindă.

– Danemarca? Cea din Europa?

– Cea din Shakespeare, Ron, zise criminalistul exasperat. Și când tânărul polițist zâmbi nedumerit, Rhyme se dădu bătut.

Sachs îi explică.

– Rhyme vrea să spună că aceasta e o dovadă că există un caz *major* de corupție la 118. Evident că se întâmplă mai multe acolo, nu doar că blochează anchete despre mai știu eu ce mafioți din Baltimore sau Bay Ridge.

Uitându-se în sus la clădirea de birouri, Rhyme aprobă din cap, fără să bage în seamă frigul și vântul. Mai erau, bineînțeles, o mulțime de întrebări fără răspuns. De exemplu, Rhyme nu știa sigur dacă Vincent Reynolds era un partener în adevăratul înțeles al cuvântului sau picase pur și simplu de fraier.

Și mai rămânea apoi problema banilor extorcați și a locului unde se aflau în momentul acesta.

– Cine e în Maryland? întrebă Rhyme. Cu cine lucrezi? Cu CO sau cu altcineva?

– Ești surd? se răsti Baker. Nu-ți spun nimic.

– Duceți-l la CB, le zise Sellitto polițiștilor care stăteau lângă mașină. Deocamdată treceți-l în registru ca arestat pentru atac cu intenție de a ucide. O să completăm noi lista de acuzații. Uitându-se după mașina poliției care se îndepărta, Sellitto clătină din cap. Doamne, murmură el. Am avut noroc.

– Noroc? bombăni Rhyme, amintindu-și că și el zisese ceva asemănător.

– Da, că Duncan nu a mai omorât pe nimeni. Și aici – Amelia ar fi fost o pradă ușoară. Dacă nu se bloca pistolul ăla... glasul îi pieri înainte să descrie tragedia care aproape se întâmplase.

Lincoln Rhyme credea în noroc aproape la fel de mult pe cât credea în fantome și în farfurii zburătoare. Vru să-l întrebe ce naiba avea norocul de-a face cu munca lor, dar se răzgândi.

Noroc...

Dintr-odată, ca niște albine scăpate dintr-un stup scuturat cu forță, zeci de gânduri i se învălmășiră în cap. Se încruntă.

– Ce ciudat... glasul i se stinse. În cele din urmă șopti: Duncan.

– S-a întâmplat ceva, Linc? Te simți bine?

– Rhyme? întrebă Sachs.

– Șșș...

Folosind același aparat de comandă de pe scaunul cu rotile Rhyme se roti încet într-un cerc, se uită la aleea din apropiere, apoi la pungile de plastic și la cutiile de probe pe care le adunase Sachs. Râse ușor.

– Vreau să văd arma lui Baker, zise el.

– Arma din dotare? întrebă Pulaski.

– *Bineînțeles* că nu. Cealaltă. Cea de calibru .32. Unde e? Acum, hai, grăbește-te!

Pulaski găsi arma într-o pungă de plastic. Se întoarse cu ea la Rhyme.

– Demonteaz-o.

– Eu? întrebă bobocul.

Sachs întinse o folie de plastic pe trotuar, își înlocui mănușile de piele cu unele de latex și demontă arma în câteva secunde, așezând toate părțile componente pe pământ.

– Ridică piesele una câte una.

Sachs se conformă. Li se întâlniră privirile.

– Interesant, zise ea.

– OK. Bobocule?

– Da, domnule.

– Trebuie să vorbesc cu legistul. Caută-l.

– Ăă, sigur. Să-i dau telefon?

Oftatul lui Rhyme fu însoțit de un fuior de abur care i se ridica din gură.

– *Ai putea* să încerci cu o telegramă sau *ai putea* să mergi să-i baţi frumuşel la uşă. Dar pun pariu că cea mai eficientă metodă ar fi să-ţi foloseşti... *telefonul*. Şi nu accepta un refuz. *Trebuie* să vorbesc cu el.

Tânărul îşi apucă telefonul mai strâns decât era necesar şi începu să tasteze numărul.

– Linc, zise Sellitto. Ce e...

– Şi de la tine vreau ceva, Lon.

– Da, ce?

– E un bărbat pe trotuarul de vizavi, care se uită la noi. Unde începe aleea.

– Îl văd, zise Sellitto întorcându-se.

Individul era slab, purta ochelari de soare în ciuda amurgului, o pălărie, blugi şi o geacă de piele. Îmi pare cunoscut.

– Invită-l să vină aici. Vreau să-i pun nişte întrebări.

Sellitto izbucni în râs.

– Kathryn Dance chiar te-a influenţat, Linc. Credeam că nu ai încredere în martori.

– Oh, cred că în cazul acesta ar fi bine să fac o excepţie.

– Cine e? întrebă detectivul ridicând din umeri.

– S-ar putea să mă-nşel, zise Rhyme pe tonul unui om care credea că nu se înşela aproape niciodată. Dar am senzaţia că e Ceasornicarul.

Capitolul 32

Gerald Duncan stătea pe bordură, lângă Sachs și Sellitto. Avea cătușe la mâini, îi luaseră pălăria, ochelarii de soare, câteva perechi de mănuși bej, portmoneul și un cuțit cu lamă retractabilă cu urme de sânge.

Spre deosebire de Dennis Baker, atitudinea lui era plină de amabilitate și cooperare – în ciuda faptului că fusese aruncat la pământ, percheziționat și încătușat de trei polițiști, printre care și Sachs, o femeie care nu era deloc recunoscută pentru comportament delicat în arestări, mai ales când era vorba de criminali de genul acesta.

Permisul de conducere de Missouri îi confirmă identitatea și indica o adresă în St. Louis.

– Dumnezeule! zise Sellitto. Cum naiba l-ai observat?

Concluzia lui Rhyme cu privire la identitatea privitorului nu era chiar atât de miraculoasă pe cât părea. Se gândise că probabil Ceasornicarul nu părăsise zona, încă înainte de a-l observa pe omul din alee.

– L-am găsit, zise Pulaski. Pe legist.

Rhyme se plecă spre telefonul pe care bobocul i-l ținea la ureche cu mâna înmănușată și avu o scurtă conversație cu doctorul. Legistul îi transmise niște informații foarte interesante. Rhyme îi mulțumi și îi făcu un semn din cap lui Pulaski. Acesta închise telefonul. Criminalistul își manevră scaunul Storm Arrow mai aproape de Duncan.

– Dumneata ești Lincoln Rhyme, zise prizonierul, de parcă era onorat să-l cunoască pe criminalist.

– Exact. Și dumneata ești, *citez,* Ceasornicarul.

Bărbatul izbucni într-un râs cu subînțeles.

Rhyme îl studie din cap până-n picioare. Părea să fie obosit, dar avea un aer satisfăcut – chiar împăcat.

Rhyme îl întrebă cu un zâmbet rar.

– Deci? Cine a fost, de fapt, victima din alee. Putem căuta registrele civile să-l găsim pe Theodore Adams, dar asta ar fi o pierdere de vreme, nu?

Duncan înclină din cap.

– V-ați dat seama și de asta?

– Ce e cu Adams? întrebă Sellitto. Apoi își dădu seama că existau și alte întrebări care trebuiau puse, întrebări chiar mai importante. Ce se întâmplă aici, Linc?

– Îi pun întrebări suspectului nostru despre bărbatul pe care l-am găsit în alee ieri-dimineață, cel cu gâtul zdrobit. Vreau să știu cine era și cum a murit.

– Nemernicul ăsta l-a omorât, zise Sellitto.

– Nu. Tocmai am vorbit cu legistul. N-a terminat încă raportul final de autopsie, dar mi-a dat un raport preliminar. Victima a murit luni, pe la cinci-șase seara, nu la unsprezece. Și a murit instantaneu, din cauza unor leziuni interne masive datorate unui accident de mașină sau unei căderi de la mare înălțime. Gâtul zdrobit nu a avut nimic de-a face cu asta. Cadavrul era înghețat bocnă când l-am găsit noi a doua zi dimineața, așa că doctorul de la fața locului nu a putut stabili cauza și ora morții. Rhyme ridică dintr-o sprânceană. Deci, domnule Duncan. Cine și cum?

– Un individ amărât care-a murit într-un accident de mașină în Westchester, zise Duncan. Pe nume James Pickering.

– Continuă, îl îndemnă Rhyme. Și nu uita, vrem cât mai multe detalii.

– Am auzit de accident pe o frecvență radio a poliției. Ambulanța a dus cadavrul la morga spitalului municipal. De-acolo am furat cadavrul.

– Sună la spital, îi zise Rhyme lui Sachs.

Sachs sună și după o scurtă conversație, zise:

– Un bărbat alb, în vârstă de treizeci și unu de ani a ieșit în viteză din parcarea Bronx River luni, pe la ora cinci seara. Mașina a derapat pe gheață și șoferul a pierdut complet controlul asupra volanului. A murit pe loc din cauza leziunilor interne. Îl chema James Pickering. Au dus cadavrul la spital, dar a dispărut de acolo. Au crezut că a fost probabil transferat din greșeală la alt spital, dar nu l-au găsit nicăieri. Rudele mortului nu sunt prea încântate de toată treaba asta, după cum poți să-ți închipui.

– Îmi pare rău, zise Duncan și chiar părea tulburat. Dar n-am avut de ales. Am toate obiectele lui personale și le voi înapoia. Și voi achita personal toate cheltuielile de înmormântare.

– Ce e cu actele de identitate și celelalte lucruri din portmoneul pe care l-am găsit asupra mortului? întrebă Sachs.

– Falsuri, răspunse Duncan, dând din cap. La o examinare mai atentă v-ați fi dat seama, dar trebuiau să vă păcălească pentru o zi sau două.

– Ai furat cadavrul, l-ai transportat cu mașina până în alee și l-ai „aranjat“ acolo, punându-i o bară de fier pe gât ca să pară că a murit încet.

Duncan aprobă.

– Apoi ai lăsat ceasul și biletul.

– Exact.

– Dar la debarcader, pe 32nd Street? întrebă Lon Sellitto. Care-i povestea cu tipul pe care l-ai omorât acolo?

Rhyme întâlni pentru o clipă privirea lui Duncan.

– Ai grupa de sânge AB pozitiv?

– Ești bun, zise Duncan, izbucnind din nou în râs.

– N-a existat nici o victimă la debarcader, Lon. A fost sângele lui. Studiindu-l din nou pe suspect, Rhyme continuă: Ai pus ceasul și biletul pe debarcader și ți-ai turnat propriul sânge în jur și pe haină – pe care ai aruncat-o apoi în râu. Ai făcut urmele de unghii chiar dumneata. De unde ai avut sângele? Cine ți l-a recoltat?

– M-am dus la un spital din New Jersey. Le-am spus că vreau să-mi fac o rezervă în vederea unei intervenții chirurgicale pe care urma să o am în curând.

– De asta erau anticoagulanți. Sângele stocat conține de obicei un agent de subțiere ca să nu se coaguleze.

– Chiar mă întrebam dacă veți verifica asta, zise Duncan, dând din cap.

– Și unghia? întrebă Rhyme.

Duncan își ridică inelarul. Capătul unghiei lipsea. O rupsese el însuși.

– Și sunt sigur că Vincent v-a spus despre un tânăr pe care se presupune că l-am ucis lângă biserică, adăugă el. Nici măcar nu l-am atins. Sângele de pe cuțit și de pe un ziar pe care l-am aruncat într-un coș de gunoi din apropiere – dacă mai e acolo – îmi aparține.

– Cum s-a întâmplat asta? întrebă Rhyme.

– A fost un moment destul de penibil. Vincent a crezut că băiatul acela i-a văzut cuțitul. Așa că a trebuit să mă prefac că l-am omorât. Altfel, Vincent m-ar fi suspectat. L-am urmărit până după colț, apoi am intrat într-o alee laterală, m-am tăiat singur la mână cu cuțitul și am mânjit lama cu propriul meu sânge. Le arătă o rană recentă de pe antebraț. Puteți să faceți un test ADN.

– Oh, nu-ți face griji, așa o să facem... Îi veni brusc o altă idee. Și furtul mașinii – n-ai omorât pe nimeni ca să furi Buickul, nu-i așa? Nu exista nici un raport despre studenți dispăruți din Chelsea sau șoferi uciși în timpul comiterii unui furt de mașini.

Lon Sellitto se simți obligat să intervină din nou.

– Ce naiba se-ntâmplă aici?

– Nu e ucigaș în serie, zise Rhyme. Nu a omorât pe nimeni. A aranjat toată afacerea asta.

– Nici o soție ucisă în accident? întrebă Sellitto.

– N-a fost niciodată însurat.

– Cum v-ați dat seama? îl întrebă Pulaski pe Rhyme.

– Din cauza a ceea ce mi-a zis Lon.

– Eu?

– Prima dată, când ai menționat numele lui, Duncan.

– Și ce? Știam asta.

– Exact. Pentru că ne-a zis Vincent Reynolds. Dar domnul Duncan este o persoană care poartă mănuși douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, ca să nu lase amprente. E mult prea atent să se scape și să-și spună numele unui om ca Vincent – în afară de cazul în care nu-i pasă dacă aflăm cine e. Apoi ai zis că a fost un noroc că nu și-a omorât ultimele victime, și nici pe Amelia. La început m-a enervat teribil să aud asta. Dar după ce m-am mai gândit un pic, am văzut că de fapt ai avut dreptate. În realitate, *noi* n-am salvat pe nici una dintre victime. Florăreasa? Joanne? Da, mi-am dat seama că ea era următoarea țintă, sigur, dar ea a fost cea care a sunat la 911 după ce a auzit un zgomot în depozit – un zgomot pe care probabil el l-a făcut intenționat.

– Într-adevăr, încuviință Duncan. Și am lăsat bobina de sârmă pe jos ca s-o avertizez că a intrat cineva înăuntru.

– Lucy, din Greenwich Village, zise Sachs. Am primit un telefon anonim de la un martor despre o spargere. Dar n-a existat un martor, nu-i așa? Dumneata ai sunat?

– I-am spus lui Vincent că a sunat cineva din stradă la 911. Dar nu-i adevărat. Eu am sunat de la un telefon public și am raportat.

Rhyme arătă clădirea de birouri din spatele lor.

– Și aici – presupun că extinctorul era fals și el, nu?

– Complet inofensiv. Am turnat puțin alcool pe deasupra, dar e plin cu apă.

Sellitto sună la Secția 6, sediul central al geniștilor din New York. Un moment mai târziu închise.

– Apă de robinet.

– Exact ca și arma pe care i-ai dat-o lui Baker, cea cu care voia s-o omoare pe Sachs. Rhyme aruncă o privire către pistolul .32 demontat. Tocmai l-am verificat – cuiul de tragere a fost rupt.

– Am blocat și țeava, îi zise Duncan lui Sachs. Puteți verifica. Și am știut că nu-și va folosi propria armă ca să nu existe nici o legătură între el și crimă.

– OK, zise Sellitto aproape țipând. Gata. Cineva să-mi explice și mie.

Rhyme ridică din umeri.

– Tot ce am putut face a fost s-ajung aici, Lon. Acum e rândul domnului Duncan să termine povestea. Presupun că avea de gând să ne lămurească încă de la început. Și tocmai de aceea a rămas să admire spectacolul de vizavi.

Duncan încuviință și-i zise lui Rhyme:

– A ghicit totul la fix, domnule detectiv Rhyme.

– Sunt pensionat, îl corectă criminalistul.

– De fapt, tot ce am făcut a avut un singur scop, și anume exact ceea ce s-a întâmplat – și, da, mi-a plăcut la nebunie spectacolul: să-l văd pe nemernicul acela de Dennis Baker arestat și dus la închisoare.

– Continuă.

Orice urmă de zâmbet dispăru de pe fața lui Duncan.

– Anul trecut am venit aici cu afaceri – sunt patronul unei companii de închiriere de echipamente industriale. Lucram cu un prieten – cel mai bun prieten al meu. Mi-a salvat viața când am fost în armată acum douăzeci de ani. Am lucrat toată ziua întocmind documente și apoi ne-am întors la hotel să ne schimbăm înainte de cină. Dar n-a mai apărut. Am aflat că a fost împușcat mortal. Poliția a zis că a fost un jaf armat. Dar ceva mi s-a părut că nu se potrivește. Vreau să spun, cât de des își împușcă hoții victimele exact în mijlocul frunții... de două ori?

– Oh, împușcările mortale în timpul comiterii de furturi sunt extrem de rare, conform statisticilor... Vocea lui Pulaski se stinse sub privirea rece a lui Rhyme.

– Deci, continuă Duncan, când l-am văzut ultima oară, prietenul meu mi-a spus ceva foarte straniu. În seara de dinainte fusese la un club în centru. Când a ieșit, doi polițiști l-au tras deoparte și i-au zis că l-au văzut cumpărând droguri. Ceea ce era o minciună ordinară. Nu se droga. Știu asta absolut sigur. Și-a dat seama că voiau să-l șantajeze, așa că a cerut să vorbească cu un superior de-al lor. Era pe punctul de a suna la poliție să depună o plângere. Dar tocmai atunci

au ieșit niște oameni din club și polițiștii l-au lăsat să plece. A doua zi a fost împușcat mortal. Era o coincidență mult prea mare. M-am dus de mai multe ori la clubul acela și am pus întrebări. M-a costat cinci mii de dolari, dar, în cele din urmă, am găsit pe cineva dispus să-mi spună că Dennis Baker și alți amici polițiști de-ai lui sunt implicați în numeroase cazuri de extorcare.

Duncan le explică apoi în amănunt cum procedau: se „plantau" droguri asupra unui om de afaceri sau asupra copiilor lor și după aceea le promiteau să renunțe la acuzații pentru niște sume enorme.

– Drogurile lipsă de la 118, zise Pulaski.

– Nu suficient de mult pentru trafic, dar destul pentru „plantare" de probe, sigur, răspunse Sachs, dând din cap.

– Își au baza undeva într-un bar din sudul Manhattanului, așa am auzit, adăugă Duncan.

– St. James?

– Exact. Se întâlneau toți acolo după ce-și terminau turele la secție.

– Prietenul dumitale, zise Rhyme. Cel care a fost ucis. Cum îl chema?

Duncan le dădu numele și Sellitto sună la Divizia de Omucideri. Era adevărat. Fusese ucis în timpul unui aparent jaf și făptașul nu fusese prins.

– M-am folosit de legătura pe care mi-o făcusem la club – am plătit o mulțime de bani – ca să fiu prezentat unora din oamenii care-l cunoșteau pe Baker. Am pretins că sunt asasin profesionist și mi-am oferit serviciile. O vreme n-am primit nici un semn de viață. M-am gândit c-a fost prins sau că a apucat-o pe calea cea dreaptă și că nu voi mai auzi nimic de la el. A fost foarte frustrant. Dar, în cele din urmă, Baker m-a chemat și ne-am întâlnit. Se pare că mă verificase să vadă dacă sunt demn de încredere. Și a fost satisfăcut. Nu a vrut să-mi dea prea multe detalii, dar mi-a zis că afacerile îi erau în pericol. El și alt polițist au avut grijă de niște „probleme" pe care le-au avut.

– Creeley sau Sarkowski? întrebă Sachs. I-a menționat cumva pe nume?

– Nu a rostit nici un nume, dar era clar că vorbea despre uciderea unor oameni.

Sachs clătină din cap, tulburată de cele auzite.

– Am fost supărată când m-am gândit că niște polițiști de la 118 iau mită de la mafioți. Și, când colo, ei erau *adevărații* ucigași.

Rhyme îi aruncă o privire. Știa că se gândea la Nick Carelli. Și, de asemenea, la tatăl ei.

– Apoi Baker a zis că a apărut o nouă problemă, continuă Duncan. Voia să mai elimine o persoană, o polițistă. Dar nu puteau s-o omoare ei – dacă murea, toată lumea și-ar fi dat seama că era din cauza anchetei și ar fi acordat și mai multă atenție cazului. Eu am venit cu ideea să mă prefac că sunt ucigaș în serie. Și mi-am inventat și un nume – Ceasornicarul.

– De aceea nu am găsit nimic la asociațiile de ceasornicărie, zise Sellitto. În bazele de date nu am descoperit numele Gerald Duncan.

– Exact. Personajul este în totalitate creația mea. Și am avut nevoie de cineva care să vă ofere informații greșite și să vă facă să credeți că sunt un psihopat, așa că l-am găsit pe Vincent Reynolds. Atunci am început așa-zisele atacuri. Pe primele două le-am falsificat când nu era prezent Vincent. Pe celelalte – când era cu mine – le-am ratat intenționat. A trebuit să mă asigur că o să găsiți cutia de gloanțe care avea să facă legătura dintre Ceasornicar și Baker. Aveam de gând să le las undeva să le găsiți. Dar – și Duncan râse încântat – după cum s-a întâmplat, n-a mai fost nevoie. Ați aflat de SUV și aproape ne-ați prins.

– Deci de aceea ai lăsat muniția înăuntru.

– Da. Și cartea.

Lui Rhyme îi mai veni o idee.

– Și polițistul care a cercetat parcarea a observat că era ciudat că ați parcat mașina în mijloc și nu lângă o ieșire. De parcă ați fi vrut să vă asigurați că o să găsim Explorerul.

– Exact. Și toate celelalte așa-zise crime nu au avut decât un scop – să-l prindeți pe Baker în flagrant încercând s-o omoare pe ea. M-am

gândit că asta o să vă dea un motiv pentru a-i percheziționa mașina și casa și să găsiți destule probe ca să-l închideți.

– Dar poezia? „A răsărit Luna Rece...“

– Eu am scris-o, zise Duncan, zâmbind. Sunt mai bun ca om de afaceri decât ca poet. Dar mi s-a părut că e suficient de înspăimântătoare pentru a fi folositoare.

– De ce ai ales acești oameni anume ca victime?

– Nu i-am ales. Am ales *locurile,* pentru că ne permiteau să fugim cât mai repede. Ultima, femeia de aici, am ales-o pentru că am vrut o clădire cu un plan interior potrivit pentru a-l da în vileag pe Baker.

– În semn de răzbunare? întrebă Sachs. Mulți oameni pur și simplu l-ar fi omorât pe loc.

– Nu aș putea face rău nimănui, zise Duncan cu sinceritate. N-aș face niciodată așa ceva. Poate că m-am jucat un pic cu legea – recunosc că am comis niște infracțiuni. Dar toate au fost fără victime. Nici măcar n-am furat mașinile; Baker mi-a făcut rost de ele de la un centru de sechestru al poliției.

– Așa-zisa soră a primei victime? întrebă Sachs. Cine a fost?

– O prietenă pe care am rugat-o să mă ajute. I-am împrumutat o sumă mare de bani acum câțiva ani și nu avea cum să mi-i dea înapoi. Așa că a fost de-acord să mă ajute.

– Și fata din mașină care era cu ea? întrebă Sachs.

– Fiica ei adevărată.

– Cum o cheamă pe femeie?

Un zâmbet trist.

– Asta n-o să spun. I-am promis că n-o să vă spun. Și nici numele persoanei de la club care mi-a făcut legătura cu Baker. Face parte din târg și mă voi ține de cuvânt.

– Cine altcineva de la Secția 118 a mai fost implicat în extorcări, în afară de Baker?

– Aș vrea să vă pot spune, zise Duncan, clătinând din cap cu regret. Vreau să-i văd și pe ei la închisoare tot așa de mult ca pe Baker. Am încercat să aflu. Dar n-a vrut să vorbească despre asta. Am însă impresia că e implicat și altcineva în afara polițiștilor de la secție.

– Altcineva?

– Exact. De sus de tot.

– Din Maryland sau de undeva de acolo? întrebă Sachs.

– Nu l-am auzit niciodată vorbind despre asta. Avea încredere în mine, dar numai până la un punct. Nu cred că se temea c-o să-l denunț; mi s-a părut mai degrabă că se temea c-o să mă lăcomesc și c-o să vreau bani. După câte am înțeles, e vorba de sume foarte mari.

O mașină de culoare închisă opri lângă panglica galbenă poliției și din ea coborî un bărbat slab cu început de chelie, îmbrăcat într-un palton subțire. Veni lângă Rhyme și ceilalți. Era unul dintre adjuncții de la procuratura districtuală. Rhyme depusese mărturie în câteva procese în care pledase el. Criminalistul îl salută cu un gest din cap, iar Sellitto îi explică situația.

Procurorul ascultă întorsătura bizară a cazului. Majoritatea infractorilor pe care îi condamna erau idioți de genul lui Tony Soprano sau și mai mari, drogați sau huligani. Părea să fie amuzat de ideea unui criminal genial ale cărui crime se dovedeau a nu fi nici pe departe atât de grave pe cât păruseră la început. Ceea ce îl entuziasma însă mult mai mult decât criminalul în serie era aducerea în instanță a unui caz de corupție și crimă în departamentul de poliție.

– DAI a dat o mână de ajutor aici? o întrebă el pe Sachs.

– Nu. Am condus singură cazul.

– Cine ți-a dat aprobare?

– Flaherty.

– Inspectoarea? Cea care conduce Divizia de Operațiuni?

– Exact.

Începu să-i pună întrebări și să-și noteze câteva din răspunsuri cu un scris ferm și corect. După ce trecură cam cinci minute în care făcu acest lucru, se opri.

– OK. Avem intrare prin efracție, încălcarea proprietății private... dar nu și spargere.

Spargerea este intrarea prin efracție cu scopul de a comite o infracțiune, cum ar fi incendierea sau crima. Duncan nu avusese nici un alt scop în afară de încălcarea proprietății.

– Furt de rămășițe omenești... continuă procurorul.

– Împrumut, n-am intenționat nici o clipă să păstrez cadavrul, îi reaminti Duncan.

– Ei, cei din Westchester o să hotărască asta. Dar mai avem de-a face cu obstrucționarea justiției, intervenirea în procedurile poliției...

– Deși, zise Duncan încruntându-se, s-ar putea spune că, din moment ce n-a existat nici o crimă, procedurile poliției nu au fost necesare, așa că intervenirea în ele este discutabilă.

Rhyme chicoti.

Procurorul adjunct ignoră însă comentariul.

– Posesia unei arme de foc...

– Țeava era blocată, replică Duncan. Nu era operabilă.

– Dar automobilele furate? De unde provin?

Duncan îi zise că de fapt Baker furase mașinile dintr-un sechestru al poliției din Queens. Arătă grămăjoara de obiecte găsite asupra sa, unde era și un set de chei de mașină.

– Buickul e parcat mai sus, pe stradă. Pe 31nd Street. Baker l-a luat din același loc de unde a sustras SUV-ul.

– Cum ai luat mașinile de la el? Au mai fost implicate și alte persoane?

– M-am dus să le iau împreună cu Baker. Erau în parcarea unui restaurant. Baker cunoștea niște oameni de acolo, așa a zis.

– Știi cum îi cheamă?

– Nu.

– Care restaurant?

– Ceva cu specific grecesc. Nu-mi amintesc cum se numește. Am mers pe Autostrada 495 să ajungem acolo. Nu-mi amintesc pe unde am ieșit de pe ea, dar n-am mers decât vreo zece minute după ce am ieșit din Tunelul din centru și am întors la stânga ca să ieșim.

– Nord, zise Sellitto. O să pun pe cineva să verifice. Poate că Baker e implicat și în trafic cu vehicule confiscate.

Procurorul clătină din cap.

– Sper că înțelegi consecințele acestor fapte. Nu numai infracțiunile – ci și amenzile civile pentru distragerea vechiculelor de urgență

și a angajaților primăriei de la alte îndatoriri. Este vorba de zeci, de sute de mii de dolari.

– Nu mă deranjează. Am verificat legile și tipul de pedepse înainte să încep toată chestia asta. M-am gândit că merita să-l expun pe Baker chiar și cu riscul de-a face închisoare. Dar n-aș fi făcut nimic din toate astea, dacă ar fi existat și cea mai mică șansă ca un nevinovat să fie rănit.

– Ai pus oameni în pericol, bombăni Sellitto. Pulaski a fost atacat în parcarea subterană când ai lăsat acolo SUV-ul. Ar fi putut fi ucis.

Duncan râse.

– Nu, nu, *eu* sunt cel care l-a salvat. După ce am abandonat Explorerul, în timp ce fugeam din parcare, l-am văzut pe vagabondul acela. Nu mi-a plăcut deloc cum arăta. Avea o măciucă sau o rangă, sau ceva de genul ăsta în mână. După ce m-am despărțit de Vincent, m-am întors să mă asigur că n-o să rănească pe nimeni. Când s-a apropiat de dumneata – Duncan îi aruncă o privire rapidă lui Pulaski – am găsit o anvelopă în gunoi și am dat-o de perete ca să te-ntorci și să-l vezi că se apropie.

– Așa s-a și întâmplat, zise bobocul dând din cap. Am crezut la început că individul s-a împiedicat și a făcut chiar el zgomot. Dar oricum, am fost pregătit când m-a atacat. Și *s-a găsit* o anvelopă în apropiere.

– Și Vincent? continuă Duncan. Am luat toate măsurile să nu se apropie de nici o femeie și să îi facă rău. *Eu* sunt cel care am sunat să-l denunț. Am sunat la 911. Pot să o dovedesc. Începu să le dea detalii despre unde și cum fusese prins violatorul – ceea ce confirmă că el fusese cel care chemase poliția.

Procuroul arăta de parcă avea nevoie de o pauză de reflecție. Se uită la notițele luate, apoi la Duncan, și se frecă pe capul lucios. Avea urechile roșii din cauza frigului.

– Va trebui să vorbesc cu procurorul general despre asta. Se întoarse către doi detectivi de la Police Plaza care îl așteptau în apropiere. Procurorul îl arătă pe Duncan.

– Duceți-l în centru, zise el. Și puneți pe cineva să-l păzească de-aproape – țineți minte, va depune mărturie împotriva unor polițiști corupți. Așa că e posibil să vrea să-l împuște cineva.

Îl ajutară pe Duncan să se ridice de pe bordură.

– De ce n-ai venit pur și simplu la noi să ne spui ce s-a întâmplat? întrebă Amelia Sachs. Sau să-l înregistrezi pe casetă pe Baker mărturisind ce-a făcut? Ai fi putut evita toată șarada asta.

Duncan izbucni într-un hohot de râs plin de amărăciune.

– Și în cine să am încredere? Cui să-i vând caseta? De unde să știu cine este cinstit și cine lucrează cu Baker?... E pur și simplu ceva la care te aștepți, știi.

– Ce anume?

– Polițiștii corupți.

Rhyme observă că Sachs nu păru să aibă absolut nici o reacție la această afirmație, iar cei doi polițiști în uniformă îl conduseră pe infractor – sau ce-o fi fost – la mașina poliției.

Erau din nou, cel puțin temporar, o echipă.

„Tu și cu mine, Sachs..."

Cazul lui Lincoln Rhyme devenise cazul Ameliei Sachs și, chiar dacă Ceasornicarul se dovedise inofensiv, tot mai aveau multe lucruri de făcut. Scandalul de corupție de la Secția 118 era acum „graffitizat pe zidul din față" după cum se exprimase Sellitto (ceea ce îl făcuse pe Rhyme să-i răspundă ironic: „Ei, așa *da,* îmi place ce vocabular dezvoltat ai"). Ucigașul sau ucigașii lui Benjamin Creeley și Frank Sarkowski încă nu fuseseră identificați dintre polițiștii suspectați de complicitate. Și cazul împotriva lui Baker trebuia finalizat și mai trebuiau descoperite legătura cu Maryland și locația banilor extorcați.

Kathryn Dance se oferi să-l interogheze pe Baker, dar acesta refuza să spună chiar și numai un cuvânt, așa că echipa trebuia să se bazeze pe procesarea scenei crimei și pe modalitățile tradiționale de anchetare.

La sugestia lui Rhyme, Pulaski verifică apelurile telefonice ale lui Baker și trecu în revistă toate înregistrările din agenda sa electronică

Palm Pilot, încercând să descopere cu care dintre polițiștii de la 118 sau de altundeva își petrecea cel mai mult timpul, dar nu găsi nimic folositor. Mel Cooper și Sachs analizau probele din mașina lui Baker, din casa lui din Long Island și din biroul de la One Police Plaza, dar și din casele și apartamentele celor câteva iubite cu care ieșise recent (după cum se dovedi, nici una dintre ele nu știa de existența celorlalte). Sachs cercetase cu sârguința ei caracteristică și se întorsese acasă la Rhyme cu mai multe cutii de carton pline de haine, unelte, carnete de cecuri, documente, fotografii, arme și urme de la cauciucurile mașinii lui.

După ce studiară aceste obiecte aproximativ o oră, Cooper anunță:

– Ah, am găsit ceva.

– Ce? întrebă Rhyme.

– Am găsit niște cenușă pe hainele din portbagajul mașinii lui Baker, îi răspunse Sachs.

– Și? întrebă Sellitto.

– Identică cu cenușa găsită în căminul de acasă de la Creeley, adăugă Cooper. Ceea ce-l plasează la scena aceea.

În garajul lui Baker găsiră și o fibră care se potrivea cu frânghia folosită în „sinuciderea" lui Benjamin Creeley.

– Vreau să descoperim și o legătură între Baker și moartea lui Sarkowski, zise Rhyme. Trimite-i pe Nancy Simpson și pe Frank Rettig în Queens, unde a fost găsit cadavrul. Să ia niște mostre de sol. S-ar putea să reușim să-l plasăm pe Baker sau pe unul din amicii lui acolo.

– Solul pe care l-am găsit la Creeley acasă, în fața căminului, avea niște urme de chimicale în el – ca acelea întâlnite pe terenurile din jurul fabricilor, zise Sachs. S-ar putea să se potrivească.

– Bine.

Sellitto sună la poliția din Queens și îi instrui ce să facă.

Sachs și Cooper descoperiră, de asemenea, mostre de nisip și niște materie vegetală care se dovedi a fi alge de mare. Aceste substanțe se găseau în mașina lui Baker. Și dădură peste mostre asemănătoare și în garajul lui de acasă.

– Nisip și alge de mare, comentă Rhyme. S-ar putea să fie o casă de vacanță pe litoral – poate Maryland. Poate că Baker are așa ceva sau poate una dintre iubitele lui.

Dar bazele de date infirmară faptul că ar fi deținut proprietăți imobiliare.

Sachs aduse cealaltă tablă din sala de gimnastică și notă ultimele probe. În mod evident frustrată, se trase un pas înapoi și rămase nemișcată o vreme, uitându-se fix la diagrame.

– Legătura cu Maryland, zise ea. *Trebuie* s-o găsim. Dacă au omorât doi oameni și au fost cât pe ce să ne ucidă pe mine și pe Ron, atunci evident sunt în stare să mai omoare și pe altcineva. Știu că suntem pe punctul de a-i prinde și nu-și doresc să existe martori care să-i dea de gol. Probabil distrug probe chiar în momentul ăsta.

Sachs se opri. Arăta extrem de agitată.

Este greu s-o ai drept partener în profesie pe iubita ta. Dar Lincoln Rhyme nu se putea abține să nu spună ce gândea, chiar și – mai ales – Ameliei Sachs.

– Este cazul *tău,* Sachs, zise el cu voce joasă și calmă. Tu te-ai ocupat de el. Nu eu. Unde duc toate astea?

– Nu știu. Își frângea mâinile. Clătină din cap cu buzele strânse, uitându-se fix la diagrama de probe. Detalii care nu se legau de nimic... Nu avem destule probe.

– *Niciodată* nu sunt destule probe, îi reaminti Rhyme. Dar asta nu e o scuză. De asta suntem aici, Sachs. Noi suntem cei care examinăm câteva cărămizi murdare și ne dăm seama cum arată castelul întreg.

– Nu știu.

– Nu te pot ajuta, Sachs. Trebuie să te descurci de una singură. Gândește-te la ce avem. Cineva cu o legătură în Maryland... cineva care te-a urmărit într-un Mercedes... apă sărată și alge marine... bani, mulți bani. Polițiști corupți.

– Nu *știu,* repetă ea, strident.

Dar Rhyme nu o slăbi nici un pic.

– Asta nu e o alternativă acceptabilă. *Trebuie* să știi.

Sachs se uită urât la el, înțelegând mesajul dur de dincolo de cuvinte: „Poți să pleci chiar mâine de aici și să dai cu piciorul la carieră, dacă așa vrei tu. Dar deocamdată ești încă o polițistă și ai o misiune de îndeplinit."

Sachs se scărpină cu unghiile în cap.

– Mai este ceva, ceva ce nu vezi, murmură Rhyme, uitându-se și el la diagrame.

– Deci, spuneți de fapt că trebuie să gândim în afara limitelor prestabilite, zise Ron Pulaski.

– Ah, clișee, se răsti Rhyme. Ei bine, dacă te afli între niște limite, nu crezi că poate ești acolo pentru un motiv? Ceea ce am zis *eu* este nu să gândești în afara limitelor, ci să te uiți mai atent la ceea ce este între limitele acelea împreună cu tine... Deci, Sachs, ce vezi *tu* acolo?

Sachs se mai uită câteva clipe la diagrame.

Apoi zâmbi și șopti:

– Maryland.

CRIMA BENJAMIN CREELEY

- Creeley, vârsta 56 de ani, aparentă sinucidere prin spânzurare. Frânghie de rufe. Dar avea degetul mare rupt, nu putea lega lațul.
- Bilet de sinucidere scris la calculator despre depresie. Dar nu părea să aibă o depresie sinucigașă, nu are în trecut probleme mintale/emoționale.
- Aproximativ de Ziua Recunoștinței doi bărbați i-au spart casa și e posibil să fi ars probe. Bărbați de rasă albă, dar nu li s-a văzut fața. Unul mai înalt decât celălalt. Au stat înăuntru aproximativ o oră.
- Probe din casa de la Westchester:
  - Încuietoare spartă; treabă de profesionist.
  - Urme de mănuși de piele pe uneltele șemineului și pe biroul lui Creeley.
- Solul în fața șemineului are conținut de acizi mai ridicat decât solul din jurul casei și conține substanțe poluante. Dintr-o zonă industrială?
- Urme de cocaină arsă în șemineu
- Cenușa din șemineu:
  - Înscrisuri financiare, bilanțuri, referindu-se la milioane de dolari.
  - Se verifică sigla de pe documente, se trimit copii expertului contabil.
  - Jurnal personal: schimbarea uleiului, programare la frizer și mers la St. James Tavern
  - Analiza cenușii la laboratorul din Queens:
    - Sigla software-ului folosit în contabilitatea corporațiilor
    - Contabilul expert: sume standard de compensații ale directorilor executivi

    - Arse din cauza a ceea ce conțineau sau doar ca să inducă în eroare anchetatorii?
- St. James Tavern:
    - Creeley a venit aici de mai multe ori.
    - Aparent nu a consumat droguri în timp ce era aici.
    - Nu e sigur cu cine s-a întâlnit, dar poate cu polițiști de la Secția 118 NYPD.
    - Ultima dată când a fost aici – chiar înainte de a muri – s-a certat cu persoane necunoscute.
    - S-au verificat banii de la polițiștii de la St. James – numerele de serie sunt curate, dar s-au găsit cocaină și heroină. Furate de la secție?
        - Nu lipsește o cantitate prea mare de droguri, doar 170-190 grame marijuana, 110 grame cocaină.
- Neobișnuit de puține cazuri de crimă organizată la Secția 118, dar nici o dovadă că polițiștii blochează cazurile intenționat.
- Două bande din East Village, suspecți posibili, dar improbabili
- Întrevedere cu Jordan Kessler, asociatul lui Creeley, și cu soția lui
    - S-a confirmat faptul că nu consuma droguri.
    - Nu pare să fi avut o legătură cu infractori cunoscuți.
    - Bea mai mult decât de obicei, s-a apucat de jocuri de noroc; deplasări la Vegas și Atlantic City. Pierderi mari, dar nu semnificative pentru Creeley.
    - Nu e limpede de ce era deprimat.
    - Kessler nu a recunoscut înscrisurile arse.
    - Se așteaptă lista clienților.
    - Kessler nu pare să câștige de pe urma morții lui Creeley.
- Sachs și Pulaski urmăriți de un Mercedes AMG.

CAZUL FRANK SARKOWSKI

- Sarkowski avea 57 de ani, fără cazier judiciar, ucis pe 4 noiembrie anul acesta, cu soție și doi copii adolescenți.
- Victima deținea o clădire și o firmă în Manhattan. Activitatea firmei constă în prestarea de muncă de întreținere pentru alte companii și instituții.
- Art Snyder a fost detectivul care s-a ocupat de caz.
- Nici un suspect
- Crimă/jaf?
    - A fost împușcat mortal într-un aparent jaf. Arma recuperată la scena crimei – imitație de Smith & Wesson, calibru special de .38, nu au fost amprente, arma rece. Detectivul cazului crede că e posibil să fi fost o execuție de profesionist.
- Afacere nereușită?
- Ucis în Queens – nu e sigur de ce era acolo.
- Zonă pustie a cartierului, lângă cisterne de gaz natural
- Dosarul și probele lipsesc.
    - Dosarul s-a dus la Secția 158 în data de /în jurul datei de 28 noiembrie. Nu s-a mai întors. Nu s-a consemnat numele polițistului care l-a cerut.
    - Nu s-a consemnat unde s-a dus în 158.
- IA Jefferies nu e deloc cooperant.
- Nu este nici o legătură cunoscută cu Creeley.
- Nici un cazier – Sarkowski sau compania lui
- Zvonuri – bani care merg către polițiști de la Secția 118. Ajung undeva/la cineva cu o legătură cu Maryland. Să fie implicată Mafia din Baltimore?
    - Nici o pistă.
    - Nici o indicație de implicare a Mafiei.
    - Nu s-a găsit nici o altă legătură cu Maryland.

JEFFERY DEAVER

CEASORNICARUL

SCENA CRIMEI CINCI

Locația:
- Clădire de birouri. 32nd Street și 7th Avenue.

Victime:
- Amelia Sachs / Ron Pulaski

Criminalul:
- Dennis Baker, NYPD

Modul de operare:
- Împușcare (tentativă)

Probe:
- Pistol calibru .32 Autauga Mk II
- Mănuși de latex.
- Recoltate din mașina, casa, biroul lui Baker:
  - Cocaină
  - 50 000 de dolari, bani lichizi
  - Haine
  - Chitanțe de la cluburi și baruri, inclusiv St. James
  - Fibre de covor din Explorer
  - Fibre care se potrivesc cu frânghia folosită în moartea lui Creeley.
  - Cenușă găsită la Baker similară cu cenușa găsită în șemineul lui Creeley.
  - În acest moment se colectează mostre de la locul unde a fost omorât Sarkowski.
  - Nisip și alge de mare. Legătura cu litoralul Maryland?

Altele:
- Gerald Duncan a pus la cale o întreagă disersiune ca să-l implice pe Dennis Baker și pe ceilalți care i-au ucis prietenul. Opt sau zece alți polițiști de la 118 sunt implicați, nu e sigur cine. Mai este implicat și altcineva, în afara polițiștilor de la 118. Duncan nu mai e suspect de crime.

Capitol 33

Amelia Sachs intră într-o alimentară mică și pustie din Little Italy, la sud de Greenwich Village. Geamurile erau acoperite cu vopsea și nu era aprins decât un singur bec. Ușa către încăperea întunecoasă din spate era întredeschisă, lăsând să se vadă o grămadă mare de gunoaie, rafturi vechi și cutii prăfuite de suc de roșii.

Până în urmă cu un an, când după o razie fusese închis, aici își avusese sediul un club al unei organizații criminale. Stabilimentul se afla temporar în proprietatea primăriei, care încerca încă de atunci să-l vândă, dar până în acel moment nu apăruse nici un doritor. Sellitto se gândise că va fi un loc bun și sigur pentru o întâlnire care necesita precauții, așa ca aceasta.

La masa șubredă stăteau viceprimarul Robert Wallace și un tânăr polițist curat și îngrijit, detectiv la Divizia de Afaceri Interne. Polițistul DAI, Toby Henson, o salută pe Sachs cu o strângere fermă de mână și o privire care sugera că în cazul unui răspuns pozitiv la o invitație de a ieși în oraș cu el, i-ar oferi cea mai frumoasă seară din viața ei.

Sachs dădu din cap încruntată, concentrându-se doar asupra misiunii dificile pe care trebuia s-o ducă la bun sfârșit. Când regândise toate faptele și se uitase *între* limite, așa cum o îndemnase Rhyme, obținuse rezultate care se dovedeau extrem de neplăcute.

– Ați spus că vă confruntați cu aveți o situație delicată? întrebă Wallace. N-ați vrut să vorbiți la telefon.

Sachs le povesti pe scurt despre Gerald Duncan și Dennis Baker. Wallace mai auzise câte ceva despre asta și înainte, dar Henson izbucni în râs de surpriză.

– Duncan ăsta e pur și simplu un cetățean obișnuit? Și a vrut să denunțe un polițist corupt? De aceea a făcut toate chestiile astea?

– Da.

– Are și nume?

– Numai pe-al lui Baker. Mai sunt implicați opt sau zece oameni de la 118, dar mai este cineva, un jucător major.

– Altcineva? întrebă Wallace.

– Da. Până acum noi am căutat pe cineva cu o legătură în Maryland... Doamne, ce ne-am înșelat!

– Maryland? întrebă polițistul de la DAI.

– Știți jocul telefonul fără fir? întrebă Sachs râzând cu amărăciune.

– Jocul acela de copii? Șoptești ceva la urechea persoanei de lângă tine și așa mai departe și când ajunge iar la tine e cu totul altceva?

– Da. Sursa mea a auzit „Maryland". Dar eu cred că a fost Marilyn.

– Un nume de persoană?

Când Sachs încuviință, Wallace se încruntă.

– Stai o clipă, doar nu vrei să spui...?

– Inspector Marilyn Flaherty.

– Imposibil.

– Nici vorbă, zise detectivul Henson clătinând din cap.

– Aș vrea să mă-nșel. Dar avem probe. Am găsit nisip și urme de apă sărată în mașina lui Baker. Flaherty are o casă în Connecticut, lângă plajă. Și am fost urmărită de cineva într-un Mercedes AMG. La început am crezut că era cineva din Jersey sau Baltimore. Dar se pare că asta e marca de mașină a lui Flaherty.

– O polițistă are un AMG? se miră polițistul de la Afaceri Interne nevenindu-i să creadă.

– Nu uita că Flaherty este o polițistă care câștigă câteva sute de mii de dolari pe an ilegal, zise Sachs rece. Și am găsit un fir de păr

negru și cărunt, cam de lungimea părului ei, în Explorerul furat din sechestru de Baker. Oh, și vă mai aduceți aminte că n-a vrut deloc ca DAI-ul să se ocupe de caz.

– Da, mi s-a părut straniu, recunoscu Wallace.

– Pentru că avea de gând să îngroape întreaga afacere. Să i-o dea unuia dintre oamenii ei, care să se „ocupe" de ea. Dar ar fi dispărut.

– Măiculiță, un inspector, șopti polițistul frumușel de la DAI.

– Este reținută de poliție? întrebă Wallace.

– Problema e că nu putem găsi banii, zise Sachs clătinând din cap. Nu avem motive suficiente să-i verificăm extrasele bancare sau să obținem un mandat de percheziție a casei. De aceea am nevoie de voi.

– Ce pot să fac eu? întrebă Wallace.

– Am rugat-o să vină aici să vorbim cu ea. O să-i spun pe scurt ce s-a întâmplat – dar numai o versiune sumară. Vreau să-i spuneți că am descoperit că Baker are un partener. Că primarul a ordonat o comisie specială și c-o să ia toate măsurile posibile pentru a-l găsi. Și să-i spuneți că și Afacerile Interne se ocupă cu toate resursele.

– Te gândești că o să intre în panică, o să se-ndrepte direct către bani și o s-o prinzi.

– Asta sperăm, da. Partenerul meu o să-i pună un detector pe mașină în timp ce ea va fi cu noi. După ce pleacă, o s-o urmărim... Ei, sunteți dispuși s-o mințiți?

– Nu, nu sunt. Wallace se uită la tăblia aspră a mesei, plină de graffiti. Dar o voi face.

Detectivul Toby Henson își pierduse se pare orice urmă de interes de a flirta cu Sachs. Oftă și făcu un comentariu cu care Sachs trebui, din păcate, să fie de acord.

– N-o să fie frumos.

„Așa, deci ce-am învățat noi aici?" se întrebă Ron Pulaski, obișnuit să gândească *noi* din cauza faptului că avea un frate geamăn.

Ceea ce însemna de fapt: „Ce am învățat *eu* lucrând la acest caz cu Rhyme și Sachs?".

Era hotărât să fie cel mai bun polițist posibil și își petrecea foarte mult timp evaluând ce făcuse corect și ce greșise în îndeplinirea sarcinilor de serviciu. Apropiindu-se de fosta alimentară unde se întâlnise Sachs cu Wallace, Pulaski nu-și aminti de vreo greșeală prea gravă pe care s-o fi făcut în acest caz. Oh, sigur, ar fi putut cerceta ceva mai bine Explorerul. Și, cu siguranță, nu va mai face greșeala prostească de a-și ține arma *pe dinăuntrul* salopetei Tyvek – și, sesigur, nu va mai încerca să sugrume pe cineva, decât dacă va fi absolut necesar.

Dar în ansamblu? Se descurcase destul de bine.

Totuși, nu era satisfăcut. Presupunea că se simțea așa din cauza detectivului Sachs. Era o femeie care ridica ștacheta foarte sus. Întotdeauna mai era ceva de verificat, mai era un indiciu de găsit, mai era o oră ce putea fi petrecută la scenă.

Putea să te-nnebunească de-a binelea.

Putea însă și să te facă un polițist al naibii de bun.

Acum chiar că va trebui să se pună pe treabă, dacă ea pleca. Pulaski auzise, bineînțeles, acest zvon și nu era foarte încântat din cauza lui. El se va strădui să-și facă datoria cât mai bine. Nu știa însă dacă va avea vreodată energia ei. La urma urmei, în momentul de față, grăbindu-se pe stradă, în aerul înghețat, se gândea la familia lui. De fapt, ceea ce-și dorea cu adevărat era să meargă acasă. Să povestească despre ce făcuse Jenny în ziua aceea – nu și el, nu, nu – și apoi să se joace cu cei doi copii. Era așa de distractiv să vadă privirea din ochii băiatului său. Se schimba atât de repede și atât de complet – uneori fiul său observa ceva ce nu mai văzuse niciodată, uneori făcea conexiuni, alteori râdea. Stătea cu Jenny ore întregi pe podea, uitându-se la Brad care se târa pe jos între ei, înainte și înapoi, apucând cu toate cele cinci degețele ale sale degetul mare al lui Pulaski.

Și fetița lor nou-născută? Era rotunjoară și cu pielea ca un grepfrut copt și stătea fericită în pătuțul ei SpongeBob.

Dar plăcerea de a-și petrece timpul cu familia lui trebuia să aștepte. Având în vedere ce se întâmplase, urma să fie o noapte lungă.

Verifică numerele străzii. Se afla la două cvartale de magazinul unde trebuia să se întâlnească cu Amelia Sachs, și se gândea: „Ce altceva am mai învățat?“

Un lucru: „Ar fi cazul să fi învățat o dată pentru totdeauna să nu te apropii de alei lăturalnice.“

Cu un an în urmă aproape fusese omorât în bătaie pentru că mergea prea aproape de un zid unde se ascundea un infractor. Bărbatul îi ieșise în față și-l pălise în cap cu o bâtă de lemn.

Neglijent și prost.

Dar, cum îi spusese și detectivul Sachs: „Atunci n-ai știut. Acum știi“.

Apropiindu-se acum de altă alee, Pulaski se trase la stânga pentru a merge aproape de bordură – în cazul improbabil că cineva, un hoț sau un drogat, se ascundea în alee.

Se întoarse și se uită de-a lungul ei, văzu întinderea pustie de pavaj. Dar cel puțin acum era inteligent. Așa e când ești polițist, înveți aceste mici lecții și după aceea...

Mâna îl prinse din spate.

– Doamne! spuse el cu răsuflarea tăiată în timp ce era târât prin ușa deschisă a dubiței de lângă bordură, pe care nu o văzuse pentru că nu avea ochi decât pentru alee. Trase aer în piept și începu să strige după ajutor.

Dar atacatorul lui – inspectorul adjunct Halston Jefferies, cu ochii tot atât de reci ca luna de deasupra – îi astupă gura cu mâna. Altcineva îi smulse arma de la brâu și, în mai puțin de două secunde, Pulaski dispăru în spatele dubiței.

Ușa se închise cu o bufnitură.

Ușa din față a fostei alimentare se deschise și Marilyn Flaherty intră, închise ușa în urma ei și puse zăvorul.

Fără să zâmbească, se uită în jur în magazinul mohorât și îi salută dând din cap pe polițiști și pe Wallace. Lui Sachs i se părea chiar mai încordată decât de obicei.

Viceprimarul, comportându-se cât mai normal, îi făcu cunoștință cu detectivul de la DAI. Flaherty îi strânse mâna și se așeză la masa șubredă, lângă Sachs.

– Strict secret, ei?

– S-a dovedit a fi un adevărat cuib de viespi, zise Sachs. Privi cu atenție expresia femeii în timp ce îi povestea amănuntele. Inspectoarea își păstră chipul de piatră pe tot parcursul relatării, fără să-și dea nici un moment de gol sentimentele. Sachs se întrebă ce ar putea descifra Kathryn Dance în postura încordată, cu spatele drept ca un perete, cu buzele strânse, cu ochi reci și aspri. Femeia stătea practic nemișcată.

Detectiva îi povesti despre partenerul lui Baker.

– Știu ce părere aveți despre Afacerile Interne, dar, cu tot respectul, am considerat că este cazul să-i chem, adăugă Sachs.

– Am...

– Îmi pare rău, doamnă inspector. Sachs se întoarse către Wallace.

Dar viceprimarul nu zise nimic. Pur și simplu clătină din cap, oftă, apoi aruncă o privire către omul de la DAI. Tânărul polițist își scoase arma.

Sachs clipi.

– Ce... Hei, ce faci?

Acesta ținea pistolul ațintit în spațiul dintre Sachs și Flaherty.

– Ce înseamnă asta? întrebă uluită inspectoarea.

– E o încurcătură, zise Wallace, părând aproape să regrete cu adevărat. O încurcătură urâtă de tot. Amândouă, puneți-vă mâinile pe masă unde să le văd.

Viceprimarul se uită la amândouă, iar Toby Henson îi dădu pistolul său, așa că Wallace le ținu pe cele două femei în vizorul armei.

În realitate, Henson nu era de la DAI; era detectiv la Secția 118 și făcea parte din grupul de extorcatori. Tot el îl ajutase pe Dennis Baker să-i omoare pe Sarkowski și pe Creeley. Acum își trase pe mâini niște mănuși de piele și luă revolverul Glock din tocul de la centura lui Sachs. O percheziționă rapid să vadă dacă avea pistol de

rezervă. Nu avea. Verifică poșeta inspectoarei și îi luă revolverul mic de serviciu.

– Ai ghicit bine, Sachs, îi zise Wallace. Aceasta îl privea șocată. Avem o situație o situație delicată... Își scoase mobilul și formă numărul unuia dintre polițiștii din fața clădirii, care făcea și el parte din grupul corupților.

– E liber drumul?

– Da.

Wallace închise telefonul.

– Tu? zise Sachs. Tu ai fost? Dar... Își întoarse brusc privirea spre Flaherty.

– Ce înseamnă toate astea? întrebă inspectoarea.

Viceprimarul dădu din cap către inspectoare și îi spuse lui Sachs:

– Ai făcut o greșeală mare de tot. Ea nu a avut nici un amestec. Eu și Dennis Baker am fost parteneri – parteneri de *afaceri*. În Long Island. Am crescut amândoi acolo. Aveam o companie de reciclare împreună. A dat faliment și el a intrat în Academia de Poliție și s-a înrolat. Eu mi-am făcut o altă companie pe care o conduc și acum. Apoi am intrat în politică și am păstrat contactul cu el. Am devenit persoana de legătură a primăriei cu poliția și funcționar însărcinat cu sondarea opiniei publice, și așa am început să învăț care scheme merg și care nu. Împreună cu Dennis am pus pe picioare una care funcționează.

– Robert! izbucni Flaherty. Nu, nu...

– Ah, Marilyn... fu tot ce spuse bărbatul.

– Deci, zise Amelia Sachs, cu umerii căzuți. Care e scenariul aici? Râse cu amărăciune. Doamna inspectoare mă omoară pe mine și apoi se sinucide. Îi puneți niște bani în casă. Și...

– Și Dennis Baker moare în închisoare – se poartă urât cu deținuții cu care n-ar trebui să aibă nimic de-a face, cade pe niște scări, cine știe? Ce păcat! Dar trebuia să fie mai atent. Fără nici un martor, se termină și cazul tău.

– Și crezi că o să înghită cineva toată chestia asta? Cineva de la 118 va vorbi. Tot o să vă prindă, mai devreme sau mai târziu.

– Ei bine, domnișoară detectiv, trebuie să ne ocupăm mai întâi de stingerea focurile care s-au aprins deja, nu crezi? Și tu ești cel mai mare și mai afurisit foc pe care-l avem în momentul de față.

– Ascultă, Robert, zise Flaherty, cu vocea tremurând. Ești într-o situație problematică, dar încă nu-i prea târziu.

Wallace își puse mănușile.

– Mai verifică strada o dată, spune-le să pregătească mașina. Viceprimarul luă revolverul lui Sachs.

Se îndreptă apoi spre ușă.

Ochii lui Wallace deveniră reci ca gheața privind-o pe Sachs și ridică pistolul.

– Așteaptă, zise Sachs, privindu-l și ea drept în ochi.

Wallace se încruntă.

Sachs îl privi din cap până-n picioare, straniu de calmă având în vedere situația, după părerea lui.

– Echipa unu, intrați, spuse ea atunci.

– Ce? zise Wallace clipind.

Spre uimirea viceprimarului, o voce de bărbat strigă din spatele încăperii întunecate:

– Nu mișcă nimeni! Sau trag!

Ce se întâmpla?

Cu răsuflarea tăiată, Wallace se uită spre ușă, unde apăruse un polițist din trupele de intervenție rapidă, cu țeava mitralierei H&K mișcându-se între politician și Henson, care stătea în fața ușii de la intrare.

Sachs se aplecă și apucă ceva de sub masă. În mână îi apăru un alt revolver Glock. Evident îl lipise acolo mai devreme! Se răsuci imediat spre ușa din față, cu pistolul îndreptat către Henson.

– Pune pistolul jos! La pământ! Polițistul din trupele de intervenție rapidă își îndreptă din nou mitraliera spre viceprimar.

„Oh, Doamne, e o capcană! își spuse Wallace panicat. Totul a fost o înscenare."

– Acum! strigă din nou Sachs.

– Fir-ar... șopti Henson și făcu ce i se spusese.

Wallace ținea încă strâns în mână revolverul lui Sachs. Se uită o clipă la el.

Cu ochii ațintiți în continuare asupra lui Henson, Sachs se întoarse puțin spre Wallace.

– Pistolul acela nu e încărcat. O să mori degeaba.

Dezgustat, Wallace aruncă pistolul pe masă și ridică mâinile.

Uluită, doamna inspector Flaherty se trase înapoi în scaun și se ridică în picioare.

– Echipajele de afară, puteți intra! zise Sachs în microfonul ascuns în guler.

Ușa din față se deschise cu brutalitate și șase polițiști năvăliră înăuntru. În urma lor venea inspectorul adjunct Halston Jefferies și șeful Diviziei de Afaceri Interne, căpitanul Ron Scott. Odată cu ei intră și un tânăr polițist blond, în uniformă.

Polițiștii din trupele de intervenție rapidă îl forțară pe Wallace să se trântească la pământ. Viceprimarul simți o durere bruscă în șold și în încheieturi. Îl încătușară și pe Henson. Wallace se uită afară și îi văzu și pe ceilalți doi polițiști de la 118, cei care stătuseră de pază la ușă. Erau lungiți pe trotuarul rece, cu cătușe la mâini.

– Doamne, ce metodă de a afla adevărul! exclamă Sachs, încărcându-și revolverul și punându-și-l la loc în toc. Dar măcar am aflat răspunsurile la întrebări.

Întrebările la care se referea nu erau despre vinovăția lui Robert Wallace – aflaseră încă dinainte că el era unul dintre partenerii lui Baker; ci dacă Marilyn Flaherty era și ea implicată sau nu.

Înscenaseră totul pentru a afla acest lucru și, de asemenea, ca să obțină o înregistrare pe casetă cu mărturisirea lui Wallace.

Lon Sellitto, Ron Scott și Halston Jefferies stabiliseră un post de comandă într-o dubiță mai sus pe stradă și un trăgător de elită din se ascunsese în camera din spate pentru a se asigura că Wallace și polițistul care venise cu el nu încep să tragă înainte să apuce Sachs să obțină o înregistrare pe care s-o poată folosi în instanță. Pulaski

trebuia să atace ușa de la intrare cu unul din echipaje, iar un altul urma să atace ușa din spate. Dar în ultima clipă aflaseră că Wallace adusese cu el niște polițiști de la Secția 118, despre care nu se știa dacă erau corupți, așa că au fost nevoiți să-și schimbe planurile.

Pulaski fusese cât pe ce să dea nas în nas cu polițiștii postați de Wallace în fața magazinului, fapt care ar fi stricat totul.

– Inspector Jefferies m-a tras în dubița de comandă chiar înainte să mă vadă indivizii ăia din fața ușii, zise bobocul.

– Te plimbai pe stradă ca un cercetaș în excursie la iarbă verde, ce mama dracului! îl repezi Jefferies. Dacă vrei să rămâi în viață pe străzi, băiețaș, ține-ți naibii ochii deschiși.

Furia inspectorului părea să se fi domolit în comparație cu criza pe care o făcuse cu o zi înainte, observă Sachs. Cel puțin de data asta nu mai scuipa în timp ce vorbea.

– Da, domnule. Voi fi mai atent de acum înainte, domnule.

– Oh, Doamne! Văd că în ziua de azi lasă pe oricine să intre în Academie.

Sachs își stăpâni un zâmbet. Se întoarse spre Flaherty.

– Îmi pare rău, doamnă inspector. A trebuit să ne asigurăm că nu sunteți una de-a lor. Îi vorbi despre bănuielile și indiciile pe care le avusese și care o făcuseră să creadă că inspectoarea lucra probabil cu Baker.

– Mercedesul? întrebă Flaherty. Sigur că e al meu. Și da, sigur, ai fost urmărită. Am trimis un polițist din Divizia de Operații să vă supravegheze pe dumneata și pe Pulaski. Amândoi sunteți tineri fără experiență și s-ar fi putut să dați de bucluc. I-am dat mașina mea, pentru că ați fi observat o mașină de serviciu imediat.

Într-adevăr, Mercedesul o derutase și o făcuse pe Sachs să se gândească la altceva. Dacă mafia nu era implicată, Sachs începea să se întrebe dacă nu cumva Pulaski se înșelase și în ce-l privește pe partenerul lui Creeley, Jordan Kessler, și dacă nu cumva omul de afaceri era implicat în vreun fel în crime. Se gândise că poate Creeley și Sarkowski fuseseră suspectați în vreo anchetă de tipul celei care era în desfășurare în acel moment la Enron și că fuseseră omorâți din cauza

unor informații pe care le-ar fi putut da despre cazurile de fraudă din corporațiile unor clienți. Kessler părea să fie singurul jucător din acest meci care își putea permite un Mercedes AMG.

Dar acum își dădea seama că, de fapt, nu era vorba decât despre polițiști corupți, iar în șemineul lui Creeley nu se găsise cenușa unor bilanțuri contabile falsificate, ci pur și simplu a tuturor documentelor care ar fi putut să aibă legătură cu banii extorcați.

Atenția inspectoarei se îndreptă acum spre Robert Wallace.

– Cum l-ai găsit? o întrebă ea pe Sachs.

– Spune-i, Ron, îi zise Sachs lui Pulaski.

– Detectiv Sachs a constatat... începu bobocul, dar se opri. Începu din nou. Detectiv Sachs a găsit mai multe urme în mașina lui Baker și acasă la el, ceea ce ne-a dat ideea, mă rog, le-a dat detectivilor Sachs și Rhyme ideea că poate cealaltă persoană implicată locuiește lângă o plajă sau un port.

– Nu m-am gândit că era implicat inspectorul adjunct Jefferies, pentru că nu ar fi cerut să-i fie trimis un dosar la propria secție, dacă voia să-l facă dispărut, preluă Sachs narațiunea. Altcineva aranjase să fie trimis acolo și apoi îl interceptase înainte să fie înregistrat. M-am dus înapoi la el și l-am întrebat dacă a fost cineva în sala de arhive în ultima vreme, cineva care ar putea avea o legătură cu cazul. Și a fost. Tu. O privire către Wallace. Apoi am pus următoarea întrebare logică: Aveai vreo legătură cu Maryland? Și aveai, nu-i așa? Atâta doar că nu una evidentă.

„Gândind între limitele date..."

– Oh, Doamne, murmură el. Baker mi-a spus că ai pomenit ceva de Maryland. Dar nu m-am gândit niciodată că o să afli.

– Wallace are o barcă ancorată în debarcaderul de pe proprietatea sa din Long Island, îi zise Ron Scott, șeful DAI, lui Flaherty. E înmatriculată în New York, dar e construită în Annapolis. Se numește *The Maryland Monroe*. Scott se uită la el o clipă și izbucni în râs. Vouă, proprietarilor de bărci, chiar vă plac la nebunie jocurile de cuvinte?

– Nisipul, algele și urmele de apă sărată din mașina și casa lui Baker se potrivesc toate cu cele din portul de ambarcațiuni, zise Sachs. Am

obținut un mandat și am verificat barca. Am găsit niște probe utile. Numere de telefon, documente, urme. Peste patru milioane bani gheață – oh, și o grămadă de droguri. Multe băuturi, probabil furate. Dar cred că băutura e cea mai mică din problemele tale în momentul de față.

Ron Scott le făcu semn polițiștilor.

– Duceți-l în centru. În arest.

În timp ce îl conduceau afară, Wallace le strigă:

– Nu voi spune nimic. Dacă sperați cumva să vă dau nume, să știți că vă înșelați amarnic. Nu recunosc nimic.

Flaherty izbucni în râs pentru prima dată de când o cunoștea Sachs.

– Ai înnebunit, Robert? Mie mi se pare că au suficiente probe să te închidă pe viață. Nu e nevoie să zici nimic. De fapt, eu una chiar aș prefera să-ți ții gura aia spurcată închisă de acum înainte.

III

08.32 Joi

Timpul e un profesor excelent, dar din nefericire își omoară toți învățăceii.

LOUIS-HECTOR BERLIOZ

Capitolul 34

Singuri în laborator, Rhyme și Sachs se uitau la mesele pe care se găseau probele adunate atât în scandalul de corupție de la St. James, cât și în cazul Ceasornicarului.

Sachs se concentra foarte tare, dar Rhyme știa că se gândea mai mult în altă parte. Cu o noapte înainte discutaseră până târziu despre ceea ce se întâmplase. Corupția în sine o bulversase suficient, dar faptul că niște polițiști încercaseră efectiv să omoare alți polițiști o tulbura și mai tare.

Sachs pretindea că încă nu se hotărâse dacă să plece din poliție sau nu, dar o singură privire pe care i-o aruncase îl lămuri pe Rhyme că avea de gând să plece. Știa, de asemenea, că vorbise de mai multe ori la telefon cu cei de la Argyle Security.

Nu mai era nici o îndoială.

Rhyme privi micul dreptunghi de hârtie din valiza ei, care stătea deschisă pe masa din laboratorul său – plicul în care se afla scrisoarea de demisie a lui Sachs. Albul hârtiei era orbitor, așa, ca lumina lunii pline pe cerul întunecat. Era greu să o vezi clar, era greu să vezi orice altceva.

Se forță să nu se mai gândească la asta și să studieze probele.

Gerald Duncan – poreclit de Thom, cel atât de spiritual, „criminalul de suprafață" – aștepta să fie acuzat pentru infracțiunile pe care

le comisese, toate fiind delicte minore (analiza ADN-ului confirmă faptul că sângele de pe cuțitul cu lamă retractabilă, de pe haina găsită în apele portului și din băltoaca de sânge de pe debarcader era sângele lui Duncan, și unghia ruptă se potrivea de asemenea perfect).

Cazul de corupție de la Secția 118 înainta foarte încet.

Aveau suficiente probe să-i pună sub acuzație pe Baker, pe Wallace și pe Toby Henson. Solul de la scena crimei lui Sarkowski, precum și mostrele prevalabil de Sachs din casa lui Creeley din Westchester se potriveau cu urmele găsite acasă la Baker și Henson. Și, bineînțeles, aveau o fibră de frânghie care îl implica pe Baker în moartea lui Creeley. Fibre similare găsiră și în barca lui Baker. Henson avea niște mănuși de piele care se potriveau ca textură cu urmele găsite la Westchester.

Dar acest trio nu coopera. Refuzau orice aranjamente cu procuratura, și nici o dovadă nu implica pe altcineva, nici chiar pe cei doi polițiști care veniseră cu ei la magazinul din East Village, și care pretindeau că erau nevinovați. Rhyme încercase să o trimită pe Kathryn Dance să îi interogheze, dar refuzau să vorbească.

Rhyme avea convingerea că, în cele din urmă, vor reuși să-i descopere pe toți infractorii din 118 și să construiască niște cazuri solide împotriva lor. Dar el nu voia în cele din urmă; el voia acum. După cum spunea și Sachs, ceilalți polițiști de la St. James plănuiau poate să mai omoare și alți martori – chiar să încerce din nou s-o elimine pe ea sau pe Pulaski. Era, de asemenea, posibil ca unul sau mai mulți dintre ei să-i forțeze pe Baker, Henson și Wallace să păstreze tăcerea amenințându-i pe ei sau pe familiile lor.

În afară de asta, Rhyme era solicitat să ancheteze și alte cazuri. Primise de curând un telefon în legătură cu un alt incident – agentul FBI Fred Dellray (care fusese eliberat temporar din iadul delictelor financiare) îi spusese că avusese loc o spargere și o incendiere la Institutul Federal Național de Standarde și Tehnologie din Brooklyn. Daunele erau minore, dar infractorii trecuseră peste un sistem de securitate foarte sofisticat și, având în vedere faptul că toată lumea se temea în momentul acela de terorism, orice spargere

la o instituție guvernamentală se bucura de atenție. FBI-ul voia ca Rhyme să-i ajute la partea criminalistică și de laborator a anchetei. Dorea să-i ajute, dar voia neapărat să finalizeze mai întâi cazul Baker-Wallace.

Sosi un curier cu dosarul cazului asasinării prietenului lui Duncan, omul de afaceri care refuzase să se lase extorcat și a cărui moarte fusese ordonată de Baker. Cazul era încă deschis – nu există prescripție în cazurile de omucideri – dar nu se mai aflase nimic nou de peste un an. Rhyme spera să găsească o pistă în acest caz vechi, care să-i ajute să identifice și alți polițiști criminali de la Secția 118.

Prima dată Rhyme accesă arhiva ziarului *New York Times* și citi o scurtă relatare despre victimă, Andrew Culbert. Nu se spunea nimic altceva decât că era un om de afaceri din Duluth și că fusese ucis, se pare, în timpul unui jaf în centrul Manhattanului. Nu se găsise nici un suspect. Nu mai exista nici un alt articol despre caz.

Rhyme îi spuse lui Thom să îi monteze raportul de anchetă pe cadrul de răsfoire a paginilor și criminalistul citi toate paginile. Cum se întâmpla de obicei când verificai cazuri vechi, notițele erau scrise în diverse caligrafii, pentru că, pe măsură ce trecea timpul și nu se descoperea nimic nou, ancheta era transferată de la un detectiv la altul – cu din ce în ce mai puțin zel. Conform raportului de la scena crimei nu se găsiseră prea multe probe, nu era nici o amprentă sau urmă plantară, nu erau cartușe de gloanțe (decesul survenise în urma a două împușcături în frunte, gloanțele fiind des întâlnitele .38 Special; testaseră armele confiscate de la Baker și ceilalți polițiști de la 118, dar nu exista nici o potrivire).

– Ai inventarul scenei crimei? o întrebă pe Sachs.

– Stai să văd. Da, chiar aici, zise ea dându-i o foaie de hârtie. Ți-o citesc eu.

Rhyme își închise ochii ca să aibă o imagine mai bună a obiectelor de pe listă.

– Portmoneu, începu Sachs. O cheie de cameră de hotel de la St. Regis, o cheie de la minibar, un stilou Cross, un PDA, un pachet de gumă, un carnețel. Pe prima pagină scria „Baia bărbaților", pe a

doua pagină „Chardonay". Asta-i tot. Detectivul principal de la Omucideri care s-a ocupat de caz a fost John Repetti.

Rhyme se uita în gol, obsedat de un detaliu.

– Poftim? o întrebă el.

– Am spus Repetti, el a condus cazul. Vrei să-l sun?

După un moment de pauză, Rhyme răspunse:

– Nu, vreau să faci altceva.

„E posedată."

Ascultând la iPod înregistrarea plină de scârțâituri a cântărețului de blues Blind Lemon Jefferson, cântând „Vezi să-mi fie curat mormântul", Kathryn Dance se uită urât la valiza burdușită care refuza să se închidă.

„N-am cumpărat decât două perechi de pantofi, câteva cadouri de Crăciun... OK, *trei* perechi de pantofi, dintre care una era, de fapt, o pereche de săndăluțe ușoare, de ocazie. Ăstea nu contează. Oh, și mai e și puloverul. Puloverul e problema."

Îl scoase afară. Și mai încercă o dată. Clamele se apropiară până la câțiva centimetri și acolo se opriră.

Posedată...

„Atunci o să încerc stilul elegant." Găsi o pungă de plastic și mută în ea blugii, un costum, uscătorul de păr, ciorapii și puloverul enervant și imens. Încercă iar valiza.

Clic.

Nu era nevoie de un exorcist.

Se auzi telefonul de pe noptieră și bărbatul de la recepție o anunță că avea un vizitator.

Exact la țanc.

– Spuneți-i să urce, zise Dance și, cinci minute mai târziu, Lucy Richter se așeza pe micuța canapea din camera de hotel a lui Dance.

– Vrei să bei ceva?

– Nu, mersi. Nu pot să stau mult.

Dance arătă micul frigider.

– Cine o fi inventat minibarurile astea este un demon. Ciocolată și chipsuri. Slăbiciunea mea. Adică, aproape orice e slăbiciunea mea. Și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, salsa costă zece dolari.

Lucy, care arăta ca o persoană care nu fusese nevoită să numere o calorie sau un gram de grăsime în viața ei, izbucni în râs.

– Am auzit că l-au prins, zise ea. Polițistul care a rămas să facă de gardă acasă la mine mi-a spus. Dar nu știa nici un detaliu.

Agenta îi povesti ce era cu Gerald Duncan, cum fusese, de fapt, nevinovat de la început, și despre scandalul de corupție de la o secție de poliție.

Lucy clătină din cap auzind asta. Apoi studie camera mică de hotel. Făcu niște comentarii superficiale în legătură cu imaginile înrămate de pe pereți și cu priveliștea de pe fereastră. Funingine, zăpadă și un coș de fum erau elementele esențiale ale peisajului.

– Am venit numai să-ți mulțumesc.

„Nu-i adevărat", se gândi Dance.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești, zise ea însă cu voce tare. Era de datoria mea.

Observă că Lucy nu-și mai ținea mâinile încrucișate la piept și că acum stătea confortabil, se lăsase ușor pe spate, cu umerii relaxați, dar nu tolănită. Urma o mărturisire de un fel sau altul.

Dance nu mai spuse nimic.

– Ești psiholog? o întrebă Lucy.

– Nu. Doar polițistă.

În timpul interviurilor se întâmplase foarte des ca subiecții să continue să vorbească și după ce mărturiseau, povestindu-i întâmplări din viața lor, când comiseseră alte fapte reprobabile, sau despre cum își urau părinții, sau despre invidia fraților sau a surorilor, despre neveste sau soți care îi înșelaseră, despre furie sau bucurie, despre speranțe. Mărturisind, cerându-i sfat. Nu, nu era psiholog. Dar era polițistă și mamă, și expert în kinezie, și toate aceste roluri o obligau să fie un expert în arta ascultatului – în mare măsură uitată în zilele noastre.

– Ei, oricum, e foarte ușor să vorbească omul cu tine. Cred că aș vrea să-ți cer părerea în legătură cu ceva.

– Continuă, o încurajă Dance.

– Nu știu ce să fac, zise Lucy. Azi o să primesc o diplomă de merit, știi, cum ți-am spus. Dar e o problemă. Îi explică mai multe amănunte despre ce anume făcea în meseria ei, despre cum era să fii administrator de cisterne de combustibil și de camioane pentru aprovizionare.

Dance deschise minibarul, scoase două sticle de Perrier de câte 6 dolari fiecare. Ridică o sprânceană.

Lucy ezită.

– Oh, sigur.

Dance le deschise și îi dădu una. Când ai mâinile ocupate, mintea ți se eliberează pentru gânduri și vocea pentru cuvinte.

– OK. Aveam în echipă un caporal, Pete. Era rezervist din Dakota de Sud. Tip amuzant. Foarte amuzant. Era antrenor de fotbal acasă și lucra în construcții. M-a ajutat mult când am ajuns acolo. Într-o zi, acum aproximativ o lună, noi doi trebuia să facem un inventar al vehiculelor avariate. Câteva trebuiau trimise înapoi la Fort Hood pentru reparații, pe câteva le reparam noi, și câteva pur și simplu trebuiau trimise la fier vechi. Eu eram în birou la mine, iar el s-a dus la popotă să mănânce. Trebuia să-l iau la ora unu după-amiază și apoi să mergem în parcare. M-am dus să-l iau. L-am văzut în fața popotei, așteptându-mă. Chiar atunci a explodat un DEI. Asta e o bombă.

Dance știa asta, bineînțeles.

– Eu eram cam la zece-doisprezece metri distanță când a explodat. Petey îmi făcea semn cu mâna, apoi a urmat o fulgerare și toată imaginea s-a schimbat. Cât ai clipi, toată piața s-a transformat în altceva. Lucy se uită afară pe fereastră. Tot zidul din față al popotei s-a prăbușit, palmierii... pur și simplu au dispărut. Câțiva soldați și niște civili care erau în piață... În clipa aceea erau acolo, în următoarea – nu.

Avea vocea ciudat de calmă. Dance recunoscu tonul; îl auzise deseori la martorii care pierduseră pe cineva drag. (Acestea erau cele mai

grele interviuri de luat, mult mai dure decât statul față în față cu cel mai abject dintre criminali).

– Corpul lui Petey a fost fărâmițat. Este singurul cuvânt potrivit. I se puse un nod în gât. Era complet roșu și negru... bucăți... Am văzut multe lucruri acolo. Dar asta a fost atât de îngrozitor...

Sorbi din apă și apoi își încleștă mâinile în jurul sticlei, așa cum face un copil cu o păpușă.

Dance nu-i spuse nici un cuvânt de condoleanțe – ar fi fost inutile. Îi făcu doar semn să continue. Lucy trase adânc aer în piept. Își încleștă degetele până i se albiră încheieturile. Uneori Dance caracteriza acest gest – foarte comun – ca fiind o încercare de a sugruma tensiunea de nesuportat pe care i-o dădea sentimentul de vină, de durere sau de rușine.

– Chestia e... Am întârziat. Eram la birou. M-am uitat la ceas. Era aproximativ douăsprezece cincizeci și cinci, dar mai aveam de băut jumătate din suc. M-am gândit să-l arunc și să plec – îmi lua cinci minute să ajung până la popotă – dar am vrut să-mi termin sucul. Pur și simplu am vrut să stau să-l beau în liniște. Am întârziat la popotă. Dacă aș fi sosit la timp, nu ar fi murit. L-aș fi luat la timp și am fi fost la un kilometru distanță, când a explodat DEI-ul.

– Tu ai fost rănită?

– Puțin. Își trase mâneca în sus și-i arătă o cicatrice mare pe antebraț. Nimic grav. Se uită lung la cicatrice și apoi mai bău apă. Ochii îi erau pustii. Dacă aș fi întârziat numai *un* minut tot ar fi fost în vehicul. Poate-ar fi supraviețuit. Șaizeci de secunde... Asta ar fi fost diferența dintre viață și moarte pentru el. Și totul din cauza unui suc. Tot ce-am vrut a fost să-mi termin nenorocitul de suc. Un hohot amar de râs îi scăpă printre buzele uscate. Și cine îmi apare apoi în casă și încearcă să mă omoare? Cineva care-și zice Ceasornicarul, care-mi lasă un ceas cât toate zilele de mare în baie. De săptămâni întregi nu pot să mă gândesc decât ce mare diferență face un singur minut înainte sau înapoi în viața sau în moartea unui om. Și vine nebunul ăsta și mi-l aruncă-n față.

– Și ce mai era? întrebă Dance. Mai este ceva, nu-i așa?

– Da, zise ea. Asta-i de fapt problema. Vezi tu, contractul meu expira luna viitoare. Dar m-am simțit așa de vinovată din cauza lui Pete, încât i-am zis comandantului că vreau să-l prelungesc.

Dance încuviință din cap.

– Ăsta e de fapt scopul ceremoniei. Nu e din cauză că am fost rănită. Suntem răniți în fiecare zi. E din cauza prelungirii perioadei de înrolare. E foarte greu ca armata să găsească recruți în ziua de azi. Așa că o să-i folosească pe cei care-și prelungesc contractele pentru a face reclamă armatei moderne. Nouă ne place așa de mult, încât vrem să continuăm. Ceva în genul ăsta.

– Și crezi că ai vrea să renunți?

– Mă înnebunește chestia asta, zise ea dând din cap. Nu mai pot să dorm. Nu mai pot face dragoste cu soțul meu. Nu mai pot face nimic... Mă simt singură. Mi-e dor de familia mea. Dar știu și că facem ceva important acolo, că facem un lucru bun pentru mulți oameni. Nu mă pot hotărî. Pur și simplu nu mă pot hotărî.

– Ce s-ar întâmpla dacă le-ai spune că te-ai răzgândit?

– Nu știu. Probabil s-ar enerva. Dar nu risc s-ajung în fața curții marțiale. E mai mult problema *mea*. Aș dezamăgi niște oameni. N-ar fi ceva ce aș face din lipsă de curaj. Mie niciodată nu mi-a lipsit curajul. Mi-aș încălca o promisiune.

Dance se gândi câteva clipe, sorbind și ea din apă.

– Nu pot să-ți spun ce să faci. Dar pot să-ți spun un lucru: meseria mea e să aflu adevărul. Aproape toți oamenii cu care am de-a face sunt infractori – criminali. Ei știu adevărul și mint ca să-și salveze pielea. Dar întâlnesc foarte des și oameni care se mint pe ei înșiși. Și de obicei nici măcar nu-și dau seama de asta. Dar fie că minți poliția sau pe mama ta, pe soția, pe prietenii tăi sau pe tine însuți, simptomele sunt întotdeauna aceleași. Ești stresat, nervos, deprimat. Minciunile îi fac pe oameni să fie urâți. Adevărul face exact opusul... Bineînțeles, câteodată ți se pare că adevărul este ultimul lucru pe care ți-l dorești. Dar nici nu pot să-ți spun de câte ori am reușit să fac un sus-

pect să mărturisească și după aceea s-a uitat așa la mine, cu ușurare. Absolut straniu – câteodată efectiv îmi mulțumesc.

– Vrei să spui că *eu* știu adevărul?

– Da. Îl știi. E acolo. Îngropat adânc. Și s-ar putea să nu-ți placă atunci când îl vei găsi în sfârșit. Dar e acolo.

– Și cum îl găsesc? Mă interoghez singură?

– Știi, asta sună perfect. Sigur că da, ceea ce faci e să cauți aceleași lucruri pe care le caut și eu: furie, deprimare, negare, scuze, raționalizări. Când simți așa și de ce? Ce se ascunde în spatele acestui sentiment sau al celuilalt? Și nu te păcăli singură. Continuă să cauți. Până la urmă tot vei găsi ceea ce vrei cu adevărat.

Lucy Richter se aplecă și o îmbrățișă pe Dance – lucru pe care nu-l făceau decât foarte puțini subiecți.

– Hei, am o idee, zise Lucy cu un zâmbet. Hai să scriem o carte din acelea de autoajutorare. *Cum să-și ia fetele în autointerogatoriu.* O să fie un bestseller.

– În timpul nostru liber, râse Dance.

Ciocniră cu sticlele de apă.

Cincisprezece minute mai târziu terminaseră deja jumătate din cafeaua și brioșele cu afine pe care le comandaseră în cameră. În acel moment sună mobilul agentei. Kathryn Dance se uită la numărul de pe ecran. Clătină din cap și izbucni în râs.

Se auzi soneria de la ușa casei lui Rhyme. Thom intră un moment mai târziu în laborator, însoțind-o pe Kathryn Dance. Avea părul desfăcut, nu împletit în coadă la spate, și căștile minuscule ale iPod-ului îi atârnau la gât. Își dădu jos pardesiul subțire și îi salută pe Sachs și pe Mel Cooper, care tocmai sosise.

Dance se aplecă și îl mângâie pe cap pe Jackson, cățelul havanez.

– Hm, zise Thom. Ce-ai zice de un cadou de drum bun? Și făcu un semn către câine.

– E adorabil, dar am ajuns la limita șeptelului acasă – atât cu două, cât și cu patru picioare, râse Dance.

Rhyme fusese cel care o sunase, rugând-o să-i mai ajute o dată.

– Promit că e pentru ultima oară, zise el, când Dance se așeză lângă el.

– Deci, care-i problema? întrebă ea.

– Avem o mică neconcordanță în caz. Și vreau să ne ajuți.

– Ce pot să fac?

– Îmi amintesc că ne-ai povestit despre cazul Hanson din California – cum te-ai uitat pe transcrierea declarației și ai intuit anumite lucruri pe care intenționa să le facă.

Dance încuviință.

– Aș vrea să faci același lucru pentru noi.

Rhyme îi povesti cum asasinarea lui Andrew Culbert, prietenul lui Gerald Duncan, îl făcuse pe acesta să pună la cale distrugerea lui Baker și a lui Wallace.

– Dar am găsit niște lucruri ciudate în dosarul de caz. Culbert avea un PDA, dar nu și un mobil. Ceea ce e bizar. Orice om de afaceri din ziua de azi are un mobil. Și avea un carnețel cu două notițe. Pe unul scria: „Chardonay". Ceea ce poate să însemne că a vrut să-și amintească să cumpere niște vin. Dar pe celălalt scria: „Baia bărbaților". De ce ar nota cineva așa ceva în carnețel? M-am gândit un pic la asta și-apoi mi-am dat seama că e genul de lucru pe care l-ar scrie o persoană cu handicap de vorbire sau de auz. Să comande vin într-un restaurant, apoi să întrebe unde e baia. Și nu avea nici un telefon la el. M-am gândit că poate era surd.

– Deci, prietenul lui Duncan a fost omorât din cauză că hoțul și-a pierdut răbdarea când victima nu l-a înțeles sau nu i-a dat portmoneul suficient de repede, zise Duncan. El a *crezut* că Baker i-a omorât prietenul, dar a fost doar o coincidență.

– E și mai încurcat de-atâta, zise Sachs.

– Am găsit-o pe văduva lui Culbert în Duluth, zise Rhyme. Mi-a zis că era surdo-mut din naștere.

– Dar Duncan ne-a spus că acest Culbert i-a salvat viața în armată, zise Sachs. Or, dacă era surd, nu l-ar fi înrolat niciodată.

– Cred că Duncan pur și simplu a citit despre o victimă de jaf și a pretins că era prietenul lui, zise Rhyme. Ca să dea credibilitate planului lui de a-l implica pe Baker. Criminalistul ridică din umeri. Poate că nu e nici o problemă. La urma urmei, am arestat un polițist corupt. Dar lasă câteva întrebări fără răspuns. Poți să te uiți la înregistrarea interogatoriului și să ne spui ce crezi despre Duncan?

– Sigur.

Cooper apăsă câteva taste la calculator.

Un moment mai târziu apăru pe monitor înregistrarea. Gerald Duncan stătea confortabil pe un scaun într-o sală de interogatorii din centru, în timp ce vocea lui Lon Sellitto dădea detalii despre el: cine era, data și cazul. Apoi începu declarația propriu-zisă. Duncan turui cam aceleași fapte pe care i le spusese și lui Rhyme când stătea pe bordură lângă ultima scenă din cazul „ucigașului în serie".

Dance privi cu atenție, dând încet din cap în timp ce Duncan își explica detaliile planului.

Când termină, Cooper apăsă pe PAUSE, înghețând pe ecran imaginea lui Duncan.

– Asta-i tot ce aveți? îl întrebă Dance pe Rhyme.

– Da. Rhyme observă că fața agentei împietrise. Ce crezi? o întrebă el.

– Trebuie să spun... zise ea după o clipă de șovăială. Am senzația că povestea despre asasinarea prietenului lui nu e singura problemă. Cred că practic absolut tot ce v-a zis e o minciună.

În casa lui Rhyme se lăsă tăcerea.

O tăcere totală.

În cele din urmă Rhyme își ridică privirea de pe ecranul cu chipul încremenit al lui Gerald Duncan.

– Continuă, zise el.

– I-am citit reacțiile de bază când a descris amănuntele planului de a-l înfunda pe Baker. Știm că anumite aspecte de acolo sunt adevărate. Așa că atunci când i se schimbă nivelul de stres, presupun că minte. Am remarcat niște deviații majore când vorbea despre

presupusul lui prieten. Și nu cred nici că-l cheamă Duncan. Sau că trăiește în Midwest. Oh, și nu-i pasă nici cât negru sub unghie de Dennis Baker. Nu are nici un interes emoțional în arestarea lui. Și mai e ceva. Dance se uită la ecran. Poți să dai la mijlocul înregistrării, te rog? La un moment dat se atinge pe obraz.

Cooper derulă înapoi.

– Aici. De aici.

– „Nu aș face nici un rău nimănui. N-aș putea face așa ceva. Poate că mă joc puțin cu legea...“

Dance clătină din cap, încruntându-se.

– Ce e? întrebă Sachs.

– Ochii lui... Șopti Dance. Oh, asta chiar că e o problemă.

– De ce?

– Cred că e periculos, foarte periculos. Am petrecut luni întregi studiind casetele cu interogatoriile cu Ted Bundy, ucigașul în serie. Era un adevărat sociopat, adică putea să mintă fără să clipească. Singurul lucru pe care l-am detectat pe fața lui Bundy a fost o mică reacție în jurul ochilor când a pretins că nu a omorât pe nimeni. Reacția nu era unul din răspunsurile tipice ale minciunii; ci era una de dezamăgire și trădare. Pentru că nega un lucru care avea o importanță majoră pentru ființa sa. Arătă ecranul. Și exact asta a făcut și Duncan.

– Ești sigură? întrebă Sachs.

– Nu sută la sută, nu. Dar cred că trebuie să-i punem niște întrebări în plus.

– Oricum, ar fi mai bine să-l mutăm la nivelul trei de detenție, până ne dăm seama ce e cu el.

Din moment ce fusese arestat doar pentru infracțiuni minore, non-violente, Gerald Duncan era închis într-un centru de detenție de mică securitate de pe Centre Street. Era puțin probabil să evadeze de acolo, dar nu imposibil. Rhyme îi telefonă directorului centrului de detenție din Manhattan.

Se prezentă și dădu instrucțiuni să-l mute pe Duncan într-o celulă mai sigură.

Custodele nu spuse nimic. Rhyme presupuse că era din cauză că nu voia să accepte ordine de la un civil.

Politica e așa de obositoare și enervantă...

Făcu o grimasă și apoi se uită la Sachs, pe punctul de a o ruga să autorizeze ea transferul. Dar în acel moment află motivul tăcerii interlocutorului său:

– Păi, domnule detectiv, zise bărbatul tulburat. N-a stat aici decât vreo două-trei minute. Nici măcar nu i-am făcut formele.

– Poftim?

– Procurorul a făcut nu știu ce fel de înțelegere cu el și l-a eliberat aseară. Am crezut că știați.

Capitolul 35

Lon Sellitto se întorsese în laboratorul lui Rhyme și se plimba furios de colo până colo.

Se părea că avocatul lui Duncan se întâlnise cu procurorul adjunct și, în schimbul unei declarații prin care își recunoștea vinovăția, plata a 100 000 de dolari pentru abuzul de resurse ale departamentului de poliție și de pompieri și o garanție scrisă că va depune mărturie împotriva lui Baker, acesta renunțase la toate capetele de acuzare, deși puteau fi reluate în cazul în care Duncan nu apărea în instanță să depună mărturie împotriva lui Baker. Nici măcar nu i se luaseră amprentele și nu îl înregistraseră la centrul de detenție.

Detectivul înalt și zburlit se uita la telefon cu mâinile în șolduri, încruntându-se de parcă aparatul era prostul incompetent care eliberase un potențial criminal.

Vocea procurorului avea un ton clar defensiv.

– Numai așa a vrut să coopereze, zise el. A venit reprezentat de un avocat de la Reed, Prince. Și-a predat pașaportul. A fost perfect legal. A fost de acord să nu părăsească jurisdicția până după procesul lui Baker. E într-un hotel în oraș, cu un polițist de pază. Nu pleacă nicăieri. Care-i problema? Am mai făcut chestia asta de o mie de ori.

– Dar Westchester? întrebă Rhyme în telefon. Cadavrul furat?

– Au fost de acord să nu-l dea în judecată. Le-am spus că îi vom ajuta și noi la alte cazuri, dacă vor avea nevoie de cooperarea noastră.

Procurorul vedea evident situația ca pe o oportunitate de aur pentru cariera lui; dacă reușea să aducă în justiție o bandă de polițiști corupți avea să ajungă o vedetă.

Rhyme clătină din cap, livid de furie. Incompetența și ambiția egoistă îl înfuriau întotdeauna. Meseria era suficient de grea și fără intervenția politicienilor. De ce naiba nu-l sunase nimeni înainte să-i dea drumul lui Duncan? Chiar și înainte ca Dance să-și exprime părerea despre interogatoriu, existau mult prea multe întrebări fără răspuns pentru a-l putea elibera.

– Unde e? strigă Sellitto.

– Și oricum, ce probe...?

– Unde naiba e? urlă Sellitto.

Procurorul ezită și apoi îi dădu numele unui hotel din centru și numărul de mobil al polițistului care-l păzea.

– Îl sun chiar acum, zise Cooper și formă numărul.

– Și cum îl chema pe avocatul ăsta? continuă Sellitto.

Procurorul adjunct le dădu și numele acestuia.

– Nu înțeleg care-i necazul, zise el cu voce nesigură.

Sellitto închise. Se uită la Dance.

– Am de gând să calc pe mulți pe bătături. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

– Și în California avem porcării din astea mari cât casa, nu te speria, zise ea dând din cap. Dar sunt sigură de părerea mea. Fă tot ce poți să-l găsești. Vreau să zic, absolut orice. Voi repeta exact același lucru în fața oricui vrei tu. Șeful departamentului, primar, guvernator.

– Vezi ce știe avocatul despre el, îi zise Rhyme lui Sachs.

Aceasta își notă numele și-și deschise telefonul mobil. Bineînțeles că auzise Rhyme de Reed, Prince. Era o firmă mare și respectată de pe Broadway. Avocații de acolo erau cunoscuți pentru faptul că apărau infractori bogați și celebri.

– Avem o problemă, zise Cooper cu voce mohorâtă. Tocmai am vorbit cu polițistul de la hotel, care-l păzea pe Duncan. I-a verificat acum camera. A dispărut, Lincoln.

– Ce?

– Polițistul a zis că Duncan s-a dus la culcare devreme azi-noapte, i-a spus că nu se simte prea bine și că vrea să doarmă până târziu a doua zi. Se pare că a deschis cumva ușa de la camera adiacentă. Polițistul nu-și dă seama cum s-a întâmplat. Se poate să fi plecat încă de-aseară.

Sachs își închise telefonul.

– Reed, Prince nu are angajat nici un avocat cu numele pe care ni l-a zis procurorul. Și Duncan nu le e client.

– Oh, la naiba! se răsti Rhyme.

– OK, zise Sellitto. E timpul să chemăm întăriri. Îl sună pe Bo Haumann de la trupele de intervenție și îi spuse că trebuiau să-l aresteze din nou pe suspect. Atâta doar că nu știm sigur unde e.

Îi dădu polițistului cele câteva detalii pe care le aveau. Reacția lui Haumann, pe care Rhyme nu o auzi, putea fi totuși ghicită din răspunsul lui Sellitto.

– Nu trebuie să-mi spui *mie,* Bo.

Sellitto îi lăsă un mesaj și procurorului general și apoi sună la Casa Mare pentru a informa conducerea poliției care era situația.

– Vreau să știu mai multe despre el, îi zise Rhyme lui Cooper. Am fost mult prea mulțumiți de noi, fir-ar să fie. Nu am pus suficiente întrebări. Se uită la Dance. Kathryn, efectiv mi-e groază să te rog din nou, dar...

Dance tocmai își închidea telefonul.

– Deja mi-am anulat biletul de avion.

– Îmi pare rău. În definitiv, nu e cazul tău.

– A devenit cazul meu din momentul în care i-am luat interviul lui Cobb marți, zise Dance, strângând din buze.

Cooper verifica pe calculator informațiile pe care le aflaseră despre Gerald Duncan. Făcu o listă cu numerele de telefon și începu să sune.

– Ascultați aici, zise el, după mai multe convorbiri. Nu e el Duncan. Poliția Statului Missouri a trimis o mașină la adresa de pe

permisul de conducere. Este, într-adevăr, proprietatea unui Gerald Duncan, dar nu Gerald Duncan al nostru. Persoana care locuia acolo s-a transferat cu serviciul la Anchorage acum șase luni. Casa e goală și e dată pentru închiriere. Uite o fotografie.

Bărbatul din fotografia de pe permisul de conducere era foarte diferit de cel pe care-l arestaseră cu o zi înainte.

– Genial, încuviință Rhyme. A verificat în ziar listele de case de închiriat, a găsit una care era de mult timp pe piață și s-a gândit că nu va fi închiriată cel puțin câteva săptămâni din cauză că vine Crăciunul. Tot așa și la biserică. A falsificat permisul de conducere pe care l-am văzut. Și, de asemenea, pașaportul. L-am subestimat pe tipul ăsta încă de la început.

– Proprietarul, strigă Cooper, care nu-și ridicase privirea de la calculator, adevăratul Duncan, a avut niște probleme cu cărțile de credit. Furt de identitate.

Lincoln Rhyme simți un fior de gheață pe șira spinării, acolo unde, în realitate, nu putea simți nimic. Avu senzația că e pe cale să se întâmple un dezastru.

Dance se uita la imaginea feței nemișcate a lui Duncan, tot atât de atent pe cât se uita Rhyme la diagramele de probe.

– Oare ce are de fapt de gând? se întrebă ea cu voce tare.

Era o întrebare la care nici unul dintre ei nu știa ce răspuns să dea.

Charles Vespasian Hale, bărbatul care se dăduse drept Gerald Duncan, Ceasornicarul, era în metrou și se uita la ceasul de la încheietura mâinii (ceasul de buzunar Breguet, de care se atașase, nu se potrivea cu rolul pe care avea de gând să și-l asume).

Totul decurgea conform planului. Lua metroul din Brooklyn, unde avea o casă de siguranță, cu un sentiment de nerăbdare, dar și cu oarecare neliniște, cu toate că era aproape la fel de senin ca întotdeauna.

Bineînțeles, foarte puțin din ceea ce-i spusese lui Vincent Reynolds era adevărat. Nu putea fi. Avea o carieră îndelungată în această profesie

și știa foarte bine că violatorul palid le va mărturisi polițiștilor tot ce știa încă de la prima amenințare.

Născut în Chicago, Hale era fiul unui profesor de latină de liceu (de aceea al doilea nume îi fusese dat după un nobil împărat roman) și al administratoarei departamentului de lenjerie de la un magazin Sears din suburbii. Cuplul nu vorbea niciodată prea mult, nu făcea niciodată prea multe. În fiecare seară, după o cină liniștită, tatăl său se îndrepta spre cărțile lui și mama spre mașina de cusut. Ca activitate de familie se așezau uneori în fotolii separate în fața micului televizor și se uitau la seriale proaste de comedie și la filme polițiste lipsite de imaginație, ceea ce le oferea o modalitate inedită de comunicare – comentând filmele, își exprimau unul altuia dorințele și resentimentele pe care nu aveau curajul să și le spună direct.

În liniște...

Băiatul fusese un singuratic. Era un copil deosebit, dar părinții îl tratau cu apatie și cu o ciudată curiozitate, de parcă ar fi fost o specie de plantă pe care nu știau foarte bine cum s-o îngrijească. Orele de plictiseală și singurătate ajunseră de nesuportat, și Charles simțea cu disperare nevoia de a-și găsi o ocupație, de teamă că tăcerea agonizantă din casă îl va sufoca.

Își petrecea nenumărate ore afară – făcând plimbări lungi sau cățărându-se în copaci. Descoperi că era mai bine să fii singur afară decât înăuntru. Exista întotdeauna ceva care să-ți distragă atenția, ceva ce se putea afla dincolo de următorul deal, sau pe creanga unui copac. Făcea parte din cercul de biologie al școlii. Mergea în expedițiile Outward Bound și era întotdeauna primul care traversa un pod de frânghii, sărea de pe o stâncă, se lăsa pe frânghie în jos pe munte.

Dacă era totuși condamnat să fie înăuntru, Charles își făcuse obiceiul să-și umple timpul aranjându-și lucrurile. Punerea în ordine a obiectelor de pe birou, a cărților și a jucăriilor umplea orele nesfârșite și dureroase. Nu se simțea singur când făcea asta, nu simțea plictiseala ca pe o durere fizică, nu-i mai era teamă de liniște.

„Știai, Vincent, că adjectivul «meticulos» provine din cuvântul latinesc *meticulosus,* care înseamnă «temător»?"

Când lucurile nu erau în perfectă ordine, intra într-o stare de frenezie, chiar și atunci când eroarea era un lucru caraghios ca, bunăoară, o șină de trenuleț nealiniată bine cu următoarea, sau o spiță îndoită de bicicletă. Orice lucru nelalocul lui îi crea o senzație de neplăcere la fel de mare ca aceea produsă de un zgomot strident.

De pildă, mariajul părinților lui. După divorț, nu mai vorbise cu nici unul din ei. Viața ar trebui să fie ordonată și perfectă. Când nu e, ar trebui să fii liber să elimini cu totul elementele care provoacă dezordinea. Nu se ruga (nici o dovadă empirică nu sugera că poți să-ți pui viața în ordine sau să-ți atingi scopurile prin comunicare cu divinitatea), dar, dacă s-ar fi rugat, Charles s-ar fi rugat să-i moară părinții.

Hale intră în armată pentru doi ani și se maturiză într-o atmosferă de ordine. Urmă Școala de ofițeri și le atrase atenția tuturor profesorilor iar, după ce absolvi, aceștia îl convinseră să predea istorie militară și planificare tactică și strategică, discipline la care excela.

După ce fu eliberat din serviciul militar își petrecu un an făcând alpinism în Europa, apoi se întoarse în America și începu o afacere ca expert în investiții, studiind în același timp dreptul la seral.

Lucră ca avocat pentru o vreme și se dovedi genial în organizarea afacerilor. Câștiga foarte bine, dar era în continuare extrem de singur. Nu-i plăceau relațiile pentru că necesitau improvizații și erau pline de neprevăzut. Pasiunea lui pentru planificare și ordine ocupa din ce în ce mai des locul și rolul unei iubite. Și ca orice om care înlocuiește o relație reală cu o obsesie, Hale se trezi în situația de a căuta metode mai intense pentru a și-o satisface.

Cu șase ani în urmă găsi soluția perfectă. Omorî pentru prima dată.

Locuind în San Diego, Hale aflase că un partener de-al său de afaceri suferise un accident grav. Un șofer beat intrase în plin în mașina lui. Își sfărâmase șoldul în accident și-și rupsese ambele picioare – unul din ele trebuind să-i fie amputat. Șoferul nu-și exprimase nici o clipă remușcarea pentru ceea ce făcuse și continuase să nege că săvârșise vreo greșeală, ajungând chiar să dea vina pe victimă. Tânărul nemernic fu condamnat dar, fiind la prima încălcare a

legii, scăpase cu o sentință ușoară. Apoi începu să-l hărțuiască pe partenerul lui Hale pentru bani.

Hale se gândi că situația nu mai putea fi tolerată. Puse la cale un plan foarte elaborat de a-l speria pe puști și de a-l face să se potolească. Dar în timp ce-și analiza stratagema își dădu seama că îi crea o stare de disconfort, de neliniște. Ceva era în neregulă. Planul nu era atât de perfect pe cât își dorea el. În cele din urmă, își dădu seama care era problema. Stratagema lui lăsa victima speriată, dar în viață. Însă dacă individul murea, atunci totul avea să funcționeze perfect și nu va mai exista nimic care să conducă poliția la Hale sau la partenerul rănit.

Dar putea oare să ucidă cu adevărat o ființă umană? Ideea părea complet lipsită de sens.

Da sau nu?

Într-o zi ploioasă de octombrie luă o decizie.

Poliția nu suspectă niciodată că moartea fusese altceva decât un nefericit accident de electrocutare în casă.

Hale se pregătise să simtă remușcări. Dar nu simți. În schimb, îl copleși o stare de euforie. Planul fusese atât de perfect executat, încât faptul că omorâse un om era irelevant.

Devenise dependent și mai voia o porție de drog.

Puțin timp după aceea Hale se implică într-o afacere în Mexico City – în construirea unor vile de lux. Dar un politician corupt reușise să le pună bețe în roate și afacerea urma să eșueze. Asociatul mexican al lui Hale îi spuse că politicianul ranchiunos mai făcuse acest lucru de câteva ori.

– Ce păcat că nu poate fi îndepărtat, zise Hale, încet.

– Oh, nu poate să fie *îndepărtat*, zise mexicanul. Este, s-ar putea spune, invulnerabil.

Acest lucru îi atrase atenția lui Hale.

– De ce?

Mexicanul îi explică lui Hale că acest bărbat, membru în comisia guvernamentală din Districtul Federal din Mexic era obsedat de securitate. Mergea doar cu o imensă mașină blindată, un Cadillac

făcut la comandă pentru el, și era înconjurat mereu de gărzi înarmate. Compania lui de securitate plănuia în mod constant rute diferite pentru a-l duce de la și la casele, birourile sau întâlnirile sale. Își muta familia din casă în casă aleatoriu și o mare parte din timp nici măcar nu locuia în casele pe care le deținea, ci pe la prieteni sau în locuințe închiriate. Deseori călătorea cu băiețelul său – se zvonea că ținea copilul aproape de el ca pe un scut. Politicianul se bucura, de asemenea, de protecția unui important oficial din ministerul federal de interne.

– Deci, ai putea spune că e invulnerabil, concluzionă mexicanul, turnând două pahare de tequila Patrón.

– Invulnerabil, șopti gânditor Charles Hale. Aprobă din cap.

Nu mult timp după această întâlnire, apărură cinci articole aparent fără nici o legătură între ele în ediția din 23 octombrie al ziarului *El Heraldo de México.*

• În urma unui incendiu la sediul Mexicana Seguridad Privado, o companie de servicii de securitate, toți angajații au fost evacuați. Nu s-a raportat nici un rănit grav și daunele au fost minore.

• Un hacker a blocat calculatorul principal al unui furnizor de telefonie mobilă, ducând la întreruperea serviciilor timp de aproximativ două ore într-un cartier al orașului Mexico City și în suburbiile din sud.

• Un camion a luat foc în mijlocul autostrăzii 160, la sud de Mexico City, lângă Chalco, blocând complet traficul spre nord.

• Henry Porfirio, șeful comisiei de licențe pentru proprietăți imobiliare comerciale din Districtul Federal, a murit într-un accident de mașină, traversând un pod cu o singură bandă și prăbușindu-se de la doisprezece metri înălțime pe o cisternă cu propan staționată în acel loc, care a explodat la impact. Incidentul a avut loc în timp ce șoferul urma indicațiile unui agent de circulație de a ieși de pe autostradă și a merge pe un drum lateral pentru evitarea unui ambuteiaj major. Alte vehicule au trecut cu bine peste pod, dar vehiculul politicianului,

fiind blindat, a fost prea greu pentru structura șubredă a podului, deși exista un indicator care spunea că poate susține greutatea mașinii. Șeful securității aflase de existența ambuteiajului și încercase să-l contacteze pentru a-l dirija pe o rută mai sigură, dar nu a reușit pentru că mobilul politicianului nu funcționa. Vehiculul său a fost singurul care s-a prăbușit.
Fiul lui Porfirio nu îl însoțea ca de obicei, pentru că suferise o formă ușoară de toxiinfecție alimentară și rămăsese acasă cu mama sa.

• Erasmo Saleno, un funcționar important în Ministerul federal mexican de interne, a fost arestat în urma unui telefon anonim primit de poliție și care a dus la percheziționarea casei sale de vacanță, unde s-au descoperit mai multe arme și o cantitate semnificativă de cocaină. (În mod ciudat, au fost alertați de asemenea și reporteri de la mai multe cotidiane, inclusiv un fotograf colaborator la *Los Angeles Times).*

Toate în cotidianele din aceeași zi.

O lună mai târziu proiectul de proprietăți imobiliare al lui Hale luă avânt și acesta primi de la colegii săi investitori în Mexic un bonus de 500 000 de dolari americani bani gheață.

Hale se bucură să primească banii. Era și mai bucuros însă de relațiile pe care și le făcuse prin omul de afaceri mexican. Nu trecu mult timp și acesta îi făcu legătura cu o persoană care avea nevoie de servicii asemănătoare.

Acum, de câteva ori pe an, între propriile proiecte de afaceri, Hale accepta un asemenea contract. De obicei era o crimă, dar se implicase și în escrocherii financiare, fraude de asigurări sau furturi complicate. Hale lucra pentru oricine, pentru orice motiv, căci, în ceea ce-l privea, motivele erau complet irelevante. Nu îl interesa deloc motivul celui care comanda o crimă. De două ori omorâse soți care își băteau nevestele. Omorâse un bărbat care abuza sexual copii cu o săptămână înainte de a omorî un om de afaceri care era unul dintre investitorii principali în United Way.

Pentru Charles Vespasian Hale binele și răul însemnau altceva decât pentru restul oamenilor. Bună era stimularea mentală. Rea era plictiseala. Bun era un plan bine executat. Rău era un plan neglijent sau unul îndeplinit cu neatenție.

Dar planul din momentul de față – cu siguranță cel mai complicat și cu bătaia cea mai lungă – mergea înainte perfect.

„Dumnezeu a creat mecanismul complex al universului, apoi i-a răsucit cheița și l-a făcut să meargă..."

Hale ieși din metrou și urcă treptele până ajunse în stradă, apoi păși încet pe trotuar. Îl ustura nasul din cauza frigului și ochii îi lăcrimau, dar tocmai era pe punctul de a întoarce cheița care avea să pună în mișcare acele adevăratului său cronograf.

Sună telefonul mobil și Lon Sellitto răspunse imediat. Se încruntă și termină scurta conversație spunând:

– O să verific.

Rhyme îl privi întrebător.

– Era Haumann. Tocmai a primit un telefon de la directorul unei companii de livrări cu sediul la același etaj ca și compania unde a pus Ceasornicarul extinctorul. Zicea că l-a sunat un client. Trebuiau să trimită un pachet ieri și nu a mai apărut. Se pare că cineva a intrat înăuntru și l-a furat în jurul orei când căutam noi bomba în birouri. Directorul m-a întrebat dacă știu ceva despre asta.

Privirea lui Rhyme se îndreptă spre fotografiile făcute de Sachs pe coridor. Draga de ea făcuse fotografii pe tot etajul. Sub numele companiei de livrări scria: „Înaltă Securitate – Garantăm livrarea obiectelor extrem de valoroase. Autorizați și cu angajament legal".

Rhyme auzea vocile celor din jur ca pe un zgomot de fond. Percepea sunetele, dar nu înțelegea sensul. Se uita fix la fotografii și apoi la celelalte probe.

– Acces, șopti el.

– Poftim? întrebă Sellitto, încruntându-se.

– Ne-am concentrat atât de mult asupra Ceasornicarului și a crimelor lui false – și apoi asupra stratagemei lui de a-l denunța pe Baker – că nici nu am mai băgat în seamă ce se întâmpla în timpul acela.

– Și anume ce? întrebă Sachs.

– Intrarea prin efracție. Infracțiunea pe care a comis-o *de fapt* este intrarea neautorizată pe o proprietate privată. Toate birourile de la etajul acela au rămas nepăzite pentru o vreme. Când au evacuat clădirea, au lăsat ușile descuiate?

– Păi, da, presupun că da, zise Sellitto.

– Deci, în timp ce noi ne concentram asupra companiei de amenajări interioare, Ceasornicarul s-a îmbrăcat într-o uniformă sau poate pur și simplu și-a pus la gât o legitimație de acces și a intrat bine mersi în compania de livrări și s-a servit cu pachetul respectiv.

„Acces...“

– Sună compania. Află ce era în pachetul acela, cine l-a trimis și unde trebuia să ajungă. Acum!

Capitolul 36

În fața Muzeului Metropolitan de Artă, de pe Fifth Avenue, opri un taxi. Imensa clădire era decorată pentru Crăciun, împodobită cu accesorii victoriene rafinate așa cum te și așteptai în Upper East Side. O atmosferă sobră de sărbătoare.

Charles Vespasian Hale coborî din taxi și se uită cu atenție în jur, în caz că poliția îl urmărea, deși era puțin probabil. De fapt ar fi fost extrem de improbabil să fie sub supraveghere. Hale se opri totuși câteva momente, se uită în jur să vadă dacă îi acorda cineva chiar și cea mai mică atenție. Nu observă însă nimic neliniștitor.

Se aplecă spre geamul deschis al taxiului și plăti – dându-i șoferului banii cu mâinile înmănușate – și, punându-și un rucsac negru de pânză pe umăr, urcă scările către holul imens ca de catedrală, unde răsunau mai ales voci de copii; tot holul mișuna de țânci veniți în vizită la muzeu cu școala. Peste tot erau atârnate crengi de brad, ornamente aurii și panglici de tul. În difuzoare răsunau la nesfârșit improvizațiile de Bach, acordurile vesele de harpă reverberând în holul cavernos.

E vremea Crăciunului...

Hale își lăsă rucsacul negru la garderobă, deși își păstră paltonul și pălăria. Garderobierul se uită în rucsac, observă cele patru cărți de artă, apoi închise la loc fermoarul și îi ură lui Hale o vizită plăcută.

Îi dădu tichetul de garderobă pentru rucsac și Hale plăti taxa de vizitat. La intrarea propriu-zisă în muzeu îi salută cu un zâmbet pe gardieni și trecu printre ei.

– Mecanismul Delfic? Rhyme vorbea cu directorul Muzeului Metropolitan de Artă. E expus încă?

– Da, domnule, răspunse acesta nesigur. E aici de două săptămâni...

– Da, da, da. E păzit?

– Da, bineînțeles. Avem...

– E posibil ca un hoț să încerce să-l fure.

– Să-l fure? Sunteți sigur? E un obiect *absolut* unic. Oricine i-ar deveni proprietar n-ar putea să-l expună niciodată în public.

– Nu intenționează să-l vândă, zise Rhyme. Cred că-l vrea pentru el însuși.

Pachetul furat de la compania de livrări din clădirea de pe 32nd Street provenea de la un susținător bogat al artelor și avea ca destinație Muzeul Metropolitan. Conținea un portofoliu bogat de artefacte vechi oferite colecției de mobilă a muzeului.

„Muzeul Metropolitan?“ se mirase Rhyme. Atunci își amintise programele de muzeu găsite în biserică. Îl întrebară pe Vincent Reynolds și pe vânzătorul de ceasuri, Victor Hallerstein, dacă Duncan menționase ceva în legătură cu Muzeul Metropolitan. Amândoi răspunseră că da. Se pare că își petrecuse considerabil de mult timp acolo și manifestase un interes deosebit pentru Mecanismul Delfic.

– Credem că a furat pachetul pentru a strecura ceva în Muzeu, îi spuse Rhyme directorului la telefon. Poate unelte, poate software pentru dezamorsarea alarmelor. Nu știm. Nu ne putem da seama în momentul ăsta. Dar cred că trebuie să fim prevăzători.

– Doamne Sfinte... Bine. Ce putem face?

Rhyme se uită la Cooper, care tastă ceva la calculator și apoi îi făcu un semn de victorie cu degetele mari de la mâini.

– Tocmai v-am trimis prin e-mail fotografia lui, zise Rhyme în microfonul telefonului. Ați putea s-o multiplicați și să o dați tuturor angajaților, celor de la securitate și de la garderobă? Poate îl recunoaște cineva.

– Imediat. Puteți aștepta câteva minute?

– Sigur.

Directorul reveni la telefon după câteva clipe.

– Detectiv Rhyme? De-abia putea vorbi de agitat ce era. E aici! A lăsat un rucsac la garderobă acum aproximativ zece minute. Garderobierul i-a recunoscut fotografia.

– Rucsacul e încă acolo?

– Da. Nu a plecat încă.

Rhyme îi făcu semn lui Sellitto și acesta luă telefonul și-l sună pe Bo Haumann, care deja mobilizase trupe de intervenție la muzeu, și-i spuse ultimele noutăți.

– Gardianul care păzește Mecanismul e înarmat? întrebă Rhyme.

– Nu. Credeți că hoțul e înarmat? Nu avem detectoare de metal la intrare. Ar fi putut intra cu o armă.

– E posibil, zise Rhyme și se uită la Sellitto cu o sprânceană ridicată.

– Să trimit o echipă înăuntru? întrebă detectivul. Sub acoperire?

– A lăsat un rucsac la garderobă... Și se pricepe la ceasuri... S-a uitat cineva în rucsac? îl întrebă pe directorul muzeului.

– Să verific. O clipă. După un moment vorbi din nou: Cărți. Are cărți de artă înăuntru. Dar garderobierul nu le-a examinat.

– O bombă pentru diversiune? întrebă Sellitto.

– Poate. Poate nu e decât o bombă fumigenă, dar chiar și așa oamenii o să intre în panică. S-ar putea să fie victime oricum.

Haumann îi sună prin radio.

– OK, am echipe la fiecare intrare, se auzi vocea lui deformată de radio.

– Ești convinsă că e gata să ia vieți omenești, o întrebă Rhyme pe Dance.

– Da.

Rhyme se gândea la capacitatea uluitoare de planificare a acestui om. Oare mai avea pregătit și alt plan ucigaș, dacă își dă seama că e pe punctul de a fi arestat la muzeu? Rhyme trebuia să ia o decizie.

– Evacuați.

– Tot muzeul? întrebă Sellitto.

– Cred că trebuie. Prima prioritate – să salvăm vieți. Eliberați garderoba și holul și apoi scoateți pe toată lumea afară din muzeu. Vezi ca oamenii lui Haumann să verifice fiecare persoană care iese. Ai grijă ca toate echipele să aibă o fotografie de-a lui.

Directorul muzeului auzise.

– Chiar credeți că e necesar?

– Da. Faceți-o chiar acum.

– OK, dar nu văd cum ar putea cineva să-l fure, zise directorul. Mecanismul e în spatele unui geam securizat de doi centimetri jumătate grosime. Și vitrina nu poate fi deschisă decât în ziua în care se încheie expoziția, marțea viitoare.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Rhyme.

– Este una din vitrinele noastre speciale de expoziție.

– Dar de ce nu se poate deschide până marți?

– Pentru că are o încuietoare cu cronometru, controlată pe calculator, cu o legătură prin satelit la un cronometru guvernamental. Mi s-a spus că nimeni nu poate pătrunde acolo. Punem în vitrinele acestea cele mai valoroase exponate.

Directorul continuă să vorbească, dar Rhyme își întoarse privirea și atenția în altă parte. Ceva nu-i dădea pace. Apoi își aminti.

– Cazul de incendiere, la care voia Fred Dellray să-l ajutăm. Unde era?

– Într-un birou guvernamental, zise Sachs, încruntându-se. Institutul de Standarde și Tehnologie sau ceva în genul ăsta. De ce?

– Verifică, Mel.

Tehnicianul verifică pe internet.

– INST este noul nume al Biroului Național Federal de Standarde și... citi el de pe pagina web.

– Biroul de Standarde? îl întrerupse Rhyme. Ei se ocupă de ceasul atomic al țării... *Asta* vrea să facă? încuietoarea cu cronometru de la muzeu are o legătură cu INST-ul. O să schimbe cumva ora și data cronometrului, ca să convingă sistemul de siguranță că e de fapt marțea viitoare. Seiful se va deschide automat.

– Se poate face așa ceva? întrebă Dance.

– Nu știu. Dar, dacă e posibil, va găsi el o cale. Pun pariu că incendierea de la INST a avut scopul de a ascunde spargerea... Rhyme făcu o pauză, realizând toate implicațiile planului Ceasornicarului. Oh, nu...

– Ce?

Rhyme se gândea la observația lui Kathryn Dance: anume că pentru Ceasornicar, viața umană era neglijabilă.

– Peste tot în țară timpul e guvernat de ceasul atomic US, zise el. Avioanele, trenurile, apărarea națională, rețelele de curent, calculatoarele... totul. Vă puteți imagina ce se va întâmpla dacă îl resetează?

Într-un hotel ieftin din centrul Manhattanului, un bărbat și o femeie de vârstă mijlocie stăteau pe o canapea mică care mirosea a mucegai și a mâncare veche. Se uitau amândoi la televizor.

Charlotte Allerton era femeia plinuță care se prefăcuse a fi sora lui Theodore Adams, prima „victimă" din alee. Bărbatul de lângă ea, Bud Allerton, soțul ei, era cel care se dăduse drept avocatul lui Gerald Duncan, asigurându-i eliberarea din închisoare cu promisiunea că va da o depoziție impresionantă în scandalul cu polițiștii corupți.

Bud era într-adevăr avocat de meserie, deși nu mai practicase avocatura de mulți ani. Își folosise câteva dintre fostele talente pentru a-l ajuta pe Duncan, care avea nevoie de un apărător de la prestigioasa și importanta firmă de avocatură Reed, Prince. Procurorul adjunct înghițise gogoașa și nici măcar nu se obosise să sune la firmă să-l verifice pe Bud. Gerald Duncan anticipase corect faptul că procurorul o să fie atât de orbit de dorința de a se afirma instrumentând cazul de corupție din cadrul poliției, încât va crede exact ceea ce-o să-i convină. Și, în afară de asta, cine-i cere vreodată unui avocat actele de identitate?

Cei doi soți Allerton erau atenți la televizor, unde se prezentau știrile locale. Un program despre precauțiile care trebuiau luate în legătură cu brazii de Crăciun. Bla, bla, bla... Privirea Charlottei se îndreptă pentru o clipă spre dormitorul principal al apartamentului, unde fiica ei slăbuță și frumoasă citea o carte. Fata se uită prin ușa

deschisă la mama ei și la tatăl vitreg cu aceeași privire mohorâtă și întunecată care pusese stăpânire pe chipul ei în ultimele luni.

Fata asta...

Încruntându-se, Charlotte se întoarse iar spre ecranul televizorului.

– Nu-i ia prea mult timp?

Bud nu-i răspunse. Avea mâinile împreunate și stătea aplecat ușor înainte, cocoșat, cu coatele pe genunchi. Charlotte se întrebă dacă se ruga.

O clipă mai târziu reporterul cu misiunea de a salva populația de la potențialul prăpăd cauzat de pomii de Crăciun dipăru și în locul lui pe ecran apăru scris: „Ediție specială".

Capitolul 37

În timp ce se documenta în legătură cu modul de fabricare al ceasurilor, pentru a fi convingător în rol de ucigaș răzbunător, Charles Hale învățase conceptul de „complicații".

O complicație este funcția unui ceas sau a unui ceasornic, în afara aceleia de a indica ora din zi. De pildă, micile cadrane de pe fața unor ceasuri scumpe, care dau diverse informații, cum ar fi ce zi din săptămână este, data și ora din alte orașe, și funcții de repetare (sonerii la anumite intervale). Unui ceasornicar îi plăcea întotdeauna provocarea de a introduce cât mai multe complicații posibil într-un ceas. Patek Philippe Star Calibre 2000, un ceas cu mai mult de o mie de părți, era un bun exemplu. Complicațiile lui oferă proprietarilor informații precum: ora la care apune și răsare soarele, un calendar perpetuu, ziua, data și luna, anotimpul, fazele lunii, orbita lunară și indicatori de rezerve de energie atât pentru mișcarea ceasului de bază, cât și a diverselor sonerii incluse.

Problema cu complicațiile însă este că sunt chiar complicații. Au tendința să distragă atenția de la scopul primordial al unui ceas, acela de a arăta ora exactă. Breitling face niște ceasuri superbe, dar câteva dintre modelele lor, Professional sau Navitimer, au atât de multe cadrane, ace și funcțiuni colaterale, cum ar fi cronografe (termenul tehnic pentru cronometre) și calculatoare

rotative logaritmice, încât este foarte ușor să nu mai observi minutarul și orarul.

Dar Charles Hale avea nevoie de complicații pentru a-și duce la îndeplinire planul de aici, din New York. Complicații care să distragă atenția poliției de la scopul lui adevărat. Pentru că era extrem de posibil ca Lincoln Rhyme și echipa sa să fi descoperit deja că nu mai era reținut de poliție, că nu se numea Gerald Duncan, și, prin urmare, să-și dea seama că scopul lui nu era să se răzbune pe un polițist corupt.

Așa că mai avea nevoie de o complicație ca să țină atenția poliției concentrată în altă parte.

Telefonul mobil al lui Hale vibră. Se uită la mesajul care apăru pe ecran, de la Charlotte Allerton. „Ediție specială la televizor: Muzeul închis. Poliția te caută acolo."

Își puse telefonul la loc în buzunar.

Și simți un moment de satisfacție intensă, aproape sexuală.

Mesajul îi spunea că, deși Rhyme își dăduse *într-adevăr* seama că nu era cine pretindea că este, poliția încă nu avea habar de intențiile lui și se concentrau doar pe complicația de la Muzeul Metropolitan. Atrăsese atenția poliției asupra aparentului său plan de a fura faimosul Mecanism Delfic. Lăsase câteva broșuri la biserică despre expozițiile de orologerie din Boston și Tampa. Îi cântase osanale despre dispozitiv lui Vincent Reynolds. Făcuse aluzie la presupusa lui obsesie în ce privește orologiile vechi și față de vânzătorul de ceasuri, menționând în mod intenționat Mecanismul și faptul că știa că era expus la Muzeul Metropolitan. Micul incendiu pe care-l provocase la Institutul Național de Standarde și Tehnologie din Brooklyn trebuia să-i facă să creadă că avea de gând să reseteze cumva ceasul cu cesiu al țării, dezamorsând astfel sistemul de securitate din muzeu, pentru a reuși să fure Mecanismul.

Planul de a fura Mecanismul Delfic părea să fie exact deducția inteligentă și subtilă pe care polițiștii s-o înghită imediat ca reprezentând adevăratul motiv al lui Hale. Polițiștii vor petrece ore întregi cercetând fiecare centimetru din muzeu și din Central Park, care se

afla în apropiere, căutându-l pe el și examinând rucsacul de pânză pe care-l lăsase. Conținea patru cărți false, cu interiorul gol. Înăuntru pusese două pungi de bicarbonat de sodiu, un mic scaner și, bineînțeles, un ceas – un ceas deșteptător digital ieftin. Nici unul dintre aceste obiecte nu prezenta vreun pericol, dar era clar că aveau să țină poliția ocupată ore întregi.

Complicațiile planului său erau tot atât de elegante, deși nu tot atât de numeroase, precum cele din ceasul de mână considerat cel mai elaborat din lume, cel fabricat de Gerald Genta.

Dar în acel moment Hale nu se afla în apropierea muzeului. Plecase de acolo cu o jumătate de oră în urmă. La scurt timp după ce intrase și-și lăsase rucsacul la garderobă, intrase în baie, își dăduse paltonul jos, rămânând îmbrăcat într-o uniformă militară, cu gradul de maior. Își puse o pereche de ochelari și un chipiu militar – pe care le avea ascunse într-un buzunar din palton – și părăsi în grabă muzeul. În momentul de față ajunsese în sudul Manhattanului, trecând încet prin linia de securitate care ducea la biroul din New York al Departamentului de Locuințe și Dezvoltare Urbană.

În scurt timp, mai mulți soldați împreună cu familiile lor aveau să participe la o ceremonie în onoarea lor, găzduită de primărie și de Departamentul SUA al Apărării de Stat, în clădirea LDU. Oficialitățile îi vor saluta pe soldații de curând întorși din zonele de conflict din străinătate și pe familiile lor, decorându-i pentru serviciile aduse țării și mulțumindu-le pentru devotament. La sfârșitul ceremoniei, după ședințele obligatorii de pozat și după declarațiile banale către presă, oaspeții se vor întoarce acasă, iar generalii și celelalte oficialități guvernamentale se vor reuni pentru a pune la cale noi modalități de răspândire a democrației în alte locuri din lume.

Acești oficiali ai guvernului, soldații, familiile lor și orice reprezentanți ai presei s-ar întâmpla să fie prezenți acolo erau adevărata țintă a lui Charles Hale în New York.

Fusese angajat pentru simpla misiune de a omorî cât mai mulți dintre ei.

Lucy Richter stătea în mașina condusă de Bob, care zâmbea ca-ntotdeauna, trecând de punctul de supraveghere din fața curții clădirii de Locuințe și Dezvoltare Urbană, unde parada militară tocmai se termina.

Lucy privea tăcută înainte, cu mâna pe coapsa musculoasă a soțului ei.

Mașina Honda înainta greu în trafic și Bob făcea conversație despre petrecerea din seara aceea. Lucy îi răspundea cu jumătate de gură. Era din nou tulburată de Marele Conflict – pe care-l mărturisise în fața Kathrynei Dance. Oare să rămână sau nu în armată?

„Autointerogatoriu..."

Când acceptase cu o lună înainte; oare fusese sinceră sau se mințise pe ea însăși?

Se gândi la ceea ce îi zisese agenta Dance: furie, deprimare... „Oare mă mint singură?"

Încercă să uite de toate astea.

Erau aproape de clădirea LDU și pe strada cealaltă Lucy văzu niște protestatari. Manifestau împotriva prezenței americane în diverse zone de conflict din străinătate. Prietenii și colegii ei din armată erau extrem de iritați, chiar furioși pe oricine protesta împotriva lor, dar în mod ciudat, pe Lucy nu o deranjau. Ea se gândea că simplul fapt că acești oameni erau liberi să protesteze și că nu erau în închisoare din această cauză era o confirmare a validității acțiunilor ei.

Cei doi se apropiară de punctul de control de la intersecția din fața clădirii LDU. Doi soldați păși înainte să le verifice actele și să se uite în portbagajul mașinii.

Lucy se încordă în scaun.

– Ce e? o întrebă soțul ei.

– Uită-te, zise ea.

Bob se uită în jos. Lucy își dusese mâna la șold, unde își purta revolverul de serviciu.

– Vrei să vezi cât de repede poți ținti? glumi el.

– Instinct. La punctele de control. Lucy izbucni în râs. Dar era un râs lipsit de veselie.

„Ceața amară...“

Bob îi salută pe soldați și îi zâmbi soției sale.

– Cred că suntem în siguranță aici. Nu e ca în Bagdad sau în Kabul.

Lucy îl strânse de mână și Bob îndreptă mașina spre parcarea rezervată soldaților care urmau să fie decorați.

Charles Hale nu era complet apolitic. Avea anumite păreri despre democrație în comparație cu teocrația, comunismul sau fascismul. Dar știa că opiniile sale erau mediocre, și nu radicale sau ferme, ca ale ascultătorilor care îl sunau pe Rush Limbaugh sau la NPR Radio. Așa că, atunci când în octombrie trecut, Charlotte și Bud Allerton îl angajaseră pentru misiunea de a „trimite un mesaj“ arogantului lor guvern în privința intervențiilor greșite ale Americii în țări străine „păgâne“, Hale căscase în gând.

Dar era intrigat de provocarea propusă.

– Am vorbit cu alți șase oameni și nici unul n-a vrut să accepte slujba, îi mărturisise Bud Allerton. Este aproape imposibilă.

Lui Charles Vespasian Hale îi plăcea acest cuvânt. O persoană nu se plictisea niciodată când se confrunta cu imposibilul. Semăna cu „invulnerabil“.

Charlotte și Bud – cel de-al doilea soț al ei – erau membrii unui mic grup de extremă dreapta care de câțiva ani ataca angajați ai guvernului federal, clădiri și facilități ONU. Se dăduseră la fund o vreme, dar de curând, înfuriați la culme de ultimele intervenții ale guvernului american în afacerile mondiale, membrii organizației lor fără nume se hotărâră că era vremea să treacă la fapte mari.

Acest atentat nu numai că va transmite prețiosul lor mesaj, dar va provoca și daune reale inamicului: vor fi uciși generali și oficialități guvernamentale care trădaseră principiile Constituției americane și care-i trimiseseră pe băieții și fetele noastre să moară pe pământ străin în beneficiul unor oameni înapoiați, cruzi și necreștini.

Hale reușise să scape de retorica fanaticilor lui clienți și se apucă de treabă. Veni la New York de Halloween, se mută în casa lui sigură din Brooklyn și petrecu o lună și jumătate adâncit în construirea

mecanismului de ceas – cumpărarea de provizii, găsirea unor asociați involuntari care să-l ajute (Dennis Baker și Vincent Reynolds), aflând tot ce era posibil despre presupusele victime ale Ceasornicarului și ținând clădirea LDU sub supraveghere.

Clădire de care se apropia acum prin aerul geros al dimineții.

Această clădire fusese aleasă pentru ceremonii și întâlniri nu datorită destinației sale obișnuite, care bineînțeles nu avea nimic de-a face cu armata, ci pentru că oferea cea mai bună securitate din toate clădirile federale din sudul Manhattanului. Pereții erau groși, de piatră de var, așa că, dacă un terorist ar fi reușit cumva să treacă de baricadele cu care se înconjurase clădirea și să detoneze o mașină-bombă, explozia ar fi cauzat mai puține daune decât o structură modernă, cu fațadele din sticlă. LDU era, de asemenea, mai puțin înaltă decât majoritatea clădirilor de birouri din Manhattan, ceea ce o făcea să fie o țintă mai dificilă pentru proiectile-rachetă sau avioane sinucigașe. Avea un număr redus de intrări și ieșiri, ușurând considerabil controlul accesului în clădire, iar sala unde urma să aibă loc ceremonia și după aceea întâlnirea strategică se afla în fața peretelui fără ferestre situat de-a lungul aleii împrejmuitoare, așa că nici un lunetist nu putea să tragă înăuntru.

Cu douăzeci și patru de soldați și polițiști înarmați cu arme automate pe străzile din jur și pe acoperișul clădirilor vecine, LDU-ul era practic de necucerit.

Din exterior, adică.

Dar nimeni nu se gândise că pericolul nu va veni din exterior.

Charles Hale își arătă cele trei legitimații și carduri de identificare militare, două dintre ele făcute special pentru această ceremonie și trimise participanților cu doar două zile în urmă. Îi făcură semn să treacă prin detectorul de metale, apoi un polițist îl percheziționă manual.

Un caporal, ultimul gardian, îi verifică legitimația pentru a doua oară, apoi îl salută. Hale răspunse salutului militar și intră.

Clădirea LDU era un adevărat labirint, dar Hale traversă coridoarele în viteză până la subsol. Cunoștea perfect planul arhitectural

al locului pentru că cea de-a cincea presupusă victimă a psihopatului Ceasornicar, Sarah Stanton, era estimatorul companiei de amenajări interioare care furnizase covoarele și linoleumul clădirii, fapt pe care îl aflase din lista publică a contractelor guvernamentale. În sertarele cu dosare ale lui Sarah găsise schițele detaliate ale tuturor încăperilor și coridoarelor din LDU. (Compania era de asemenea la același etaj cu o firmă de livrări – unde sunase să se plângă de un pachet destinat Muzeului Metropolitan care, chipurile, nu ajunsese, făcând astfel și mai credibil planul de a fura Mecanismul Delfic.)

De fapt, toate „atacurile" Ceasornicarului din săptămâna aceea – cu excepția băii de sânge de la debarcader, care avusese doar scopul de a atrage atenția poliției – erau pași vitali în vederea îndeplinirii misiunii de azi: compania de aranjamente interioare, apartamentul lui Lucy Richter, aleea de lângă Cedar Street și depozitul florăresei.

Spărsese apartamentul lui Lucy pentru a fotografia – și apoi a falsifica – legitimațiile speciale de acces necesare tuturor participanților la această ceremonie (îi aflase numele dintr-un articol de ziar care scria despre eveniment). De asemenea, copiase și învățase pe de rost actul strict secret de la Departamentul de Apărare despre programul ceremoniei și despre procedurile de securitate aplicate la LDU pe parcursul zilei.

„Uciderea" lui Teddy Adams avusese și ea un scop. Hale plasase cadavrul victimei accidentului de mașină din Westchester exact în aleea din spatele clădirii LDU. Când Charlotte Allerton – jucând rolul surorii îndoliate a mortului – ajunse la scenă, gardienii lăsară femeia isterizată de durere să intre prin ușa din spate în LDU și îi dădură voie să folosească baia de la subsol fără să o percheziționeze înainte. Odată ce aceasta se văzuse înăuntru, fixase dedesubtul lăzii de gunoi un pistol de calibru .22 cu amortizor și două discuri metalice, pe care Hale le recuperă acum. Nu existase nici o altă metodă să introducă aceste obiecte într-o clădire protejată de o serie de detectoare de metal și percheziții corporale. Acum ascunse obiectele în buzunare și se îndreptă spre sala de conferințe de la etajul al șaselea.

De îndată ce sosi aici, Hale văzu ceea ce considera a fi rotița principală a mecanismului său: cele două mari aranjamente florale pe care le crease pentru ceremonie Joanne Harper, unul în partea din față a sălii și celălalt în spate. Hale aflase de la oficiul de legătură cu micile firme contractoare ale Serviciului de Administrație al Guvernului că Joanne Harper urma să aprovizioneze cu aranjamente florale și plante facilitatea LDU. Intrase în depozitul ei din strada Spring pentru a ascunde ceva în vaze, care să treacă de controalele de securitate după o simplă privire, speranță bazată pe faptul că Joanne era un colaborator de încredere de mai mulți ani. Când intrase în depozit, Hale avea la el, în rucsacul de pe umăr, în afara ceasului cu cadran cu lună și a uneltelor, două borcane cu o substanță explozivă numită astrolit. Mai puternică decât TNT-ul sau nitroglicerina, astrolitul este un lichid limpede care rămâne explozibil chiar și dacă e absorbit într-o altă substanță. Hale aflase care aranjamente trebuiau să ajungă la LDU și turnase astrolitul pe fundul vazelor.

Bineînțeles, Hale ar fi putut pur și simplu să dea spargeri în cele patru locuri și fără să inventeze șarada cu Ceasornicarul, dar, dacă cineva l-ar fi zărit sau ar fi observat ceva lipsă sau nelalocul său, ar fi apărut întrebarea: care era de fapt scopul lui? Așa că inventase straturi peste straturi de motive pentru spargeri. Planul lui era să se prefacă a fi un criminal în serie pentru a avea acces în cele patru locații, sacrificându-și nefericitul asistent, pe Vincent Reynolds, pentru a convinge poliția că Ceasornicarul era exact cine pretindea că este. Dar la mijlocul lunii noiembrie, un contact din crima organizată locală îl sunase și-i spusese că un polițist din NYPD, pe nume Dennis Baker, căuta un asasin plătit pentru a omorî o detectivă NYPD. Mafia nu voia să fie implicată în uciderea unui polițist, dar poate Hale era interesat? Nu era, dar își dădu seama imediat că putea să-l folosească pe Baker ca pe o complicație în plus: un cetățean care vrea să se răzbune pe un polițist murdar. La sfârșit adăugă și minunata diversiune cu furtul Mecanismului Delfic.

„Mobilvul este cea mai sigură metodă de a fi prins. Elimini mobilul, elimini bănuiala...“

Hale se apropie acum de aranjamentul floral din partea din față a sălii de conferințe și îi făcu niște ajustări așa cum orice soldat destoinic ar face – un soldat mândru să participe la această ocazie importantă. Într-un moment când nu se uita nimeni la el, vârî în buretele impregnat cu lichidul exploziv unul din discurile metalice pe care tocmai le luase de la subsol – detonatori computerizați –, apăsă butonul pentru a-l arma și aranjă mușchiul deasupra, ascunzând astfel dispozitivul. Făcu același lucru la aranjamentul din spate, care avea să explodeze printr-un semnal radio primit de la primul detonator.

Aceste două aranjamente superbe erau acum două bombe mortale, conținând suficient explozibil ca să distrugă întreaga sală.

Atmosfera din laboratorul lui Rhyme era incendiară.

Cu excepția lui Pulaski, plecat într-o misiune la ordinul lui Rhyme, toți se uitau fix la criminalist, care la rândul lui se uita la diagramele cu probe ce-l înconjurau ca niște batalioane de soldați în așteptarea ordinelor.

– Mai sunt încă atâtea întrebări, zise Sellitto. Știi ce-o să se întâmple dacă apeși butonul *acela*.

Rhyme îi aruncă o privire Ameliei Sachs.

– Tu ce crezi? o întrebă el.

– Nu cred că avem de ales, zise ea, strângând din buze. Eu zic da.

– Oh, mamă, zise Sellitto.

– Sună, îi zise Rhyme detectivului.

Lon Sellitto formă numărul cunoscut de foarte puțini oameni, număr care făcea legătura direct cu telefonul codat de pe biroul primarului orașului New York.

Charles Hale stătea în sala de conferințe a clădirii LDU, care se umplea cu soldați însoțiți de familiile lor, când simți vibrația telefonului. Îl scoase din buzunar și aruncă o privire pe mesajul text de pe ecran, încă un mesaj de la Charlotte Allerton. „FAA oprește toate zborurile. Toate trenurile oprite în gări. Echipă specială la biroul INST controlează ceasul US. Planul funcționează. Doamne ajută."

„Perfect“, se gândi Charles. Poliția credea complicația despre Mecanismul Delfic și planul lui de a sparge, chipurile, programele de securitate ale calculatorului care controla ceasul standard național.

Hale se trase înapoi, se uită încă o dată prin sală cu o expresie mulțumită pe chip. Ieși din încăpere și luă liftul până la holul principal de la parter. De aici ieși în curte, unde tocmai soseau câteva limuzine extrem de bine păzite de numeroși agenți de securitate. Trecu calm de cealaltă parte a barierelor de beton, unde se adunase o mulțime de oameni, câțiva cu steguleț, câțiva aplaudând.

Îi remarcă, de asemenea, și pe protestatari, tineri îmbrăcați neîngrijit, hipioți îmbătrâniți și profesori activiști cu soțiile lor. Aceștia aveau pancarte și intonau lozinci pe care Hale nu le auzea foarte clar de unde era. Totuși, ideea de bază era, evident, nemulțumirea în legătură cu politica externă a SUA.

„Stați pe-aproape, le spuse el în gând. Câteodată primești exact ce-ți dorești.“

Capitolul 38

Intrând în sala de conferințe de la etajul al șaselea împreună cu alți șaptesprezece soldați din Armata SUA, sergentul Lucy Richter îi zâmbi scurt soțului ei. Se uită și spre familia ei – părinții și mătușa ei – care stăteau de cealaltă parte a sălii, și le făcu cu ochiul.

Salutul era poate prea scurt, prea distant. Dar nu era aici pe post de soție a lui Bob sau de fiică sau nepoată. Era aici ca soldat decorat, în compania ofițerilor ei superiori și a colegelor și colegilor ei.

Soldații se reuniseră la parterul clădirii, în timp ce familiile și prietenii lor intraseră în sala de conferințe. Așteptând să-și facă marea intrare, Lucy vorbise cu un tânăr texan din forțele aeriene care se întorsese în țară pentru tratament medical (una din afurisitele alea de grenade propulsate de rachete ricoșase de rucsacul său și apoi explodase la câțiva metri distanță). De-abia aștepta să se întoarcă acasă, îi mărturisise el.

– Acasă? întrebă ea. Eu am crezut că toți de aici ne înrolăm din nou.

– Da, zise el clipind nedumerit. Am vrut să zic unitatea mea. Acolo e *acasă*.

Stând stingherită în picioare în fața scaunului, Lucy aruncă o privire către reporteri. Felul în care se învârteau în jurul lor, căutând flămânzi oportunități de articole interesante ca niște lunetiști care-și caută ținte, o neliniștea profund. Dar și-i scoase din minte și se uită

la fotografiile care fuseseră afișate la loc de cinste pentru ceremonie. Imagini patriotice. Se simți mișcată văzând steagul american, fotografia turnurilor gemene de la Trade Center, emblemele și drapelele militare, ofițerii cu decorațiile lor și cu șirurile de bare de pe piept, care arătau de câtă vreme și unde își serviseră patria.

Și în tot acest timp continuă să se gândească la ce îi spusese Kathryn Dance și se întrebă:

„Deci care este adevărul pentru mine?

Să merg înapoi pe tărâmul cetii amare?

Sau să stau aici?

Da sau nu?"

Ușile laterale se deschiseră și intrară doi bărbați cu priviri furișe și rapide – Serviciul Secret – urmați de șase femei și bărbați îmbrăcați în costume sau uniforme cu însemnele eșalonului militar superior și o mulțime de medalii și panglici acoperindu-le piepturile. Lucy îi recunoscu pe câțiva din mai-marii de la Washington și New York, deși era mai emoționată de prezența celor din conducerea Pentagonului, pentru că aceștia ajunseseră unde erau urcând prin lumea pe care Lucy o acceptase ca parte majoră a vieții ei.

Dezbaterea obositoare dinlăuntrul ei continuă.

„Da, nu...

Adevărul... Care e adevărul?"

După ce toate personalitățile prezente se așezară, un general din New Jersey făcu niște comentarii și le prezentă un bărbat chipeș și impunător într-o uniformă de culoare albastru-închis. Generalul Roger Poulin, președintele Consiliului Suprem al Statului-Major, se ridică și se îndreptă spre microfon.

Poulin îi făcu un semn din cap generalului care-l prezentase și apoi tuturor celor de față.

– Domnilor generali, distinși membri ai Departamentului de Apărare Națională și ai Municipalității orașului New York, colegi soldați și stimați oaspeți... Sunt încântat să vă urez bun venit astăzi, când avem cinstea de a sărbători optsprezece persoane care au dat dovadă de mare curaj, care și-au riscat viața și au demonstrat în repetate

rânduri voința și capacitatea de a face chiar și sacrificiul suprem pentru a păstra libertatea acestei țări și pentru a duce mai departe cauza democrației peste tot în lume.

Sala răsună de aplauze și cei prezenți se ridicară în picioare.

Când se făcu iar liniște, generalul Poulin își începu discursul. Lucy Richter ascultă la început, dar în curând atenția îi scăzu. Se uita la civilii din sală – la membrii familiilor și la prietenii soldaților. Oameni ca tatăl, mama, soțul și mătușa ei, toți soții și soțiile, copiii, părinții și bunicii, prietenii.

Acești oameni vor pleca după ceremonie, se vor întoarce la slujbele sau la casele lor. Se vor întoarce la misiunea simplă de a-și trăi viața, zi după zi, oră după oră, minut după minut.

Bineînțeles că nu putea zâmbi, ținuta ei militară nu-i permitea acest lucru, dar Lucy Richter simți cum fața i se relaxează în sfârșit și cum încordarea din umeri îi dispare, asemenea ceții amare risipite de vânt. Furia, deprimarea, negarea – tot ceea ce îi spusese Kathryn Dance să caute – toate dispăruseră brusc.

Își închise ochii pentru un moment și apoi își întoarse din nou atenția asupra bărbatului care era, după președintele Statelor Unite, comandantul ei suprem, înțelegând acum limpede că orice altceva i s-ar întâmpla în viață, ea luase o decizie și era mulțumită de ea.

Charles Hale era în toaleta unei mici cofetării, nu departe de clădirea LDU. Într-una dintre cabinele mizerabile, scoase un sac de gunoi menajer de sub cămașă. Își dădu jos uniforma militară și îmbrăcă o pereche de blugi, o bluză de trening, mănuși și o geacă pe care tocmai și le cumpărase. Vârî uniforma, paltonul și chipiul în sac, păstrând pistolul. Scoase bateria și cartela din telefon și le puse și pe ele în sac. Apoi, așteptând să se golească toaleta, puse sacul în coșul de gunoi, traversă cofetăria și ieși afară.

Ajuns în stradă, își cumpără cu bani gheață un telefon mobil cu cartelă preplătită și porni în pas de plimbare pe trotuar până ajunse la trei cvartale de LDU. Din acest punct zărea partea din spate a clădirii și a aleii unde fusese găsită prima „victimă“ a Ceasornicarului.

Putea să vadă vag și puțin din etajul al șaselea, cu sala de conferințe unde se ținea ceremonia.

Geaca era subțire și se gândi că ar trebui să-i fie frig, dar din cauza agitației nu simțea nici o neplăcere. Se uită la ceasul digital de mână care era sincronizat cu detonatoarele bombelor.

Era ora 12.14.19. Ceremonia începuse la douăsprezece fix. Dacă folosești bombe, descoperise el în documentarea exhaustivă pe care o făcuse, trebuie întotdeauna să le lași oamenilor timp să se așeze, să sosească și ultimii veniți, să se relaxeze gărzile.

12.14.29.

Un plus de satisfacție în cazul acestui tip de bombe îl oferea însă neprevăzutul, medită el. Joanne, florăreasa, umpluse vazele cu sute de bile micuțe de sticlă. Dacă cineva scapă cu viață sau cu răni ușoare de la explozii, atunci avea să fie ciuruit de aceste alice de sticlă.

12.14.44.

Hale își dădu seama că se apleca înainte, lăsându-și greutatea pe vârfurile picioarelor. Exista întotdeauna posibilitatea ca ceva să nu meargă bine – de exemplu securitatea putea face o verificare de ultim moment sau cineva putea să-l fi văzut în camera video intrând în clădire și apoi ieșind după un timp suspect de scurt.

12.14.52.

Totuși, tocmai riscul de eșec făcea victoria împotriva plictiselii atât de savuroasă. Avea ochii ațintiți pe aleea din spatele clădirii LDU.

12.14.55.

12.14.56.

12.14.57.

12.14.58.

12.14.59.

12.15.00...

O vâlvătaie imensă de flăcări și fărâme explodă în tăcere prin fereastra sălii de conferințe. O jumătate de secundă mai târziu se auzi și sunetul asurzitor al exploziei.

– Oh, Doamne! Ce...? se auziră voci peste tot în jurul lui.

Urlete.

– Uite acolo! Ce-i acolo?

– Oh, Doamne, nu!

– Sunați la 911! Să sune cineva!

Trecătorii se adunau pe trotuar privind încremeniți.

– O bombă? Un avion?

Cu o expresie de îngrijorare pe chip, Hale clătină din cap, mai zăbovind o clipă să-și savureze succesul. Explozia părea mai mare decât anticipase; numărul morților mai mare decât speraseră Charlotte și Bud. Era greu de crezut că supraviețuise cineva.

Se întoarse în cele din urmă și se îndepărtă, apoi coborî într-o stație de metrou și luă următoarea cursă spre nord. În scurt timp se îndrepta spre hotelul în care locuiau soții Allerton și unde urma să-și ia restul de bani.

Charles Hale era satisfăcut. Prevenise plictiseala și câștigase o sumă frumoasă de bani.

Dar totuși, cel mai important lucru era eleganța uluitoare a ceea ce făcuse. Crease un plan care funcționase perfect – ca un mecanism de ceas, se gândi el, râzând de banala comparație.

Capitolul 39

– Oh, mulțumesc, șopti Charlotte, adresându-se în aceeași măsură lui Iisus cât și bărbatului care le transformase misiunea într-un succes.

Stătea aplecată în față, uitându-se fix la televizor. Buletinul special de știri despre evacuarea Muzeului Metropolitan și oprirea transportului public în zonă fusese brusc înlocuit cu un alt reportaj – bomba din clădirea LDU. Charlotte strânse mâna soțului ei. Bud se aplecă spre ea și o sărută. Îi zâmbi din toată inima.

Crainica de știri era extrem de sobră – în ciuda bucuriei reținute că era de serviciu când apăruse o știre atât de importantă – și prezentă cele câteva informații pe care le aveau: explodase o bombă în clădirea Departamentului de Locuințe și Dezvoltare Urbană din sudul Manhattanului, unde mai multe oficialități militare și guvernamentale participau la o ceremonie. Erau prezenți un adjunct al Secretarului de Stat și șeful Consiliului Suprem al Statului-Major. Imaginile arătau fuioare nesfârșite de fum ieșind prin geamurile sparte ale sălii de conferințe. Amănuntul cel mai important – numărul morților – nu se cunoștea încă, deși cel puțin cincizeci de oameni se aflau în sala în care explodase bomba.

Pe ecran apăru brusc un individ, și faptul că nu avea nici cea mai mică idee despre ce se întâmplase cu adevărat nu-l împiedică să tragă concluzia că fusese opera unor teroriști islamici fundamentaliști.

Vor afla ei în curând.

– Uite, dragă, am reușit! îi strigă Charlotte fiicei sale, care rămăsese în cameră, cufundată în lectură. („Satanistul acela de Harry Potter. Charlotte aruncase deja două cărți cu el. De unde naiba o fi găsit fata încă una?")

Fata oftă exasperată și-și întoarse atenția asupra cărții.

Charlotte fu copleșită de furie pentru o clipă. Voia să se năpustească în dormitor și să o plesnească peste față cât de tare putea. Tocmai câștigase o victorie spectaculoasă și fata nu arăta decât o totală lipsă de respect. Bud o rugase de mai multe ori să-l lase să-i tragă câteva cu o nuia de nuc la fund. Charlotte ezitase mereu, dar acum se întrebă dacă n-ar fi o idee bună.

Totuși, furia i se risipi când se gândi la victoria din ziua aceea. Se ridică în picioare.

– Ar fi mai bine să plecăm. Stinse televizorul și începu să-și pună lucrurile într-o valiză. Bud intră în dormitor să-și facă și el bagajele. Aveau de gând să meargă cu mașina până la Philadelphia, de unde vor lua un avion până la St. Louis – Duncan le spusese să evite aeroporturile newyorkeze după atac. Apoi se vor întoarce în vizuina lor din Missouri și se vor da din nou la fund o vreme – în așteptarea următoarei șanse de a acționa în numele cauzei lor.

Gerald Duncan trebuia să sosească în curând. Își va lua restul de bani și va părăsi și el orașul. Charlotte se întrebă dacă ar putea să-l convertească la cauză. Îi vorbise despre asta, bineînțeles, dar Duncan nu era interesat, deși îi spusese că va fi extrem de încântat să-i ajute din nou, dacă mai au ținte dificile și dacă plata este pe măsură.

O bătaie la ușă.

Duncan venise la țanc.

Râzând, Charlotte se duse la ușă și o deschise larg.

– Ai reușit! Am...

Dar cuvintele i se opriră în gât și zâmbetul îi dispăru de pe față. Polițiști purtând căști negre și uniforme de luptă pătrunseră înăuntru în forță. Amelia Sachs era împreună cu ei, cu un pistol mare și

negru în mână, cu o expresie plină de furie, îngustându-și ochii în timp ce studia toată încăperea.

În urma lor, se năpustiră înăuntru încă șase polițiști.

– Poliția! Nu mișcați! Nimeni nu mișcă!

– Nu! se văită Charlotte. Se răsuci să o ia la goană, dar nu reuși să facă decât un pas și o trântiră cu duritate la podea.

În dormitor, Bud Allerton tresări șocat auzind țipetele soției sale, vocile aspre și bocănitul bocancilor. Trânti ușa închisă și scoase un pistol automat din valiză, trăgând de piedică pentru a-l pregăti de tragere.

– Nu! țipă fiica lui vitregă, lăsând cartea din mâini și repezindu-se la ușă să o deschidă.

– Taci, îi șopti el cu asprime.

O apucă de braț. O aruncă pe pat și fata urlă. Se lovi cu capul de perete și rămase nemișcată. Lui Bud nu-i plăcuse niciodată de fată, nu-i plăcea atitudinea ei, sarcasmul și nesupunerea ei. Copiii au fost creați pe lumea asta ca să asculte – mai ales fetele – sau să sufere consecințele, dacă nu o fac.

Se duse la ușă să audă mai bine. Păreau să fie în jur de zece polițiști în camera de zi a apartamentului. Bud nu avea prea mult timp pentru o rugăciune, dar cei prin care vorbește vocea lui Dumnezeu pot comunica cu El oricând au nevoie.

„Domnul și Mântuitorul meu, Isuse Hristoase, îți mulțumesc pentru gloria pe care ne-ai oferit-o nouă, adevăraților tăi credincioși. Rogu-te dă-mi puterea să-mi pun capăt vieții și să-mi grăbesc călătoria spre Tine. Și lasă-mă să trimit în iad cât mai mulți dintre acești oamenii care au venit aici să păcătuiască împotriva Ta."

Avea cincisprezece gloanțe în încărcătorul pistolului. Putea să ia cu el o mulțime de polițiști dacă rămânea neclintit pe drumul lui și dacă Dumnezeu îi dădea puterea să ignore rănile pe care le va primi. Dar, oricum, polițiștii tot aveau mai multe gloanțe ca el. Avea nevoie de un avantaj.

Bud se întoarse iar către fiica lui vitregă care plângea în hohote, ținându-se de capul plin de sânge. Adăugă o notă de subsol la

rugăciune, cu o bunătate pe care o consideră extraordinar de generoasă, având în vedere situația.

„Și când vei primi această copilă în rai, te rog iart-o pentru păcatele ei împotriva Ta. Nu a știut ce face."

Se ridică, se duse la fată și o apucă de păr.

– Allerton e înăuntru? îi strigă Amelia Sachs lui Charlotte, arătând ușa închisă a dormitorului.

Femeia nu răspunse nimic.

– Fata?

Bărbatul de la recepția hotelului le spusese în ce apartament stăteau Charlotte și Bud Allerton, împreună cu fiica lor, și cum erau dispuse camerele. Era aproape sigur că se aflau în cameră în momentul acela. Recepționerul îl recunoscu pe Ceasornicar în fotografia pe care i-o arătară și le spuse că fusese acolo de mai multe ori, dar că azi încă nu venise, din câte știa el.

– Unde e Allerton? țipă acum Sachs. Îi venea s-o apuce de umeri și s-o scuture.

Charlotte rămase tăcută, uitându-se plină de venin la detectivă.

– Nu e nimeni în baie, strigă unul dintre polițiști.

– Nici în a doua baie.

– Dulapul e gol, zise Pulaski, care, slab cum era, arăta aproape comic în jacheta voluminoasă și cu casca echipei de intervenție.

Deci nu rămăsese decât ușa închisă. Sachs se apropie de ea, se trase la margine și le făcu semn celorlalți polițiști să se dea la o parte din fața ușii pentru a nu fi nimeriți de primele focuri.

– Hei, din dormitor! Ascultă! Suntem de la poliție. Deschide ușa!

Nici un răspuns.

Sachs apăsă clanța. Ușa era descuiată. Respiră o dată adânc, își ridică arma.

Deschise rapid și se lăsă în poziția de luptă de tragere cu arma. Sachs o văzu pe fată – aceeași din mașina lui Charlotte de la prima scenă a crimei Ceasornicarului. Mâinile fetei erau legate și avea gura și nasul lipite cu bandă adezivă. Era deja vânătă la față și se

zbătea pe pat, disperată din cauza lipsei de oxigen. În câteva secunde avea să se sufoce.

– Uite, fereastra e deschisă! strigă Ron Pulaski, arătând către fereastra din dormitor. A fugit.

Porni înainte.

Sachs îl apucă de jachetă și-l trase înapoi.

– Ce e? întrebă el.

– Locația nu e sigură încă, zise ea cu asprime. Arată camera de zi. Verifică scara de incendiu de acolo. Vezi dacă e afară. Și fii atent! Poate vrea să tragă prin ferestre.

Bobocul alergă spre geam și se uită afară.

– Nu, strigă el. Poate s-a îndepărtat. Transmise prin radio echipei de afară indicația să verifice aleea din spatele hotelului.

Sachs ezita încă. Dar nu putea să mai aștepte. Trebuia s-o salveze pe fată. Se apropie de ușă.

Dar se opri brusc. În ciuda faptului că se sufoca, fiica lui Charlotte îi trimitea un mesaj. Scutura din cap că nu, ceea ce Sachs credea că vrea să însemne că era o ambuscadă. Copila se uită la dreapta, indicându-i unde se ascundea Allerton sau altcineva, așteptând probabil să tragă.

Sachs se lăsă pe vine.

– Oricine-ai fi în dormitor, aruncă arma! Culcă-te la pământ, cu fața spre centrul camerei! Acum!

Tăcere.

Biata fată se zvârcolea pe pat, cu ochii bulbucați.

– Aruncă arma acum!

Nimic.

Între timp, li se alăturară și alți polițiști. Unul dintre ei îi arătă o grenadă cu flamă orbitoare, care are scopul de a-i dezorienta pe atacatori. Dar oamenii pot trage chiar dacă sunt asurziți sau orbiți. Sachs era îngrijorată că atacatorul va lovi fata dacă începea să tragă la nimereală. Clătină din cap către polițistul din trupele de intervenții și ținti în dormitor prin ușă. Trebuia să-l nimerească și trebuia s-o facă acum, copila nu mai avea timp de pierdut.

Dar fata clătină iar din cap. Se chinui să-și controleze convulsiile și se uită la dreapta lui Sachs și apoi în jos.

Deși era pe punctul de a muri, îi direcționa lui Sachs gloanțele.

Sachs își corectă ținta – era mult mai la dreapta decât s-ar fi gândit. Dacă ar fi tras în locul unde intenționase, trăgătorul i-ar fi cunoscut poziția și probabil ar fi nimerit-o ripostând.

Fata încuviință.

Totuși, Sachs ezită. Oare fata chiar îi trimitea acest mesaj? Copila aceasta dădea dovadă de o disciplină mai mare decât sunt capabili majoritatea adulților în asemenea condiții, și Sachs nu avea curajul să o înțeleagă greșit; riscul de a o răni pe această ființă nevinovată era mult prea mare.

Dar își aminti privirea din ochii fetiței când o văzuse pentru prima dată, în mașina din fața aleii de lângă Cedar Street. Acolo, văzuse speranță. Aici, vedea curaj.

Sachs apucă strâns pistolul în mână și trase șase gloanțe într-o traiectorie circulară în direcția indicată de fată. Fără să aștepte să vadă ce anume lovise, se năpusti în cameră, urmată de mai mulți polițiști.

– Mergeți la fată! strigă ea, măturând cu pistolul ei Glock partea dreaptă a camerei – baia și dulapul. Un agent făcu același lucru cu o mitralieră MP-5, în timp ce restul polițiștilor o traseră pe fată la podea pentru siguranță și îi smulseră banda adezivă de pe față. Sachs auzi sunetul aspru al inhalărilor ei disperate, apoi hohote de plâns.

Sachs deschise brusc ușa dulapului și se dădu la o parte când cadavrul bărbatului – nimerit de patru gloanțe – se prăbuși la picioarele ei. Sachs îi lovi pistolul cu piciorul și verifică dulapul și baia, apoi – pentru că nu voia să aibă nici o surpriză neplăcută – cabina de duș, sub pat și scara de incendiu.

După un minut, tot apartamentul fusese verificat. Charlotte, cu fața roșie de furie și plângând în hohote, stătea cu mâinile în cătușe pe canapea. Fata era pe coridor, unde echipa medicală îi adminstra oxigen. Aceștia raportară că nu pățise nimic altceva.

Charlotte nu vru să zică nimic despre Ceasornicar și o cercetare preliminară a camerelor nu le oferi nici un indiciu despre locul unde

s-ar putea afla în acel moment. Sachs găsi un plic cu 250 000 de dolari bani gheață, ceea ce sugera că trebuia să vină să-și ia banii. Îl contactă prin radio pe Sellitto care era la parter și-i spuse să trimită toate vehiculele de urgență din stradă și să aranjeze echipe ascunse pentru a-l intercepta.

Rhyme venea și el în dubiță și Sachs îl sună și pe el să-i spună să vină pe intrarea din spate. După aceea se duse în hol să o vadă pe fată.

– Cum te simți?

– Bine, cred. Mă doare fața.

– Pun pariu că au smuls banda foarte rapid.

– Da, cam așa ceva.

– Mulțumesc pentru ce-ai făcut. Ai salvat niște vieți. Mi-ai salvat *mie* viața. Fata o privi pe Sachs cu o expresie ciudată și apoi se uită în jos. Detectiva îi dădu cartea cu Harry Potter pe care o găsise în dormitor și o întrebă dacă știa ceva despre un bărbat care își zicea Gerald Duncan.

– Era sinistru. Adică e extrem de ciudat. Pur și simplu se uita la tine de parcă erai o piatră sau o mașină, sau o masă. Nu o persoană.

– Ai idee cam unde e acum?

Fetița clătină din cap.

– Tot ce știu e că am auzit-o pe mami zicând că a închiriat o casă undeva în Brooklyn. Nu știu unde. N-a vrut să le spună. Dar trebuie să vină aici mai târziu să ia niște bani.

Sachs îl trase pe Pulaski deoparte și-i spuse să verifice toate convorbirile de la și către telefoanele mobile ale lui Charlotte și ale lui Bud, cât și cele de la telefonul din camera de hotel.

– Dar cel din holul hotelului? Telefonul public, adică. Și cele din împrejurimi?

Sachs ridică o sprânceană.

– E o idee bună.

Bobocul plecă să-și îndeplinească misiunea. Sachs luă un suc și i-l dădu fetei. Aceasta deschise cutia și bău jumătate pe nerăsuflate. Se uita la Sachs ciudat. Apoi izbucni în râs.

– Ce e? întrebă Sachs.

– Chiar nu-ți aduci deloc aminte de mine, nu-i așa? Ne-am mai întâlnit și altă dată.

– Marți, pe alee. Sigur.

– Nu, nu. Mult, mult înainte de asta.

Sachs o privi cu ochi îngustați. Își aminti că într-adevăr *avusese* o senzație de familiaritate când o văzuse prima dată în mașină la scena crimei din alee. Și avea aceeași senzație acum, chiar mai puternic. Dar nu-și amintea deloc unde o mai văzuse înainte de marți.

– Îmi pare rău. Nu-mi amintesc.

– Mi-ai salvat viața. Eram micuță.

– Cu mult timp în... În clipa aceea, Amelia Sachs se încruntă, se întoarse și spre mamă și o studie pe Charlotte mai atent. Oh, Doamne, șopti ea tulburată.

Capitolul 40

În holul de la parterul hotelului părăginit, Lincoln Rhyme clătină din cap fără să-i vină să creadă ce îi spunea Sachs: o cunoscuseră pe Charlotte cu mai mulți ani în urmă, când venise la New York folosind pseudonimul Carol Ganz. Împreună cu fiica ei, pe care o chema Pammy, fuseseră victime în primul caz la care lucraseră împreună Sachs și Rhyme – exact cazul la care se gândise el în acea dimineață, cel al răpitorului obsedat de oase omenești, un ucigaș tot atât de inteligent și nemilos ca și Ceasornicarul.

Ca să-l prindă, Rhyme o recrutase pe Sachs pentru a-i fi ochii și urechile – și, de asemenea, să se deplaseze în locul lui – la scenele crimelor și împreună reușiră s-o salveze atât pe femeie, cât și pe fiica ei; doar pentru a afla că, de fapt, Carol era Charlotte Willoughby, membră a unei miliții de extremă dreapta, nemulțumiți de guvernul federal și de implicarea SUA în problemele internaționale. După salvarea și reunirea lor, femeia reușise să pună o bombă în sediul Organizației Națiunilor Unite din Manhattan. Explozia omorâse șase oameni.

Rhyme și Sachs preluaseră cazul, dar Charlotte și fetița dispăruseră într-una dintre ascunzătorile mișcării, probabil în statele din vestul sau din centrul țării, și, în final, le pierduseră urma.

Din când în când verificau rapoartele FBI, VICAP și ale departamentelor locale de poliție în legătură cu cazuri de organizații

paramilitare sau grupări de extremă dreapta, dar nu găsiră nimic despre Charlotte sau Pammy. Îngrijorarea lui Sachs în ce-o privea pe fetiță nu scăzu însă, și uneori, noaptea, în timp ce stătea culcată alături de Rhyme, se întreba cu voce tare oare unde se afla, dacă nu cumva era prea târziu să o salveze. Sachs, care își dorise întotdeauna copii, era oripilată la gândul stilului de viață la care era probabil forțată fetița de către mama ei – ascunzându-se mereu, având extrem de puțini prieteni de vârsta ei, interzicându-i-se să meargă la o școală normală – și toate în numele unei cauze bazate pe ură.

Și acum Charlotte – cu noul ei soț, Bud Allerton – se reîntorsese în oraș într-o nouă misiune de terorism, și viețile lui Rhyme și Sachs se împleteau din nou cu ale lor.

Charlotte îl privi pe Rhyme, cu ochii plini de lacrimi și de ură.

– L-ați omorât pe Bud! Nemernicii naibii de fasciști! L-ați omorât. Apoi însă femeia în cătușe izbucni într-un râs răutăcios. Dar tot noi am câștigat! Câți am omorât azi? Cincizeci de oameni. Șaptezeci și cinci? Și câți șefi din Pentagon?

Sachs se aplecă foarte aproape de ea.

– Știați că vor fi și copii în sala aceea de conferință? Soții și soțiile soldaților? Părinții lor? Bunicii? *Știați* asta?

– Bineînțeles că știam, răspunse Charlotte.

– Și ei n-au fost decât pagube colaterale, nu?

– Pentru binele superior, răspunse Charlotte.

Ceea ce era probabil unul dintre sloganurile scandate de ea și de cei din grupul ei la mitigurile sau la întrunirile lor.

Rhyme prinse privirea din ochii lui Sachs.

– Poate ar trebui să-i arătăm cum a fost de fapt măcelul, zise el.

Sachs aprobă și porni televizorul.

Crainica de dinainte apăruse iar pe ecran.

– ...O rană minoră. Un membru al echipei de intervenție care manevra un robot telecomandat într-o încercare de a dezamorsa bombele a fost rănit ușor de șrapnel. A fost tratat și externat deja. Daunele materiale sunt estimate la cinci sute de mii de dolari. În ciuda rapoartelor inițiale, nici al-Qaeda și nici un alt grup terorist

islamic nu a fost implicat în atacul cu bombe. Conform declarației purtătoarei de cuvânt a Departamentului de Poliție New York, responsabilitatea a fost asumată de o organizație teroristă locală. Repetăm pentru telespectatorii care nu au urmărit de la început, două bombe au explodat în jurul orei douăsprezece, azi, în clădirea Departamentului de Locuințe și Dezvoltare Urbană din sudul Manhattanului, dar nu a existat nici un mort și doar un caz de rănire ușoară. Printre victimele vizate de atentatori se numărau un adjunct al Secretarului de Stat și președintele Consiliului Suprem al Statului-Major...

Sachs opri sonorul și se întoarse cu o expresie mulțumită pe chip spre Charlotte.

– Nu, șopti femeia rămasă aproape fără glas. Oh, nu... Ce...?

– Evident, zise Rhyme. Ne-am dat seama *înainte* de explozia bombei și am evacuat sala.

– Dar... e imposibil, zise Charlotte pe un ton îngrozit. Nu... Au închis aeropoartele, trenurile...

– Oh, *la asta* te refereai, zise Rhyme indiferent. Pur și simplu a trebuit să tragem de timp. La început, sigur, am crezut că vrea să fure Mecanismul Delfic, dar apoi ne-am dat seama că era doar o cacealma. Dar asta nu însemna că nu pusese ceva la cale la INST. Așa că în timp ce ne străduiam să ghicim ce plănuia de fapt, l-am sunat pe primar și l-am rugat să ordone suspendarea tuturor zborurilor și a transporturilor publice din zonă.

„Știi ce-o să se-ntâmple dacă apăsăm butonul *acela*...“

Charlotte aruncă o privire către dormitorul unde soțul ei murise în mod inutil. În clipa aceea se trezi în ea ideologul fanatic și rosti cu o voce impasibilă:

– Nu ne veți învinge niciodată. Poate o să câștigați o bătălie sau două. Dar ne vom recupera țara din mâinile voastre. O să...

– Hei de colo, mai încet sonoru' la demagogie, ei? Cel care vorbise era un bărbat negru, înalt și slab, care tocmai intra în încăpere. Acesta era agentul special FBI Fred Dellray. Când auzise despre incidentul cu teroriștii locali își transferase cazul de fraudă

financiară la care lucra („Să mori de plictiseală, nu alta") și anunță că el urma să fie omul de legătură al FBI-ului cu poliția în cazul de terorism de la LDU.

Dellaray era îmbrăcat într-un costum albastru-deschis și o cămașă de un verde țipător, cu un palton maro, de prin 1975; gusturile în materie de modă ale agentului erau la fel de stridente ca și manierele sale. O privi pe Charlotte din cap până-n picioare.

– Ei, ei, ei! Ia uite ce poamă am cules.

Femeia îi întoarse privirea sfidătoare. Dellray izbucni în râs.

Ce păcat că acum va trebui să mergi la închisoare pentru... mda, *o eternitate,* și nici măcar n-ai reușit să faci ce ți-a dorit inimioara. Cum e să înoți în piscina rataților?

Stilul lui Dellray în interogarea suspecților era extrem de diferit de cel al lui Kathryn Dance, iar Rhyme bănuia că agenta din California nu ar fi aprobat metoda newyorkezului.

Charlotte fusese arestată de Sachs cu capetele de acuzare din partea statului, iar acum era rândul lui Dellray să o aresteze pentru infracțiuni federale, atât pentru acest incident, cât și pentru bombele de la sediul ONU din urmă cu câțiva ani, pentru implicarea într-un atac cu mitraliera într-un tribunal federal din San Francisco la care se adăugau alte câteva infracțiuni.

Charlotte spuse că își înțelege drepturile și apoi începu un nou discurs.

Dellray îi făcu semn clătinându-și degetul arătător în față.

– Ai răbdare un pic, păpușă. Se întoarse spre Rhyme. Deci, cum te-ai prins de asta, Lincoln? Am auzit *X,* am auzit *Y,* o poveste despre câțiva băieți în albastru luând bani de unde nu trebuia și apoi ceva despre un individ bizar care lăsa ceasuri ici-colo pe post de cărți de vizită – și-apoi numai ce te pomenești că toate aeroporturile-s închise și avem o alertă de securitate de prioritate unu la LDU, care m-a trezit la birou când visam așa de frumos.

Rhyme îi explică în detaliu activitatea frenetică pe care o depuseseră și care îi condusese la înțelegerea planului real al Ceasornicarului. Kathryn Dance sugerase că mințea în legătură cu misiunea lui în New

York. Așa că verificaseră din nou probele. Câteva dintre ele indicau, într-adevăr, posibilul furt al unui artefact rar din Muzeul Metropolitan.

Dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai puțin probabil. Rhyme își dădu seama că Duncan inventase povestea despre pachetul nelivrat la muzeu, doar pentru a-i face să se concentreze asupra Muzeului Metropolitan.

O persoană atât de meticuloasă nu ar fi lăsat niște urme atât de clare. El, personal, îl denunțase pe Vincent, știind că violatorul va da de gol inclusiv locația bisericii, unde lăsase câteva broșuri ale altor muzee unde fusese expus Mecanismul. Menționase Mecanismul și în fața lui Hallerstein și a lui Vincent. Nu, trebuia să aibă un alt plan. Dar ce anume? Kathryn Dance privise caseta de mai multe ori și ajunsese la concluzia că probabil mințise când mărturisise că și-a ales presupusele victime doar pentru că putea să scape ușor din locațiile respective.

– Ceea ce însemna că le-a ales pentru alt motiv, îi zise Rhyme lui Dellray. Deci, aveau totuși ceva în comun?

Rhyme își amintise încă un amănunt pe care-l aflase Dance despre prima scenă. Ari Cobb declarase că SUV-ul era la început parcat în fundul aleii, dar că Ceasornicarul se întorsese în partea din față ca să lase cadavrul.

– De ce? Unul dintre motive era că voia să așeze victima într-un loc anume. Ce se afla cel mai aproape? Ușa de la clădirea de Locuințe și Dezvoltare Urbană.

Rhyme obținuse lista cu clienții companiei de amenajări interioare unde Duncan „plantase“ bomba falsă din stingător și aflase că ei puseseră parchetul și covoarele în birourile LDU.

– L-am trimis pe bobocul nostru în sudul Manhattanului să se învârtă puțin pe-acolo. A găsit o clădire vizavi de Cedar Street, care tocmai fusese renovată. Muncitorii au pus smoală pe acoperiș acum o săptămână, chiar înainte să vină înghețul. Fulgii de smoală se potrivesc cu cei găsiți pe pantofii suspectului. Acoperișul e locul ideal să studiezi clădirea LDU.

Asta explica și de ce turnase nisip la locul crimei și apoi îl măturase – pentru a fi sigur că nu vor găsi nici cea mai mică probă prin care să fie identificat mai târziu, când se va întoarce să asambleze și să armeze bombele.

Rhyme descoperi că și celelalte victime aveau o legătură cu această clădire. Lucy Richter trebuia să primească o diplomă de merit și avea legitimații care-i asigurau accesul în orice parte a clădirii. Avea, de asemenea, un raport strict secret despre măsurile de securitate și procedurile de evacuare.

Cât despre Joanne Harper, se dovedi că ea trebuia să facă aranjamentele florale pentru ceremonie – o metodă bună de a strecura ceva în clădire.

– Și am ghicit că era o bombă. L-am implicat pe primar în chestia asta și el a sunat presa, le-a spus să nu facă publică știrea că se va evacua clădirea LDU pentru a nu-l speria pe criminal. Dar bombele au explodat înainte să reușească echipa de intervenție să le dezamorseze. Rhyme clătină din cap. Pur și simplu *urăsc* când sar în aer o grămadă de probe de bună calitate. Știi cât e de greu să iei amprente de pe bucăți de metal care au zburat prin aer cu nouă mii de metri pe secundă?

– Și cum ați înhățat-o pe *mademoiselle* Drăgălașa de aici? întrebă Dellray, făcând semn către Charlotte.

– Oh, asta a fost ușor, zise Rhyme pe un ton nepăsător. A fost complet neglijentă. Dacă Duncan nu era cine zicea că e, atunci nici femeia care l-a ajutat la prima scenă nu era cine zicea că e. Bobocul nostru notase toate numerele de mașini din apropierea aleii de pe Cedar Street. Mașina presupusei surori era marca Avis, închiriată de Charlotte Allerton. Am verificat toate hotelurile din oraș până am găsit-o.

– Și criminalul ăla al vostru? întrebă Dellray clătinând din cap. Domnul meșter de ceasornice?

– Ceasornicarul, bombăni criminalistul. Și asta e cu totul altă poveste. Îi spuse că fiica lui Charlotte, Pam, auzise că are o locuință undeva în Brooklyn, dar nu știa exact unde. Nu aveau nici o altă pistă.

– Unde în Brooklyn? întrebă Dellray, ghemuindu-se în fața femeii. Trebuie să știu. Acum.

– Sunteți niște scursori! răspunse Charlotte sfidătoare. Toți! Nu sunteți decât lacheii birocrației din Washington. Vindeți sufletul țării noastre și...

Dellray se aplecă spre ea până îi ajunse la doar câțiva centimetri de față. Plescăi din limbă.

– Aha. Gata cu politica, gata cu filozofia... Nu vrem decât răspunsuri la întrebări. Suntem toți pe-aceeași lungime de undă cu chestia asta?

– Du-te naibii! fu singurul răspuns al lui Charlotte.

Dellray expiră cu un șuierat strident. Apoi gemu.

– Pur și simplu nu *pot* să mă compar cu un asemenea intelect.

Rhyme își dori ca Dance să fie de față să o interogheze, deși bănuia că și ei i-ar lua mult timp să-i smulgă vreo informație. Se apropie puțin cu scaunul și spuse în șoaptă, astfel ca Pam să nu poată auzi:

– Dacă ne ajuți, pot să aranjez să-ți vezi fiica din când în când cât timp ești în închisoare. Însă dacă nu cooperezi, îți garantez că n-o s-o mai vezi cât trăiești.

Charlotte aruncă o privire spre fotoliul din holul hotelului, unde Pam strângea sfidătoare la piept cartea cu Harry Potter. Fata era drăguță, brunetă, cu trăsături delicate, dar foarte slabă. Purta blugi decolorați și un pulover albastru-închis. Pielea din jurul ochilor îi era vineție. Își pocnea unghiile unele de altele obsesiv, fără să pară să-și dea seama. Fetița părea să aibă nevoie de ajutor în sute de feluri.

Charlotte se răsuci înapoi spre Rhyme.

– Atunci n-o s-o mai văd niciodată, zise ea calmă.

Dellray clipi auzind una ca asta, iar chipul său, care de obicei nu lăsa să se întrevadă nimic din ceea ce gândea cu adevărat, se schimonosi de repulsie.

Nici Rhyme nu mai reuși să se gândească la vreun lucru pe care să-l spună acestei femei.

În clipa aceea intră în fugă Ron Pulaski. Se opri să-și tragă răsuflarea.

– Ce e?

De-abia după câteva clipe reuși să vorbească.

– Telefoanele... zise el în cele din urmă. Ceasornicarul...

– Hai odată, Ron.

– Scuze... O respirație adâncă. Nu am putut să-i urmărim mobilul, dar un angajat al hotelului a văzut-o pe ea, pe Charlotte, sunând la telefon în fiecare noapte în jurul orei douăsprezece în ultimele patru sau cinci zile. Am sunat la compania de telefoane. Ne-au dat numărul la care a sunat. L-au verificat. E un telefon public din Brooklyn. La intersecția asta. Îi dădu o bucată de hârtie lui Sellitto, care i-o dădu la rândul lui, lui Bo Haumann și echipelor de intervenție rapidă.

– Foarte bine, îi zise Sellitto lui Pulaski.

Sellitto îl sună pe inspectorul adjunct al secției de poliție din apropierea locului unde se afla telefonul public. Aceștia vor începe o cercetare a regiunii de îndată ce Mel Cooper îi va trimite inspectorului portretul-robot prin e-mail.

Rhyme se gândea că poate Ceasornicarul nu locuia aproape de telefon – nu l-ar fi surprins deloc pe criminalist – dar treizeci de minute mai târziu, primiră o confirmare clară a identității de la un agent de poliție, care găsise mai mulți vecini care îl recunoscuseră.

Sellitto luă numărul și-l alertă pe Bo Haumann.

– Eu mă duc acolo, zise Sachs. O să ținem legătura.

– Stai puțin, zise Rhyme, aruncându-i o privire. Eu zic să stai de data asta aici. Lasă-l pe Bo să se ocupe de asta.

– Ce?

– Vor avea o echipă întreagă de întăriri.

Rhyme se gândea la superstiția că polițiștii care nu mai lucrau decât pentru puțină vreme au șanse mult mai mari să fie uciși sau răniți decât alții. Rhyme nu credea în superstiții. Dar asta nu conta. Nu voia s-o vadă plecând.

Amelia Sachs se gândea probabil la același lucru; nu părea prea sigură ce să facă. Dar o clipă mai târziu Rhyme o văzu uitându-se la Pam Willoughby. Se întoarse iar spre criminalist. Li se întâlni privirea. Rhyme zâmbi ușor și dădu din cap.

Sachs își luă haina și se îndreptă spre ușă.

Într-o zonă liniștită de locuințe din Brooklyn, doisprezece polițiști din echipele tactice înaintau încet pe trotuar și alți șase se strecurau pe furiș printr-o alee din spatele unei case părăginite.

În zonă se găseau doar case modeste, având curți mici, încărcate de ornamente de Crăciun. Dimensiunile reduse ale grădinilor nu-i împiedicaseră pe proprietari să le decoreze cu cât mai mulți Moși Crăciun, reni și spiriduși.

Sachs păși încet alături de polițiștii din prima echipă. Era în legătură radio cu Rhyme.

– Am ajuns, zise ea încet.

– Care-i situația?

– Am evacuat toate casele de amândouă părțile și din spate. Vizavi nu stă nimeni. De partea cealaltă a străzii era o grădină comună de legume. În mijlocul terenului foarte mic se găsea o sperietoare de ciori. Sperietoarea avea pieptul mâzgălit cu graffiti.

– E un loc destul de bun pentru un asalt. Suntem în... stai un pic, Rhyme. Se aprinsese o lumină într-una din camerele din față. Polițiștii din jurul ei se opriră și se ghemuiră. E încă aici, șopti ea. Închid.

– Pe el, Sachs. Femeia recunoscu un ton neobișnuit de hotărât în vocea lui. Știa că era supărat că Ceasornicarul evadase. Faptul că îi salvaseră pe oamenii din clădirea LDU și că o capturaseră pe Charlotte era grozav. Dar Rhyme nu era mulțumit decât atunci când toți criminalii erau arestați și în cătușe.

Dar nu era la fel de hotărât ca Amelia Sachs. Ceea ce dorea ea era să i-l dăruiască pe Ceasornicar lui Rhyme – ca pe un cadou de despărțire în ultimul lor caz la care lucrau împreună.

Sachs schimbă frecvența radio și zise în microfonul subțire atașat de căști.

– Detectiv cinci-opt-opt-cinci către ESU unu.

Bo Haumann, la un cvartal distanță, la punctul de coordonare și comandă, îi răspunse:

– Recepționat, spune.

– E aici. Tocmai s-a aprins o lumină în camera din față.

– Înțeles. Echipa B, ați recepționat?

Aceștia erau polițiștii din spatele casei.

– Echipa B către ESU unu. Recepționat. Suntem... stai. OK, chiar acum e la etaj. Am văzut lumina aprinzându-se acolo. Pare a fi dormitorul din spate.

– Nu presupuneți că e singur, zise Sachs. S-ar putea să mai fie cineva din grupul lui Charlotte cu el.

– Am înțeles, zise Haumann cu vocea lui gravă. C și S, ce ne puteți spune?

Echipele de Cercetare și Supraveghere tocmai își preluau pozițiile pe acoperișul clădirii de apartamente din spate și în grădina de cealaltă parte a străzii. Toți își îndreptară armele către ascunzătoarea Ceasornicarului.

– C și S unu către ESU unu. Toate obloanele sunt trase. Nu se vede nimic. Detectez căldură în partea din spate a casei. Dar nu se mișcă. Este o lumină în pod, dar nu se vede nimic înăuntru – nici o fereastră, numai deschizături între scânduri.

– Tot așa și aici – C și S doi. Nimic vizual. Căldură la etaj, nimic la parter. Am auzit un clic sau două acum o secundă.

– Armă?

– Poate. Sau poate doar aparate electrice sau soba.

Polițistul de lângă Sachs le făcu colegilor săi semne cu mâna să se împrăștie. Apoi, împreună cu Sachs și încă doi polițiști, se mobilizară în fața ușii, având încă o echipă de patru oameni chiar în spatele lor. Unul ținea un berbec pentru forțarea ușii. Ceilalți trei țînteau ferestrele de la parter și de la etajul întâi.

– Echipa B către ESU unu. Suntem pe poziție. Este o scară lângă camera cu lumină din spate.

– Echipa A pe poziție, șopti un alt polițist în radio.

– Nu batem la ușă, spuse Haumann către toate echipele. Când ajung la trei, aruncați grenade în camerele cu lumină. Aruncați-le tare să treacă prin obloane. La unu, intrare dinamică simultană în față și-n spate. Echipa B, te desparți în două, acoperiți parterul și pivnița. Echipa A, mergi direct la etaj. Amintiți-vă, tipul știe să facă DEI-uri. Căutați bombe artizanale.

– Echipa B, recepționat.

– A, recepționat.

În ciuda aerului înghețat, palmele lui Sachs erau transpirate în mănușile strâmte Nomex. Își scoase mănușa dreaptă și suflă în palmă. Făcu același lucru cu stânga. Apoi își verifică ținuta de luptă și desfăcu închizătoarea de la rezerva de muniție. Ceilalți polițiști aveau mitraliere, dar Sachs nu folosea niciodată așa ceva. Prefera eleganța unui singur glonț bine țintit față de o rafală întreagă.

Sachs și ceilalți trei polițiști din echipa unu își făcură semn din cap unul altuia.

Haumann începu să numere încet cu voce răgușită.

– Șase... cinci... patru... trei...

Polițiștii aruncară grenadele prin ferestre și aerul rece se umplu de zgomot de sticlă spartă.

– Doi... unu, continuă Haumann calm.

Zgomotul aspru al grenadelor zdrăngăni ferestrele și pentru o clipă casa fu iluminată de explozii de lumină albă. Polițistul masiv care ținea berbecul îl lovi cu forță în ușa din față. Încuietoarea se deschise fără nici o greutate și în câteva secunde polițiștii se răspândeau în casa puțin mobilată.

Sachs rămase alături de echipa ei în timp ce urcau scările, având într-o mână lanterna, în cealaltă pistolul.

Începu să audă vocile celorlalți polițiști care anunțau că pivnița și camerele de la parter erau goale.

Primul dormitor de la etaj era gol, la fel și al doilea.

Toate camerele fură verificate și nu găsiră pe nimeni.

– Unde naiba e? murmură Sachs.

– Întotdeauna e o aventură, nu? zise cineva.

– Naiba să-l ia de suspect invizibil, zise altă voce.

– C și S unu, se auzi în căștile radio. Lumina din pod tocmai s-a stins. E sus.

În micul dormitor din spatele casei găsiră un chepeng în tavan, cu o frânghie groasă care atârna de el. Era o scară care se trăgea în jos. Unul dintre polițiști stinse lumina în cameră pentru a fi mai dificil

pentru cineva de sus să-i nimerească. Se traseră toți câțiva pași mai în spate și își îndreptară armele către chepeng, în timp ce Sachs apucă frânghia și trase cu putere. Se auzi un scrâșnet ușor și apoi văzură o scăriță mobilă.

Șeful echipei de intervenție strigă:

– Tu, cel din pod. Coboară acum... Mă auzi? Aceasta e ultima ta șansă.

Nimic.

– Grenadă, zise el.

Un polițist scoase o grenadă de la brâu și făcu semn din cap.

Șeful echipei puse mâna pe scăriță, dar Sachs clătină din cap.

– Îl iau eu.

– Ești sigură?

Sachs încuviință.

– Dă-mi numai o cască.

Unul dintre polițiști i-o dădu pe-a lui și Sachs și-o fixă pe cap.

– Suntem gata.

– Haideți, zise Sachs și se cățără aproape până sus – apoi luă grenada. Scoase cuiul și își închise ochii pentru ca explozia să n-o orbească, dar și pentru a-și obișnui ochii cu întunericul din pod.

„OK, acum!"

Aruncă grenada în pod și își lăsă capul în jos.

Detonă trei secunde mai târziu și, deschizându-și ochii, Sachs urcă în viteză restul scării până în micul pod, plin de fumul și mirosul reziduurilor explozive ale grenadei. Se rostogoli cât mai departe de deschidere, aprinzându-și lanterna și măturând podul într-un arc de cerc în jurul ei, ducându-se după un stâlp, singura ascunzătoare pe care o putu găsi.

Nu era nimic în dreapta, nimic în centru, nimic...

În acea clipă podeaua se surpă sub ea.

Aceasta nu era din lemn, așa cum păruse, ci din carton așezat peste pastă izolatoare. Piciorul drept îi trecu prin foaia izolantă a tavanului dormitorului, imobilizând-o. Țipă de durere.

– Sachs! strigă cineva.

Sachs ridică lumina și arma în singura direcție în care vedea – adică exact în fața ei. Ucigașul nu era acolo.

Ceea ce însemna că era în spatele ei.

În clipa aceea lumina din tavan se aprinse, aproape chiar deasupra ei, transformând-o în țintă perfectă.

Se chinui să se întoarcă, așteptând să audă detunătura violentă a pistolului și izbitura amorțitoare a glonțului în cap, gât sau spate.

Sachs se gândi la tatăl ei.

Se gândi la Lincoln Rhyme.

„Tu și cu mine, Sachs...“

În clipa aceea își dădu seama că nu putea în nici un caz accepta să moară fără să-l nimerească măcar o dată. Își luă pistolul între dinți și-și folosi ambele mâini ca să scape din prinsoare și să găsească ținta.

Auzi cizme pe scară și un polițist ESU se grăbi să o ajute. Bineînțeles, *asta* aștepta Ceasornicarul – o ocazie să omoare câți mai mulți polițiști. Se folosea de ea ca momeală ca să atragă și alți polițiști ca să-i omoare și să fugă în haosul creat.

– Atenție! strigă ea, apucându-și strâns pistolul în mână. E în...

– Unde e? întrebă șeful echipei A. Bărbatul era ghemuit în vârful scării. Nu o auzise – sau nu ascultase – și se repezise pe scară, urmat de încă doi polițiști. Verificau acum toți trei încăperea – inclusiv zona din spatele lui Sachs.

Inima îi bubuia asurzitor; se chinui să se uite peste umăr.

– Nu-l vedeți? întrebă ea. Trebuie să fie aici.

– Nimic.

Doi dintre polițiști se aplecară lângă ea, o apucară și o traseră afară din foaia izolantă. Încă ghemuită, Sachs se răsuci imediat pe loc.

Camera era goală.

– Cum a ieșit? bombăni șeful echipei de intervenție. Nu e nici o ușă sau fereastră.

Sachs observă ceva în celălalt capăt al podului. Izbucni într-un râs amar.

– Nici măcar n-a fost aici. Nici aici sus, nici jos în casă. Probabil a plecat de ore întregi.

– Dar luminile. *Cineva* a aprins și a stins lumini.

– Nu. Ia uitați-vă. Le arătă o cutie mică de culoare bej conectată printr-un fir la cutia de siguranțe. A vrut să ne facă să credem că e încă aici. Așa a avut șanse mai bune să scape.

– Ce-i aia?

– Ce altceva? Un dispozitiv cu ceas.

Capitolul 41

Sachs termină de cercetat locuința din Brooklyn și trimise puținele probe găsite acasă la Rhyme.

Își dădu jos costumul Tyvek și-și îmbrăcă haina, apoi se îndreptă grăbită prin frigul tăios, spre mașina lui Sellitto. Pam Willoughby stătea pe bancheta din spate, strângându-și la piept cartea cu Harry Potter și sorbind din ciocolata fierbinte, de care îi făcuse rost detectivul masiv. Sellitto era încă în casa Ceasornicarului, terminând de întocmit hârțogăria necesară. Sachs urcă în mașină lângă ea. La sugestia lui Dance o aduseseră aici pe fetiță pentru a examina casa și bunurile Ceasornicarului, în speranța că vreun obiect îi va provoca o amintire. Dar ucigașul nu lăsase prea multe lucruri în urmă și, în orice caz, nimic nu le dădu nici un indiciu în plus despre el.

Sachs îi zâmbi și o privi cu atenție, amintindu-și de acea expresie ciudată de speranță pe care o văzuse pe chipul ei în mașina de la așa-zisa scenă a crimei din alee.

– M-am gândit de multe ori la tine de-a lungul timpului, zise polițista.

– Și eu, răspunse fata, cu privirea fixată pe fundul paharului cu ciocolată caldă.

– Unde v-ați dus după ce ați plecat din New York?

– Ne-am întors în Missouri și ne-am ascuns în pădure. Mami m-a lăsat de multe ori cu alți oameni. Dar, cea mai mare parte a timpului, am fost singură și am citit. Nu m-am înțeles prea bine cu nimeni. Se purtau ca niște porci cu mine. Dacă nu gândeai exact așa ca ei – și ziceau niște chestii complet aiurea – te tratau ca pe-un gunoi. Mulți învățau acasă. Dar eu am vrut neapărat să merg la școala publică și am făcut scandal mare din cauza asta. Bud n-a vrut să mă lase, dar, până la urmă, mami a fost de acord. Dar a zis că, dacă povestesc cuiva ceva despre ea, despre ce-a făcut, o să mă ducă și pe mine la închisoare ca asistent... nu, complice. Și că bărbații o să-mi facă tot felul de lucruri acolo. Știi despre ce vorbesc, nu?

– Oh, iubito, zise Sachs prinzând-o de mână. Amelia Sachs își dorea copii foarte mult și știa că, într-un fel sau altul, îi va avea în viitor. Era absolut oripilată la gândul că o mamă își chinuise copilul în felul acesta.

– Și câteodată, când îmi mergea foarte rău, mă gândeam la tine și mă prefăceam că tu ești mama mea. Nu știam cum te cheamă. Poate că am auzit atunci, dar nu-mi mai aminteam. Așa că ți-am dat eu un nume: Artemis. Dintr-o carte pe care am citit-o, despre mitologie. Era zeița vânătorii. Pentru că l-ai omorât pe câinele ăla nebun – care m-a atacat. Își lăsă privirea în jos. E un nume prostesc.

– Nu, nu. E un nume minunat. Îmi place enorm... M-ai recunoscut în alee marți, nu? Când erai în mașină?

– Da. Cred că a fost sortit să fii acolo – să mă salvezi din nou. Nu crezi că se-ntâmplă lucruri de-astea?

Nu, Sachs nu credea așa ceva. Dar cu voce tare spuse:

– Viața rezolvă lucrurile în mod foarte ciudat uneori.

Lângă ele se opri o mașină și din ea coborî o asistentă socială. Femeia, o afroamericancă drăguță, intră în mașină cu ele.

– Uaa... zise ea, frecându-și mâinile în fața radiatorului. Nici măcar nu e încă iarnă. Nu e cinstit. Făcuse deja aranjamente pentru Pammy și le împărtăși celor două. Am găsit niște familii adoptive foarte drăguțe. Una e în Riverdale. O cunosc de ani de zile. O să stai

acolo pentru câteva zile până vedem dacă reușim să găsim niște rude de-ale tale.

Pammy se încrunta.

– Pot să-mi iau un nume nou?

– Un nume...?

– Nu vreau să mai fiu eu. Și nu vreau să mai vorbesc vreodată cu mama. Și nu vreau nici ca oamenii aceia cu care e ea prietenă să mă găsească.

Sachs vorbi înainte să apuce asistenta socială să zică ceva.

– Vom lua toate măsurile să nu ți se întâmple nimic. Îți promit.

Pammy o îmbrățișă.

– Deci pot să te mai văd? o întrebă Sachs.

– Cred că da, zise fetița, încercând să-și ascundă entuziasmul. Dacă vrei.

– Ce zici să mergem mâine la cumpărături?

– OK. Sigur.

– Bine. Deci rămâne stabilit. Lui Sachs îi veni o nouă idee. Hei, îți plac câinii?

– Da, niște oameni din Missouri la care am stat o vreme aveau un câine. Mi-a plăcut mai mult de el decât de oameni.

Îl sună pe Thom acasă la Rhyme.

– Am o întrebare.

– Dă-i bătaie.

– Ai găsit un mușteriu pentru Jackson?

– Nu. Încă e pe piață pentru adopție.

– Acum nu mai e, zise Sachs. Închise și se uită la Pam. Am un cadou de Crăciun pentru tine.

Uneori chiar și cele mai bine proiectate ceasuri nu funcționează.

La urma urmelor, aceste aparate sunt extrem de fragile, dacă stai să te gândești. Cinci sute, o mie de părți minuscule în mișcare, șuruburi, arcuri și rubine aproape microscopice, toate asamblate precis, zeci de mișcări separate învârtindu-se la unison... Sute de lucruri pot

funcționa greșit. Câteodată ceasornicarul calculează greșit, câteodată o mică bucățică de metal e defectă, câteodată proprietarul răsucește mecanismul prea tare. Câteodată îl scapă pe jos. Umezeala poate pătrunde sub cristal.

Și se mai întâmplă ca un ceas să funcționeze perfect într-un mediu, dar nu și în altul. Chiar și faimosul Rolex Oyster Perpetual, revoluționar pentru că era primul ceas de lux subacvatic, nu poate rezista la o presiune subacvatică nelimitată.

Charles Vespasian Hale stătea în mașina lui, lângă Central Park. Venise până aici cu ea din San Diego – nu lași nici o urmă dacă plătești benzina cu bani gheață și eviți autostrăzile cu taxă – și se întrebă unde era greșeala din planul său.

Se gândea că răspunsul era poliția, și anume Lincoln Rhyme. Hale făcuse tot ce-i trecuse prin minte ca să-i anticipeze mișcările. Dar fostul polițist reușise să ajungă chiar puțin înaintea lui peste tot. Rhyme făcuse exact ceea ce îl îngrijorase pe Hale – se uitase la câteva pârghii și rotițe și înțelesese cum era construit întregul ceasornic.

Va avea însă tot timpul din lume să se gândească unde anume greșise și să încerce să evite aceleași probleme în viitor. Se va întoarce în California. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Își vopsise părul la loc, în culoarea lui naturală, și își scoase lentilele de contact de un albastru-deschis, dar colagenul cu care își modelase nasul, obrajii și bărbia încă nu i se absorbise din piele. Și va dura luni de zile să-și recapete cele optsprezece kilograme cât slăbise pentru această slujbă și să redevină el însuși. Se simțea palid și amorțit din cauză că petrecuse atât de mult timp în oraș și simțea nevoia să se întoarcă la sălbăticia naturii și la munții săi dragi.

Da, eșuase. Dar, așa cum îi spusese și lui Vincent Reynolds, asta nu era chiar atât de important în marele plan universal. Nu era îngrijorat din cauză că Charlotte Allerton fusese arestată. Nu știa nimic despre identitatea lui reală (crezuseră mereu că numele lui adevărat era Gerald Duncan) și intraseră în legătură prin intermediul unor persoane extrem de discrete.

Mai mult încă, exista chiar și o parte pozitivă în acest eșec – Hale descoperise ceva care îi schimbase viața. Crease personajul Ceasornicarului pur și simplu pentru că i se păruse sinistru și era convins că va atrage atenția populației și a poliției atât de influențate de criminalii inventați din filmele de televiziune.

Dar, intrând în rol, spre surpriza lui, Hale descoperise că acest personaj era întruchiparea adevăratei sale personalități. Jucând acest rol era ca și cum s-ar fi întors, în sfârșit, acasă. Devenise cu adevărat fascinat de ceasuri și timp. (Căpătase, de asemenea, un interes nestrămutat pentru Mecanismul Delfic; era extrem de posibil să încerce să-l fure la un anumit moment, în viitor.)

Ceasornicarul...

Charles Hale era el însuși un ceas. Puteai folosi un ceas la un eveniment fericit, ca, bunăoară, la măsurarea contracțiilor la nașterea unui copil. Sau oribil – coordonarea orei unui raid pentru a măcelări femei și copii.

Timpul transcende moralitatea.

Acum se uită la obiectul de pe scaunul de lângă el, ceasul de aur de buzunar Breguet. Îl ridică în mâinile înmănușate, îi răsuci rotița încet – e întotdeauna mai bine să tragi ceasul prea puțin decât prea mult, și îl vârî cu grijă într-un plic mare alb, dublat cu folie protectoare cu bule de aer.

Hale închise plicul și porni mașina.

Nu exista nici o pistă clară.

Rhyme, Sellitto, Cooper și Pulaski erau toți în laboratorul din Central Park West, trecând din nou în revistă cele câteva obiecte găsite în ascunzătoarea din Brooklyn a Ceasornicarului.

Amelia Sachs nu era prezentă. Plecase fără să le spună unde se duce. Dar nici nu era nevoie. Îi menționase lui Thom că va fi în apropiere, dacă au nevoie de ea – la o întâlnire pe Fifty-seventh și Sixth. Rhyme verificase cartea de telefon. Acolo se găsea sediul companiei Argyle Security.

Rhyme pur și simplu nu putea să se gândească la asta și se concentra în continuare să-l găsească pe Ceasornicar.

Uitându-se înapoi în timp, Rhyme construise un scenariu neprelucrat al evenimentelor. Ceremonia fusese anunțată pe 15 octombrie, așa că Bud și Carol îl contactaseră pe Ceasornicar aproximativ la acea dată. Acesta venise la New York în jurul datei de 1 noiembrie, data când fusese semnat contractul de închiriere pentru casa din Brooklyn. Câteva săptămâni mai târziu Amelia Sachs preluase cazul Creeley și curând după aceea Baker și Wallace se hotărâseră să o ucidă.

– Atunci l-au angajat pe Ceasornicar. Ce ne-a spus, când noi credeam că e Duncan? Despre întâlnirea lor?

– Doar că cineva de la club le-a făcut legătura, răspunse Sellitto. Clubul unde Baker a încercat să-l extorcheze pe prietenul său.

– Dar mințea. N-a existat nici un club... Rhyme clătină din cap. Cineva le-a făcut legătura, cineva care-l cunoaște pe Ceasornicar – probabil cineva din zonă. Dacă găsim acea persoană, poate dăm de niște piste solide. Baker n-a zis nimic?

– Nu, nici un cuvânt. Nici unul dintre ei nu zice nimic.

Bobocul clătină din cap.

– Asta o să fie dificil. Vreau să spun, câte grupuri CO sunt în zona New York? O să ne ia o veșnicie să-l găsim. Oricum, n-o să se ofere voluntar să ne ajute.

– Ce tot vorbești acolo? se încruntă criminalistul. Ce au de-a face grupurile de crimă organizată cu asta?

– Păi, mă gândeam că un astfel de contact i-a pus în legătură.

– De ce?

– Baker a vrut să omoare o polițistă, nu? Dar nu putea s-o facă fără să fie bănuit el însuși, așa că a trebuit să angajeze pe cineva. S-a dus la legăturile pe care le avea cu grupările mafiote. Dar mafia nu cred să fi vrut să aibă de-a face cu uciderea unui polițist, așa că precis l-au pus pe Baker în legătură cu o persoană dispusă să execute asta: Ceasornicarul. Când nimeni nu spuse nimic, Pulaski se înroși și își coborî privirile. Nu știu. Așa m-am gândit eu.

– Și te-ai gândit al naibii de bine, băiete, zise Sellitto.

– Serios?

Rhyme încuviință.

– Nu e rău... Hai să sunăm la Divizia de luptă împotriva crimei organizate din centru și să vedem dacă informatorii lor ne pot spune ceva. Sună-l și pe Dellray... Acum, hai să ne întoarcem la probe.

Localizaseră câteva amprente digitale în casa din Brooklyn, dar nici una nu dădu un răspuns pozitiv la verificarea prin sistemul IAFIS al FBI-ului și nu se potrivi nici cu amprentele de la celelalte scene. Contractul de închiriere fusese întocmit sub un alt nume fals și dăduse, de asemenea, o adresă anterioară inventată. Fusese o tranzacție plătită cu bani gheață. O cercetare foarte amănunțită a folosirii internetului în zonă dezvălui că intrase ocazional pe net de pe mai multe rețele locale fără cablu. Nu se înregistrase nici un e-mail trimis, numai navigarea pe net. Site-ul vizitat cel mai des era al unei librării unde se vindeau manuale de referință pentru cursuri de educație continuă, în diverse specialități medicale.

– La naiba, zise Sellitto. Poate l-a angajat altcineva.

„Pun pariu", se gândi Rhyme dând din cap.

– Deja urmărește altă victimă – sau victime. Probabil își pune la punct planul chiar acum. Gândește-te cât rău poate face dându-se drept doctor. Și l-am lăsat să scape.

Examinară probele colectate de Sachs în casa din Brooklyn, dar nu descoperiră decât fibre de lână și câteva particule de material vegetal verde, conținând apă de mare evaporată – care se dovedi că nu se potrivea cu algele marine și apa de mare găsită în jurul bărcii lui Robert Wallace din Long Island.

Îi sună inspectorul adjunct de la secția de poliție din Brooklyn să le spună că nu descoperiseră nici un alt martor în zonă. Șase oameni își aduceau aminte că-l văzuseră pe Ceasornicar, dar nici unul dintre ei nu știa nimic despre el.

Cât despre Charlotte și soțul ei mort, Bud Allerton, eforturile anchetatorilor fură răsplătite cu mult mai mult succes. Cuplul nu fusese nici pe departe atât de grijuliu. Sachs găsise o cantitate foarte

mare de probe despre organizațiile care îi adăposteau, inclusiv despre un grup foarte numeros din Missouri și despre gruparea de tristă notorietate Patriot Assembly, de la nord de New York, cu care Rhyme și Sachs mai avuseseră de-a face și în trecut. Lista convorbirilor telefonice, amprentele și e-mailurile trimise FBI-ului și poliției locale le ofereau acestora o mulțime de piste de urmat.

Sună la intrare și Thom se duse să deschidă. Un minut mai târziu se întoarse cu o femeie îmbrăcată în uniformă militară. Era Lucy Richter, cea de-a patra „victimă" a Ceasornicarului. Rhyme observă că femeia părea mult mai surprinsă de laboratorul de criminalistică din casă decât de handicapul lui. Apoi își aduse aminte că Lucy era o femeie implicată într-un tip de război unde bombele erau armele preferate; deci, fără îndoială, mai văzuse oameni cu membre lipsă sau paraplegici și tetraplegici de toate felurile. Condiția fizică a lui Rhyme nu o tulbură deloc.

Femeia le spuse că o sunase pe Kathryn Dance cu puțin timp în urmă să-i spună că voia să le vorbească anchetatorilor; agenta din California îi sugerase să sune sau să treacă pe la Rhyme pe acasă.

Apăru Thom și îi oferi cafea sau ceai. Pe Rhyme de obicei îl enervau vizitatorii și nu-i plăcea să dea nimănui motive să zăbovească, dar acum, din contră, se încruntă către asistent.

– Poate i-e foame, Thom. Sau dorești ceva mai substanțial. Scotch, de exemplu.

– Pur și simplu nu te poate pricepe omul, zise Thom. N-am știut că există o regulă specială de ospitalitate pentru forțele armate în ediția Lincoln Rhyme din Emily Post.

– Mersi, dar nu vreau nimic, zise Lucy. Nu pot sta mult. Prima dată, aș vrea să vă mulțumesc. Pentru că mi-ați salvat viața – de două ori.

– De fapt, prima dată n-ai fost deloc în pericol, îi atrase Sellitto atenția. Nu avea intenția să-ți facă vreun rău – și nici celorlalte victime, de altfel. A doua oară? Da, într-adevăr, accept – din moment ce-a vrut să arunce în aer sala de conferințe.

– Și familia mea era acolo, zise ea. Nici nu știu cum să vă mulțumesc.

Ca întotdeauna, Rhyme era stânjenit de recunoștință, și dădu înțelegător din cap.

– Celălalt motiv e că am aflat un lucru care cred că s-ar putea să vă fie de folos. Am vorbit cu vecinii mei despre ora când mi-a spart casa. Un bărbat care locuiește la trei blocuri mai jos pe stradă mi-a zis că ieri avea de făcut o livrare la domiciliu undeva în spatele clădirii și că a găsit o frânghie atârnând în alee de pe acoperiș. Se poate ajunge pe acoperișul meu de-acolo destul de ușor. Mă gândeam că poate așa a scăpat.

– Interesant, zise Rhyme.

– Dar mai este ceva. S-a uitat și soțul meu la ea. Bob a făcut doi ani parte din trupele SEALS de marină...

– Marină? Și dumneavoastră sunteți în armată? întrebă Pulaski, râzând.

– Avem niște... discuții interesante din când în când, zise ea zâmbind. Mai ales în timpul sezonului de fotbal. Oricum, s-a uitat la funie și a zis că persoana care a legat-o e un adevărat expert. Este un nod foarte rar, folosit în coborârea în rapel – știți, în alpinism. Se numește nodul mortului. Nu e prea răspândit la noi, se folosește mai ales în Europa. Deci, cu siguranță, a făcut alpinism dincolo de ocean.

– Ah, niște informații clare, zise Rhyme uitându-se urât la Pulaski. Ce păcat că *victima* a trebuit să găsească proba, nu crezi? Când asta este, de fapt, de datoria *noastră*. Se întoarse spre Lucy. Funia e tot acolo?

– Da.

– Bine... Mai rămâneți în oraș? întrebă Rhyme. Dacă-l prindem, s-ar putea să avem nevoie de dumneata să depui mărturie la proces.

– În curând plec iar din țară. Dar sunt sigură că mă pot întoarce pentru proces. Aș putea obține o permisie specială pentru asta.

– Cât timp veți fi plecată?

– M-am înrolat din nou pentru doi ani.

– Serios? întrebă Sellitto.

– Nu aveam de gând. Este foarte dur acolo. Dar m-am hotărât să mă întorc.

– Din cauza bombei de la ceremonie?

– Nu, chiar înainte de asta. Mă uitam la familii și la ceilalți soldați de acolo și m-am gândit cât e de ciudată viața și cum te pune în situații la care nu te-ai gândit niciodată c-o să fii. Dar uite că ești și faci ceva important și bun. Deci... Își luă haina pe ea. Dacă aveți nevoie de mine, o să cer o permisie să vin acasă.

Își luară la revedere și Thom o conduse la ușă.

Când se întoarse, Rhyme îi spuse asistentului:

– Adaugă și asta la ce știm despre el. Alpinist sau cățărător, posibil cu antrenament în Europa. Se întoarse către Pulaski. Și trimite pe cineva de la unitatea CS să ia funia pe care tu n-ai observat-o, deși trebuia...

– De fapt, nu eu am fost cel care a controlat...

– ... Și apoi găsește un expert în alpinism. Vreau să știu unde s-a antrenat. Și vezi ce e cu funia. De unde a cumpărat-o și când?

– Da, domnule.

După cincisprezece minute sună din nou soneria și Thom se întoarse cu Kathryn Dance. Agenta îi salută pe toți, iar la gât îi atârnau căștile mici și albe ale iPod-ului. Avea un plic alb de douăzeci și unu pe douăzeci și șapte de centimetri.

– Bună, zise Pulaski.

Rhyme ridică dintr-o sprânceană în semn de salut.

– Tocmai mă duc la aeroport, zise Dance. Am vrut să trec pe-aici să vă spun la revedere. Oh, asta era pe prag.

Îi dădu plicul lui Thom.

Asistentul se uită la el, încruntându-se.

– Nu are adresa expeditorului.

– Hai mai bine să fim siguri, zise Rhyme. Coșul.

Sellitto luă plicul și se duse la un coș mare făcut din fâșii împletite de oțel – semăna cu un coș de rufe cu capac din nuiele împletite. Sellitto puse plicul înăuntru și închise capacul. Orice pachet neidentificat intra întotdeauna prima dată în coșul contra bombelor, care era proiectat în așa fel încât să împrăștie forța unui dispozitiv

improvizat exploziv de mărime medie sau mică. Conținea senzori care detectau orice urmă de nitrați sau de alți explozibili obișnuiți.

Calculatorul adulmecă vaporii emanați din plic și-i informă că nu era o bombă.

Purtând mănuși de latex, Cooper scoase plicul și-l examină. Avea o etichetă scrisă pe calculator, pe care nu scria decât *Lincoln Rhyme.*

– Autocolantă, zise tehnicianul cu o grimasă resemnată. Criminaliștii preferă stilul vechi de plicuri pe care ucigașii trebuiau să le lingă; adezivul era o bună sursă pentru ADN. Cooper adăugă și că știa tipul de plic și că era vândut în toate magazinele din țară, deci originea sa era practic de negăsit.

Rhyme își aduse scaunul mai aproape și, cu Dance alături, îl privi pe tehnician extrăgând un ceas de buzunar și un bilet, de asemenea, scris la calculator.

– E de la el, anunță Cooper.

Plicul nu fusese acolo cu un sfert de oră înainte – timpul dintre plecarea lui Lucy Richter și sosirea lui Dance. Sellitto sună la sediul central ca să cheme niște mașini de la Secția 20, care era cea mai apropiată, pentru a verifica zona. Cooper le trimise printr-un e-mail portretul-robot al Ceasornicarului.

Ceasul ticăia și arăta ora exactă. Era de aur și avea mai multe cadrane micuțe pe față.

– E greu, zise Cooper. Își puse ochelari cu lupă și-l examină mai atent. Pare vechi, are semne de uzură... Nici o gravură personalizată. Luă o perie de păr de cămilă și scutură ceasul deasupra unei bucăți de ziar. De asemenea și plicul. Nu găsiră însă nici o urmă.

– Uite biletul, Lincoln. Îl montă pe suportul proiectorului.

> Dragă domnule Rhyme,
>
> Voi fi deja plecat la momentul în care veți primi această scrisoare. Am aflat deja, bineînțeles, că nici unul dintre participanții la conferință nu a fost rănit. Am ajuns la concluzia că mi-ați anticipat planurile. Așa că le-am anticipat și eu pe ale dumneavoastră și mi-am amânat vizita la hotelul lui Charlotte, ceea ce mi-a dat

ocazia să-i observ pe polițiștii postați în stradă. Presupun că ați salvat-o pe fiica ei. Sunt bucuros de asta. Fata merită mai mult decât perechea aceea de indivizi.

Deci, felicitări. Credeam că planul meu a fost perfect. Dar se pare că m-am înșelat.

Ceasul de buzunar este un Breguet. Este ceasul meu favorit dintre multe altele cu care am avut de-a face până acum. A fost fabricat la începutul secolului al XIX-lea și are un ax de eșapare cilindric, de rubin, un calendar perpetuu și un dispozitiv antișoc cu parașută. Sper că veți aprecia cadranul cu fazele lunii, având în minte recentele noastre aventuri. Există foarte puține asemenea exemplare de ceas în întreaga lume. Vi-l dăruiesc în semn de respect. Nimeni nu a reușit încă să mă oprească în îndeplinirea unei misiuni; sunteți cel mai bun detectiv din câți am întâlnit. (Aproape aș zice că sunteți la fel de bun ca mine, dar asta nu este întru totul adevărat. La urma urmei, nu ați reușit să mă prindeți pe mine.) Nu uitați să întoarceți ceasul (dar cu blândețe); va măsura timpul până ne vom întâlni din nou.

Un mic sfat: Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș face în așa fel, încât fiecare din acele secunde să conteze.

Ceasornicarul

Sellitto făcu o grimasă.

– Ce e? întrebă Rhyme.

– Tu primești amenințări mai elegante decât mine, Linc. De obicei criminalii mei nu spun decât: „O să te-omor!". Și ce naiba-i asta? Arătă biletul. Punct și virgulă? Te amenință și folosește punct și virgulă. E complet dement tipu' ăsta.

Rhyme însă nu râse. Încă era furios că evadase – și că se părea că nu avea intenția să renunțe la cariera de ucigaș.

– Când te plictisești de bancurile astea prostești, Lon, poate o să observi că gramatica și sintaxa scrisorii sunt perfecte. Asta ne mai spune ceva despre el. O educație bună. Școală privată? Instrucție clasică? Bursă de studii? Șef de promoție? Scrie toate astea pe diagramă, Thom.

– Punct și virgulă, fir-ar să fie, zise Sellitto, netulburat.

– Am găsit ceva aici, zise Cooper, ridicându-și ochii din monitorul calculatorului. Materialul verde de la casa din Brooklyn? Sunt aproape sigur că e *Caulerpa taxifolia.* O algă dăunătoare.

– O *ce?*

– E o algă marină care se răspândește în mod necontrolabil. Și creează o mulțime de probleme. A fost interzisă în Statele Unite.

– Și presupun că, din moment ce se răspândește în mod necontrolabil, o poți găsi oriunde, zise Rhyme cu acreală. Deci inutilă ca probă.

– De fapt nu, zise Cooper. Până acum n-a fost găsită decât pe Coasta Pacificului în America de Nord.

– Din Mexic până-n Canada?

– Cam așa ceva.

– Asta e practic ca o adresă, observă sarcastic Rhyme. Sună echipele SWAT.

– Coasta de Vest? interveni Kathryn Dance, încruntându-se. Se gândi la ceva pentru o clipă. Unde e înregistrarea cu interogatoriul? întrebă ea.

Mel Cooper găsi fișierul. Porni înregistrarea și îl priviră pe criminal uitându-se drept în cameră și mințindu-i pe toți pentru a douăsprezecea oară. Dance se apropie mai tare de monitor. Rhyme se gândi că semăna cu el când își studia diagramele cu probe.

Vizionase înregistrarea de atâtea ori, încât nici nu mai sesiza cuvintele; nu-i mai ofereau nici un indiciu în plus din câte își dădea el seama. Dar Dance izbucni brusc în râs.

– Am o idee.

– Ce idee?

– Ei bine, nu vă pot da o adresă, dar vă pot da un stat. Am senzația că vine din California. Sau că a trăit acolo mai multă vreme.

– De ce crezi asta?

Dance derulă puțin filmul înapoi. Porni după aceea interogatoriul din locul în care vorbea despre felul cum venise cu mașina la Long Island ca să preia SUV-ul confiscat.

Dance opri înregistrarea.

– Am studiat expresiile regionale, zise ea. Oamenii din California se referă de obicei la autostrăzile dintre state numai cu numărul: „Am mers pe 405 în L.A.“, de exemplu. În interviu s-a referit la „495“ aici în New York. Și l-ați auzit zicând *șosea?* Și asta e destul de comun în California, mai mult decât *autostradă*. Aici pe Coasta de Est auzi mai mult autostradă.

„Asta va fi probabil util, se gândi Rhyme. Încă o cărămidă în zidul probelor.“

– Pe diagramă, zise el.

– Când ajung acasă voi iniția o anchetă oficială în biroul meu, zise ea. Voi transmite în tot statul ce am găsit aici. Să vedem ce se întâmplă. OK, ar fi mai bine să plec... Oh, vă aștept pe amândoi în California cât de curând.

Asistentul îi aruncă o privire lui Rhyme.

– Trebuie să călătorească mai mult. Se preface că nu-i place, dar adevărul e că odată ce ajunge undeva, se simte bine. Atâta timp cât au scotch și niște crime interesante să-i ocupe timpul.

– E California de Nord, zise Dance. Ținutul vinurilor, mai ales, dar nu te îngrijora, avem o mulțime de crime.

– O să vedem, zise Rhyme fără să promită nimic. Fă-mi o ultimă favoare, adăugă el.

– Sigur.

– Închide-ți mobilul. Probabil voi fi tentat să te sun iar în timp ce ești pe drum către aeroport dacă mai apare ceva.

– Și, dacă n-ar fi copiii la care chiar trebuie să mă întorc, cred că aș răspunde.

Sellitto îi mulțumi din nou și Thom o conduse la ușă.

– Ron, fă-te util, zise Rhyme.

Bobocul se uită la diagramele de probe.

– Am sunat deja în legătură cu funia, dacă asta vreți să spuneți.

– Nu, *nu* asta vreau să spun, bombăni Rhyme. Am zis *util.* Arătă cu un gest sticla de scotch de pe un raft din cealaltă parte a camerei.

– Oh, sigur.

– Pune două, mormăi și Sellitto. Și nu fi zgârcit.

Pulaski turnă whisky-ul și le dădu cele două pahare – Cooper refuzase. Nu te neglija nici pe tine, îi zise Rhyme bobocului.

– Oh, sunt în uniformă.

Sellitto își înghiți un hohot de râs.

– OK. Poate un pic. Își turnă și apoi sorbi din băutura tare – și extrem de scumpă. Îmi place, zise el, deși ochii lui spuneau cu totul altceva. Ăă, nu amestecați niciodată în el niște cidru sau Sprite?

Capitolul 42

„*Înainte și După.*

Oamenii merg mai departe.

Dintr-un motiv sau altul, oamenii trec peste orice, merg mai departe, și înainte devine După."

Lincoln Rhyme auzea aceste cuvinte plutindu-i la nesfârșit în cap, iar și iar. Ca un disc stricat. „Oamenii merg mai departe."

De fapt folosise și el expresia asta de câteva ori – când îi spusese soției lui că voia să divorțeze, la scurtă vreme după accident. Oricum, relația lor era foarte zbuciumată de mai multă vreme și Rhyme decise că fie supraviețuiește, fie nu, își va continua viața singur, fără să o oblige să îndure viața alături de un olog.

Dar pe atunci „mersul înainte" însemna ceva cu totul diferit de ce avea acum în fața lui. Viața pe care și-o construise în ultimii câțiva ani, o viață oricum destul de precară, urma să se schimbe într-un mod dramatic. Problema, bineînțeles, era că Sachs nu mergea de fapt înainte, dacă se ducea la Argyle Security. Mergea înapoi.

Sellitto și Cooper plecaseră deja, și Rhyme și Pulaski erau singuri în laboratorul de la parter, în fața unei mese de examinare, organizând probele în cazurile de corupție de la Secția 118. Confruntați cu toate

probele – și cu faptul că angajaseră fără să vrea un terorist local – Baker, Wallace și Henson cedaseră în sfârșit și acceptaseră un aranjament cu procuratura, deconspirându-i pe toți ceilalți polițiști de la 118 implicați. (Deși nici unul dintre ei nu voia să spună măcar un cuvânt despre cine îl pusese pe Baker în legătură cu Ceasornicarul. Ceea ce era de înțeles. Pur și simplu nu te apuci să ciripești numele șefului unei grupări CO, când tu, personal, ești trimis exact în închisoarea în care s-ar putea să ajungă și el din cauza mărturiei tale.)

Pregătindu-se pentru plecarea lui Sachs, Rhyme ajunse la concluzia că Ron Pulaski va deveni în cele din urmă un polițist criminalist foarte bun. Avea ingeniozitate și inteligență și era tot atât de încăpățânat și de perseverent ca Sellitto. Rhyme știa că va putea să-l șlefuiască în opt luni sau poate un an, până să-l facă să strălucească așa cum trebuia. Va cerceta scenele împreună cu bobocul, va analiza probele și va prinde criminalii, care vor merge la închisoare sau vor muri încercând să scape. Sistemul va continua să funcționeze. Mecanismul forței polițienești este mai mare decât o singură femeie sau decât un singur bărbat; așa și trebuia să fie.

Da, sistemul va funcționa în continuare... Dar era extrem de greu de imaginat acest sistem fără Amelia Sachs.

„Ei, la naiba cu sentimentalismul ăsta stupid și treci la treabă", își zise Rhyme. Se uită la tabla cu diagrame.

– Ceasornicarul e liber, undeva acolo; și eu îl voi găsi. Nu... va... putea... fugi... de... mine.

– Poftim? întrebă Pulaski.

– N-am zis nimic, se răsti Rhyme.

– Ba da, ați zis. Dar n-am... Tăcu sub privirea usturătoare a lui Rhyme, îndreptându-și atenția la sarcina de îndeplinit. Notițele pe care le-am găsit în biroul lui Baker? Sunt pe hârtie ieftină. Să folosesc ninhidrină ca să scot amprentele latente?

Rhyme nu apucă să răspundă.

– Nu, zise o voce de femeie. Prima dată încerci afumarea cu iodină. *Apoi* ninhidrină, *apoi* nitrat de argint. Trebuie să urmezi exact ordinea asta.

Rhyme își ridică privirea și o văzu pe Sachs în ușă. Abordă o expresie binevoitoare pe chip. Se simți mândru de sine văzând cât de bine se comporta. Era *generos.* Era *matur.*

– Dacă nu, chimicalele pot face reacție și strici amprentele, continuă Sachs.

„Ei bine, *chiar* că e stânjenitor", se gândi criminalistul furios. Se uită cu înverșunare la diagrame, în timp ce tăcerea șuiera năprasnic între ei, ca viscolul de decembrie de afară.

– Îmi pare rău, zise ea.

Era neobișnuit s-o auzi rostind aceste cuvinte; Sachs își cerea iertare cam la fel de mult ca Lincoln Rhyme. Adică aproape niciodată.

Rhyme nu răspunse. Privirea îi rămase ațintită asupra diagramelor.

– Serios, îmi pare rău.

Rhyme se simți brusc iritat de faptul că Sachs se preta la asemenea sentimentalisme ieftine și îi aruncă o privire rapidă, încruntat, de-abia controlându-și furia.

Dar își dădu seama că nu vorbea cu el.

Sachs se uita la Pulaski.

– O să mă revanșez față de tine cumva. Poți să te ocupi tu de scena următoare. Eu o să fiu copilot. Sau de următoarele câteva scene.

– Cum așa? întrebă bobocul.

– Știu că ai auzit că-mi dau demisia.

Pulaski încuviință.

– Dar m-am răzgândit.

– Nu mai demisionezi? întrebă Pulaski.

– Nu.

– Hei, nici o problemă, zise Pulaski. Nu mă deranjează să lucrăm împreună încă o vreme. Ușurarea lui de a nu fi singura furnică sub lupa lui Lincoln Rhyme depășea clar orice dezamăgire provocată de retrogradarea la rolul de asistent.

Sachs își trase un scaun în fața lui Rhyme.

– Am crezut că te-ai dus la Argyle, zise el.

– Am fost. Ca să le refuz oferta.

– Pot să te-ntreb de ce?

– Am primit un telefon. De la Suzanne Creeley. Soția lui Ben Creeley. Mi-a mulțumit pentru că am crezut în ea. Pentru că am descoperit cine l-a omorât cu adevărat pe soțul ei. Plângea. Mi-a zis că pur și simplu n-a putut suporta gândul că soțul ei s-a sinucis. Că e îngrozitor că a fost omorât, dar o sinucidere – asta ar fi contrazis tot ce au construit împreună de-a lungul anilor. Sachs clătină din cap. Un nod într-o frânghie și un deget rupt... Mi-am dat seama că de fapt asta e meseria, Rhyme. Nu toate porcăriile alea în care m-am lăsat târâtă, politica, tata, Baker și Wallace... Nu trebuie să complici prea tare lucrurile. A fi polițist înseamnă să descoperi adevărul din spatele unui nod și a unui deget rupt. Nimic mai mult de-atâta.

„Tu și cu mine, Sachs..."

– Deci, întrebă ea, pe un ton obișnuit, arătând tablele pline de indicii. Criminalul nostru drag – avem ceva noutăți?

Rhyme îi spuse despre cadou, ceasul Breguet, apoi îi povesti și restul pe scurt.

– A făcut alpinism, probabil s-a antrenat în Europa. A stat o vreme în California, lângă ocean. Și a fost acolo recent. Poate locuiește acolo. Are educație bună. Folosește o engleză corectă și stăpânești perfect sintaxa și punctuația. Și vreau să verificăm fiecare rotiță și pârghie din ceasul acela încă o dată. E un *ceasornicar*, nu? Asta înseamnă că aproape sigur i-a desfăcut capacul și și-a băgat nasul puțin înăuntru. Dacă a lăsat chiar și numai o moleculă de ceva, vreau s-o găsim. Rhyme îi arătă apoi biletul și adăugă: Recunoaște că era lângă hotelul lui Charlotte când am arestat-o. Vreau să fie verificate toate punctele din jur de unde se poate vedea bine hotelul și unde probabil a stat să se uite la noi. Ron, și tu participi la treaba asta.

– Am înțeles.

– Și nu uitați ce știm despre el. Poate a plecat, poate nu. Ai grijă să ai pistolul la îndemână. *Pe dinafara* costumului Tyvek. Adu-ți aminte...

– Caută bine, dar ai grijă și de tine? întrebă Pulaski.

– Nota 10 pentru memorie, zise criminalistul. Acuma treci la treabă.

IV

12.48 Luni

Ce este deci timpul? Dacă nu mă întreabă nimeni, știu ce este. Dacă vreau să-i explic cuiva, nu știu...

SFÂNTUL AUGUSTIN

Capitolul 43

Ziua de decembrie nu era extraordinar de rece, dar soba veche de acasă de la Rhyme era stricată. Nici unul dintre cei adunați în laboratorul lui de la parter nu-și dezbrăcase haina de exterior și toți stăteau zgribuliți. Fiecare respirație era însoțită de un norișor de aburi și toți aveau nasurile roșii. Amelia Sachs purta două pulovere, iar Pulaski era într-o geacă matlasată de culoare verde de care atârnau tichete de teleschi din Killington, ca medaliile de campanie ale unui soldat veteran.

„Un polițist schior", se gândi Rhyme. I se părea ciudat, deși nu-și dădea seama exact de ce. Poate din cauza pericolului reprezentat de purtarea unui pistol de calibru .9 cu trăgaci ultrasensibil pe sub salopeta de schi, în timp ce te repezeai în jos pe pârtie, cu viteză necontrolată.

– Unde-i tipul care repară sobe? se răsti Rhyme la Thom.

– A zis c-o să vină între unu și cinci. Asistentul purta un palton de stofă, pe care i-l dăruise Rhyme anul trecut de Crăciun, și un fular de cașmir violet-închis, pe care-l primise de la Sachs.

– Ah, între unu și cinci. Unu și cinci. Știi ceva. Mai sună-l o dată și...

– Așa a zis...

– Nu, ascultă. Mai sună-l o dată și zi-i că am fost anunțați că este un ucigaș dement în cartierul lui și că o să mergem să-l prindem între unu și cinci. Să vezi cum îi place când se-ntoarce roata.

– Lincoln, zise asistentul cu răbdare. Nu pot...

– Știe ce facem noi aici, ei? Știe că lucrăm în serviciul și pentru protecția populației? Dă-i telefon și zi-i asta.

Pulaski observă că Thom nu se apropiase de telefon.

– Ăă, vreți să-i dau eu? întrebă el. Telefon, adică.

Ah, sinceritatea tinereții...

– Nu-i da atenție, îi răspunse Thom tânărului polițist. E ca un câine care sare la tine. Nu-l băga în seamă și o să se oprească.

– Un câine? întrebă Rhyme. *Eu* sunt câinele. Nu ți se pare ironic, Thom? Având în vedere că *tu* ești cel care mușcă mâna care-l hrănește. Mulțumit de replica lui, Rhyme adăugă: Spune-i reparatorului că sunt sigur că sufăr de hipotermie. De-adevăratelea, chiar cred că am hipotermie.

– Deci puteți simți... începu bobocul, dar întrebarea i se opri brusc în gât.

– Da, *sunt* în stare să mă simt inconfortabil, ce mama naibii, Pulaski!

– Iertați-mă, nu m-am gândit.

– Hei, zise Thom, râzând. Felicitări!

– Cum adică? întrebă bobocul.

– Ai promovat la nivelul de nume de familie. Începe deja să se gândească la tine ca și cum ai fi puțin deasupra unei râme... Așa se adresează el oamenilor de care chiar îi place. Eu, de exemplu, sunt doar Thom. Mereu doar Thom.

– Dar, dacă-ți mai ceri scuze o dată, ești retrogradat imediat, îi zise Sachs bobocului.

O secundă mai târziu se auzi soneria de la intrare și mereu-doar-prenumele-Thom se duse să deschidă.

Rhyme aruncă o privire la ceas. Era 13.02. Era oare posibil ca reparatorul să vină la timp?

Dar, bineînțeles, nu era cazul să-și facă iluzii. Nu era decât Lon Sellitto, care intră și începu să-și dea jos paltonul, apoi se răzgândi. Își privi respirația sub formă de norișori de aburi extrem de vizibili.

– Doamne sfinte, Linc, la cât bănet îți aruncă municipalitatea-n brațe, ar fi cazul să-ți permiți să plătești încălzirea. Ai cafea acolo? E fierbinte?

Thom îi turnă o ceașcă și Sellitto o strânse într-o mână și-și deschise valiza cu cealaltă.

– În sfârșit l-am găsit. Le arătă un dosar vechi Redweld, mâzgălit cu înscrisuri cu cerneală decolorată și creion, multe din lucrurile notate tăiate, dovadă a anilor de folosire și refolosire municipală și guvernamentală.

– Dosarul Luponte? întrebă Rhyme.

– Exact.

– L-am vrut săptămâna trecută, bombăni criminalistul. Îl ustura nasul de frig. Poate îi va spune reparatorului că îi va plăti factura într-una până la cinci luni. Se uită la dosar. Aproape îmi pierdusem orice speranță, Lon. Știu că-ți plac clișeele. Nu-ți vine în minte expresia „fiecare zi întârziere înseamnă un ban pierdut"?

– Nu, zise detectivul fără să se supere. Eu m-am gândit la expresia: „Dacă faci cuiva o favoare și el îți face mutre, dă-l dracului".

– E bună și asta, acceptă Lincoln Rhyme.

– Oricum, nu mi-ai zis cât de secret e. A trebuit să aflu asta singur, și am avut nevoie de ajutorul lui Ron Scott ca să-i dau de urmă.

Detectivul deschise dosarul și începu să-l răsfoiască. Rhyme se uita cu o senzație de adâncă neliniște, întrebându-se ce va găsi înăuntru. Putea fi un lucru bun, putea fi devastator.

– Ar trebui să existe un raport oficial. Găsește-l.

Sellitto căută prin dosar. Scoase un plic. Avea o etichetă scrisă la mașină: *Anthony C. Luponte, Comandant adjunct.* Plicul era sigilat cu o bucată decolorată de bandă adezivă roșie pe care scria: *Strict secret.*

– Să-l deschid? întrebă el.

Rhyme se strâmbă nerăbdător.

– Linc, zi-mi și mie când îți revine buna dispoziție, să-mi notez în agendă.

– Pune-l pe cadrul mobil. Te rog și mulțumesc.

Sellitto smulse banda de pe plic și scoase o broșură, pe care i-o dădu lui Thom.

Asistentul montă raportul pe un dispozitiv care semăna cu un suport pentru cartea de bucate, dar avea atașată o armătură de cauciuc care întorcea paginile la comanda unei mișcări foarte mici a degetului lui Rhyme pe telecomanda sa. Rhyme începu să răsfoiască

documentul, citind și încercând să-și astâmpere tensiunea care creștea în el.

– Luponte? întrebă Sachs de la masa de probe.

Rhyme mai întoarse o pagină.

– Asta e.

Continuă să citească paragraf după paragraf scris în jargonul stufos al primăriei.

Oh, hai odată, se gândi el enervat. Zi odată ce ai de zis...

„Oare mesajul va fi bun sau rău?"

– Ceva despre Ceasornicar? întrebă Sachs.

Încă nu dăduseră de el, nici în New York, și nici în California, unde Kathryn Dance inițiase o anchetă paralelă.

– N-are nimic de-a face cu el, zise Rhyme.

– Dar de-aceea l-ai cerut, zise Sachs clătinând din cap.

– Nu, tu ai *presupus* că de aceea l-am cerut.

– Atunci despre ce e vorba, un alt caz de-al tău? întrebă ea. Sachs își întoarse privirea spre tablele cu diagrame, pe care se vedea progresul făcut în mai multe cazuri nerezolvate pe care le anchetau încă.

– Nu acelea.

– Atunci ce?

– Ți-aș spune mult mai repede dacă nu m-ai întrerupe atât de mult.

Sachs oftă.

În cele din urmă ajunse la paragraful pe care-l căuta. Se opri pentru o clipă și se uită pe geam la copacii golași cu crengile negre din Central Park. În inima sa avea credința că raportul îi va spune ceea ce voia să audă, dar Lincoln Rhyme era în primul rând un om de știință și nu avea încredere în inima sa.

„Adevărul este singurul țel...

Oare ce adevăr i se va dezvălui?"

Se uită iar la documentul montat în suport și citi rapid pasajul. Îl mai citi încă o dată.

După un moment îi spuse lui Sachs:

– Vreau să-ți citesc ceva.

– OK. Te ascult.

Rhyme își mișcă degetul pe telecomandă și paginile se dădură imediat înapoi.

– Acesta e de pe prima pagină. Mă asculți?

– Ți-am zis că da.

– Bine. „Această acțiune este și va rămâne secretă. Din optsprezece până în douăzeci și nouă iunie, 1974, doisprezece ofițeri de poliție ai Departamentului de Poliție New York au fost condamnați prin proces cu jurați pentru extorcare de bani de la mai mulți proprietari de magazine și oameni de afaceri din Manhattan și Brooklyn și pentru acceptare de mită pentru a nu iniția sau duce la capăt diverse anchete polițienești. În plus, patru dintre polițiști au fost condamnați pentru atac deosebit de grav ca urmare a acestor acte. Acești doisprezece polițiști sunt membrii așa-numitului Club de pe Sixteenth Avenue, un nume care a ajuns să fie sinonim cu mârșăvia corupției în poliție."

Rhyme o auzi pe Sachs trăgând speriată aer în piept. Își ridică privirea de pe document și o văzu uitându-se la rândurile scrise așa cum se uită un copil la un șarpe găsit în curte. Continuă să citească:

– „Nu există o mai mare încredere pe lume decât aceea dintre cetățenii Statelor Unite ale Americii și ofițerii forțelor de poliție care sunt însărcinați cu protejarea lor. Polițiștii din Clubul de pe Sixteenth Avenue au comis o încălcare de neiertat a acestei încrederi sacre și nu numai că au comis exact infracțiunile pe care trebuiau să le prevină, ci au acoperit cu o rușine de nespălat pe frații și pe surorile lor în uniformă, care au rămas pe mai departe plini de curaj și sacrificiu de sine.

În consecință, eu, primarul Orașului New York, ofer următorilor polițiști Medalia pentru Eroism ca răsplată a eforturilor lor de a-i aduce pe acești criminali în fața justiției: agent de poliție Vincent Pazzini, agent de poliție Herman Sachs și detectiv gradul trei Lawrence Koepel."

– Cum? Șopti Sachs.

Rhyme continuă să citească.

– „Fiecare dintre acești polițiști și-a riscat viața în repetate rânduri, lucrând sub acoperire pentru a obține informații care să ajute la identificarea infractorilor și pentru a obține probele necesare în vederea aducerii lor în fața instanței. Din cauza naturii periculoase a acestei misiuni, aceste medalii sunt înmânate în ceremonie închisă,

și acest raport oficial va fi sigilat, pentru siguranța celor trei polițiști atât de curajoși și a familiilor lor. Dar ei trebuie să țină minte că, deși laudele pentru eforturile lor nu sunt făcute publice, recunoștința municipalității nu este mai mică decât o merită."

– Era... Amelia Sachs se uita la el înlemnită.

Rhyme îi arătă dosarul.

– Tatăl tău a fost un polițist bun, Sachs. *A fost* într-adevăr unul din cei trei care au scăpat nepedepsiți. Atâta doar că nu au încălcat legea; lucrau cu Afacerile Interne. Tatăl tău a fost pentru Clubul de pe Sixteenth Avenue exact ceea ce ai fost tu pentru grupul de la St. James, doar că el a lucrat sub acoperire.

– Cum ai știut?

– N-am *știut*. Mi-am amintit ceva despre raportul Luponte și procesele de corupție, dar n-am știut că tatăl tău a fost implicat. De aceea am vrut să-l mai văd o dată.

– Măi să fie, zise Sellitto cu gura plină de prăjitură și cafea.

– Mai caută, Lon. Mai trebuie să fie ceva.

Detectivul scormoni prin dosarul voluminos și găsi un certificat și o medalie. Era o Medalie de Eroism NYPD, una din cele mai înalte decorații oferite de Departamentul de Poliție. Sellitto i-o dădu lui Sachs. Cu buzele întredeschise și ochii mijiți de emoție, Sachs citi diploma neînrămată, pe care era trecut numele tatălui ei. Medalia atârna de panglica sa, între degetele ei tremurătoare.

– Hei, e super, zise Pulaski, arătând certificatul. Uite ce multe sigilii și chestii are.

Rhyme le arătă documentul de pe cadrul mobil.

– Scrie totul aici, Sachs. Persoana de contact din Divizia de Afaceri Interne a avut grijă să fie crezut de ceilalți polițiști. I-a dat tatălui tău câteva mii pe lună să le cheltuie, ca să pară că și el lua bani pe sub mână. Trebuia să fie credibil – dacă și-ar fi dat seama cineva că e informator, ar fi putut fi omorât, mai ales că era implicat și Tony Gallante. DAI a inițiat și împotriva lui o anchetă ca totul să pară veridic. De aceea l-au lăsat să scape din cauza probelor insuficiente. Au făcut un aranjament cu cei de la CSU ca să facă pierdute formularele de custodie.

Sachs își lăsă capul în jos. Apoi începu să râdă încet.

– Tata a fost întotdeauna modest. E absolut tipic – cea mai importantă medalie pe care-a primit-o în viața lui și a fost un secret. Nu mi-a zis niciodată nimic despre asta.

– Poți să citești toate amănuntele aici. Tatăl tău a fost de acord să poarte un microfon, să dea orice informații voiau despre Gallante și despre ceilalți capi implicați. Dar a zis că nu va depune mărturie în tribunal. Nu avea de gând să vă pună în pericol pe tine și pe mama ta.

Sachs se uita la medalie, care se legăna înainte și-napoi – ca pendulul unui ceas, se gândi Rhyme ironic.

În cele din urmă, Lon Sellitto își frecă mâinile.

– Auziți, sunt bucuros de veștile bune, zise el încet. Dar ce ziceți să plecăm naibii de aici și să ne ducm la Many's? Mi-e cam foame. Și știți ceva? Pun pariu că *ei* și-au plătit căldura.

– Mi-ar face mare plăcere, zise Rhyme cu o sinceritate care după părerea lui masca perfect lipsă de entuziasm de a merge afară și a-și conduce scaunul cu rotile pe trotuarele acoperite de gheață. Dar scriu o scrisoare deschisă către *Times*. Le arătă calculatorul. Și-n plus, trebuie să-l aștept pe tipul cu soba. Clătină din cap. Între unu și cinci.

Thom dădu să spună ceva – fără îndoială să-l îndemne pe Rhyme să meargă totuși – dar Sachs i-o luă înainte:

– Îmi pare rău. Am alte planuri.

– Dacă au ceva de-a face cu gheață și zăpadă, nu sunt interesat, zise Rhyme. Presupunea că avea în plan o altă ieșire în oraș cu Pammy Willoughby și proaspătul adoptat, Jackson havanezul.

Dar se părea că Amelia Sachs avea alte planuri.

– Au, zise ea, de-a face cu gheața și zăpada. Izbucni în râs și-l sărută pe gură. Dar nu au nimic de-a face cu tine.

– Slavă Domnului, zise Lincoln Rhyme, suflând un nor de aburi spre tavan și întorcându-se către monitorul calculatorului.

– Tu.

– Salut, Snyder, cum te mai simți? întrebă Sachs.

Art Snyder o privi din pragul căsuței lui. Arăta mai bine decât ultima dată când îl văzuse – când zăcea pe bancheta din spate a dubiței sale. Nu era însă mai puțin furios pe ea. O privea țintă cu ochii roșii.

Dar când meseria ta implică posibilitatea ca din când în când niște oameni să încerce să te împuște, câteva priviri urâte nu mai contează deloc. Sachs îi zâmbi.

– Am trecut pe-aici numai pentru a-ți mulțumi.

– Da, pentru ce? Avea în mână o cană de cafea care evident nu conținea cafea. Observă că reapăruseră câteva sticle pe raft și că nici unul dintre proiectele de îmbunătățire a gospodăriei nu avansase.

– Am închis cazul St. James.

– Da, am auzit.

– E destul de frig aici, Snyder, zise ea.

– Dragă? zise o femeie plinuță, cu părul castaniu tuns scurt și un chip vesel din ușa bucătăriei.

– Nu e decât cineva de la departament.

– Păi, invit-o înăuntru atunci. Mă duc să pun de cafea.

– E o doamnă foarte ocupată, zise Snyder cu acreală. Toată ziulica aleargă prin oraș, făcând tot felul de lucruri, punând întrebări. Probabil n-are timp să stea.

– Am înghețat bocnă aici.

– Art! Cheam-o înăuntru.

Snyder oftă și îi întoarse spatele, intrând în sufragerie și lăsând-o să-l urmeze și să închidă ușa singură. Sachs își lăsă haina pe un scaun.

Soția lui Snyder li se alătură. Femeile făcură cunoștință.

– Las-o pe ea să stea în fotoliul confortabil, Art, îl mustră ea.

Sachs se așeză în mult uzatul Barcalounger și Snyder pe canapea, care scârțâi sub greutatea lui. La televizor era un meci de baschet, iar sonorul era dat foarte tare.

Soția le aduse două cești de cafea.

– Mie nu-mi trebuie, zise Snyder, uitându-se la cana lui.

– Am turnat-o deja. Vrei s-o arunc acum? Să risipesc bunătate de cafea degeaba? Femeia lăsă cafeaua pe măsuța de lângă el și se duse înapoi în bucătărie, de unde venea miros de usturoi prăjit.

Sachs își sorbi în liniște cafeaua tare, Snyder se uita fix la ESPN. Urmări traiectoria mingii de baschet aruncată din exteriorul liniei de trei puncte; își încleștă pumnul când mingea trecu șuierând prin coș.

Intră o pauză publicitară. Snyder schimbă canalul pe un joc de pocher cu vedete.

Sachs își aminti ce îi spusese Kathryn Dance despre puterea tăcerii în a face pe cineva să vorbească. Rămase nemișcată, sorbindu-și cafeaua, uitându-se la el, fără să zică un cuvânt.

În cele din urmă, iritat, Snyder o întrebă:

– Chestia de la St. James?

– Mda.

– Am citit că Dennis Baker a fost implicat acolo. Și viceprimarul.

– Da.

– L-am întâlnit pe Baker de câteva ori. Mi s-a părut băiat de treabă. Am fost surprins să aflu că lucra pe alături. Pe chip îi apăru pentru o clipă o expresie de îngrijorare. Și crime? Sarkowski și tipul celălalt?

Sachs încuviință.

– Și un atentat. Nu-i spuse că ea însăși fusese victima potențială.

– Banii sunt una, zise el, clătinând din cap. Dar să omori oameni... Asta-i cu totul altă mâncare de pește.

Amin.

– A fost tipul ăla de care ți-am zis unul dintre ei? întrebă el. Ăla care avea o casă în Maryland sau așa ceva?

Sachs se gândi că merita să știe chestia asta.

– Era Wallace. Dar nu era un loc. Era un lucru. Sachs îi spuse despre barca lui Wallace.

– Nu, serios, zise el râzând cu amărăciune. *Maryland Monroe?* Ce nume penibil.

– Poate nu reușeam să rezolvăm cazul dacă nu ne-ai fi ajutat, zise Sachs.

Snyder avu o milisecundă de satisfacție. Apoi își aminti că era furios pe ea. Se ridică ostentativ, cu un oftat, și-și umplu din nou cana cu whisky. Se așeză la loc. Încă nu se atinsese de cafea. Butonă iar telecomanda televizorului.

– Pot să te-ntreb ceva?

– Pot să te opresc? bombăni el.

– Ai zis că l-ai cunoscut pe tata. Nu prea mai sunt mulți oameni care să-și aducă aminte de el. Voiam să te întreb despre el puțin.

– Clubul de pe Sixth Avenue?

– Nu. Nu vreau să știu nimic despre asta.

– A avut noroc că a scăpat, zise Snyder.

– Câteodată reușești să ferești glonțul.

– Cel puțin s-a cuminți după aceea. N-am mai auzit niciodată să fi intrat în chestii de-astea.

– Ai zis că ai lucrat cu el. Nu vorbea prea mult despre ce făcea la slujbă. Întotdeauna m-am întrebat cum era pe atunci. M-am gândit să scriu poate o carte sau mai știu eu...

– Pentru nepoți?

– Ceva în genul ăsta.

– Niciodată n-am fost parteneri, zise el, după o ezitare.

– Dar l-ai cunoscut.

– Da, din nou, după un nou moment de ezitare.

– Atunci, spune-mi, a fost adevărată povestea aia cu comandantul... Ăla nebun? Pur și simplu vreau să știu ce s-a întâmplat.

– *Care* nebun? pufni Snyder. Au fost o grămadă de nebuni.

– Ăla care a trimis echipa tactică la apartamentul greșit?

– Oh. Caruthers?

– Cred că da. Tata era unul din agenții care l-a ținut în șah pe tipul cu ostaticii până a aflat echipa unde să vină.

– Da, da. Și eu am fost acolo. Ce măgar era Caruthers ăsta. Cretinul... Slavă Domnului că n-a fost nimeni rănit. Oh, și exact în ziua aceea a uitat să-și pună baterii în gigafon... Și să-ți mai spun ceva despre el: își trimitea cizmele la lustruit. Și-i punea pe boboci s-o facă, știi. Și-apoi le dădea bacșiș. Da' ghici ce bacșiș, cinci cenți. Vreau să spun, să dai bacșiș unui agent în uniformă e ciudat de la bun început. Da' să nu le dai decât cinci amărâți de cenți? Dădu sonorul televizorului mai încet cu câteva unități. Hei, zise Snyder râzând. Vrei să-ți mai spun una?

– Sigur.

– Ei bine, taică-tău și cu mine și încă vreo câțiva eram după serviciu și ne duceam la Garden, să vedem un meci sau o luptă, sau așa ceva. Oricum, numai ce apare un puști cu un pistol de bucăți – știi ce-i asta?

Sachs știa. Zise că nu știa.

– E un fel de pistol artizanal. Are gloanțe de douăzeci și doi. Ei bine, amărâtul ăsta vesel se pune să ne jefuiască, dacă-ți poți imagina. Ne sare-n față și strigă: „Mâinile sus“ fix în mijlocul lui 34th Street. Noi îi dăm portmoneele imediat, bineînțeles. Taică-tău își scapă portmoneul pe jos, intenționat, înțelegi ce-ți spun? Așa că puștiul se-apleacă să-l ia de pe jos. Și când se ridică, să facă pe el, nu alta – e înconjurat din toate părțile de pistoalele noastre, știi, patru Smitties, cu piedica trasă și gata de tragere. Să fi văzut ce mutră a făcut... Zice: „Văd că nu e ziua mea norocoasă“. E clasică, nu? „Văd că nu e ziua mea norocoasă“. Doamne, cât am mai râs, cred că toată noaptea aia ne-am prăpădit de râs pe chestia asta... Un zâmbet îi lumină fața. Oh, stai să-ți mai zic una...

În timp ce vorbea, Sachs dădea aprobator din cap și-l încuraja. De fapt, auzise multe dintre aceste povești. Herman Sachs nu era deloc tipul de om căruia să nu-i placă să vorbească cu fiică-sa despre meseria lui. Stăteau deseori ore întregi în garaj, lucrând la o transmisie sau la o pompă de ulei, depănând povești despre viața unui polițist pe străzile newyorkeze – plantându-i semințele propriului viitor.

Dar bineînțeles că nu era aici ca să afle istoria familiei. Nu, acesta era pur și simplu răspunsul la un apel de polițist-are-nevoie-de-ajutor, un 10-13 de inimă. Sachs se hotărâse să nu-l lase pe detectivul pensionat Art Snyder să se piardă cu totul. Dacă așa-zișii lui prieteni nu mai voiau să-i vorbească pentru că ajutase să prindă echipa de la St. James, o să aranjeze ea să fie suficienți alți polițiști care să vină să-l vadă: ea însăși, Sellitto, Rhyme și Ron Pulaski, Fred Dellray, Roland Bell, Nancy Simpson, Frank Rettig și încă vreo zece.

Sachs îi mai puse și alte întrebări și el îi răspunse – câteodată cu plăcere, alteori iritat, câteodată distrat, dar oferindu-i de fiecare dată ceva. De câteva ori Snyder se ridică și-și umplu din nou cana cu băutură și se uită de mai multe ori la ceas și apoi la ea, întrebând-o din ochi: „Tu n-ai nimic mai bun de făcut?“

Dar Sachs pur și simplu se așeză mai confortabil în Barcalounger, îi puse întrebări și îi povesti chiar și niște pățanii de-ale ei. Amelia Sachs nu avea de gând să plece nicăieri; avea la dispoziție tot timpul din lume.

Nota autorului

Scriitorii nu pot fi decât atât de buni pe cât îi ajută să fie prietenii și colegii din jurul lor, iar eu sunt extrem de norocos să fiu înconjurat de un anturaj cu adevărat minunat: Will și Tina Anderson, Alex Bonham, Louise Burke, Robby Burroughs, Britt Carlson, Jane Davis, Julie Reece Deaver, John Gilstrap, Cathy Gleason, Jamie Hodder-Williams, Kate Howard, Emma Longhurst, Diana Mackay, Joshua Martino, Carolyn Mays, Tara Parsons, Seba Pezzani, Carolyn Reidy, Ornelia Robbiati, David Rosenthal, Marysue Rucci, Deborah Schneider, Vivienne Schuster, Brigitte Smith, Kevin Smith și Alexis Taines.

Ca întotdeauna, deosebita mea recunoștință pentru Madelyn Warcholik.

Celor interesați în subiectul fabricării și colecționării ceasurilor, cartea compactă și poetică *Măsurând timpul,* de Michael Korda, le va fi o adevărată delectare.